

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

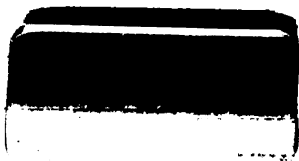

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF CALIFORNIA.

Class 755

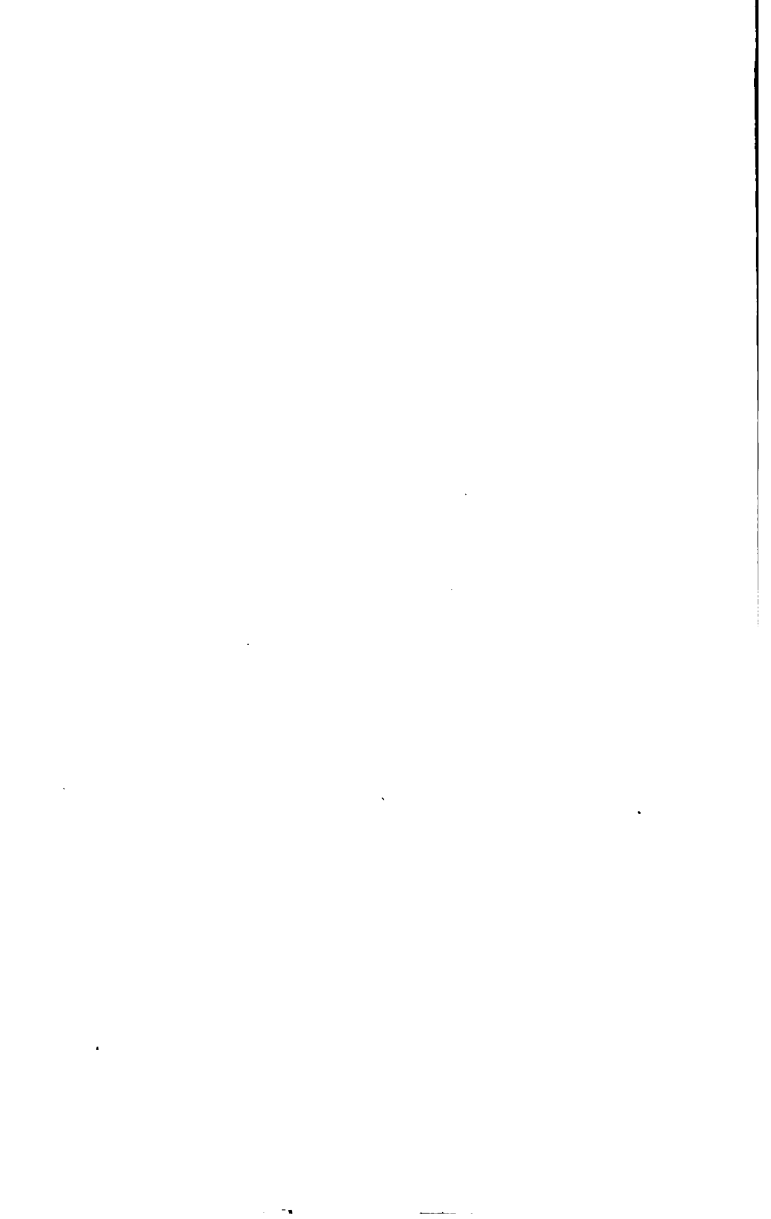

70

inter se permutantium errores corrigere solemus, ad sanio-
rationem revocare conantur frustra laborant et plerumque nihil
aliud consequuntur quam ut errores erroribus cumulantes vete-
ribus coniecturarum monstris nova ipsi addant.

Accedit ad haec aliud quo harum tragoediarum emendatio
impeditur ac saepe incerta redditur. Nam etsi inter omnes con-
stat Sophoclem vocabula nova multa ipsum finxisse, quorum non
pauca grammatici veteres annotarunt, aliis inusitatas significa-
tiones tribuisse, et in sententiarum conformatione orationisque
structura ab communi usu loquendi non raro longius quam alios
multos discessisse, tamen non ubique liquet quousque in hoc
genere processerit et quid ipsi sit tribuendum, quid veteribus
harum fabularum interpolatoribus, qui ipsi quoque nova et mi-
rabilia multa procuderunt, imputandum: de quo critici et inter-
pretes tantopere et nunc inter se dissentiunt et in posterum
dissentient ut alii liberam fere quidvis audendi potestatem huic
poetae vindicent, alii tam severis eum legibus adstringant ut ne
ἐπαλλήλους χειρὰς quidem Eteoclis et Polynicis, quas *ἀλληλο-
φόνους* Aeschylus vocaverat, dici ab eo potuisse credant Anti-
gonae v. 57.

*αὐτοκτονοῦντε τῷ τάλαιπῶρῳ μόνον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιιν χειροῖν,*

licet hoc audaciae sit non maioris quam quod *διπλῇ χειρὶ* de
caede mutua dixit ibidem v. 13.

*δυσὶν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο
μῖα θανόντοιν ἡμέρα διπλῇ χειρὶ.*

Ad apparatus criticum quod attinet, meminisse lectores
oportet unius nos uti fide codicis, litera L ab me designati,
olim Medicei, nunc Laurentiani (XXXII, 9.), scripti ab librario
valde imperito in membranis seculo undecimo: de quo pluribus
dixi in Praefationibus voluminum primi et octavi editionis Oxo-
niensis, ostendique quae in posteriorum temporum codicibus
rectius quam in Laurentiano scripta reperiantur non ultra ma-
nifestas procedere levissimorum vitiorum correctiones, quales in
omni scriptorum genere infimae aetatis librarii et grammatici
suapte ingenio fecerunt. Contra quam sententiam qui fere solus
cum aliqua veri specie afferri poterat locus Philoctetae 220, ubi
in codice Laurentiano scriptum est, *τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε*

καὶ πολὺς πάτρας | κατέσχετε (verbis πολὺς πάτρας ex v. 222. illatis), in apographis vero τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλω πλάτῃ | κατέσχετε, eum Nauckius, qui non paucas etiam antiquiorum interpolatorum fraudes sagaciter patefecit, restituto quod solum loco illi aptum est καὶ πολὺς τύχης removit.

Eidem codici scholiorum debemus farraginem ab alia et peritiora quam quae textum scripsit manu, sed eadem aetate, exaratam, quae usui nonnulli fuerunt ad vitia leviora corrigenda, locis vero vel ab librariis vel ab correctoribus veteribus gravius corruptis nihil usquam lucis aut salutis afferunt. Nec raro scholiastae ineptissimas codicum suorum scripturas insanae interpretationis artibus utcunque explicare laborant, a quibus ne doctiores quidem grammaticos Alexandrinos abhorruisse quum aliunde novimus tum haec quoque scholia Sophoclea passim ostendunt, velut Didymi exemplo, de quo infra dicetur in initio annotationum ad Antigonom. Cavendum tamen est ne omnia huiusmodi commenta antiquioribus tribuantur grammaticis, quum scholiorum qua hodie utimur collectio, licet plurima contineat ex Alexandrinis fontibus derivata, tamen saepissime grammaticorum multis seculis inferiorum additamentis interpolata sit, quorum duo exempla omnium manifestissima reperiuntur in scholiis ad Electram v. 691, ubi versus trimetri iambici duo infimae aetatis scriptorem syllabis tantum numeratis nullaue mensurae ratione habita prodentes de ludis Pythicis sunt illati,¹⁾

πένθ', ἄλμα δίσκον ἄκοντα δρόμον πάλην·

ταῦτ' ἐν μιᾷ τις ἡγωνίζεθ' ἡμέρᾳ,

et ad Oedipum Colon. v. 1375, ubi scholiasta ex alio eiusdem ordinis poeta, cuius nomen quum ignoraret, verbis „παρά τινι“ usus est, quindecim de Oedipo versus futilissimos admiscuit, quorum de scriptura pluribus dixi in annotationibus ad scholia vol. 2. p. 60.

Ἄελ δ' ὁρῶν τί γ' ὀξὺ ἦν, καὶ τυφλὸς ἦν.

Θυσίας ἀπαρχὰς γὰρ κρέας ἐπέμπομεν

πατρὶ περισσὸν ὦμον, ἔκκριτον γέρας.

τὸ δὲ γε συγκόψαντες, οὐ μεμνημένοι,

λήσειν δοκοῦντες, ἀντὶ τοῦ κεκοιμήνον

1) De his dixi in Praefat. ad scholia in Odysseam vol. I. p. VII.

ἐπέμψαμεν βόειον· ὁ δὲ λαβὼν χειρὶ
 ἔγνω παρήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε·
 “τίς μοι τόδ' ἀντ' ὅμοιο μισητὸν κρέας
 πέμπων; γέλωτα δὴ με ποιοῦνται κόροι,
 θύοντες ὕβρει· τυφλὸς, οὗ τοι γινώσεται,
 οὕτω λέγοντες. ὦ θεοὶ, μαρτύρομαι
 ἐγὼ τάδ' ὑμᾶς, καὶ κατεύχομαι κακὰ
 αὐτοῖσιν, αὐτοὺς τῶνδε δις τόσα σχέθειν.
 χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χροᾶ
 σφάζοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς.”

Quos versus manifestum est ea aetate scriptos esse qua hoc poetarum genus inter veterem fluctuabat metri prosodiaeque normam et artem novitiam, quae vocalium α ι υ mensuram ancipitem ubivis admisit et ab exitu senarii vocabula monosyllaba et vocabula oxytona et perispomena exclusit. Quod mixtum genus carminum, cuius exempla non pauca inter poesis Christianae reliquias reperiuntur, quum per multa secula perduraverit, saepe incertum manet, nisi alia accedant aetatis indicia, cui seculo adscribendi sint versus sine auctorum nominibus proditi. Quindecim de Oedipo versus ut seculo sexto quintove adscriberem in annotationibus ad scholia, ego genere dicendi quo misellus hic poeta utitur magis sum permotus quam metri prosodiaeque ratione, quae non impediret quominus aliquanto antiquiores habeantur. De quo dixi in commentatione alio loco edenda de carmine quodam seculo quarto scripto, cuius inter senarios plus quam trecentos versus quadraginta octo sunt qui in vocabula oxytona vel perispomena, inter quae monosyllaba sunt quinque, exeant, versus autem ipsi magna ex parte veterem servant syllabarum mensuram, admissa tamen etiam ancipiti vocalium α, ι, υ mensura et syllabis in ε vel ο exeuntibus passim longarum locum tenentibus admissisque interdum etiam pedibus trisyllabis, anapaesto, dactylo, tribracho. Quae eadem omnia in versibus de Oedipo observare licet, qui quali ex carmine excerpti sint vix coniecturae locus est. Non
 • improbable tamen est carmen ex eo genere fuisse quod post Lycophronem, a grammaticis studiose lectitatum, etiam temporum multo inferiorum poetae tentarunt, inter quos fortasse fuit Serenus ille cuius ἐν διαφόροις μέτροις δράματα διάφορα Pho

tius ab se lecta memorat in Bibliotheca cod. 279. p. 536, 11., diversus, ut videtur, ab Aelio Sereno, cuius inter scripta carmina nulla memorantur ab Suida.

A I A X:

110. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεῖς θάνη] Verbum θάνη repugnat verbis praecedentibus v. 106. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω, ut in annotatione monui. Nunc veram restitui scripturam φανῇ cum Meinekio ad Oedip. Col. p. 276. Nam hoc aut simili aliquo verbo, velut δαμῇ, opus erat. φανῇ autem dicit Ajax quia Ulixem terga cruentatum militum oculis exponere propositum habet.

117. χωρῶ πρὸς ἔργον· σοὶ δ' ἐφίεμαι, θεὰ, | τοιάνδ' ἀεὶ μοι σύμμαχον παρεστάναι] Sic correxi quod in codice est χωρῶ πρὸς ἔργον. τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι | τοιάνδ' —. Nam τοῦτο quum neque cum ἔργον neque cum verbis proximis coniungi possit propter rationes in annotatione expositas, tollendum esse patet, restituto quod in codice antiquiore exciderat θεά, quo in ultimis his Aiakis verbis, quibus Minervae valedicit, multo magis opus erat quam pronomine illo.

194—200. Hi versus in codice sic sunt scripti et divisi

ἀλλ' ἄνα ἔξ ἐδράνων, ὅπου μακραίωνι
στηρίξει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ,
ἅταν οὐρανίαν φλέγων,
ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητα
ὀρμαῖτ' ἐν εὐανέμοις βάσσαις
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
βαρυνάλητ', ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακε.

Quae ineptissima metrorum descriptio non casui videtur debere, sed consilio grammatici, qui ignotas sibi metrorum formas, de quibus videnda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi, in quattuor redegit versus quasi dimetros anapaesticos, admissis, quos infimae aetatis metrici probant, etiam iambis (ut in Antig. v. 156. interpolato Κρέων ὁ Μενοικέως νεοχμός) unoque in ultimo versu cretico, et correpta vocabuli εὐανέμοις syllaba secunda, quam longam esse nesciebat. Ad scripturam

quod attinet tria codicis vitia sunt manifesta. Primo enim hiatus ille ἀτάρβητα (codex a manu prima ἀταρβῆτα) ὀρμαῖτ' tanto absurdior est quod nihil prorsus caussae erat cur sic scriberet poeta, quum in promptu esset ἀτάρβητος scribere, quod in apographis quibusdam codicis Laurentiani annotatum est, aut ἀταρβῆτως, ut legitur apud Suidam s. v. ἀτάρβητος. Deinde vitiosa est elisio diphthongi verbi ὀρμαῖτ', quod ορμαῖται scribendum erat, ut Triclinius scripsit, quamvis metris inepte descriptis. Apud Suidam est ὀρμαῖ. Denique καγχάζοντων (a prima manu καγχάζοντων scriptum) contra linguam Atticorum peccat, qui una constanter usi sunt forma καγχάζειν, ab librariis non minus constanter in καγχάζειν mutata, ne metri quidem ratione habita, ut apud Aristophanem Eccles. 849. Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδε | ἔχων, καγχάζων μεθ' ἐτέρου νεανίου, ubi libri καγχάζων. Vera autem restituta scriptura καγχάζοντων sequebatur ut ἀπάντων restituerem, quod in πάντων fortasse ab correctore mutatum fuit dimetrum anapaesticum faciente πάντων καγχάζοντων γλώσσαις, metri ignaro antispastici

— — — | — — — —

quo et hic versus scriptus est et praecedentes duo

ἀτάρβητος ὀρμαῖται.

ἐν εὐανέμοις βάσαις,

quemadmodum tres primi huius carminis versus uno eodemque metro scripti sunt

— — — — — | — — — — — | — — — — —

Sic enim solent tragici strophas suas componere ut non diversissimas singulorum versuum species temere misceant, sed similia similibus consociant, duobus plerumque vel tribus, interdum etiam pluribus, eiusdem generis versibus sese excipientibus. Scriptura autem horum versuum levibus tantum vitiis est contaminata. De versu primo tantum constat, non scripsisse Sophoclem quod fuit qui coniiceret μακράων, sed vocabulo usum esse quadrisyllabo, sive id μακράωνι fuit, syllaba penultima longa, quae aliis huius metri exemplis defendi potest, sive aliud, syllaba penultima brevi, ut in versu proximo: cuiusmodi vocabulo μακράωνι ab glossatore substitutum esse potest. Versus tertius quum ab iisdem quibus secundus syllabis incipiat, non dubitandum quin idem utriusque versus metrum sit. Ex quo se-

quitur versum non ex solis constare verbis ἄταν οὐρανίαν φλέγων, ut in codice, sed proxima esse adiungenda ἐχθρῶν δ' ὕβρις, deleto quod post ὕβρις, fortasse ab correctore haec in ἀναπαestos qui ipsi videbantur redigente, illatum est in codice ἰδ', sed omissum ab Suida: quo sine ullo sententiae detrimento caremus.

Apparet ex his stropham hanc ita fuisse a poeta compositam ut post duo versuum parium tristicha clausula sequeretur δίστιχος

— | — — — — | — —
 γλώσσαις βαρυαλγήτως·
 ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν.

Nam sic pro βαρυάλγητ', quod in codice legitur eodem fere errore quo supra ἀτάρβητα pro ἀτάρβητος, corrigendum fuisse patet.

208. ἡρεμίας restituit Thierschius pro ἀμερίας vel quod scholiasta in aliis libris lectum memorat ἀήμερίας, ex ἀμερίας et ἡμερίας conflato, quod absurde nullaue metri ratione habita explicat τῆς ἀηδοῦς φορᾶς. ἡρεμία autem quod alibi non legitur in tragicorum fabulis non maioris est momenti quam quod adverbii ἡρέμα tam rarus est in poesi Attica usus ut tria tantum apud Aristophanem, nulla in comicorum fragmentis neque in tragicorum fabulis exempla reperiantur. Idem fere de adverbio ἀτρέμα et adiectivo ἀτρεμαῖος dicendum, quorum nulla apud Aeschylum et Sophoclem, perpauca apud Euripidem reperiuntur exempla. Et sic alia multa in hoc genere casus ludit.

290. Αἶας, τί τήνδ' ἄκλητος οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων | κληθεῖς ἀφορμᾶς πείραν οὔτε του κλύων | σάλπιγγος] κληθεῖς post ἄκλητος illatum merito suspectum fuit criticis. Sophocles haud dubie συθείς scripserat, ut paullo post v. 294. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος dixit et Aeschylus Eum. 170. αὐτόσσυτος αὐτόκλητος coniunxit. ὑπ' ἀγγέλων similiter dictum in Trach. 391. μὲν', ὥς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, | ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.

348. ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων] Huic versui in antistropha respondet v. 356. ἰὼ γένος ναῦας ἀρωγὸν τέχνας. Quos versus exaequare poterat poeta scribendo μόνοι τῶν φίλων. Quod si scripsit, non mirandum glossatorem ἐμῶν adscripsisse eoque illato τῶν deletum esse. Non contendam tamen

Sophoclem sic scripsisse, quum ἐμῶν aptissimum sit nec Sophocles metra tanta qua Aeschylus diligentia ubique exaequaverit. Sic in hac ipsa fabula v. 879. *τίς ἂν δῆτά μοι τίς ἂν φιλοπόνων* solutae alterius dochmii formae non soluta respondet v. 925. *ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ*.

349. *ἔτ'* Hermannii emendatio est pro *τ'*. Idem in versu antistrophico 358. *ἔβας* recte scripsit pro *ἐπέβας*.

360. *πημονὰν* Reiskii coniectura est pro *ποιμένων*.

384. *ἴδοιμι μὴν νιν]* *μὴν* ex L. Dindorfii coniectura addidi.

402. *ὀλέθριον αἰκίζει* L. *ὀλέθριον* in *ὀλέθρι'* mutavi, ut metrum postulabat versus antistrophici 420. *εὐφρονες Ἀργείοις*.

405. *τίσις δ' ὁμοῦ πέλει* correxi pro *τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας*, non metro solum, sed etiam sensu postulante.

496. *ἦ* Bothii emendatio est pro *εἰ*.

537. *τί δῆτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμ' σε;*] Probabilis est Schneidewini coniectura alterum *ἂν* in *ἔτ'* mutantis, ut est in Antig. 552. *τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;*

546. *νεοσφαγῇ τοῦτόν γε προσλεύσσω φόνον]* Seclusi versum spurium interpolatoris, qui non senserat quanto aptius esset Aiacem facinus ab se commissum leviter tantum tangere quam verbis tam disertis extollere. Ad scripturam versus quod attinet, quum in codice legatur *τοῦ τόνδε*, incertum manet utrum auctor versus *τοῦτόν γε* an *που τόνδε* scripserit, in utraque scriptura inutiliter addita particula sive *γε* sive *που*. Notae non melioris est versus post 554. *ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μῆδὲν ἥδιστος βίος* illatus *τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν*, quem delevit Valckenarius. Fuit enim olim margini adscriptus e loco simili, quemadmodum in Aeschyli Persis post v. 253. (*κακόν μὲν ἀγγέλλειν κακά*) adscriptus in margine codicis Medicei Sophoclis Antigoniae versus 277. *στέργει γὰρ οὐδείς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν* in apographis pluribus in textum irrepsit, et in Sept. ad Theb. post verba v. 600. *ὁμίλλας κακῆς* | *κάκιον οὐδὲν, καρπὸς ἧς ἀσύμφορος* in ipso codice Mediceo versus ex alia, ut videtur Aeschyli fabula sumtus, *ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται*, textui est insertus. Tertium in hac Aiakis oratione interpolationis exemplum est post v. 570. *ὥς σφιν γέννηται γηροβοσκὸς εἰς αἶε'*, cui interpolator versum ab se confictum addidit, *μέχρις οὐ μυχοὺς κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ*, im

peritiam suam usu particularum μέχρις οὗ prodens: quo indicio usus Elmsleius versum totum rectissime deleuit.

583. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν] Vocabula προθυμία et προμηθία toties ab librariis sunt permutata ut incertum sit utrum Sophocles hoc loco προθυμίαν scripserit an προμηθίαν, quod aptissimum est, ut v. 536. dixit ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.

600. παλαιὸς ἄφ' οὗ χρόνος | Ἰδαία μέμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν | ἀνήριθμος] Sic haec scripsi ex coniectura Hermannii, in qua certum videtur μηνῶν, reliqua incerta sunt. Codex corrupte ἰδαίαι μέμνων λειμώνια ποίαι μήλων ἀνήριθμος.

626. λευκὰ δὲ γήρα μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα | φρενομόρως ἀκούσῃ] Mirum et incredibile vocabulum est φρενομόρως, quod si unquam exstitisset, de eo potius dicendum foret qui mentis particeps quam qui mente captus esset, ut μοῖρα φρενῶν hominum est sana mente utentium apud Aeschylum Eumen. 105. ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν, ut ex scholiasta pro βροτῶν est restitutum. Poterat Sophocles φρενομανῶς scribere, quod proposuit Meinekius ad Oedip. Col. p. 280., ut Tecmessa v. 216. dicit μανίᾳ γὰρ ἀλούς ἡμῖν ὁ κλεινὸς | νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη et chorus ipse v. 611. θεῖα μανίᾳ ξύναυλον dixerat. Sed hic fortasse leniore vocabulo usus est, ut v. 890. ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν dicere maluit quam ἀλλὰ μεμνηνὸτ' ἄνδρα, quod ei suppositum est in apographo uno. Fortasse igitur φρενοβόρως finxit, quod cum θυμοβόρος (cuius adverbium θυμοβόρως metro hic non conveniebat) et Aeschyleo φρενοδαλῆς comparandum et facillime in φρενομόρως corrupti poterat. Ceterum alterum ο in ω mutavit corrector codicis, unde in apographis pluribus φρενομώρως legitur.

674. δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων] λείων scribendum esse cum Musgravio in annotatione ostendi.

747. τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει; ex Schneidewini emendatione scripsi pro πέρι. Nam πέρι si legeretur, εἰδὼς non de nuncio, sed de Calchante dictum videretur. πέρι si qui servare volent, unum post haec verba versum excidisse coniecere debebunt, quod praecedentibus distichis tribus confirmari videri posset, nisi illa quoque chori versus unus praecederet.

1416. *κουνδενί πω λῳόνι θνητῶν*] Id est καὶ οὐ οὐδεὶς πω λῳών θνητῶν. Qua attractione offensus grammaticus aliquis versui huic catalectico alium addidit versiculum ipsum quoque catalecticum, ab me rursus eiectionem, *Αἶαντος ὄτ' ἦν, τότε φωνῶ*, in quo lepidus est particulae τότε usus, nisi ὄτ' ἦν ποτε scripsit.

ELECTRA.

21. ὡς ἐνταῦθ' ἔβης | ἐν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός] Codex ἐνταῦθ' ἔμέν, quod correctoris metrici inventum est, qui in libro suo ἐσμέν legerat, quod ipsum rursus in apographis nonnullis positum est. Restitui ἔβης, de quo pluribus dixi in annotatione.

51. ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο, | λοιβαῖσι — στέφαντες] ἐφίετο si recte legitur, Φοῖβος intelligendus erit ex v. 35. *χερῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὧν πεύσει τάχα*, quod post interpositos tot versus parum probabile tantoque perversius est quum grammatica ratio postulet ut ὁ πατήρ potius quam ὁ θεός intelligatur, unde absurda evadit sententia. Quamobrem ἐφεῖτό μοι scribendum esse coniicio vel ἐφεῖτο νῶν, ut Orestes et quocum oraculum Delphicum adierat Pylades intelligantur. Plusquamperfecta ἀφεῖτο ἐφεῖτο μεθεῖτο παρεῖτο et quae sunt reliqua librarii saepe in imperfecta in *ιστο* terminata corruerunt: quod quum hic quoque factum esset, μοι vel νῶν ab correctore deletum esse videtur.

61. *δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν*] Hunc versum si addidit Sophocles, fatendum est rectius eum facturum fuisse si omisisset: quod sensit Steinhartus, qui in commentatione Portensi a. 1843. p. 7. eiici voluit: uncis inclusit Otto Iahnus. Legit eum Athenaeus 3. p. 122 c. καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἔφη μηδὲν εἶναι ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν, etsi non nominata Electrae fabula.

77. *ὦ μοί μοι*] Delevi quod in codice additum est δύστηνος contra morem tragicorum, de quo dixi in annotatione.

112. Post *Ἐρινύες* delevi verba in codice addita αἰ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε | τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους, quorum tria postrema iam Porsonus spuria esse intellexerat.

129. Glossema πατέρων, quod post γενναίων irrepserat, delevit Monkus.

139. οὔτε γόοισιν (sic Trichinius pro γόοις) οὔτ' ἄνταις] οὔτ' ἄνταις Hermannii emendatio est pro οὔτε λιταῖσιν. Vocabulum ex hoc tantum loco cognitum et ex glossa Hesychii, ἄντησι (codex ἀντήσει): λιτανείαις, ἀντήσεσι. Quae glossa ex poeta epico sumta videtur.

192. πεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις] Codex ἀφίσταμαι a manu prima, ex quo recentior ἐφίσταμαι fecit. Vera quam metrum versus strophici 172. ποθῶν δ' οὐκ ἄξιοι φανῆναι postulat scriptura ἀμφίσταμαι restituta in uno ex antiquioribus apographis eandemque suo in libro legit Eustathius ad Homer. p. 1692, 57. Recte autem ἀμφίστασθαι τραπέζαις etiam una dicitur persona quae mensam ambit et modo hic modo illic subsistit.

277. εὐροῦς' ἐκείνην ἡμέραν] Mire dictum εὐροῦς', pro quo τηροῦς' probabiliter coniecit Meinekius. Inapte enim Clytaemnestra diem quo Agamemnonem interfecerit computando invenisse dicitur, quasi diei quo facinus atrocissimum commiserat unquam oblivisci potuerit.

286. τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει] Exspectes potius ἡδονὴν ἔχει, quod Nauckius coniecit et Meinekius (ad Oedip. Col. p. 254.) simili confirmavit exemplo Pherecratis (Com. vol. 2. p. 326.) σοί τε γὰρ κλύειν | ἐμοί τε λέξαι θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. Sed fatendum etiam φέρει ab Sophocle dici potuisse. Neque admodum verisimile est hoc in φέρει corruptum esse.

337. τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν] ἄλλα scripsi pro ἄλλά.

391. προσωτάτω φύγω L. Dindorfius. Codex προσώτατ' ἐκφύγω.

433. ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι | κτερίσματ'] ἀπὸ in codice a manu recenti et in apographis additum, haud dubie ex coniectura, sed ea verissima.

467. ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν] Verbi ἐπισπεύδειν unum est exemplum apud Euripidem Troad. 1275. ἄλλ', ὃ γεραιὲ πούς, ἐπίσπευσον μολεῖν, nullum apud Aeschylum neque praeter hunc Electrae versum apud Sophoclem: ut non improbabilis sit Mauricii Schmidtii coniectura ἐπισπεύδειν ex glossemate illatum esse pro ἐπισπέρχειν, quod verbum per ἐπισπεύδειν interpre-

tatur Hesychius, et ἐπισπέρχουσαι per ἐπισπεύδουσαι, ἐπειγόμεναι. Idem aoristum ἐπέσπερξα, cuius exemplum nullum superest, per ἐφώρμησα explicuit. Aeschylus hoc verbo usus est Sept. 689. ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός, ubi Thomas Magister pariter per ἐπισπεύδει explicuit.

496. μήποθ' ἡμῖν] Tres quae in initio huius versus exciderunt syllabas recte supplevisse videtur grammaticus cuius ex coniectura in apographis pluribus legitur μήποτε μήποθ' ἡμῖν. Duplicato μήποτε usus est Aeschylus Prom. 894. μήποτε μήποτε μ', ὦ | πότνια Μοῖραι —. et Euripides Phoen. 190. μήποτε μήποτε τάνδ', ὦ πότνια —. In versu proximo ἀψεγές ex ἀψεγές corruptum videri dixi in annotatione.

514. ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου | πολύπονος αἰκία] Quod librarius in L. primo scripserat οἴκουσ recte ipse correxit deletο σ, etsi οἴκουσ legit scholiasta. ἀφ' οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν, οὐδέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτήμενας δόμους· ὁ γὰρ Ἑρμῆς πατὴρ Μυρτίλου ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαϊς. qui pro πολύπονος aliud quod per πολυκτήμενας explicuit legisse videtur adiectivum, sive id πολυπόρους fuit, quod per dives, locuples, interpretantur Glossaria vetera, sive πολυβότους, quod per πολυκτήμεων explicatur in scholiis ad Aeschyli Sept. 780. Sophocles vero non dubitandum quin πολύπονος scripserit. Nam αἰκία, ut in annotatione monui, epitheto magis opus habet quam οἴκου et verba πολύπονος αἰκία aptissime hoc carmen claudunt, cuius in initio πολύπονος ἐπέεα ut malorum origo nominata erat.

606. χρεῖς pro χρεὶ restituit Wunderus. De quo verbo supra diximus ad Aiāc. v. 1373.

686. τάφῳσει (nam sic, non τῇ φέσει, scribere debebat) certa emendatione restituit Musgravius pro τῇ φύσει, quod scholiastae nihil mali suspicati more suo explicare studuerunt.

691. ἀθλ' ἅπερ νομίζεται Porsoni emendatio est pro πένταθλ' ἅ νομίζεται. Tacet scholiasta vetus: infimae vero aetatis grammaticus versus illos de ludis Pythicis duo adscripsit, de quibus supra dicebam p. V.

693. ὠλβίζειτ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος] ἀγκαλούμενος scribendum videri, (quod Sophoclis aetate ἀνκαλούμενος scribebatur) et mox v. 715. ἀμμεμιγμένοι potius quam ἀναμε-

μιγμένοι, in annotatione dixi: quae quaestio ad alios non paucos pertinet tragicorum versus similes, in quibus libri plerumque plenam, sed interdum etiam *ἀποκεκομμένην* huius praepositionis formam praebent. Qua apocope utrum tragici constanter usi sint ubi tribrachos vel dactylos hac ratione vitare licebat an non constanter, dubitari potest, quum codicum in hac quaestione auctoritas prorsus nulla sit. In initio vero trimetri Phil. 939. *ἀνακλάομαι παρ’ οὔσι τοῖς εἰαθόσι* nihil caussae esse cur *ἀγκλάομαι* scribatur ex iis apparebit quae infra dicam in annotatione ad Oedip. Col. 16.

695. *Ἀγαμέμνωνος στρατεύμ’ ἀγέλαντός ποτε*] Poterat *ἀγέλαντος γόνος* scribere, quod Nauckius proposuit: sed ne tres deinceps versus in *ὅς* terminarentur, *ποτὲ* praetulisse videtur, ut in initio huius fabulae dixit, *ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ* | *Ἀγαμέμνωνος παῖ.*

709. *στάντες δ’ ὅθ’ αὐτοῖς οἱ τεταγμένοι βραβῆς | κλήρους ἔπληαν*] Particulae *ὅθι* nullum praeter hoc apud tragicos exemplum reperitur nisi in carminibus melicis, ut observavit Elmsleius in annotatione ad Eurip. Iph. T. 35. neque apparet cur Sophocles *ὅθ’ αὐτοῖς* scripserit, quum *ἐν’ αὐτοῖς* scribere posset, quod Nauckius coniecit, vel *ὅπου νιν*, quod praetulisse Sophoclem credam propter accusativum *κλήρους*, qui sequitur. *νιν* autem numero plurali dictum ubique fere notare et per *αὐτοῖς* explicare solent scholiastae et glossatores. Quo glossemate illato, ut in Oed. Col. 121. *λεύσατ’ αὐτὸν* pro *λεύσσε νιν* legitur in codice, facile corrector aliquis in *ὅθ’ αὐτοῖς* incidere poterat. Contra *ἐν’ αὐτοῖς* in *ὅθ’ αὐτοῖς* mutandi caussa nulla erat.

710. *κλήρους* Wunderus emendavit pro *κλήροις*.

743. *ἔπειτα λύων ἥνιαν ἀριστεράν*] „Orestes metam circumventurus sinistram habenam adstringere debebat, ut equus certo itinere institutum cursum teneret; at laxabat illam aliquantulum, non consilio, sed casu, quo factum est ut equus metam stringeret.“ Sic haec interpretatur Meinekius ad Oedip. Col. p. 261. Quid induxerit Orestem ut habenam laxaret scholiasta coniici posse putavit, *χαννῶν διὰ τὸ συμπεπλέχθαι*.

818. *ξύνοικος αὐτοῖς*] Quod in codice legitur *ξύνοικος ἔσομ’*, a manu recentiori in *ἔσσομ’* mutatum, inter quas duas

scripturas etiam apographa fluctuant, notae non melioris est quam ἐνταῦθ' ἐσμέν, de quo supra dicebam ad v. 21. Recte, ut videtur, Hermannus ξύνοικος αὐτοῖς, intellecto quod vetus glossator adscripsit futuro ἔσομαι, ellipsi rariore, de qua dixi ad Electr. 1065.

838. Ἔρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν] Quod post γυναῖκα legebatur ἀπάταις, illato hic quoque in textum glossema, delevit Brunckius.

851. πανσύρτω παμμήνω δεινῶν | στυνγῶν τ' ἀχέων αἰῶνι] Sic correxi quod in codice est πανσύρτω παμμήνω πολλῶν | δεινῶν στυνγῶν τ' ἀχέων, ubi ἀχέων in αἰῶνι mutari volebat Hermannus, quod ego recepi servato ἀχέων, deleto vero πολλῶν. Quod autem versui στυνγῶν τ' ἀχέων αἰῶνι in antistropha v. 863. puri oppositi sunt spondei, frequens haec responsionis inaequalitas est in hoc anapaestorum genere, velut supra v. 197. γενύων ὠρμάθη πλαγά. = 216. ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς. 202. ὦ πασᾶν κελύα πλέον ἀμέρα = 221. δεινοῖς ἠναγκάσθην δεινοῖς.

856. αὐδᾶς δὲ ποῖον post τί φῆς lectum recte delevit Triclinius. Simili otiosi hominis additamento ego liberavi Oedip. Col. v. 1746. ubi verbis poetae μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι adiectum est ναὶ ναί, ξύμφημι καὐτός.

915. τὰπιτύμβια correxi pro τὰπιτίμια, de quo pluribus dixi in annotatione.

918. νῶν ἦν] Sic codex. Male in apographis νῶν δ' ἦν.

968. πατρός κάτω | θανόντος] Recte, ut videtur, Meinekus (ad Oedip. Col. p. 265.) θανόντος ex glossema illatum esse coniecit pro κεύθοντος. Sic glossema θανοῦσι verbo κειμένοις olim adscriptum postea textui illatum notavimus supra ad Ai. v. 988.

1007. 1008. οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν | χρεῖζων τις εἴτα μηδὲ τοῦτ' ἐξη λαβεῖν] Hos versus, qui fortasse Euripidis sunt, margini olim adscriptos in textum irrepis-
sisse verissime iudicavit Nauckius. Neque enim mortem sibi denegatam expetit Chrysothemis, sed veretur ne sibi moriendum sit turpi poena affectae, quam Electrae imminere dixerat v. 279. μέλλουσι γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων, | ἐνταῦθα πέμψειν ἐνθα μὴ ποθ' ἥλλου | φέγγος προσόψει, ξῶσα δ' ἐν

κατηρεφεῖ | στέγη χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Quali carceri inclusa Antigona in fabula cognomine mortem sibi consciscit, quod Chrysothemidi quoque facere licebat.

1070. τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ] νοσεῖ ex glossemate illatum alius vocabuli quod una syllaba longius fuit, ut metrum versus antistrophici docet. Facillima correctio foret νοσεύει, si de huius formae usu aliunde constaret ut de aliis verbis pluribus rariore exemplo in ἐνῶ terminatis constat, qualia in annotatione memoravi.

1075. Ἠλέκτρα, τὸν ἐὼν πότμον | δειλαία στενάχουσι ὅπως | ἅ πάνδυστος ἀηδών] Sic emendavi quod in codice est Ἠλέκτρα τὸν αἰ πατρὸς δειλαία etc. Neque αἰ particula opus erat. Nam si Electra sortem suam deplorat sicut Philomela, *semper* deplorat.

1082. γὰρ recte addidit Hermannus et in antistropha v. 1091. τεῶν ἐχθρῶν restituit pro τῶν ἐχθρῶν. Forma τεός Sophocles utitur Antig. v. 604. τεῶν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν —. et Oed. Col. 534. αὐται γὰρ ἀπόγονοι τεαί. Mox v. 1092. ὑπόχειρ Musgravo debetur pro ὑπὸ χεῖρα.

1125. ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν] Hunc versum et inutilem et locutione πρὸς αἵματος φύσιν suspectum recte delere videtur Otto Iahnus. Eidem suspectus est versus 659. τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὄραν.

1146. μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος] Quid dici hic debuerit sensit unus ex scholiastis, ἐγὼ σοι μᾶλλον ἤμην μήτηρ ἢ περ ἢ Κλυταιμνήστρα. Quod Sophocles dixisse videtur, οὔτε γὰρ ποτε | μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου τέκος, non φίλος, quod inepte de infante dici alius scholiasta recte monuit.

1172. Versum qui sequitur in codice πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν recte delevit Bergk. Legitur apud Stobaeum Flor. 98, 16. adiunctus versui ex Aristophanis Polyido apposito, τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολὺς.

1336. καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς] Recte Purgoldum σὺν βοῇ χαρᾶς correxisse puto. Quocum comparandum quod Electra dixerat v. 1312. οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾷ | δακρυροοῦσα.

1351. ὅν ποτ'] Recte ὅν τότε ab Meinekio (ad Oedip. Col. b*)

p. 270.) corrigi censeo. Hoc enim requirunt verba praecedentia, quibus tempus ita designatum est ut parum apte ποτέ sequatur.

1395. νεακόνητον αἶμα] Corruptum est metrumque violat νεακόνητον. νεαρόκητον coniecit Meinekius l. c. p. 271. quod vocabulum glossatori similis est quam poetae veteri, qui νεόκητον dicturus erat. Scholiastae, qui ipse quoque νεακόνητον legit, annotationi lemma νεοκόνητον praefixit editor Romanus: unde fuit qui νεοκόνιτον coniiceret, ut Sophocles παγκόνιτ' ἄεθλ' ἀγώνων vocabulo ab se ficto dixit Trach. 506.

1413. νῦν σε | μοῖρα καθαμερία φθίνειν ἔχει] Sic ego correxi quod legebatur φθίνει φθίνει, omisso ἔχει.

1424. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖτε; OP. τὰν δόμοισι μὲν | καλῶς] κυρεῖτε restituit Elmsleius pro κυρεῖ, quod ad verba proxima Orestis ex κυρεῖτε intelligi posset, nisi probabilius esset κυροῦμεν intelligere. Recte enim dicitur καλῶς κυρῶ τόδε καὶ τόδε, ut εὐτυχῶ τόδε et alia multa huiusmodi.

1485. 1486. Seclusi versus futiles duo et tres nihilo meliores 1505. — 1507. de quibus dixi in annotationibus Oxoniensibus. Sunt autem quinque hi versus nec Sophoclis neque ex Euripide vel alio poeta vetere adscripti, sed, ut genus dicendi ostendit, ab interpolatore temporis inferioris compositi.

OEDIPUS REX.

65. ὥστ' οὐχ ὕπνω γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε] Codex εὐδόντα. Restitui ἐνδόντα, quam emendationem C. Badhamus mecum communicavit.

105. οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω] Vitiosum est πω. Recte, ut videtur, Hartungius εἰσεῖδόν γ' ἔγω.

117. Codex κατεῖδεν ὅτον τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν. Probabilior scriptura est quam in annotatione proposui, κατεῖφ' ὅτω τις —, i. e. κατεῖπέ τι ὅτω τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν. Verbo χρῆσθαι similiter utitur Trach. 60. πάρεστι χρῆσθαι τὰνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

191. ἀντιάζων Hermannus. ἀντιάζω L.

196. ὄρμων Doederlinus. ὄρμον L.

198. τέλει γὰρ εἴ τι νῦν ἀφ᾽ ἧ, | τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται] Sensus verborum hunc esse patet, nox si quid malorum perficiendum reliquerit, id diem aggredi et perficere. Quamobrem τελεῖν scribendum cum Hermanno. τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἔρχεται per tmesin dictum pro τοῦτο ἡμᾶρ ἐπέρχεται,

206. προσταχθέντα scripsi pro προσταθέντα.

227. ὑπεξέλοι correxi pro ὑπεξελών, quod participium ferri non potest nisi quis unum post haec verba verum excidisse fingere velit.

246 — 251. Hos versus si scripsit Sophocles, non dubitandum quin post v. 272. collocaverit, ubi ego in editione Oxoniensi posui ex Ottonis Ribbeckii sententia (in Museo Rhenano vol. 13. p. 131.), quam impugnarunt alii, inter quos Ioannes Classenus est, acutissimus et accuratissimus scriptorum veterum interpres, nuperrime vero defendit Teuffelius in Fleckeiseni Annalibus a. 1863. fasc. 6 p. 393 seqq.

265. καὶ πᾶν ἀφίξομαι ex Nauckii correctione scripsi pro πάντ', quod in codice a pr. m. πᾶντ' scriptum, ut El. 659. πᾶνθ' οἶδ' ὅρᾶν. Usitatum est ἐπὶ πᾶν ἀφικέσθαι, quod librarii alibi quoque non raro in πάντα mutarunt. Electrae v. 1022. πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω restituit Dawesius pro πάντα γὰρ ἂν κατειργάσω, quod est in L. eraso ab correctore ἂν, quod omitti non poterat.

287. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην] Recte, ut opinor, Meinekius ad Oedip. Col. p. 225. corrigit ἐπράξαμεν, quod in ἐπραξάμην mutatum esse videtur propter singularem qui sequitur ἔπειψα. Eadem de caussa ἔβης in numerum pluralem ἐμέν ab correctore mutatum notavimus ad Electr. v. 21.

305. εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων] εἴ τι μὴ restituit Lud. Stephani pro εἰ καὶ μὴ, quod irrepsit ex v. 302. εἰ καὶ μὴ βλέπεις, alienum ab hoc loco, ut in annotatione ostendi. Modeste loquitur Oedipus εἴ τι μὴ, nisi forte, dicens, quia suspicari poterat vati non ignota esse quae dicturus erat. Quod confirmatur ipsius Tiresiae verbis v. 317. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ | εἰδὼς διώλεσα. καὶ particula si uti voluisset, εἰ μὴ καὶ dicturus erat, nisi εἴ τι μὴ multo aptius fuisset. Codicis autem scriptura nihil aliud significare potest quam nihil audisse ab nunciis Tiresiam. Id vero scire Oedipus non poterat.

308. εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες ἢ | κτείναιμεν, ἢ γῆς φονγάδας ἐκπεμψάμεθα] Legebatur μαθόντες εὖ, adverbio inutili εὖ versus explendi caussa addito postquam ἢ exciderat, quod nunc cum Meinekio restitui.

324. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν | πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω] De huius scripturae vitiis in annotatione dixi et Sophoclem tale quid dicere debuisse ostendi, etsi quibus verbis usus sit incertum est, ὁρῶ γὰρ οὐτε σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν | πρὸς καιρόν ὁρθῶς μήτ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω. Inane est et ab hoc loco prorsus alienum scholiastae commentum de aposiopesi verbi *σιωπῶ*, quo eo minus quidquam proficitur quum *μηδ'* remaneat, quod pro *μή* dici potuisse somnavit scholiasta.

328. ἐγὼ δ' οὐ μήποτε | τᾶμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφῆνω κακὰ] Est hic locus inter eos quos philologi *cruces criticorum* appellare solent. Mihi satis manifestum videtur soloeum illud ὡς ἂν εἴπω illatum esse lacunae explendae caussa, fortasse ab eodem artifice cui non minus ineptum illud ὡς οὖν *μηδ'* debemus v. 325. de quo modo dicebam. Quid dici hic debuerit bene perspexit Brunckius, etsi vitiosa illata forma verbi *ἐξεκείνω*, quae *ἐξανείνω* esse debebat. Poterat etiam *ἐξανόλω* conicere; sed Sophoclem probabilius esse puto *ἐξελλίω* scripsisse, quod aptissime de vate dicitur, ut apud Euripidem Suppl. 141. de oraculis explicandis, σὺ δ' ἐξελλίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; Pronomini τᾶμά in verbis Tiresiae oppositum est τὰ σὰ κακὰ, eodemque spectant proxima Tiresiae verba ἐγὼ οὐτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἄλγυνῶ, in quibus ἐμαυτὸν ad τᾶμά, σὲ autem ad τὰ σὰ refertur.

413. σὺ καὶ δέδορκας κοῦ βλέπεις ἔν' εἴ κακοῦ] Veram videri Reiskii emendationem *δεδορκῶς οὐ βλέπεις* in annotatione dixi, quacum Meinekios p. 226. similes locos comparavit, velut Sophoclis apud Stobaeum Floril. 4, 1. οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τὰμφανῇ, et Demosthenis p. 796, 26. ὥστε, τὸ τῆς παροιμίας, ὁρῶντας μὴ ὁρᾶν καὶ ἀκούοντας μὴ ἀκούειν.

478. πέτρας ἄτε ταῦρος] Sic nunc ex Dorvillii coniectura legitur (ad Chariton. p. 435.). In L. scriptum a prima manu fuit *πετραῖος ὁ ταῦρος*. Vocabuli *πετραῖος* literae *ῖο* ita sunt erasae ut solius literae *ι* pars supersit. Recentior manus literae *ε* ac-

centum acutum superscripsit et ex ὁ ταῦρος fecit ὡς ταῦρος ita ut literae σ et τ nunc uno ductu expressae appareant. His indiciis usus Meinek. p. 228. coniecit πετραῖος ὁ γαῦρος, insolens ille et superbus, quippe oraculum fuga eludere gestiens: ut Antig. 785. dictum φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις ἀνταῖς. Scholiasta πέτρας legit et in interpretatione sua plurali τάνρων utitur: unde Maur. Schmidtus in Leutschii Philologo vol. 17. p. 413. πέτρας ἴσα τάνροις, pro quo etiam πέτρας ἰσότηρος coniecere poterat, vel πέτρας ὅσα ταῦρος.

509. φανερά Hermannus, deleto quod addebatur γὰρ ἐπ' αὐτῷ.

516. πρὸς τί μου πεπονθέναι (i. e. πρὸς μου πεπονθέναι τι) Hartungius. προστεμοῦ vel προσγεμοῦ codex.

539. οὐκ] Optime Blaydesius „I do not hesitate to substitute for this ἢ οὐκ (conf. v. 555.), as being imperatively required by the sense. Either it was a mark of μωρία in him not to perceive the coming plot, or of δειλία not to avert it from himself, when so perceived.“

566. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;] Hoc pro ἔρευναν περὶ τὸν θανόντα dixit Sophocles, nisi τοῦ κτανόντος scripsit, ut Meinek. coniecit.

597. νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες αἰκάλλουσί με] Codicis scripturam ἐκκαλοῦσί με correxit Musgravius emendatione certissima, quam, incredibile dictu, ipse reiecit, non sentiens quam ineptum huic loco sit ἐκκαλοῦσι. Evocari ex aedibus Creon poterat, ut passim apud tragicos viri principes, ut ex nuncio aliisve personis audiret quae cognosse ipsius interesset: perineptum vero est Creontem ab homine privato quovis aliquid vel gratiae vel beneficii impetraturo ex aedibus suis evocari, quod in aula veterum Thebanorum haud dubie non minus impolitum habitum est quam in hodiernis principum aulis. Huc accedit quod librorum in hac quaestione auctoritas nulla est, quum librarii praesens verbi αἰκάλλειν tam constanter in ἐκκαλεῖν corruperint ut vix ullum eius exemplum intactum relictum sit, nec codicum auctoritate, sed ex sensu tantum cuiusque loci diiudicari possit utrum αἰκάλλειν an ἐκκαλεῖν scribendum sit.

623. Οἱ ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι. | KP. ὅταν προδελέγῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν. | Οἱ ὡς οὐχ ὑπέλξων

οὐδὲ πιστεύσων λέγεις. | *KP.* οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω.] Haec absurdum in modum perversa et interpolata esse in Praefatione editionis Oxoniensis vol. I. p. XIX — XXI. ostendi, partim praeunte Friderico Haasio (in commentatione Vratislaviae edita a. 1856.), Sophoclemque tale quid scripsisse videri dixi, etsi fortasse verbis aliis usum, *OI.* ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι. | *KP.* ὥς οὐχ ὑπεῖξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις. | *OI.* ὥς οὐ φροναῶν σὺ δ' οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν. | *KP.* οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. Quod autem Creonti quaerenti, τί δῆτα χρήξεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Oedipus respondet ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι, pugnare videatur cum v. 641. ubi Creon, praesente adhuc Oedipo, Iocastae narrat Oedipum velle eum ἢ γῆς ἀπαῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών. In quo non argutandum; nam Creon verba Oedipi iracundiora mitigat addito ἢ γῆς ἀπαῶσαι πατρίδος, ne ipso quidem Oedipo contradicente, qui v. 309. oraculum editum esse narraverat, ἐκλυσιν | μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος, | εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες ἢ | κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.

640. δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις | δρᾶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν] Legebatur δικαιοῖ δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Veram scripturam restitui in Praefat. ad Luciani ed. Lips. vol. 2. p. XVIII. Hic quoque, ut in locis pluribus supra tractatis, glossema expulerat vocabulum a poeta positum.

665. ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ γὰ φθινὰς | τρύχει ψυχάν] φθινὰς pro φθίνουσα scripsi ut metro, cuius de forma non est dubitandum, satisfacerem, correctione quamvis valde incerta, quum Sophocles etiam alio usus esse possit vocabulo, cui φθίνουσα ab interprete adscribi potuit.

696. τανῦν τ' εὖπομπος εἰ γένοιο Bergkii est emendatio pro τανῦν τ' εὖπομπος εἰ δύναι γενοῦ, quae scriptura ab interpolatore ficta est qui non vidisset εἰ hic non si, sed utinam significare.

741. τὸν δὲ Λαῖον φύσιν | τίν' ἦλθε φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦβης ἔχων] Legebatur εἶχε, pro quo restitui ἦλθε.

763. ἄξιός γάρ οἱ ἀνὴρ | δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μείζω χάριν] οἱ ἀνὴρ Hermannii emendatio est pro ὅγ' ἀνὴρ. Similiter Phil. 584. πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο | δρῶν ἀντιπάσχω

χορηστά θ', οἱ ἄνθρωποι πένης. et in hac fabula 1118. *Λαῖτον γὰρ ἦν | εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὥς νομεὺς ἄνθρωπος*. Verbis τῆσδε καὶ μελίζω χάριν pariter utitur Sophocles Ai. 1371.

800. καὶ σοι, γύναι, τὰ ληθῆς ἐξεργῶ. *τριπλῆς*] Hunc versum codex a manu recenti in margine additum habet, ut ex apographis illatus esse videatur, fictus ab grammatico aliquo, quum versus Sophoclis excidisset; de quo dixi in annotatione. Aliquanto deterior est versus *τίς τοῦδ' ἄνδρ' ἔστιν ἄθλιώτερος*, qui in codice versum 816. *τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἄνθρωπος*; praecedit. Quum *ἐχθροδαίμων* omnia illa complectatur malorum genera quae Oedipus in reliqua orationis suae parte describit, nullo istiusmodi additamento opus erat, etsi id minime reprehendendum foret, si verbis perscriptum esset poeta dignis, qualia non sunt illa *τίς τοῦδ' ἄνδρ' ἔστιν ἄθλιώτερος*, etiam si metri vitium corrigatur *ἔστιν* in *ἔτ'* mutato, vel sublatis quae metro tantum explendo inserviunt particulis *γε* et *νῦν* scribatur *τίς τοῦδε ἄνδρ' ἔστιν ἄθλιώτερος*; adiectivo *ἄθλιώτερος* in tempore praesenti posito, altero vero *ἐχθροδαίμων* in futuro, licet aptius sit de utroque aut *ἔστιν* aut *γένοιτ' ἂν* dicere, aut, quod non raro fit in huiusmodi locis, coniuncto utroque *ἔστιν ἢ γένοιτ' ἂν*, vel *ἔστιν ἢ γενήσεται ποτε*. Itaque Sophocles aut uno tantum versu usus est, *τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἄνθρωπος* (vel *γένοιτ' ἐμοῦ*), aut, si duobus usus est, priore aliter quam nunc legitur scripto, velut *τίς τοῦδ' ἀκούειν ἄνδρ' ἄθλιώτερος*, ut v. 1204. ubi chorus, postquam priorem Oedipi felicitatem praedicaverat, pergit, *τῶν δ' ἀκούειν τίς ἄθλιώτερος*; | *τίς αἰαίς ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις* | *ξύνοικος ἀλλαγῇ βίου*; Tertium interpolationis manifestae exemplum in hac Oedipi oratione praebet v. 827. ubi quum poeta dixisset *γάμοις | μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν*, prudenter, ut in annotatione ostendi, omisso nomine patris, interpolator id addidit illato versu *Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε καὶ ἐθρεψέ με*, quem eliciendum esse primus intellexit Wunderus.

817. ὃν — *τινὶ* correxi pro *ῶ* — *τινά*. *τινά* etiam Schaeferus.

876. *ἀκρότατον*, ut metrum versus strophici postulabat, correxit Erfurdlius pro *ἀκροτάταν*. Quod autem post *εἰσάνα-*

βᾶσ' exciderat αἶπος restituit Arndtius in Quaestionibus Sophocleis Brandenburgi novi a. 1844. editis p. 19.

893. τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλη] Non satis certa huius versus scriptura, in quo θυμοῦ ex apographis pluribus pro θυμῷ positum est, in quo cum codice consentiunt scholiasta et qui scholiastam exscripsit Suidas s. v. κέρδος. Versus antistrophicus 906. φθίνοντα γὰρ Λαῖου quattuor syllabis est defectus, quas inserto post γὰρ adiectivo πυθόχρηστα supplendas esse coniecit Schneidewinus. φθίνοντα per παλαιὰ explicuit scholiasta, quod in apographis aliis ante aliis post Λαῖου est illatum, in uno post θέσφατα.

920. κατάργμασιν] Codex κατεύγμασιν. Emendavit Wunderus.

943. Haec in codice sic conformata leguntur, violata stichomythia, IO. πῶς εἶπας; ἡ τέθνηκε Πόλυβος; ΑΓ. εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τάληθές, ἄξιῳ θανεῖν, quod manifestum, si quod aliud, interpolatoris est commentum verborum quae perierant defectum utcunque resarcientis. Egregie Nauckius ab Sophocle haec sic fere scripta fuisse intellexit

IO. πῶς εἶπας; ἡ τέθνηκεν Οἰδίπουν πατήρ;

ΑΓ. τέθνηκε Πόλυβος· εἰ δὲ μὴ, ἄξιῳ θανεῖν.

quae recepi, nisi quod versu altero scripsi

τέθνηκεν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἄξιῳ θανεῖν.

Hoc enim pronomine multo magis hic opus erat quam Polybi nomine. Cum crasi qua μὴ et αὐτός, etsi λογικῶς disiuncta, coalescunt comparanda exempla Euripidis Androm. 242. καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μὴ, οὐ καλά. 254. εἰ μὴ θανοῦμαι γ'· εἰ δὲ μὴ, οὐ λείψω ποτέ.

958. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, | εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα] Quum tragici hiatus εὖ ἴσθι vel εὖ οἶδα non videantur admisisse, σάφ' ἴσθι coniecit Porsonus, collato versu Aeschyli in quo σάφ' οἶδα recte scriptum est apud Strabonem 4. p. 183., male εὖ οἶδα apud Dionys. Ant. Rom. 1, 41. cui coniecturae adeo non obstat quod praecedit ἀπαγγεῖλαι σαφῶς, ut ei favere potius videatur. Quamobrem non opus erat ut ἀπαγγεῖλαι τορῶς conicerem in annotatione.

976. οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ scripsi pro λέχος οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ, quod est in codice, vocabulis, ut alibi saepe, errore

librarii transpositis. Sic, ne longius abeam, v. 1024. librarius ἐξέπεισ' αὐτὸν scripserat, sed errore animadverso αὐτὸν ἐξέπεισ' in litura restituit.

998. μακρὰν ἀπώκεισ'] Codex μακρὰν ἀπώκειτ'. Veram scripturam ex apographis restitui, de qua dictum in Addendis ad editionem Oxoniensem vol. 8. p. 205.

1025. τυχών Bothius. τεκών L.

1030. Codex σοῦ γ', ὃ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, inepte duplicata γε particula. Vera scriptura σοῦ δ', ὃ τέκνον — ex uno restituta est apographo, δὲ eodem modo posito quo Antig. 518. ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο. | ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν, ὃ δ' ἀντιστάς ὑπερ. ubi pari errore apographa nonnulla πορθῶν γε.

1031. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις] Sic in apographis legitur ex coniectura correctoris pro ἐν καιροῖς λαμβάνεις, quod est in codice, male lectis, ut videtur, literis in exemplari antiquiore prope evanidis. Sophocles νάπαισι vel νάπαις με, vel simile quid scripsisse videtur, non tamen δρυμοῖσι, nisi hoc correpta syllaba priore dixerit, ut δρυμά epicū dixerunt. In versu proximo ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά incertum est utrum ποδῶν an, quod probabilius, ποδοῖν scripserit Sophocles, ut paullo post v. 1034. ποδοῖν ἀκμάς dixit.

1062. ἐὰν τρίτης ἐγὼ] ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ L. Correxit Hermannus.

1084. Codex οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι | ποτ' ἄλλος. Interpolatoris manum prodit ποτ' in initio trimetri in diverbio positum inutiliterque additum ἔτι. Hinc correxi οὐκ ἂν ἐξέλθοιν ποτὲ | ἄλλοις, quae optativi forma ubique fere offensionem fuit librariis et correctoribus veteribus. Idem ἄλλοις non raro in ἄλλος corruerunt, cuius erroris exemplis nuper accessit Epiphani locus vol. 2. p. 596, 26. cui ἄλλοις pro ἄλλος restitui ex codice Veneto.

1090. τὰν ἐτέραν scripsi pro τὰν αὔριον, quod interpretis est verba poetae non recte interpretati, ut in annotatione ostendi. Multo gravius depravata et interpolata sunt quae v. 1098. — 1102. sic scripta sunt in codice

τίς σε τέκνον, τίς σ' ἔτικτε

τῶν μακραιώνων. ἄρα
πανός ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα,
ἢ σέ γε θυγάτηρ (υ in litura alius literae) λοξίου.
τῷ γὰρ πλάκες etc.

quae ut legi et intelligi possent nec metrum violarent, sic cor-
rexī

τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων ἄρα
νύμφα, ὀρεσσιβάτα που
Πανὶ πλαθεῖς; ἢ σύ γε καὶ γενέτας
Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες etc.

ex quibus coniecturis una satis certa videtur, Πανὶ πλαθεῖς, reliquae incertae sunt: de quo videnda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi. Quae de verbis ἢ σέ γε θυγάτηρ nuper proposita est coniectura ἢ σέ γ' εὐνάτειρά τις probari nequit. Id enim Sophocles hic non magis erat dicturus quam poeta Latinus *pellea aliqua*, vel *concupina aliqua*. Θυγάτηρ qui primus scripsit, genitivo τῶν μακραιώνων adscripsisse videtur postquam νύμφα exciderat, quo Sophoclem hic usum esse tanto certius haberi potest quia omisso eo μακραιώνων de deabus potius quam de nymphis dictum videretur.

1123. ἡ δοῦλος οὐκ ἀνήτῳ] Imperfecti personae primae formam ἡ, cui ἦν, ut solent librarii, in codice substitutum est, hic ab se lectam testati sunt Porphyrius in scholio codicis Veneti Hom. Il. 5, 533. et schol. Od. 8, 186. Eam librarii tanta constantia expulerunt ut perpauca eius exempla relicta sint in Aeschylī et Sophoclis tragoediis, quos poetas constanter ea usos esse Elmsleius recte ex eo collegit quod nullus in iis versus reperitur in quo metrum formam alteram ἦν postulet. Minus certa res est de Euripide, qui etsi non dubium est quin ipse quoque ἡ potius quam ἦν dixerit, de quo Didymi testimonium ex codice scholiorum in Euripidem Vaticano nuper edidi²⁾, tamen an constanter ea usus sit incertum est, quum loci plures

2) Schol. in Eurip. vol. 4. p. 233. ad Hecubae v. 13. νεώτατος δ' ἦν ἀντὶ τοῦ ἡμην. Ἀττικοὶ δὲ φασιν ἦν, καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ν ἢ ἀντὶ τοῦ ἑα. οὕτω Δίδυμος. ἐν μέντοι τοῖς ἀντιγράφοις ἦν φέρεται καὶ κοινή ἀνάγνωσις ἦν. Nam sic cor-
rexī codicis scripturam ἀττικῶς δὲ φησιν ἦν καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ἦν ἢ ἀντὶ —.

apud eum reperiantur, ab Nauckio collecti in Studiorum Euripideorum parte secunda p. 67., in quibus littera quae sequitur vocalis alteram exigit formam ἦν. Quorum versuum unus quidem alterque propter alias causas vitii suspectus est, sed in aliis praeter ipsum illud ἦν, de quo disceptatur, nihil est quod corruptelae suspicionem movere possit. Quod Aelius Dionysius (ap. Eustath. p. 1761, 51.) ἦ Atticis, ἦν τοῖς μέσοις tribuit, etsi confirmatur exemplo Aristophanis, qui in Pluto tantum, mediae comoediae fabula, ἦν tribus locis 29. 695. (quo versu utitur Aelius Dionysius) et 822. ante vocalem posuit, quod nusquam fecit in fabulis prioribus, ut in his ubique ἦ restituendum videatur, tamen aliquanto prius etiam ἦν dici coeptum esse potest. Neque enim verisimile est Aristophanis tria illa exempla prima omnium fuisse.

1132. μνήμης ὑπο codex contra usum loquendi, qui μνήμης ἄπο postulat, quod restituit Blaydesius.

1144. τί δ' ἔστι πρὸς τί τοῦτο τοῦτος ἱστορεῖς;] Male vulgo post τί δ' ἔστι signum interrogandi ponitur. Nam praecedentia nuncii verba φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοι τινα | δοῦς, ὥς ἐμαντῶ θερέμμα θρεψαμένη ἐγώ; nihil continent eiusmodi ut alter quaerere possit τί δ' ἔστι; quid vero est, sed hoc unum quaerere debebat, quid esset cur nuncius ex ipso illa quaereret. τί δ' ἔστι πρὸς τί igitur dictum est pro τί δ' ἔστι πρὸς ὃ τι, de quo usu loquendi post Bernhardum in Syntaxi p. 443. pluribus diximus ego in annotationibus Oxoniensibus ad Electrae v. 316. et Nauckius ad eundem locum in editione quarta, ὥς νῦν ἀπόντος ἱστέρεϊ τί σοι φίλον, ubi si τί interrogativum esset, chorus quaerere iuberetur quid ipsi placeat: quod absonum est. Nam quid ipsi placeat ipse melius scit quam ab Electra sciri poterat, quae hoc potius dicit, quaere quicquid tibi placet.

1167. τῶν Λαῶν τοῖνυν τις ἦν γεννημάτων] His verbis famulus respondet ad verba superiora Oedipi, τίνας πολιτῶν τῶνδε καὶ πόλεως στέγης; ad quae nisi prompte respondeat, mortem ei minatur Oedipus. Respondet tamen ita ut verba eius ambigua videantur Oedipo, qui rursus ex famulo quaerit, ἦ δοῦλος, ἦ κείνου τις ἐγγενής γεγώς; Id vero perinepte quaerit Oedipus, quum verba famuli, ut nunc scripta leguntur, nihil

aliud significant quam, *puer qui mihi traditus est erat unus ex filiis* (sive liberis) *Laii*: quod aliter se habere exspecto qui ullo aut scriptoris Graeci aut ex alia lingua quacunque exemplo doceat. Quam difficultatem interpretandi arte removeere studuit Doederlinus "*γεννημάτων nomine et νόθους et γνησίους vel ἐγγενεῖς παῖδας complectitur. Ergo utrum ex ancilla an ex uxore partum sit illud γέννημα sciscitatur Oedipus.*" Verum ut alia omittam quae huic interpretationi obstant, si famuli verborum sententia illa fuisset, puerum ex Laio, sive νόθον sive γνήσιον, natum fuisse dixisset, quod plus est quam hoc loco dici ab eo debebat. Nam ex Laio natum esse versu demum 1171. nova Oedipi quaestione in angustias compulsus prodit verbis *κείνον γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήξετο*. Hoc qui sensit Hartungius τῶν Λαῖου τολύνν τινὸς γεννήματ' ἦν coniecit, quod significat puerum ex aliquo natum fuisse eorum qui in aedibus Laii tum temporis vixissent: qua coniectura mentem quidem verborum Sophoclis, sed non ipsa poetae verba assecutus est. Neque enim verisimile est *γεννήματα* numero plurali hoc loco de uno puero dixisse Sophoclem, quod non defenditur numeri pluralis pro singulari positi exemplis quae Porsonus ad Eurip. Or. 1051. alique collegerunt. Itaque non dubitandum videtur quin hic quoque versus, ut tot alii antiquitus vel corrupti vel defecti, interpolatoris manum sit expertus, Sophocles autem aliud quid scripserit quod praecedenti Oedipi quaestioni, *τίνος πολιτῶν τῶνδε καὶ πόλεως στέγης*; accurate responderet, velut

τῶν Λαῖου δόμων τις ὀνομάζετο,

quemadmodum de pastore aliquo Laii v. 1022. dixit, *τῶν Λαῖου δῆπον τις ὀνομάζετο*, ubi videnda quae de hac structura verbi ὀνομάζεσθαι cum genitivo annotavi. Nam δόμων nomen hic multo magis requirebatur quam inutilis interpolatoris particula *τολύνν*.

1204. *τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις* incerta est Hermannii correctio pro *τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις*. Eidem in versu antistrophico 1214. debetur *δικάζει τ' ἄγαμον* pro *δικάζει τὸν ἄγαμον*. Non minus incertum est quod v. 1219. ex G. Burgesii coniectura positum *περιᾶλλ' ἰὰν χέων* pro *περιᾶλλα ἰαχέων*. Porro v. 1216. *ἰὼ, Λαίτιον ὦ τέκνον, ὦ* ex Erfurdtii coniectura insertum et v. 1217. alterum *σε* ab Wundero additum est.

1271. αὐδῶν τοιαῦθ', ὁθούνεκα' οὐκ ὄψοιντό νιν | οὐθ' οἷ' ἐπασχεν οὐθ' ὅποι' ἔδρα κακὰ, | ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει | ὁψοίαθ', οὓς δ' ἔχρηζεν οὐ γνῶσολατο] Errorem criticorum quorundam qui ὁθούνεκα, quod hic ut alibi non raro pro ὡς dictum est, per quia sunt interpretati et ὄψοιντο in ὄψαιντο, inauditam Atticis formam, mutari voluerunt, notavi in annotatione notavitque etiam Blaydesius, et convellitur ἀλλ' particula in verbis proximis, quae omittenda fuisset. Non haesissent, ut opinor, si Sophocles tertio quartoque versu omisso hoc tantum dixisset, oculos Oedipi effossos non esse visuros quae mala vel passus sit vel commiserit. His vero non repugnant, sed apte adiuncta sunt illa ἀλλ' ἐν σκότῳ — γνῶσολατο.

1279. χάλαζα θ' αἵματοῦσσ' ἐτέγγετο ex Porsoni emendatione certissima restitui pro χαλάζης αἵματος ἐτέγγετο. Versus proximos duo, qui ex pessimis sunt quos interpolatores veteres finxerunt, eieci, τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου κακὰ, | ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακὰ, quorum alterum etiam Elmsleius delendum esse censuit. Non est tamen verisimile Sophoclem ab verbis ὄμβρος χάλαζα θ' αἵματοῦσσ' ἐτέγγετο ad proxima ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος etc. transiisse nullis aliis interpositis verbis, quibus narrationem finitam esse indicaretur, ut est in huiusmodi locis mos tragicorum, velut El. 696. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν | βλάπτῃ, δύναιτ' ἄν οὐδ' ἄν ἰσχύων φυγεῖν. 761. τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ | ἀλγεῖνᾷ etc. Trach. 943. τοιαῦτα τὰνθαδ' ἐστίν. ὥστ' εἴ τις δύο | ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται etc. Quamobrem in annotationibus Oxoniensibus conieci post ἐτέγγετο unum vel duo versus excidisse, ab verbis τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστίν incipientes, quorum in locum, quum oblitterati essent, duo versus spurii sint illati lacunae explendae caussa. Ceterum suspectum est verbum ἐτέγγετο, non propter ἔτεγγον modo praegressum v. 1277. γλῆναι γένει' ἔτεγγον, in quo nihil offensionis esse alia verborum intra paucos versus repetitorum exempla docent, sed propterea quod nomina ὄμβρος et χάλαζα gravius postulare videntur verbum violentiae significationem habens, quale est ἐρρήγνυτο, quod satis probabiliter coniecit Herwerdenus Comm. crit. p. 115.

1289. τὸν μητέρ' — αὐδῶν ἀνόσι, οὐδὲ ζητά μοι] Codex τον μητρός. Recepi egregiam emendationem Nauckii, qui similia huius aposiopesis exempla comparat, velut Arist. Vesp. 1178. ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα, et Parmenionis Anth. Pal. 5, 34. ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην.

1303. Delevi verba φεῦ φεῦ δύστανος ante ἄλλ' οὐδ' εἰδέν inepte illata, quae ex v. 1308. conficta sunt αἰαῖ, δύστανος ἐγώ, cui glossema φεῦ φεῦ adscriptum fuit.

1310. φθογγὰ διαπέταται φοράδην] Verbum διαπέταται ex glossemate illatum esse metri lex docet. Non sufficit tamen πέτεται, quum versus non ex tribus, sed ex quattuor constare debeat anapaestis. διαπωτᾶται coniecit Musgravius.

1340. ἀπάγεται ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με] Non apparet cur poeta ἐκτόπιον scribere maluerit quam, quod versui antistrophico accurate respondet, ἐκ τόπων. Hoc igitur restituendum videri dixi in annotationibus Oxoniensibus ad Trachin. 955.

1350. νομάδ' pro νομάδος et 1360. ἄθρεος pro ἄθλιος Elmsleius, 1361. ὁμολεχῆς pro ὁμογενῆς Meinekius.

1400. αἶ τοῦμόν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο | ἐπλέτε πατρός] τοῦμόν αἶμα πατρός etsi pro τοῦμοῦ αἶμα πατρός dici posse similia exempla docent, quibus Latinum „*meus herilis filius*“ addidit Blaydesius, tamen etiam alia interpretatio locum habet, quam W. B. Iones nuper proposuit, „*τοῦμόν not for τοῦμοῦ, but because his father's blood was his own: τοῦμόν αἶμα is brought forward, and sharply contrasted with τῶν ἐμῶν χειρῶν, and the πατρός is added for expl.*“ In verbis proximis ἄρα μου μέμνησθ' ὅτι | οἱ ἔργα δράσας etc., etsi ὅτι defendi potest, tamen multo probabilius est μέμνησθ' ἔτι, quod in apographis pluribus legitur.

1412. καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον] “Mihi hic versus suspectus est, non tantum propter καλύψατε, sed etiam propter ea quae statim addita sunt φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον ἐκρίνατε, quae plane abhorrent ab Oedipi animo, non supplicium, sed exilium expetentis. V. 1340. 1436. 1451. 1518. Adde quod subridiculum est hominem mediterraneum optare ut in mare abiciatur. Quare deletio hoc versu lenique mutatione adhibita scribendum suspicor, ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἕξω μέ

ποι (pro που) | ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτε' εἰσόψουσθ' ἔτι." Meinekus ad Oedip. Col. p. 243.

1437. θνητῶν θανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος] φανοῦμαι, quod in codice est, in θανοῦμαι mutandum esse optime ostendit Meinek. p. 245.

1494. τοῖς ἐμοῖς | γονεῦσιν] ἐμοῖς ab interpolatore pedem qui in fine versus exciderat supplente additum est non cogitante id ὑμετέροις dicendum fuisse. Sophocles haud dubie τοῖς πάλαι γονεῦσιν scripserat, vel τοῖσι πρὶν γονεῦσιν, ut Theseus τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος dicitur Oed. Col. v. 69.

1506. ἐγγενεῖς restitui pro ἐγγενεῖς, de quo pluribus dixi in annotatione.

1511. σφῶν δ', ὧ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἦδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' ἡὔχθω μόνον, | οὐ καιρὸς ἔἴ ζῆν] Codex νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθ' ἐμοὶ | οὐ καιρὸς ἀεὶ ζῆν. Plana est verborum sententia, si adultae essetis, multa vobis praeciperem: nunc quum non sitis, unum quid vobis appropinquor quod etiam ab vestrae aetatis puellis intelligi possit. Apparet ex his absurde legi εὔχεσθ' ἐμοὶ, quod nihil aliud significare potest quam *apprecamini mihi*, et desiderari ἔν vel μόνον, quod praecedenti πολλά opponatur. His indiciis veram restitui scripturam ἡὔχθω μόνον, οὐ καιρὸς ἔἴ ζῆν. De imperativo rariore ἡὔχθω, quem non mirum est ab librario vetere corruptum esse, dixi in annotatione. In verbis postremis poteram etiam οὐ καιρὸς ἢ ζῆν conicere, quod maluit Meinek. p. 247., vel οὐ καιρὸς ἂν ζῆν, intellecto cuius omissi exempla non desunt coniunctivo ἢ: sed praetuli ἔἴ (una syllaba, ut saepe, pronunciandum), quia hoc in ἀεὶ corruptum esse verisimilius est quam ἢ vel ἂν.

OEDIPUS COLONEUS.

16. χῶρος δ' ὅδ' ἱρὸς, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων] Propitia fortuna factum est ut recta scriptura ἱρὸς hoc loco non solum in codice, sed etiam apud Suidam s. v. Ἱρος servaretur, quam mox v. 54. ubi codex χῶρος μὲν ἱερὸς, et aliis locis plurimis

tragicorum restitui, ubi poetae *λερός* scripserant pedem disyllabum trisyllabo praeferentes (quemadmodum eadem de caussa praepositionis *ἀνά* apocope usi sunt in verbis cum ea compositis, de quo supra dicebam p. XVII.) ab librariis eadem fere constantia expulsam qua apocopen illam removerunt, *ἦν* pro *ῆ* scripserunt et alia multa ad suae linguae consuetudinem conformarunt, ne iis quidem locis exceptis in quibus manifesta metri lex formam trisyllabam *λερός* excludit, de quibus dixi in Thesauro vol. 4. p. 544. Cavendum tamen est ne quis iusto longius in hoc genere procedat et *λερεύς* quoque vocabuli compositorumque cum *λερός* nominum, quorum omnium minus frequens usus erat, forma Ionica tragicos usos esse confidenter contendat vel in mediis versibus vel, quod minus etiam probabile, in primo pede trimetri, velut Oed. T. 18. *λερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνὸς, οἱ δ' ἐπ' ἡθέων*, ubi nemo facile sibi persuadebit Sophoclem vitandi quem tot aliis in locis admisit anapaesti caussa ad Ionicam confugisse formam *λερῆς*. Simili lege usus vocabulorum *ἐκετῆρ ἐκτῆρ, ἐκέτης ἔκτης, ἐκέτις ἔκτις, ἐκετήριος ἐκτήριος* regitur, quae litera *ε* vel servata vel extrita dicuntur, de quo exposui in annot. Oxon. ad Oed. T. 185.

44. *τὸν ἐκέτην* editor Londinensis a. 1747. pro *τόνδ' ἐκέτην*. Eodem modo erratum v. 59. ubi *τὸν ἐκπότην* ex Reiskii coniectura restitui pro *τόνδ' ἐκπότην*.

71. *ὥς πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων, παρῇ]* *παρῇ* scripsi pro *μολεῖν*, quod ex *μόλοι* ortum est, in fine praecedentis versus posito. Minus aptum huic loco *λέξων*, quod Elmsleius inferri voluit, *ὥς πρὸς τί; λέξων. ἢ καταρτύσων μολεῖν*;

84. *εὔτε νῦν ἔδρας | πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ]* *ἔδρας* si scripsit Sophocles, non dubitandum quin casu dixerit non genitivo, sed accusativo cum *ἔκαμψα* construendo, eodem modo quo *ἔδραν προσθακεῖν* dixit v. 1166. et *ἔδρας θαάζειν* (i. e. *θάσσειν*) Oed. T. v. 2. Et sic fere Meinekius.

121. *προσπεύθου, λεῦσσε νιν, | προσδέρκου πανταχῇ]* Sic Hermannus. Codex *λεῦσατ' αὐτόν, προσδέρκου | προσπεύθου πανταχῇ*. Sic *ὅθ' αὐτοὺς ex ὅπου νιν* corruptum esse conieci Electr. v. 709. Huc accedit quod *αὐτόν*, nihil offensionis habiturum in diverbio, in carmine melico minus probabile est quam *νιν*.

144. οὐ πᾶν μοιρας εὐδαιμονίαι | πρώτης] Poterat omittere εὐδαιμονίαι, sed videtur liberiore orationis structura (pro ὥστε εὐδαιμονίαι με vel εἰς τὸ εὐδαιμονίαι dictum, ut scholiasta explicat) adiecisse, ut ambiguitatem verborum tolleret, quae omisso εὐδαιμονίαι etiam hoc significare possent, non esse Oedipum primi ordinis virum. De usu genitivi dixit Bernhardys in Paralipomenis Syntaxis Graecae p. 68.

152. μακρῶν γ', ὅς' ἐπεικάσαι] Codex μακρῶν τέ θ' ὥς ἐπεικάσαι. Correctum partim ab me partim a Bothio, cui ὅς' debetur.

172. εἰκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας] Codex κοῦν ἀκούοντας, quod ex κακούοντας ortum esse intellexit Musgravius, cuiusmodi crases saepe fraudi fuerunt librariis. Praetuli tamen plenam scripturam καὶ ἀκούοντας.

175. Codex σοὶ πιστεύσας καὶ μεταναστάς. καὶ delevit Hermannus. Idem ἔτ' οὖν ἔτι delevit, quod ante προβῶ legebatur v. 178. Ibidem πόρῳ Bothius et v. 181. ego restituimus pro πρόσῳ.

183. Post hunc versum quattuor versuum lacunam indicavit Hermannus.

192. τοῦδ' ἀντιπέτρον βήματος] Suspectum est ἀντιπέτρον, pro quo Iacobsius αὐτοπέτρον, saxum non arte, sed natura ad considendum aptum intelligens, Meinekius ἀγχιπέτρον coniecerunt.

195. Codex ἦ σθῶ, correctum in ἦσθῶ, quod sive ἐσθῶ sive ἦ' σθῶ scribatur, non est verisimile Sophoclem novitia hac usum esse aoristi forma, quum κλιθῶ scribere posset.

196. λάος] Correxī quod codex praebet λάου antiquo librorum vitio, quo iam Herodianum deceptum fuisse ex Arcadii epitome intelligimus p. 37, 2. τὸ δὲ λάος (codices λάος) παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ γενικῆς εἰς ἐνθεῖαν μετεποίηθη.

202. δύσφρονος ἄτας] Non minus apte δυσφύρου ἄτας dici potuisse, ut δύσφρονον ἄταν dixit Ai. 643., in annotatione monui: sed videtur δύσφρονος praetulisse, ad infelices respiciens quos Oedipus commiserat mentis errores.

210. μὴ μὴ μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι] Aptissimum huic loco est triplicatum μὴ, quo etiam Meleager, etsi paullo aliter, usus est

Anth. Pal. 12, 80. *μή μὴ, πρὸς σε Διὸς, μὴ πρὸς Διὸς, ὦ φιλάβουλε, | κινήσης τέφρη πῦρ ὑπολαμπόμενον.*

211. *τόδ' ; αἰνὰ* Wunderi emendatio est pro *τόδε. δεινὰ.*

216. *βαλνεις* Triclinius. Codex *μένεις*, qui frequentissimus est librariorum error.

220. *ΟΙ. Λαῖτον ἴστε τιν' ὄντ' ; ΧΟ. ὀοοῶ.*] Sic correxi quod in codice est *Λαῖτον ἴστε τιν' ἀπόγονον. ὦ ὦ | ἰού. ἀπόγονον* delendum esse viderat Reisigius. Pro *ὄντ'*, quod ego posui in Praefat. editionis Oxoniensis secundae p. VI., qui ὦ scribere maluerunt non animadverterunt nihil caussae esse cur Oedipus ὦ exclamet, quod soli chori personae convenit. Quod autem ὀοοῶ in ὦ ὦ ἰού corruptum legitur prorsus ex more librariorum factum est, qui omnes huiusmodi interiectiones longiores, velut *οἰοῶ* et *οἰμοῖμοῖ*, de quibus Apollonii Dyscoli aliorumque grammaticorum testimoniis constat, discerpere solent. Itaque non mirandum etiam ὦ ὦ, *δύσμορος*, ὦ ὦ, quod v. 224. restitui, in codice scriptum esse *ἰώ. ὦ ὦ ὦ. δύσμορος. ὦ ὦ.* Non magis haec sic conformare licet ut Oedipus *Λαῖτον ἴστε τιν'*; chorus ὦ, tum rursus Oedipus *ἀπόγονον* dicat: quod nihilo melius est quam si quis versum chori 224. ὦ ὦ ὦ *δύσμορος*, ὦ ὦ, inter chorum ὦ ὦ ὦ, Oedipum *δύσμορος* et rursus chorum ὦ ὦ dicentem distribuat, ut in codice factum est: quem errorem correxit Hermannus. Neque horrori, quo chorus audito praeter omnem expectationem famoso Oedipi patris nomine corripitur, exprimendo una illa sufficit literula ὦ, egregie vero convenit quadruplicatum ὀοοῶ, a quo deinde paullo sedatior ad disyllabum transit ὦ ὦ versu 224. ὦ ὦ ὦ, *δύσμορος*, ὦ ὦ.

230. *ῶν*] Recte Wunderus *ἄν.*

237—257. Ad hos versus scholiasta annotavit, *τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τοῦ χοροῦ τὸ τετράστιχον ὀβελισθὲν εὔρομεν*, sed cuius haec opinio et quae caussa fuerit non prodidit. Itaque hoc tantum coniecere licet, hos versus, in quibus nihil est quod non ab veteri poeta Attico scribi potuerit, in uno pluribusve exemplaribus non lectos fuisse, quod casu vel histrionis alicuius arbitrio factum esse potest. Ceterum scholiasta ipse opinionem illam refutat additque, *οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὔρομεν.*

237. ὦ ξένος in codice ad versum proximum relatum est.

238. γεράον πατέρα τόνδ' ἐμόν] Ex his verbis, ut scripta in codice leguntur, nullam elici posse probabilem metri formam in annotatione dixi, nec verisimile est poetam πατέρα γεράον τόνδ' ἐμόν cum anapaesto, aut, novo ficto vocabulo, γεραοπάτερα τόνδ' ἐμόν scripsisse.

251. λέχος Reiskius pro λόγος.

253. ἄγοι, φηγεῖν δύναιτο] Correxī quod in L. est ἐκφηγεῖν.

278. Codex εἶτα τοὺς θεοὺς | μολραῖς ποιεῖσθε μηδαμῶς. Incerta huius loci emendatio est. Quum plurali μολραῖς locus non sit, singularem μολρα posui, intellecto ἐν. Brunckius τῶν θεῶν μοῖραν.

281. μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου. τάδ' οὖν | ξυνεῖς σὺ μὴ κάλυπτε] Sic ego emendavi codicis scripturam ineptissime interpolatam, μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν. | ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε. Erroris origo haud dubie ab ξυνεῖς in ξὺν οἷς antiquitus corrupto repetenda. τάδ' οὖν in sexto pede trimetri positum, ut saepe apud Sophoclem aliosque ὁ δέ, ὁ γάρ, τὸ γάρ, τὸ δέ, τὰ γάρ, τὰ δέ.

301—304. Seclusi versus spurios quattuor, quorum absurditatem clarissima in luce collocavit Henricus Hirzelius in Ritschelii Museo Rhenano a. 1863. vol. 18. p. 306 seqq. Iis deletis post verba Oedipi αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας aptissime pergit chorus θάρσει, παρέσται —, quibus verbis chorus rursus utitur v. 726. Eidem fortasse interpolatori versus debentur quattuor post v. 637. illati

εἰ δ' ἐνθάδ' ἦδὺ τῷ ξένῳ μέμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν, εἴτ' ἐμοῦ στείλγειν μέτα,
τόδ' ἦδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμι σοι
κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.

ubi ipso genere dicendi satis se prodidit, quod primus animadvertit Nauckius, qui tertium quartumque versum deleuit.

307. ὥστε καὶ βραδὺς | γήρα, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται
ταχύς] Absurda codex εὔδει. Restitui γήρα. Nam haec demum idonea ratio est cur tarde incedere Theseus dicatur, quem non iuvenem, sed propecta aetate virum cogitandum esse ex ipsius verbis colligi potest v. 890. λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν, | οὐ χά-

ριν δεῦρ' ἤξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. Similiter Creon χρόνῳ βραδύς dicitur v. 879.

309. ἔσθ' ὅς Nauckius. ἔσθλός L.

313. κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς | κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει] Lepide dictum ἡλιοστερῆς, quasi dolendum sit solis radios ab Ismenae capite arceri. Recte, ut videtur, Coraῆς ἡλιοστεργῆς.

315. τί φῶ;] Exspectes potius tres syllabas, ut τάλαινα v. 318. Hinc Hermannus τί φῶ νιν, quod aptius quam τί φημι ab Elmsleio propositum.

321. μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα certissima est Herwerdeni emendatio in Observationibus in Comicos (Lugd. Bat. 1855.) p. 133., ut in initio Antigoniae, ὦ κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμήνης κάρα. Codex τόδ' ἔστ' ὃν δῆλον, quae corruptela non mirabilior est quam αὐτὸν ὥστ' in ἀπόνως depravatum v. 360. et quae sunt similes etiam notissimorum vocabulorum corruptelae in locis quorum scriptura obscurata erat in codicibus antiquioribus.

323. Non apparet cur ἀντίκ' ἔξεστιν μαθεῖν dicere maluerit quam ἀντίκ' ἔξέσται, quod recte restituit Dobraeus.

330. ὦ δὴν ἀθλίῳ τροφά emendavi pro ὦ δυσάθλια τροφαί, quod est in codice, ut solent librarii formas duales corrumpere. Adiectivo δυσάθλιος nemo usus est. Ceterum versum hunc vulgo post 327. lectum suum in locum reposuit Musgravius.

367. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε | θρόνους ἑᾶσθαι μηδὲ κραίνεσθαι πόλιν] Optime Meinekius monet horum verborum structuram hanc esse, αὐτοῖς (vel αὐτοῖν) Κρέοντί τε ἦν ἔρις, sequente post ἦν ἔρις infinitivo, ut apud Thucydidem 2, 54. ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὀνομάσθαι λοιμὸν ἐν τῷ ἔπει, ἀλλὰ λιμόν. Idem κραίνεσθαι in κραίνεσθαι mutat, collato loco Euripidis Phoen. 900. ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου | μηδένα πολίτην μηδ' ἀνακτὶ εἶναι χθονός, | ὥς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν. Quae coniectura si vera sit, unus post κραίνεσθαι πόλιν versus excidisse putandus erit, velut ἐνὸς παρ' ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ πλήθους πάρα. Neque enim monarchiae tantum, sed etiam democratiae κραίνονται, non ab regibus quidem, sed ab magistrati

bus a populo constitutis: unde *Φθίας κράντορες* recte numero plurali de proceribus civitatis dixit Euripides *Androm.* 508. quemadmodum chorus procerum Thebanorum verbis *χώρας ἀνακτες* compellatur apud Sophoclem *Antig.* 988. Versu proximo *λόγῳ σκοποῦσι* idem est quod vulgo *λογιζόμενοις* dicitur.

370. *κάξ ἀλιτρώας* scripsi pro *κάξαλιτηροῦ*, quod divisim scriptum in apographis *κάξ ἀλιτηροῦ*, violato metro, quum adiectivi *ἀλιτηροῦ* syllaba secunda brevis sit.

380. *ὥς ἀντίκ' Ἄργος ἦ τὸ Καδμείων πέδον | τιμῇ καθέξον* (nam sic codicis scriptura *καθέξων* recte correctata est in apographo uno), *ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν*] Hos versus suspectos mihi esse dixi in annotatione. Meinekiius satis habuit *τιμῇ*, quod scholiasta explicare conatus est, in *ἀλγμῇ* mutasse cum Cobeto. Quo nihil proficitur, nisi removeatur quod absonum esse ostendi, Polynicem foedus cum Argivis quaesivisse, ut aut vinceret Thebanos aut ipse vinceretur ab illis eorumque gloriam in immensum augeret. Quale quid si dixisset Polynices, iniustam ab se caussam agi ipse concessisset, a quo longe abest, licet succumbere in certamine se posse fateatur v. 1305. *ὅπως τὸν ἐπιτάλογχον ἐς Θήβας στόλον | ξὺν τοῖσδ' ἀγέλας ἦ θάνομι πανδίκως*, | *ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς*. ubi *θάνομι πανδίκως* dictum ut *παντελῶς θανεῖν* in *Oed. T.* 669. *κεῖ χροῖ με παντελῶς θανεῖν*, | *ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀποσθῆναι βίῃ*.

453. *συννοῶν τε τὰξ ἔμοῦ | παλαίφαθ' ἄμοι Φοῖβος ἦνυσέν ποτε*] τε *τάξ* Heathii correctio est pro *τάτ' ἐξ*. Requiritur tamen potius *τάπ'* (i. e. *τὰ ἐπὶ*) *ἐμοῦ*, vel *τάπ' ἐμοί*, ut v. 414. dixit, *καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ*;

457. *θέληθ' ὁμοῦ | προστάτισι ταῖς*] Sic correxi quod in codice est *θέλητέ μου πρὸς ταῖσι ταῖς*, σὺν ab alia manu antiqua supra *πρὸς* scripto. De quo pluribus dixi in annotatione.

475. *οἷος νεαλοῦς* pro *οἷος νεαράς* et v. 495. *μήτε σωκεῖν* pro *μὴ δύνασθαι* restitui, sublatis utrobique glossematis. Eiusdem generis est *ἀνθαίρετον* v. 523. ubi metrum vocabulum requirit quale est *ἐθελήτὸν*, quod Hermannus proposuit.

516. *πέπον* et v. 521. *ἐκῶν* Bothius. *πέπονθ'* et *ἄκων* L.

ριν δεῦρ' ἤξα θάσσον

χρόνῳ βραδύς δι

309. ἔσθ'

313. κί

ἀμπέχει]

dios ab

στεργή

δ

318

at

κοινὰ γὰρ L. Eodem modo erra-

dios ab Bothius.

στεργή Hermannus. αἰ τοῦ ἄρ' εἰσὶν

ἀλλοις L.

ἀπεστάλη.

εἰ θέλοντ' ἂν L.

ἔμπαλιν L.

Post verba Oedipi, quae

ἔσθ' αὖτε με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interruptit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

interrumpit, ὅρα με λείπων, potius ἂν χρὴ μ' ὄραν ex-

μεν λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἀβαί, ubi ἀβαί recto accentu in codicibus nonnullis scriptum, in aliis vitioso ἄβαι. De quo quum verissime iudicasset Meinek. in annotatione p. 237. collatis aliis adiectivis ab ipsa verborum radice formatis, velut ὕβος οἶφός κυφός αἰθός πηγός ὀλός, iniuriam sibi ipse fecit in Addendis p. 474. vitiosa revocata scriptura ἄβαι, non alia de caussa quam quod apud Hesychium s. v. ἦβη inter alia scriptum in fine glossae videret καὶ ἄμπελος, quam glossam ego pridem ipse memoraveram in Thesaur. vol. 4. p. 84., sed consulto nullam eius rationem habueram quum ἀβαί apud Theocritum probarem ib. p. 86. et Sophocli ἄβος restituerem ib. p. 2218. Nam apud Theocritum non substantivum, sed adiectivum vel participium requiritur, quod senserunt scholiastae, qui recte sunt interpretati ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσai, vel εἰδὶ γὰρ νέαι ἔτι, etsi memoratis librariorum in libris quibusdam hallucinationibus αὖαι ἄξαι αὐταί. Hesychius autem si ad locum Theocriti spectavit, nihil aliud sequitur quam ipsum quoque vitioso accentu ἄβαι scriptum legisse, nisi haec librarii culpa est, ipse autem καὶ ἄμπελος ἡβή scripsit, ut ἄμπελον ἡβώσαν dixit Nonnus Dion. 42, 296. ad exemplum Homeric. Od. 5, 69. ἡμερὶς ἡβώσα, et quae sunt similia, etiam apud Latinos, qui *vites pubescentes* dixerunt. Contra ἦβη qui simpliciter pro ἄμπελος vel νέα ἄμπελος dixerit nemo dum est inventus.

703. ἀλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων κύκλος | λεύσσει νιν Μορρίου Διός] χερὶ pro χερὶ restitui cum Heathio, αἰὲν pro εἰσαιὲν cum Porsono, non solum propter metrum versus antistrophici, sed etiam propterea quod Iovis oculus, ut tot aliis in locis similibus, aptius *semper* quam *in sempiternum* vigilans dicitur. εἰσαιὲν, quod Apollonius Rhodius dixit 2, 716., nusquam apud tragicos legitur, qui saepe εἰς αἰὲλ dixerunt.

708. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν, χθονὸς αὐχμημα μέγιστον] χθονὸς quod exciderat restituit, versus strophici indicio, Porsonus, coniectura tanto certiore, quod omisso eo δαίμονος αὐχμημα μέγιστον dici videretur.

721. νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη] σὸν pro σοι Nauckii emendatio est. Quo vitio non animadverso in apographis δὴ in δεῖ est mutatum.

752. οὐ γάμων | ἔμπειρος] Pro ἔμπειρος exspectes potius

adiectivum quale est *ἔμμοιρος* a *Meinekio* vel *ἔγκληρος* ab *Nauckio* propositum.

755. *σύ νιν*] Codex *σύ νυν*. Quum post *ἀλλ' οὐ γάρ* in apodosi nullae istiusmodi particulae, quales sunt *νυν* vel *οὖν*, inferri soleant aptissimumque huic loco sit pronomen, *νιν* restitui cum *Blaydesio*.

758. *τήνδε τήν πόλιν φίλως | εἰπών*] Mira locutio *φίλως εἰπών*, quod *προσηγορεῖν φίλως* dixit *Sophocles* *El.* 1471. Vera videtur *Blaydesii* coniectura *φίλως λιπών*, quod quum *λειπών*, ut saepissime in libris veteribus, scriptum esset, facile in *εἰπών* corrumpi potuit. *φίλος λιπών* maluit *Herwerdenus*.

813. Codex *μαρτύρομαι τοῦσδ', οὐ σέ, πρὸς δὲ τοὺς φίλους*. Correxī, propter rationes in annotatione expositas, *οὐχὶ σ', ὃς γνώσει φίλους* —.

882. Quinque quae in initio huius versus exciderunt syllabas *Spengelius* (in *Leutschii Philologo* vol. 19. p. 445.) supplet verbis *σαφῶς ἐγώδ' α*, ad quae apte ab *Creonte* respondetur *Ζεὺς ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὐ*.

936. *τῷ νῶ θ' ὁμοίως κατὸ τῆς γλώσσης λέγω*] Incertum est utrum *Sophocles* sic scripserit an, quod *Meinekius* coniecit, *τοῦ νοῦ*, praepositione ex altero membro in priore intellecta, ut saepe fit.

989. *ἐμπορεῖς*] *ἐμφορεῖς* codex, *ἐμφέρεις* apographa. *ἀμφέρεις* *L. Dindorfius* in *Thesouro* vol. 1. part. 2. p. 609.

999. *ἐμοί*] Aptius *ἔχειν*, ut *Nauckius*.

1016. Corruptum est *ἐξηρπασμένοι*, pro quo *F. G. Schmidti* apud *Schneidewinum* coniecit *ἐξεργασμένοι*, quod per *η* scriptum, ut saepe in hoc verbo, *ἐξηρπασμένοι* facile in *ἐξηρπασμένοι* corrumpi potuit.

1027. *τύχη*] *Δίκη* *Doederlinus*.

1055. *Θησέα καὶ τὰς διστόλους*] καὶ hoc loco non *et*, sed *etiam* significare monet *Spengelius*.

1068. *κατὰ | ἀμπνκτήρι' ± ~ ~ | ἄμβασις*] Codex *κατ' ἀμ|πνκτήρια φάλαρα πάλων ἄμβασις*, quod correxi, praeunte *Bothio*, qui *φάλαρα* ex glossemate illatum alius vocabuli locum occupasse animadvertit. Spectat ad hunc locum *Hesychius*, *ἀμπνκτήρια*: τὰ φάλαρα *Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῶ*.

1074. *ἔρδουσιν ἢ μέλλουσ'*] *μέλλουσ'* pro *μέλλουσιν* recte

scripsit Hermannus. Molosso in antistropha respondet creticus, ἰὼ πάνταρχε θεῶν (θεῶν monosyllabo), quod non infrequens in hoc metro

⋮ — — | ⋮ — —

1083. κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων, ἐωρήσασα Wunderus. Codex κύρσαιμι, αὐτῶν δ' ἀγώνων θεωρήσασα. Non satis certa huius loci emendatio est, quum verba αὐτῶν δ' ἀγώνων sive sic scripta sive (ut Doederlinus in Actis Philol. Monac. vol. I. p. 58. correxit) τῶνδ' ἀγώνων, quae incommode post κύρσαιμι ad praegressos genitivos referendum inferri in annotatione ostendi, interpolatoris esse possint ex versu superiore μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων ficta postquam verba poetae exciderant. In versu altero oculos sursum tollere recte dicitur qui ad nubes evolat, ut ex iis spectet quae in terra aguntur: sed dubitatur de scriptura verbi ἐωρήσασα, non aliunde cognita quam ex glossis quibusdam Hesychii, quarum fides parum certa est, unoque versu Sophoclis Oed. T. 1264. quo Eustathius de forma ἐώρα pro αἰώρα agens p. 389, 42. utitur, πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ | ὅπως ὀρᾷ νιν, ubi Herwerdenus πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην, | ὁ δ' ὥς ὀρᾷ νιν coniecit, idemque Nauckius proposuit, nisi quod ἀρτάναισιν substituit. Qui si recte iudicarunt, non sequitur errasse Wunderum, sed redeundum esse ad αἰωρήσασα, quod Wunderus ipse primum posuerat. Nam hanc quoque communem verbi formam librarii interdum in θεωρεῖν corruerunt, ut in annotatione ostendi. Neque obstat syllaba brevis in initio versus antistrophici 1095. μολεῖν γὰρ τᾷδε καὶ πόλιταις, cuius non rara sunt in metro antispastico iambico exempla, velut infra v. 702. τὸ μέν τις, cui respondet πρώταισι in antistropha v. 715. et Oed. T. 666. τρύχει ψυχάν, τάδ' εἰ κακοῖς κακά = 696. ἀλύουσιν κατ' ὀρθὸν οὔριος.

1086. ἰὼ πάνταρχε θεῶν, | παντόπτα Ζεῦ] Zeῦ ante πάνταρχε lectum recte transposuit Hermannus.

1088. σθένει πινικέω scripsi pro ἐπινικέω σθένει. σθένει transponendum esse viderat Hermannus.

1096. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεῖς | ὥς ψευδόμαντις] Expectes potius τὸν σκοπὸν, quod coniecit Elmsleius.

1118. καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἔσται βραχὺ καὶ

XLIV

σοί τ' ε τοῦτον τοῦμόν ἐσται βραχύ codex. Correxuit Elmsleius. Plautum Pseudoli & comparat Blaydesius. *Duorum labori ego nominatum parvissem iubens.* | *mihi te rogandi et tui respondendi parati.*

1132. καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγῶς | θιγεῖν
 θελήσαιμ', ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος;
 οὐκ ἔγωγέ σε, | οὐδ' οὖν εἰσώ] Sic haec correxit Hermannus, interrogativo τίς οὐ, ut saepissime, significationem adiectivi pās habente. In codice est πῶς δ' ἂν ἄθλιος — ᾧ τις οὐκ, verbis τις οὐκ pro οὐ τις acceptis, quo sententia pervertitur, verbis gravissimis κηλὶς κακῶν ξύνοικος, quae Oedipi conditioni describendae aptissima sunt, ad Theseum relatis, de Oedipo vero nihil amplius dicto quam ἄθλιος γεγῶς, quod non poterat impedire quominus Theseus manum ei porrigeret, nisi gravius quid accederet quam debili isto ἄθλιος γεγῶς significatur, cui simile est quod Philoctetes in fabula cognomine de se dicit v. 1214. ὦ πόλις ὦ πατρία, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός γ' ἀνήρ, verbis, ut γε particula inepte illata ostendit, interpolatis. In verbis proximis v. 1135. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν | μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε, genitivum βροτῶν, qui in fine versuum 1123. 1129. recte legitur, hic explendi qui defectus erat versus caussa interpolator non minus inepte intulit quam v. 281. de quo loco supra dicebam p. XXXVII. Sophocles haud dubie τοῖς γὰρ ἐμπείροις ἐμῶν scripserat. Nam spectant haec verba ad liberos Oedipi, qui caussas miseriarum, in quas Oedipus fati iniquitate coniectus erat, melius quam alius quisquam perspectas habebant. Manifesta autem quae in hoc versu lectoribus fraus facta est ab interpolatore suspicionem movet idem versu superiore accidisse, ubi si Sophocles scripsit quod in codice legitur πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγῶς, vel quod Hermannus posuit πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγῶς, miranda erit hebetudo poetae, qui non viderit quod, si qua in eo fuit recte cogitandi scribingue facultas, primo quasi adspectu videre debuit, in priorē sententiae parte τὸ ἄγνόν Thesei, in altera τὸ ἄναγνον Oedipi significandum esse, verbis sic scriptis, πῶς ἂν ἄγνόν ὄντα σὲ | θιγεῖν θελήσαιμ', ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος; Nam vocabulo κηλὶς significatur τὸ ἄναγνον, utiturque eo Oedipus ipse ubi de caede patris agit Oed. T. 833. βαλὴν ἄφαν-

τος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἴδωιν | κηλῖδ' ἑμαντῶ ξυμπορᾶς ἀφι-
γμένην, et cum ἀναγνος coniuncto ib. 1384. τὸν ἐκ θεῶν |
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῖου. | τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖ-
δα μηνύσας ἐμήν | ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν;

1148. ἀγὼν Heathius pro ἀγὼν οὗτος.

1192. ἀλλ' ἔασον editor Londinensis a. 1722. Legebatur
ἀλλ' αὐτόν, illato, ut saepe, glossemate, et omisso Sophoclis
verbo: cuius erroris exempla huic loco simillima duo attuli in
annotatione.

1209. σὺ δ' ὦν | σῶς ἴσθ'] σὺ δ' ὦν pro σὺ δὲ mihi, σῶς
pro σῶν Scaligero debetur.

1220. ὁ δ' Hermannus. οὐδ' L.

1230. φέρον ex apographis positum pro φέρων, quod est in
L. Praecedens παρῇ est aoristus verbi παρίημι, ut in loco
Platonis ab Nauckio allato Rep. 5. p. 460 e. ἐπειδὴν τὴν ὀξυ-
τάτην δρόμου ἀκμήν παρῇ.

1231. τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἐνι;]
De verbis manifesto vitiosis τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω tres
sunt scholiastarum annotationes, duae in quibus ἔξω, fortasse
librarii culpa, omissum est, τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκεν· βούλεται
δέ τι τοιοῦτο σημαίνειν, τίς ἂν πλαγχθείη τῶν πολλῶν μό-
χθων; et, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; tertia, τίς
ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; ἔξω si sine genitivo
posuisset Sophocles, grammatica ratio postularet ut ex praece-
dentibus verbis εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ genitivus intelligeretur
τῆς νεότητος. Quod quum absurdum sit, sequitur Sophoclem
non πολύμοχθος scripsisse, quod fortasse ex glossemate τίς
οὐ πολύμοχθος ἐστὶ remansit, sed genitivum aliquem posuisse
nominis aerumnas vel molestias significantis, qualis est κα-
κότατος, vel, si exquisitius quid ei placuerit, δανότατος,
quod vocabulum, aerumnam vel simile quid significans, cum
μόχθων coniunxit Fragm. 338. versibus, ut hic, glyconeis, ἐν ᾗ
παύσαιθ' ἀμερίων | μόχθων καὶ δανότητος. ubi si recte legi-
tur ἀμερίων, etiam ἄ et δανότατος Sophocles Dorice scripsisse
putandus erit, ut κακότατα, non κακότητα, dixit in versu gly-
coneo Oed. Col. 521. quo loco κακότης, ut passim, non morum
pravitatem, sed aerumnam vel mala significat, ut Electr. 238
καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφν;

1250. ἀνδρῶν γε μούνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμματος] Hunc verum totum aut certe prima verba ἀνδρῶν γε μούνος, quae non potuerunt sic scribi ab Sophocle, interpolatori debere in annotatione dixi.

1259. πίνος Scaliger. πόνος L.

1266. τὰμὰ Reiskius. τᾶλλα L.

1279. οὕτως ἀφῆ με scripsi pro οὕτως μ' ἀφῆ γε.

1282. δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίζαντα] In annotatione errorem Brunckii notare debebam, qui haec verba significatione transitiva accepit. Nam ipsa verba, quae quis loquitur, δυσχεραίνειν et κατοικτίζειν dicuntur, de quo monuit Meinekius, collato ἄπανθ' ὀρῶντα λέξομεν v. 74.

1294. γονῇ πεφυκῶς ἡξίουν γεραιτέρᾳ] Recte Nauckius γεραιτερος corrigit.

1326. ἀντί] ἀμφι L. Dindorfius in Thesouro s. v. Ἀμφι.

1361. μεμνημένον scripsi pro μεμνημένος.

1407. σφῶ γ', εἰάν Elmsleius. σφῶν γ' ἂν L.

1436. θανόντ', ἐπεὶ οὗ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον] Versus spurius in locum genuini qui exciderat illatus, in quo si θανόντι fuit, sine elisione fuit, quam sibi permisit interpolator.

1448. νέα ante βαρύποτμα addidit Hermannus.

1452. ὁρᾷ ὁρᾷ πάντ' αἰὲ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερα] Pro ταῦτ', quod est in codice, restitui πάντ'. Nam ταῦτα si recte legeretur, ad νέα βαρύποτμα κακὰ referendum foret. Ea vero χρόνος νῦν ὁρᾷν potius dicendus fuisset quam αἰὲ ὁρᾷν. Pro ἐπεὶ requiritur participium aliquod temporis praesentis, respondens proximo αὖξων. Id fortasse ἄγων fuit, per ἐπάγων explicatum ab glossatore, unde ἐπεὶ ortum esse potest. In versu proximo τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ ex scholiastae annotatione restitutum. Codex τὰ δὲ πῆματ', corruptela, ut vel metri vitium docet, manifesta.

1466. ἔπτηξα θυμόν· ὀρανία γὰρ ἀστραπή] ὀρανία scripsi pro οὐρανία, ut metri saltem vitium removerem, Sophocles haud dubie alio usus est vocabulo, fortasse αἰθρία, quod coniecit Meinekius. αἰθρία autem ἀστραπή dici poterat quia puro coelo tonabat.

1468. τί μὰν ἀφήσει τέλος;] Pro ἀφήσει conici posse

ἐπάξει monet Meinekius, qui ipse ἀφήσει βέλος scripsit. Probabilius est ἐφήσει τέλος.

1474. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ.] Versum uno pede in codice defectum explevi addito πάτερ. In apographis nonnullis τοῦτο post οἶσθα additum.

1483. συντύχοιμι] σοῦ τύχοιμι Cobetus Nov. Lect. p. 201.

1491. Post βᾶθ' indicavi quinque syllabarum defectum, de quo dixi in annotatione. ἄκρον pro ἄκραν Vauvillersii emendatio est.

1494. Ποσειδαονίῳ ex apographo uno restitui pro ποσειδαονίῳ, quod est in L. Quod post θεῶ addit codex τυγχάνεις recte delevit Hermannus.

1499. - ὦ ἄϊσσ'] Duas quae exciderunt syllabas supplevit Triclinius addito σπεῦσον satis probabiliter.

1514. αἱ πολλὰ βρονταὶ ex aliquot apographis positum est pro αἱ πολλαὶ βρονταί. Probabilior Meinekii coniectura est δηλοῦσι βρονταί.

1534. ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν] Notandum ἀδῆος cum ἀπό constructum, quemadmodum ἐλεύθερος ἀπό et, quod frequentissimum est in inscriptionibus Delphicis ab Ernesto Curtio et numero multo maiore nuper ab Weschero et Foucarto editis, ἀνέφαπτος ἀπό dicitur. Non erat igitur cur Meinekius miraretur Schaeferi coniecturam ὑπ' αὐτῶν indignam mihi pariterque Nauckio visam esse quam me morarem.

1551. ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον | κρύψαν παρ' Αἰδην] Inepte dictum τὸν τελευταῖον βίον, quod sensit Musgravius, qui coniecit τὴν τελευταίαν, βίον | κρύψαν. Mihi probabilius videtur, τὴν τελευταίαν ὁδὸν | κεύσαν.

1560. λίσσωμαι, ut metrum postulat, restitui pro λίσσομαι. Sic Homerus II. 22, 418. σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε, κηρόμενοί περ, | ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, | λίσσωμ' ἀνέρα κείνον, ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν.

1561. μήτ' ἐπιπόνῳ] Non respondet hic versus antistrophico, cuius indicio μήτ' delevit Seidlerus.

1562. ἐξανύσαι Vauvillersius. ἐκτανύσαι L.

1574. ὄν] τὸν recte Meinekius.

1584. λειοπότα | κείνον τὸν αἰὲ βλοτον ἐξεπίστασο] In

ριν δεῦρ' ἤξα θαῖσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός. Similiter Creos χρόνῳ βραδύς dicitur v. 879.

309. ἔσθ' ὅς Nauckius. ἔσθλός L.

313. κρατὶ δ' ἡλιοστερῆς | κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς ναῖ ἀμπέχει] Lepide dictum ἡλιοστερῆς, quasi dolendum sit solis radios ab Ismenae capite arceri. Recte, ut videtur, Coraëς ἡλιοστερῆς.

315. τί φῶ;] Exspectes potius tres syllabas, ut τάλαινα v.

318. Hinc Hermannus τί φῶ νιν, quod aptius quam τί φημί ab Elmsleio propositum.

321. μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα certissima est Herwerdeni emendatio in Observationibus in Comicos (Lugd. Bat. 1855.) p. 133., ut in initio Antigoniae, ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα. Codex τόδ' ἔστι δῆλον, quae corruptela non mirabilior est quam αὐτὸν ὥστ' in ἀπόνως depravatum v. 360. et quae sunt similes etiam notissimorum vocabulorum corruptelae in locis quorum scriptura obscurata erat in codicibus antiquioribus.

323. Non apparet cur αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν dicere maluerit quam αὐτίκ' ἔξέσται, quod recte restituit Dobraeus.

330. ὦ δὴ ἀθλίῳ τροφά emendavi pro ὦ δυσάθλιαι τροφαί, quod est in codice, ut solent librarii formas duales corrumpere. Adiectivo δυσάθλιος nemo usus est. Ceterum versum hunc vulgo post 327. lectum suum in locum reposuit Masgravius.

367. πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε | θρόνους ἔασθαι μηδὲ κραίνεσθαι πόλιν] Optime Meinekius monet horum verborum structuram hanc esse, αὐτοῖς (vel αὐτοῖν) Κρέοντί τε ἦν ἔρις, sequente post ἦν ἔρις infinitivo, ut apud Thucydidem 2, 54. ἐγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὠνομάσθαι λοιμὸν ἐν τῷ ἔπει, ἀλλὰ λιμόν. Idem κραίνεσθαι in κραίνεσθαι mutat, collato loco Euripidis Phoen. 900. ἐκείνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπῳ | μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός, | ὥς δαιμονῶντας κἀνατρέφοντας πόλιν. Quae coniectura si vera sit, unus post κραίνεσθαι πόλιν versus excidisse putandus erit, velut ἐνὸς παρ' ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ πλήθους πάρα. Neque enim monarchiae tantum, sed etiam democratiae κραίνονται, non ab regibus quidem, sed ab magistrati

bus a populo constitutis: *ἐντὶ γὰρ ἄβαι*, ubi *ἄβαι* recto plurali de proceribus civitatis. *ἄβαι*, in aliis vitioso *ἄβαι*. quemadmodum chorus procerum. *ἄβαι* in annotatione p. *ἀνακτες* compellatur apud Sophoclem *ἄβαι* radice formatis, mo *λόγῳ σκοποῦσι* idem est quod vulgo *ἄβαι* sibi ipse

370. *κᾶξ ἀλιτρίας* scripsi pro *κᾶξ ἀλιτηροῦ* *ἄβαι*, non scriptum in apographis *κᾶξ ἀλιτηροῦ*, violato *ἄβαι* ter alia adiectivi *ἀλιτηροῦ* syllaba secunda brevis sit. *ἄβαι* ego

380. *ὥς ἀντίκ' Ἄργος ἦ τὸ Καδμείων πέδον* | *ἐξόν* (nam sic codicis scriptura *καθέξων* recte correctio est in apographo uno), *ἦ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν*] Hos versus suspectos mihi esse dixi in annotatione. Meinekii satis habuit *ἐξόν*, quod scholiasta explicare conatus est, in *αἰχμῇ* mutasse cum Cobeto. Quo nihil proficitur, nisi removeatur quod absonum esse ostendi, Polynicem foedus cum Argivis quaesivisse, ut aut vinceret Thebanos aut ipse vinceretur ab illis eorumque gloriam in immensum augeret. Quale quid si dixisset Polynices, iniustam ab se caussam agi ipse concessisset, a quo longe abest, licet succumbere in certamine se posse fateatur v. 1305. *ὅπως τὸν ἐπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον* | *ἔξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἦ θάνοιμι πανδίκως*, | *ἦ τοὺς τὰδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς*. ubi *θάνοιμι πανδίκως* dictum ut *παντελῶς θανεῖν* in Oed. T. 669. *κεῖ γρή με παντελῶς θανεῖν*, | *ἦ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ*.

453. *συννοῶν τε τὰξ ἔμοῦ* | *παλαίφαθ' ἄμοι Φοῖβος ἦνυσέν ποτε*] τε *τὰξ* Heathii correctio est pro *τάτ' ἐξ*. Requiritur tamen potius *τάπ'* (i. e. *τὰ ἐπὶ*) *ἐμοῦ*, vel *τάπ' ἔμοι*, ut v. 414. dixit, *καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ*;

457. *θέληθ' ὁμοῦ* | *προστάτισι ταῖς*] Sic correxi quod in codice est *θέλητέ μου πρὸς ταῖσι ταῖς*, σύν ab alia manu antiqua supra *πρὸς* scripto. De quo pluribus dixi in annotatione.

475. *οἷος νεαλοῦς* pro *οἷος νεαράς* et v. 495. *μήτε σωκεῖν* pro *μὴ δύνασθαι* restitui, sublatis utrobique glossematis. Eiusdem generis est *ἀνθαίρετον* v. 523. ubi metrum vocabulum requirit quale est *ἐθελήτὸν*, quod Hermannus proposuit.

516. *πέπον* et v. 521. *ἐκὼν* Bothius. *πέπονθ'* et *ἄκων* L.

528. δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω] Suspectum esse ἐπλήσω in annotatione monui. ἐπάσω Nauckius.

534. αὐται γὰρ ἀπόγονοι τσαί Hermannus. σαί τ' ἄρ' εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ L.

535. κοιναί τε Meinekius. κοιναί γε L. Eodem modo erratum v. 821. ubi τ' pro γ' restituit Bothius.

547. ἀλοῦς Hermannus. ἄλλους L.

560. ἐφ' ἀστάλη scripsi pro ἀπεστάλη.

590. οὐ θέλοντων Goebelius. εἰ θέλοντ' ἂν L.

637. ἔμπολιν Musgravius. ἔμπαλιν L.

654. μὴ δίδασχ' ἃ χρέ με δοῶν] Post verba Oedipi, quae Theseus interrumpit, ὄρα με λείπων, potius ἃ χρέ μ' ὄρῶν expectatur, quod Nauckius restituit.

663. πλώσιμον] Dialectus Attica πλεύσιμον postulare videtur, quod coniecit Meinekius. Idem δώμης pro γνώμης scripsit v. 665.

674. οἰνώπα νέμουσα scripsi pro οἰνώπ' ἀνέχουσα. Nam verbum ἀνέχειν de avi quae arbori insidet tam absurde dictum est quam recte in narratione Pausaniae 4, 18, 5. φασὶν ὄρνιθα τὸν αἰτὸν ὑποπέτεσθαι καὶ ἀνέχειν Ἀριστομένην πτέρυξιν ἐς ὃ κατήνεγκεν αὐτὸν ἐς τὸ πέρας.

702. οὗθ' ἄβος οὔτε γήραx σημαίνων] Codex οὔτε νεαρός, glossemate non minus quam v. 475. manifesto, quo eiecto οὗθ' ἄβος restitui, forma Dorica pro ἡβός, vocabulum rectissime formatum, etsi ex hoc tantum loco unoque Theocriti 5, 109., de quo infra dicam, cognitum. Qui autem ἄβος per νεαρός est interpretatus, ne recte quidem est interpretatus. Nam νεαρός nunquam de viro iuvene dicitur, sed constanter de tenella puerorum aetate: quod observavit Ritscheliuss in commentatione de hoc carmine Bonnae edita a. 1862. Verba γήραx σημαίνων non simpliciter senem imperatorem significant, sed imperatorem grandaevum, cuius auctoritatem auget senectus: quales exercituum duces etiam nostra aetas vidit. Alluditur autem hoc versu ad narrationem de Xerxe et Archidamo in annotatione ab me memoratam: unde explicatur quod de senibus dicit poeta, aliter ratione cariturum. Nam arbores in hortis vel viis publicis positas pueri et adolescentes petulantes saepe laedunt, senes perraro, ut opinor, exemplo. Reliquum est ut de loco Theocriti dicam, Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῆτε τὸν ἄμὸν, | μὴ

μεν λωβάσθησθε τὰς ἀμπέλους· ἐντὶ γὰρ ἄβαι, ubi ἄβαι recto accentu in codicibus nonnullis scriptum, in aliis vitioso ἄβαι. De quo quum verissime iudicasset Meinekius in annotatione p. 237. collatis aliis adiectivis ab ipsa verborum radice formati, velut ὕβος οἶφος κυφός αἰθός πηγός ὀλός, iniuriam sibi ipse fecit in Addendis p. 474. vitiosa revocata scriptura ἄβαι, non alia de caussa quam quod apud Hesychium s. v. ἦβη inter alia scriptum in fine glossae videret καὶ ἄμπελος, quam glossam ego pridem ipse memoraveram in Thesauro vol. 4. p. 84., sed consulto nullam eius rationem habueram quum ἄβαι apud Theocritum probarem ib. p. 86. et Sophocli ἄβος restituerem ib. p. 2218. Nam apud Theocritum non substantivum, sed adiectivum vel participium requiritur, quod senserunt scholiastae, qui recte sunt interpretati ἀντὶ τοῦ ἦβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι, vel εἰς γὰρ νέαι ἔτι, etsi memoratis librariorum in libris quibusdam hallucinationibus αῦναι ἄξαι αὐταί. Hesychius autem si ad locum Theocriti spectavit, nihil aliud sequitur quam ipsum quoque vitioso accentu ἄβαι scriptum legisse, nisi haec librarii culpa est, ipse autem καὶ ἄμπελος ἦβῆ scripsit, ut ἄμπελον ἦβῶσαν dixit Nonnus Dion. 42, 296. ad exemplum Homericum Od. 5, 69. ἡμερὶς ἦβῶσα, et quae sunt similia, etiam apud Latinos, qui *vites pubescentes* dixerunt. Contra ἦβη qui simpliciter pro ἄμπελος vel νέαι ἄμπελος dixerit nemo dum est inventus.

703. ἀλιώσει χειρὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων κύκλος | λεύσσει νιν Μορίου Διός] χειρὶ pro χειρὶ restitui cum Heathio, αἰὲν pro εἰσαιὲν cum Porsono, non solum propter metrum versus antistrophici, sed etiam propterea quod Iovis oculus, ut tot aliis in locis similibus, aptius *semper* quam *in sempiternum* vigilans dicitur. εἰσαιὲν, quod Apollonius Rhodius dixit 2, 716., ausquam apud tragicos legitur, qui saepe εἰς αἰὲν dixerunt.

708. δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν, χθονὸς αὔχημα μέγιστον] χθονὸς quod exciderat restituit, versus strophici indicio, Porsonus, coniectura tanto certiore, quod omisso eo δαίμονος αὔχημα μέγιστον dici videretur.

721. νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη] σὸν pro σοι Nauckii emendatio est. Quo vitio non animadverso in apographis δὴ in δεῖ est mutatum.

752. οὐ γάμων | ἔμπειρος] Pro ἔμπειρος exspectes potius

adiectivum quale est ἔμμοιρος a Meinekio vel ἐγκληρος ab Nauckio propositum.

755. σύ νιν] Codex σύ νυν. Quum post ἀλλ' οὐ γάρ in apodosi nullae istiusmodi particulae, quales sunt νυν vel οὖν, inferri soleant aptissimumque huic loco sit pronomen, νιν restitui cum Blaydesio.

758. τήνδε τήν πόλιν φίλως | εἰπών] Mira locutio φίλως εἰπών, quod προσηγορεῖν φίλως dixit Sophocles El. 1471. Vera videtur Blaydesii coniectura φίλως λιπών, quod quum λειπών, ut saepissime in libris veteribus, scriptum esset, facile in εἰπών corrumpi potuit. φίλος λιπών maluit Herwerdenus.

813. Codex μαρτύρομαι τοῦσδ', οὐ σέ, πρὸς δὲ τοὺς φίλους. Correxī, propter rationes in annotatione expositas, οὐχὶ σ', ὅς γινώσκει φίλους —.

882. Quinque quae in initio huius versus exciderunt syllabas Spengellius (in Leutschii Philologo vol. 19. p. 445.) supplet verbis σαφῶς ἐγώδ' α, ad quae apte ab Creonte respondetur Ζεὺς ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὔ.

936. τῷ νῶ θ' ὁμοίως κατὰ τῆς γλώσσης λέγω] Incertum est utrum Sophocles sic scripserit an, quod Meinekios coniecit, τοῦ νοῦ, praepositione ex altero membro in priore intellecta, ut saepe fit.

989. ἐμφορεῖς] ἐμφερεῖς codex, ἐμφέρεις apographa. ἀμφέρεις L. Dindorfius in Thesaurο vol. 1. part. 2. p. 609.

999. ἐμοί] Aptius ἔχειν, ut Nauckius.

1016. Corruptum est ἐξηρασμένοι, pro quo F. G. Schmidtius apud Schneidewinum coniecit ἐξεργασμένοι, quod per η scriptum, ut saepe in hoc verbo, ἐξηρασμένοι facile in ἐξηρασμένοι corrumpi potuit.

1027. τύχη] Δίκη Doederlinus.

1055. Θησέα καὶ τὰς διστόλους] καὶ hoc loco non et, sed etiam significare monet Spengellius.

1068. κατὰ | ἀμπνητήρι' ± ~ ~ | ἄμβασις] Codex κατ' ἀμ|πνητήρια φάλαρα πάλων ἄμβασις, quod correxi, praeunte Bothio, qui φάλαρα ex glossemate illatum alius vocabuli locum occupasse animadvertit. Spectat ad hunc locum Hesychius, ἀμπνητήρια: τὰ φάλαρα Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ.

1074. ἔρδουσιν ἢ μέλλουσ'] μέλλουσ' pro μέλλουσιν recte

scripsit Hermannus. Molosso in antistropha respondet creticus, ἰὼ πάνταρχε θεῶν (θεῶν monosyllabo), quod non infrequens in hoc metro

⏏ — | ⏏ —

1083. κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων, ἐωρήσασα Wunderus. Codex κύρσαιμι, αὐτῶν δ' ἀγώνων θεωρήσασα. Non satis certa huius loci emendatio est, quum verba αὐτῶν δ' ἀγώνων sive sic scripta sive (ut Doederlinus in Actis Philol. Monac. vol. I. p. 58. correxit) τῶνδ' ἀγώνων, quae incommode post κύρσαιμι ad praegressos genitivos referendum inferri in annotatione ostendi, interpolatoris esse possint ex versu superiore μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων ficta postquam verba poetae exciderant. In versu altero oculos sursum tollere recte dicitur qui ad nubes evolat, ut ex iis spectet quae in terra aguntur: sed dubitatur de scriptura verbi ἐωρήσασα, non aliunde cognita quam ex glossis quibusdam Hesychii, quarum fides parum certa est, unoque versu Sophoclis Oed. T. 1264. quo Eustathius de forma ἐώρα pro αἰώρα agens p. 389, 42. utitur, πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ | ὅπως ὄρᾳ νιν, ubi Herwerdenus πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην, | ὁ δ' ὥς ὄρᾳ νιν coniecit, idemque Nauckius proposuit, nisi quod ἀρτάναισιν substituit. Qui si recte iudicarunt, non sequitur errasse Wunderum, sed redeundum esse ad αἰωρήσασα, quod Wunderus ipse primum posuerat. Nam hanc quoque communem verbi formam librarii interdum in θεωρεῖν corruerunt, ut in annotatione ostendi. Neque obstat syllaba brevis in initio versus antistrophici 1095. μολεῖν γὰρ τὰδε καὶ πόλλιταις, cuius non rara sunt in metro antispastico iambico exempla, velut infra v. 702. τὸ μὲν τις, cui respondet πρῶταισι in antistropha v. 715. et Oed. T. 666. τρύχει ψυχάν, τὰδ' εἰ κακοῖς κακά = 696. ἀλύουσιν κατ' ὀρθὸν οὔρισας.

1086. ἰὼ πάνταρχε θεῶν, | παντόπτα Ζεῦ] Ζεῦ ante πάνταρχε lectum recte transposuit Hermannus.

1088. σθένει πινικεῖω scripsi pro ἐπινικεῖω σθένει. σθένει transponendum esse viderat Hermannus.

1096. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεῖς | ὥς ψευδόμαντις] Expectes potius τὸν σκοπὸν, quod coniecit Elmsleius.

1118. καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἔσται βραχυ] καὶ

σοί τε τοῦργον τοῦμὸν ἔσται βραχύ codex. Correxit Elmsleius. Plautum Pseudoli 5. comparat Blaydesius. *Duorum labori ego hominum parsissem lubens, | mihi te rogandi et tui respondendi mihi.*

1132. καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγώς | θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τίς οὐκ ἔνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε, | οὐδ' οὖν ἑάσω] Sic haec correxit Hermannus, interrogativo τίς οὐ, ut saepissime, significationem adiectivi πᾶς habente. In codice est πῶς δ' ἂν ἄθλιος — ᾧ τίς οὐκ, verbis τίς οὐκ pro οὗ τίς acceptis, quo sententia pervertitur, verbis gravissimis κηλὶς κακῶν ξύνοικος, quae Oedipi conditioni describendae aptissima sunt, ad Theseum relatis, de Oedipo vero nihil amplius dicto quam ἄθλιος γεγώς, quod non poterat impedire quominus Theseus manum ei porrigeret, nisi gravius quid accederet quam debili isto ἄθλιος γεγώς significatur, cui simile est quod Philoctetes in fabula cognomine de se dicit v. 1214. ὦ πόλις ὦ πατρία, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ, verbis, ut γε particula inepte illata ostendit, interpolatis. In verbis proximis v. 1135. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν | μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε, genitivum βροτῶν, qui in fine versuum 1123. 1129. recte legitur, hic explendi qui defectus erat versus caussa interpolator non minus inepte intulit quam v. 281. de quo loco supra dicebam p. XXXVII. Sophocles haud dubie τοῖς γὰρ ἐμπείροις ἐμῶν scripserat. Nam spectant haec verba ad liberos Oedipi, qui caussas miseriarum, in quas Oedipus fati iniquitate coniectus erat, melius quam alius quisquam perspectas habebant. Manifesta autem quae in hoc versu lectoribus fraus facta est ab interpolatore suspicionem movet idem versu superiore accidisse, ubi si Sophocles scripsit quod in codice legitur πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγώς, vel quod Hermannus posuit πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγώς, miranda erit hebetudo poetae, qui non viderit quod, si qua in eo fuit recte cogitandi scribendique facultas, primo quasi adspectu videre debuit, in priore sententiae parte τὸ ἄγνόν Thesei, in altera τὸ ἄναγνον Oedipi significandum esse, verbis sic scriptis, πῶς ἂν ἄγνόν ὄντα σὲ | θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τίς οὐκ ἔνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος; Nam vocabulo κηλὶς significatur τὸ ἄναγνον, utiturque eo Oedipus ipse ubi de caede patris agit Oed. T. 833. βάλην ἄφαν-

τος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἴδοιν | κηλίδ' ἔμαντῶ ξυμποραῖς ἀφι-
γμένην, et cum ἀναγνος coniuncto ib. 1384. τὸν ἐκ θεῶν |
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῶν. | τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖ-
δα μηνύσας ἐμὴν | ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν;

1148. ἀγὼν Heathius pro ἀγὼν οὗτος.

1192. ἀλλ' ἔασον editor Londinensis a. 1722. Legebatur
ἀλλ' αὐτόν, illato, ut saepe, glossemate, et omisso Sophoclis
verbo: cuius erroris exempla huic loco simillima duo attuli in
annotatione.

1209. σὺ δ' ὦν | σῶς ἴσθ'] σὺ δ' ὦν pro σὺ δὲ mihi, σῶς
pro σῶν Scaligero debetur.

1220. ὁ δ' Hermannus. οὐδ' L.

1230. φέρον ex apographis positum pro φέρων, quod est in
L. Praecedens παρῇ est aoristus verbi παρίημι, ut in loco
Platonis ab Nauckio allato Rep. 5. p. 460 e. ἐπειδὰν τὴν ὄξυ-
τάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ.

1231. τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἐνι;]
De verbis manifesto vitiosis τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω tres
sunt scholiastarum annotationes, duae in quibus ἔξω, fortasse
librarii culpa, omissum est, τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκεν· βούλεται
δὲ τι τοιοῦτο σημαίνειν, τίς ἂν πλαγχθεῖν τῶν πολλῶν μό-
χθων; et, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; tertia, τίς
ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; ἔξω si sine genitivo
posuisset Sophocles, grammatica ratio postularet ut ex praece-
dentibus verbis εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ genitivus intelligeretur
τῆς νεότητος. Quod quum absurdum sit, sequitur Sophoclem
non πολύμοχθος scripsisse, quod fortasse ex glossemate τίς
οὐ πολύμοχθος ἐστὶ remansit, sed genitivum aliquem posuisse
nominis aerumnas vel molestias significantis, qualis est κα-
κότατος, vel, si exquisitius quid ei placuerit, δανότατος,
quod vocabulum, aerumnam vel simile quid significans, cum
μόχθων coniunxit Fragm. 338. versibus, ut hic, glyconeis, ἐν ἣ
παύσαιθ' ἀμερίων | μόχθων καὶ δανότητος. ubi si recte legi-
tur ἀμερίων, etiam ἄ et δανότατος Sophocles Dorice scripsisse
putandus erit, ut κακότατα, non κακότητα, dixit in versu gly-
coneo Oed. Col. 521. quo loco κακότης, ut passim, non morum
pravitatem, sed aerumnam vel mala significat, ut Electr. 23^a
καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφν;

1250. ἀνδρῶν γε μούνος, ὦ πάτερ, δι' ὅματος] Hunc versum totum aut certe prima verba ἀνδρῶν γε μούνος, quae non potuerunt sic scribi ab Sophocle, interpolatori debere in annotatione dixi.

1259. πίνος Scaliger. πόνος L.

1266. τὰμὰ Reiskius. τᾶλλα L.

1279. οὕτως ἀφ᾽ ἡ με scripsi pro οὕτως μ' ἀφ᾽ ἡ γε.

1282. δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίσαντα] In annotatione errorem Brunckii notare debebam, qui haec verba significatione transitiva accepit. Nam ipsa verba, quae quis loquitur, δυσχεραίνειν et κατοικτίζειν dicuntur, de quo monuit Meinekios, collato ἅπανθ' ὀρώντα λέξομεν v. 74.

1294. γονῇ πεφυκῶς ἡξίου γεραιτέρῳ] Recte Nauckius γεραιτερος corrigit.

1326. ἀντί] ἀμφί L. Dindorfius in Thesaurο s. v. Ἀμφί.

1361. μεμνημένον scripsi pro μεμνημένος.

1407. σφῶ γ', εἰς Elmsleius. σφῶν γ' ἂν L.

1436. θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντι γ' αὐθις ἔξετον] Versus spurius in locum genuini qui exciderat illatus, in quo si θανόντι fuit, sine elisione fuit, quam sibi permisit interpolator.

1448. νέα ante βαρύποτμα addidit Hermannus.

1452. ὀρᾷ ὀρᾷ πάντ' αἰεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερα] Pro ταῦτ', quod est in codice, restitui πάντ'. Nam ταῦτα si recte legeretur, ad νέα βαρύποτμα κακὰ referendum foret. Ea vero χρόνος νῦν ὀρᾷν potius dicendus fuisset quam αἰεὶ ὀρᾷν. Pro ἐπεὶ requiritur participium aliquod temporis praesentis, respondens proximo αὖξων. Id fortasse ἄγων fuit, per ἐπάγων explicatum ab glossatore, unde ἐπεὶ ortum esse potest. In versu proximo τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ ex scholiastae annotatione restitutum. Codex τὰ δὲ πῆματ', corruptela, ut vel metri vitium docet, manifesta.

1466. ἔπτηξα θυμόν· ὀρανία γὰρ ἀστραπή] ὀρανία scripsi pro οὐρανία, ut metri saltem vitium removerem, Sophocles haud dubie alio usus est vocabulo, fortasse αἰθρία, quod coniecit Meinekios. αἰθρία autem ἀστραπή dici poterat quia puro coelo tonabat.

1468. τί μὰν ἀφήσει τέλος;] Pro ἀφήσει coniici posse

ἐπάξει monet Meinekius, qui ipse ἀφήσει βέλος scripsit. Probabilius est ἐφήσει τέλος.

1474. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ.] Versum uno pede in codice defectum explevi addito πάτερ. In apographis nonnullis τοῦτο post οἶσθα additum.

1483. συντύχοιμι] σοῦ τύχοιμι Cobetus Nov. Lect. p. 201.

1491. Post βᾶθ' indicavi quinque syllabarum defectum, de quo dixi in annotatione. ἄκρον pro ἄκραν Vauvillersii emendatio est.

1494. Ποσειδανίῳ ex apographo uno restitui pro ποσειδανίῳ, quod est in L. Quod post θεῷ addit codex τυγχάνεις recte delevit Hermannus.

1499. - ὦ αἴσω] Duas quae exciderunt syllabas supplevit Triclinius addito σπεῦσον satis probabiliter.

1514. αἱ πολλὰ βρονταὶ ex aliquot apographis positum est pro αἱ πολλαὶ βρονταί. Probabilior Meinekii coniectura est δηλοῦσι βρονταί.

1534. ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν] Notandum ἀδῆος cum ἀπό constructum, quemadmodum ἐλεύθερος ἀπό et, quod frequentissimum est in inscriptionibus Delphicis ab Ernesto Curtio et numero multo maiore nuper ab Weschero et Foucarto editis, ἀνέφαπτος ἀπό dicitur. Non erat igitur cur Meinekius miraretur Schaeferi coniecturam ὑπ' αὐτῶν indignam mihi pariterque Nauckio visam esse quam memorarem.

1551. ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον | κρύψων παρ' Αἰδῆν] Inapte dictum τὸν τελευταῖον βίον, quod sensit Musgravius, qui coniecit τὴν τελευταίαν, βίον | κρύψων. Mihi probabilius videtur, τὴν τελευταίαν ὁδὸν | κεύσων.

1560. λίσσωμαι, ut metrum postulat, restitui pro λίσσομαι. Sic Homerus II. 22, 418. σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενοι περ, | ἐξελθόντα πόλῃς ἐκίσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, | λίσσωμ' ἀνέρα κείνον, ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν.

1561. μήτ' ἐπιπόνῳ] Non respondet hic versus antistrophico, cuius indicio μήτ' delevit Seidlerus.

1562. ἐξανύσαι Vauvillersius. ἐκτανύσαι L.

1574. ὄν] τὸν recte Meinekius.

1584. λιλοιπότα | κείνον τὸν αἰὲ βλοτον ἐξεπίστασο] In

eptum est ἀεὶ, pro quo aliud quid scripserat Sophocles, velut κεῖνον σαφῶς τὸν βλοτον.

1595. τοῦ τε Θορικίου] Codex τοῦ^{τε} θορικίου, θ ex τ facto et τε ab διορθωτῇ superscripto. Suspectum est, quod situi locorum non convenire videtur, Thorici nomen. De quo valde incerta Meinekii coniectura est τοῦ τ' Ἐρικίου πέτρου, nomine aliunde non cognito.

1619. ἦδη τὸν βλον Elmsleius. ἦδη βλοτον L. Apud Suidam est ἦδη τοῦ βλον.

1625. δέισαντας ἐξαίφνης τρίχας] Post praecedens ἐξαίφνης hic εὐθέως potius expectes.

1640. φρενὶ incerta est coniectura ex apographis aliquot sumta pro φέρειν, quod est in L.

1670. αἰαί] αἰ αἰ φεῦ L. φεῦ delevit editor Glasgoviensis a. 1745.

1673. ὦτινε Badhamus. ὦτινι L.

1676. παθόντε Cobetus. παθούσα L.

1677. ἔστιν μὲν Hermannus. οὐκ ἔστι μὲν L.

1683. φερόμενον Kunhardtus. φαινόμεναι L.

1691. Delevi quod post τάλαιναν legebatur ξυνθανεῖν γε-
ραιῶ. Simile additamentum φέρειν χρη, quod v. 1695. post
καλῶς legebatur, delevit Elmsleius, et v. 1715. αὐθις ὡδ' ἔρη-
μος post πότμος ex v. 1735. illatum, quod delevi cum Lach-
manno, indicata post πότμος lacuna.

1696. μηδὲν scripsi pro μηδ' et ἄγαν cum Burtono pro
ἄγαν οὐτάω.

1702. γὰρ ὦν Hermannus. γέρων L.

1709. ἀνὰ Hermannus. ἀεὶ L.

1712. ἄχος. | — — — — — | ἔρημος] Codex ἄχος. ὡδ'
μὴ | γὰς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἐχρηζες ἄλλ' | ἔρημος —. Delevi
quae explendae lacunae caussa intulit interpolator, de quibus
videnda quae in annotatione dixi.

1719. ἐπαμμένει Hermannus. ἐπιμένει L.

1739. ἀπέφυγε AN. τί; XO. τὰ σφῶν Hermannus. ἀπε-
φεύγετον σφῶν L.

1741. ὅπερ νοεῖς Graserus. ὑπερνοεῖς L.

1744. ἐπεῖχε — ἄπορα Wunderus. ἐπεὶ — πέρα L.

1746. ἐλαχέτην] *AN.* ναὶ ναί. ξύμφημι καὐτός addit L.
 nulla metri forma. Quae delevi.

1752. ξύν' ἀπόκειται *Reisigius.* ξυναπόκειται L.

1755. χρείας] χρεῖαν *Brunckius.*

1758. ἀλλ' οὐ θεμιτόν *Bothius,* deleto quod addebatur
 κείσε μολεῖν.

1764. κακῶν *Hermannus.* καλῶς L.

1772. τοῖσιν ὁμαλμοῖς] *Exspectatur* potius versus paroemia-
 cus: unde *Meinekus* τοῖς ἡμετέροισιν ὁμαλμοῖς coniecit.

ANTIGONA.

1. ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, | ἄρ' οἶσθ' ὅ τι
 Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπουν κακῶν | ὅποῖον οὐχὶ νῶν ἔτι ζῶσαι
 τελεῖ;] Literas *OTI* non particulam ὅτι esse, sed neutrum pro-
 nominis ὅστις, monet scholiasta: unde διαστολῆς signum post
 O addidit in L. manus antiqua. Eadem veteris sententia fuit
 glossatoris, qui, ne lectores literas *OTI* secus acciperent,
 margini adscripserat glossema ὅποῖον, quod alius initio versus
 proximi intulit, eiecto quo *Sophocles* usus erat verbo, quod
 vix aliud fuisse potest quam ἐλλείπον, ut in hac ipsa fabula v.
 585. ἄτας οὐδὲν ἐλλείπειν dixit poeta. Simillimi erroris exem-
 plum est, de quo supra dicebam p. XIII., in versibus *Ai.* 988.

ἴθ', ἐγκόνει, σὺγκαμνε· τοῖς θανοῦσί τοι

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγεῶν,

ubi glossema θανοῦσι ad κειμένοις adscriptum versui praece-
 denti est illatum, eiecto quod *Sophocles* scripserat ἐχθροῖσι.
 Ceterum in loco *Antigonae* etiam verbum οἶσθα quaeri potest
 an recte scriptum sit. Nam quum usitata formula sit ἄρ' οἶσθ'
 ὅτι, velut in loco simillimo *Aristophanis Av.* 1245. ἄρ' οἶσθ'
 ὅτι Ζεὺς, εἴ με λυπήσει πέρα, | μέλαθρα καταθαλάσω; faten-
 dum est parum apte *Sophoclem* ἄρ' οἶσθ' *OTI* ita dixisse ut
OTI praeter expectationem spectatorum et lectorum pro ὅ τι
 esset accipiendum, quod ex sequentibus demum verbis colligi-
 tur. Hoc igitur quicquid est incommodi vitare poterat scriben-
 do ἄρ' ἔσθ' ὅ τι, de quo etiam *Blaydesius* cogitavit, estque
 memoratu dignum verbi οἶσθα nullum esse in scholiastae anno-

adiectivum quale est *ἔμμοιρος* a Meinekio vel *ἐγκληρος* ab Nauckio propositum.

755. *σύ νιν*] Codex *σύ νυν*. Quum post *ἀλλ'* οὐ γάρ in apodosi nullae istiusmodi particulae, quales sunt *νυν* vel *οὖν*, inferri soleant aptissimumque huic loco sit pronomen, *νιν* restitui cum Blaydesio.

758. *τῇνδε τὴν πόλιν φίλως | εἰπών*] Mira locutio *φίλως εἰπών*, quod *προσηγορεῖν φίλως* dixit Sophocles El. 1471. Vera videtur Blaydesii coniectura *φίλως λιπών*, quod quum *λειπών*, ut saepissime in libris veteribus, scriptum esset, facile in *εἰπών* corrumpi potuit. *φίλος λιπών* maluit Herwerdenus.

813. Codex *μαρτύρομαι τούσδ', οὐ σέ, πρὸς δὲ τοὺς φίλους*. Correxī, propter rationes in annotatione expositas, *οὐχί σ', ὃς γινώσκει φίλους* —.

882. Quinque quae in initio huius versus exciderunt syllabas Spengelius (in Leutschii Philologo vol. 19. p. 445.) supplet verbis *σαφῶς ἐγώδ᾽*, ad quae apte ab Creonte respondetur *Ζεὺς ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὐ*.

936. *τῷ νῶ θ' ὁμοίως ἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω*] Incertum est utrum Sophocles sic scripserit an, quod Meinekius coniecit, *τοῦ νοῦ*, praepositione ex altero membro in priore intellecta, ut saepe fit.

989. *ἐμφορεῖς*] *ἐμφερεῖς* codex, *ἐμφέρεις* apographa. *ἀμφέρεις* L. Dindorfius in Thesouro vol. 1. part. 2. p. 609.

999. *έμοι*] Aptius *έχειν*, ut Nauckius.

1016. Corruptum est *ἐξηρασμένοι*, pro quo F. G. Schmidtius apud Schneidewinum coniecit *ἐξειργασμένοι*, quod per *η* scriptum, ut saepe in hoc verbo, *ἐξηρασμένοι* facile in *ἐξηρασμένοι* corrumpi potuit.

1027. *τύχη*] *Δίκη* Doederlinus.

1055. *Θησεία καὶ τὰς διστόλους*] καὶ hoc loco non *et*, sed *etiam* significare monet Spengelius.

1068. *κατὰ | ἀμπνκτήρι' ± ~ ~ | ἄμβασις*] Codex *κατ' ἀμ|πνκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις*, quod correxi, praeunte Bothio, qui *φάλαρα* ex glossemate illatum alius vocabuli locum occupasse animadvertit. Spectat ad hunc locum Hesychius, *ἀμπνκτήρια*: τὰ φάλαρα Σοφοκλῆς *Οἰδίποδι ἐν Κολωνῶ*.

1074. *ἔρδουσιν ἢ μέλλουσ'*] *μέλλουσ'* pro *μέλλουσιν* recte

scripsit Hermannus. Molosso in antistropha respondet creticus, ἰὼ πάνταρχε θεῶν (θεῶν monosyllabo), quod non infrequens in hoc metro

⏏ — | ⏏ —

1083. κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων, ἑωρήσασα Wunderus. Codex κύρσαιμι', αὐτῶν δ' ἀγώνων θεωρήσασα. Non satis certa huius loci emendatio est, quum verba αὐτῶν δ' ἀγώνων sive sic scripta sive (ut Doederlinus in Actis Philol. Monac. vol. I. p. 58. correxit) τῶνδ' ἀγώνων, quae incommode post κύρσαιμι ad praegressos genitivos referendum inferri in annotatione ostendi, interpolatoris esse possint ex versu superiore μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων ficta postquam verba poetae exciderant. In versu altero oculos sursum tollere recte dicitur qui ad nubes evolat, ut ex iis spectet quae in terra aguntur: sed dubitatur de scriptura verbi ἑωρήσασα, non aliunde cognita quam ex glossis quibusdam Hesychii, quarum fides parum certa est, unoque versu Sophoclis Oed. T. 1264. quo Eustathius de forma ἑώρα pro αἰώρα agens p. 389, 42. utitur, πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ | ὅπως ὀρᾷ νιν, ubi Herwerdenus πλεκταῖδιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην, | ὁ δ' ὥς ὀρᾷ νιν coniecit, idemque Nauckius proposuit, nisi quod ἀρτάναισιν substituit. Qui si recte iudicarunt, non sequitur errasse Wunderum, sed redeundum esse ad αἰωρήσασα, quod Wunderus ipse primum posuerat. Nam hanc quoque communem verbi formam librarii interdum in θεωρεῖν corruerunt, ut in annotatione ostendi. Neque obstat syllaba brevis in initio versus antistrophici 1095. μολεῖν γὰρ τὰδε καὶ πολλταῖς, cuius non rara sunt in metro antispastico iambico exempla, velut infra v. 702. τὸ μὲν τις, cui respondet πρώταισι in antistropha v. 715. et Oed. T. 666. τρύχει ψυχὰν, τὰδ' εἰ κακοῖς κακά = 696. ἀλύουσιν κατ' ὀρθὸν οὐρίσας.

1086. ἰὼ πάνταρχε θεῶν, | παντόπτα Ζεῦ] Ζεῦ ante πάνταρχε lectum recte transposuit Hermannus.

1088. σθένει πινικεῖω scripsi pro ἐπινικεῖω σθένει. σθένει transponendum esse viderat Hermannus.

1096. τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἔρεις | ὥς ψευδόμαντις] Expectes potius τὸν σκοπὸν, quod coniecit Elmsleius.

1118. καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοὶ τ' ἔσται βραχὺ] καὶ

σοί τε τοῦργον τοῦμὸν ἔσται βραχύ codex. Correxit Elmsleius. Plautum Pseudoli 5. comparat Blaydesius. *Duorum labori ego hominum parsissem lubens, | mihi te rogandi et tui respondendi mihi.*

1132. καίτοι τί φωνῶ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγῶς | θιγεῖν
 θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τίς οὐκ ἔνι | κηλὶς κακῶν ξύνοικος;
 οὐκ ἔγωγέ σε, | οὐδ' οὖν ἑάσω] Sic haec correxit Hermannus,
 interrogativo τίς οὐ, ut saepissime, significationem adiectivi
 πᾶς habente. In codice est πῶς δ' ἂν ἄθλιος — ᾧ τίς οὐκ,
 verbis τίς οὐκ pro οὗ τίς acceptis, quo sententia pervertitur,
 verbis gravissimis κηλὶς κακῶν ξύνοικος, quae Oedipi condi-
 tioni describendae aptissima sunt, ad Theseum relatis, de Oedipo
 vero nihil amplius dicto quam ἄθλιος γεγῶς, quod non poterat
 impedire quominus Theseus manum ei porrigeret, nisi gravius
 quid accederet quam debili isto ἄθλιος γεγῶς significatur, cui
 simile est quod Philoctetes in fabula cognomine de se dicit v.
 1214. ὦ πόλις ὦ πατρία, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός γ' ἀνήρ,
 verbis, ut γε particula inepte illata ostendit, interpolatis. In
 verbis proximis v. 1135. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν | μόνοις
 οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε, genitivum βροτῶν, qui in fine
 versuum 1123. 1129. recte legitur, hic explendi qui defectus erat
 versus caussa interpolator non minus inepte intulit quam v. 281.
 de quo loco supra dicebam p. XXXVII. Sophocles haud dubie
 τοῖς γὰρ ἐμπείροις ἐμῶν scripserat. Nam spectant haec verba
 ad liberos Oedipi, qui caussas miseriarum, in quas Oedipus fati
 iniquitate coniectus erat, melius quam alius quisquam perspec-
 tas habebant. Manifesta autem quae in hoc versu lectoribus
 fraus facta est ab interpolatore suspicionem movet idem versu
 superiore accidisse, ubi si Sophocles scripsit quod in codice
 legitur πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγῶς, vel quod Hermannus posuit
 πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγῶς, miranda erit hebetudo poetae, qui
 non viderit quod, si qua in eo fuit recte cogitandi scribingue
 facultas, primo quasi adspectu videre debuit, in priore senten-
 tia parte τὸ ἀγνὸν Thesei, in altera τὸ ἀναγνὸν Oedipi signi-
 ficandum esse, verbis sic scriptis, πῶς ἂν ἀγνὸν ὄντα σὲ | θι-
 γεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ᾧ τίς οὐκ ἔνι | κηλὶς κακῶν ξύνοι-
 κος; Nam vocabulo κηλὶς significatur τὸ ἀναγνὸν, utiturque eo
 Oedipus ipse ubi de caede patris agit Oed. T. 833. βαλὴν ἀφ' ἁν-

της πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἴδοιν | κηλίδ' ἑμαντῶ ξυμποραῖς ἀφι-
γμένην, et cum ἀναγνος coniuncto ib. 1384. τὸν ἐκ θεῶν |
φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαῖου. | τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖ-
δα μηνύσας ἐμήν | ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν;

1148. ἀγὼν Heathius pro ἀγῶν οὗτος.

1192. ἀλλ' ἔασον editor Londinensis a. 1722. Legebatur
ἀλλ' αὐτόν, illato, ut saepe, glossemate, et omisso Sophoclis
verbo: cuius erroris exempla huic loco simillima duo attuli in
annotatione.

1209. σὺ δ' ὦν | σῶς ἴσθ'] σὺ δ' ὦν pro σὺ δὲ mihi, σῶς
pro σῶν Scaligero debetur.

1220. ὁ δ' Hermannus. οὐδ' L.

1230. φέρον ex apographis positum pro φέρων, quod est in
L. Praecedens παρῇ est aoristus verbi παρήμι, ut in loco
Platonis ab Nauckio allato Rep. 5. p. 460 e. ἐπειδὴν τὴν ὄξυ-
τάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ.

1231. τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων ἐνι;]
De verbis manifesto vitiosis τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω tres
sunt scholiastarum annotationes, duae in quibus ἔξω, fortasse
librarii culpa, omissum est, τοῦτο ἰδίως ἐξήνεγκεν· βούλεται
δέ τι τοιοῦτο σημαίνειν, τίς ἂν πλαγχθεῖν τῶν πολλῶν μό-
χθων; et, τίς πλάγχθη τῶν μόχθων τῶν πολλῶν; tertia, τίς
ἔξω τοῦ πολύμοχθος εἶναι ἐπλανήθη; ἔξω si sine genitivo
posuisset Sophocles, grammatica ratio postulare ut ex praece-
dentibus verbis εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ genitivus intelligeretur
τῆς νεότητος. Quod quum absurdum sit, sequitur Sophoclem
non πολύμοχθος scripsisse, quod fortasse ex glossemate τίς
οὐ πολύμοχθος ἐστὶ remansit, sed genitivum aliquem posuisse
nominis aerumnas vel molestias significantis, qualis est κα-
κότατος, vel, si exquisitius quid ei placuerit, δανότατος,
quod vocabulum, aerumnam vel simile quid significans, cum
μόχθων coniunxit Fragm. 338. versibus, ut hic, glyconeis, ἐν ᾗ
παύσαιθ' ἀμερίων | μόχθων καὶ δανότητος. ubi si recte legi-
tur ἀμερίων, etiam ἄ et δανότατος Sophocles Dorice scripsisse
putandus erit, ut κακότατα, non κακότητα, dixit in versu gly-
coneo Oed. Col. 521. quo loco κακότης, ut passim, non morum
pravitatem, sed aerumnam vel mala significat, ut Electr. 23^a
καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφω;

1250. ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὀμματος] Hunc verum totum aut certe prima verba ἀνδρῶν γε μοῦνος, quae non potuerunt sic scribi ab Sophocle, interpolatori debere in annotatione dixi.

1259. πίνος Scaliger. πόνος L.

1266. τὰμὰ Reiskius. τᾶλλα L.

1279. οὕτως ἀφῆ με scripsi pro οὕτως μ' ἀφῆ γε.

1282. δυσχεράναντ' ἢ κατοικτίζαντα] In annotatione errorem Brunckii notare debebam, qui haec verba significatione transitiva accepit. Nam ipsa verba, quae quis loquitur, δυσχεραίνειν et κατοικτίζειν dicuntur, de quo monuit Meinekius, collato ἅπανθ' ὀρώντα λέξομεν v. 74.

1294. γονῇ πεφυκῶς ἡξιῶν γεραίτερα] Recte Nauckius γεραίτερος corrigit.

1326. ἀντί] ἀμφι L. Dindorfius in Thesaurο s. v. Ἀμφι.

1361. μεμνημένον scripsi pro μεμνημένος.

1407. σφῶ γ', εἰν Elmsleius. σφῶν γ' ἄν L.

1436. θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐθις ἔξετον] Versus spurius in locum genuini qui exciderat illatus, in quo si θανόντι fuit, sine elisione fuit, quam sibi permisit interpolator.

1448. νέα ante βαρύποτμα addidit Hermannus.

1452. ὁρᾷ ὁρᾷ πάντ' αἰὲ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἔτερα] Pro ταῦτ', quod est in codice, restitui πάντ'. Nam ταῦτα si recte legeretur, ad νέα βαρύποτμα κακά referendum foret. Ea vero χρόνος νῦν ὁρᾷν potius dicendus fuisset quam αἰὲ ὁρᾷν. Pro ἐπεὶ requiritur participium aliquod temporis praesentis, respondens proximo αὖξων. Id fortasse ἄγων fuit, per ἐπάγων explicatum ab glossatore, unde ἐπεὶ ortum esse potest. In versa proximo τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ ex scholiastae annotatione restitutum. Codex τὰ δὲ πῆματ', corruptela, ut vel metri vitium docet, manifesta.

1466. ἔπτηξα θυμόν· ὀρανία γὰρ ἀστραπή] ὀρανία scripsi pro οὐρανία, ut metri saltem vitium removerem. Sophocles haud dubie alio usus est vocabulo, fortasse αἰθρία, quod coniecit Meinekius. αἰθρία autem ἀστραπή dici poterat quia puro coelo tonabat.

1468. τί μὰν ἀφήσει τέλος;] Pro ἀφήσει conici posse

ἐπάξει monet Meinekius, qui ipse ἀφήσει βέλος scripsit. Probabilius est ἐφήσει τέλος.

1474. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ.] Versum uno pede in codice defectum explevi addito πάτερ. In apographis nonnullis τοῦτο post οἶσθα additum.

1483. συντύχοιμι] σοῦ τύχοιμι Cobetus Nov. Lect. p. 201.

1491. Post βᾶθ' indicavi quinque syllabarum defectum, de quo dixi in annotatione. ἄκρον pro ἄκραν Vauvillersii emendatio est.

1494. Ποσειδωνίῳ ex apographo uno restitui pro ποσειδωνίῳ, quod est in L. Quod post θεῷ addit codex τυγχάνεις recte delevit Hermannus.

1499. - ὦ αἴσ'] Duas quae exciderunt syllabas supplevit Triclinius addito σπεῦσον satis probabiliter.

1514. αἱ πολλὰ βρονταὶ ex aliquot apographis positum est pro αἱ πολλαὶ βρονταί. Probabilior Meinekii coniectura est δηλοῦσι βρονταί.

1534. Ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν] Notandum Ἀδῆος cum ἀπό constructum, quemadmodum ἐλεύθερος ἀπό et, quod frequentissimum est in inscriptionibus Delphicis ab Ernesto Curtio et numero multo maiore nuper ab Weschero et Foucarto editis, ἀνέφαπτος ἀπό dicitur. Non erat igitur cur Meinekius miraretur Schaeferi coniecturam ὑπ' αὐτῶν indignam mihi pariterque Nauckio visam esse quam memorarem.

1551. ἤδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον | κρύψαν παρ' Ἀδην] Inapte dictum τὸν τελευταῖον βίον, quod sensit Musgravius, qui coniecit τὴν τελευταίαν, βίον | κρύψαν. Mihi probabilius videtur, τὴν τελευταίαν ὁδὸν | κεύσων.

1560. λίσσωμαι, ut metrum postulat, restitui pro λίσσομαι. Sic Homerus II. 22, 418. σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἐάσατε, κηδόμενοι περ, | ἐξελθόντα πόληος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, | λίσσωμ' ἀνδρα κείνον, ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν.

1561. μήτ' ἐπιπόνῳ] Non respondet hic versus antistrophico, cuius indicio μήτ' delevit Seidlerus.

1562. ἐξανύσαι Vauvillersius. ἐκτανύσαι L.

1574. ὄν] τὸν recte Meinekius.

1584. λειοπότα | κείνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο] In

eptum est αἶλ, pro quo aliud quid scripserat Sophocles, velut κείνον σαφῶς τὸν βλοτον.

1595. τοῦ τε Θορικίου] Codex τοῦ^{τε} θορικίου, θ ex τ facto et τε ab διορθωτῇ superscripto. Suspectum est, quod situi locorum non convenire videtur, Thorici nomen. De quo valde incerta Meinekii coniectura est τοῦ τ' Ἐρικίου πέτρου, nomine aliunde non cognito.

1619. ἤδη τὸν βλον Elmsleius. ἤδη βλοτον L. Apud Suidam est ἤδη τοῦ βλου.

1625. δέξαντας ἐξαίφνης τρίχας] Post praecedens ἐξαίφνης hic εὐθέως potius expectes.

1640. φρενὶ incerta est coniectura ex apographis aliquot sumta pro φέρειν, quod est in L.

1670. αἰαί] αἰ αἰ φεῦ L. φεῦ delevit editor Glasgoviensis a. 1745.

1673. ὥτινε Badhamus. ὥτινι L.

1676. παθόντε Cobetus. παθούσα L.

1677. ἔστιν μὲν Hermannus. οὐκ ἔστι μὲν L.

1683. φερόμενον Kunhardtus. φαινόμεναι L.

1691. Delevi quod post τάλαιναν legebatur ξυνθανεῖν γε-
ραιῷ. Simile additamentum φέρειν χρη, quod v. 1695. post
καλῶς legebatur, delevit Elmsleius, et v. 1715. ἀνθις ὡδ' ἔρη-
μος post πότμος ex v. 1735. illatum, quod delevi cum Lach-
manno, indicata post πότμος lacuna.

1696. μηδὲν scripsi pro μηδ' et ἄγαν cum Burtono pro
ἄγαν οὕτω.

1702. γὰρ ὦν Hermannus. γέρον L.

1709. ἀνά Hermannus. αἶι L.

1712. ἄχος. | — — — — — | ἔρημος] Codex ἄχος. ἰὼ
μῆ | γὰς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἐχρηζες ἀλλ' | ἔρημος —. Delevi
quae explendae lacunae caussa intulit interpolator, de quibus
videnda quae in annotatione dixi.

1719. ἐπαμμένει Hermannus. ἐπιμένει L.

1739. ἀπέφυγε AN. τί; XO. τα σφῶν Hermannus. ἀπα-
φεύγετον σφῶν L.

1741. ὅπερ νοεῖς Graserus. ὑπερνοεῖς L.

1744. ἐπεῖχε — ἄπορα Wunderus. ἐπαι — πέρα L.

1746. ἐλαχέτην] *AN. ναὶ ναί. ξύμφημι καὐτός* addit L. nulla metri forma. Quae delevi.

1752. ξύν' ἀπόκειται Reisigius. ξυναπόκειται L.

1755. χρείας] *χρεῖαν* Brunnkii.

1758. ἀλλ' οὐ θεμιτόν Bothius, deleto quod addebatur κείσε μολεῖν.

1764. κακῶν Hermannus. καλῶς L.

1772. τοῖσιν ὁμαλμοῖς] *Exspectatur potius versus paroemiacus: unde Meinekius τοῖς ἡμετέροισιν ὁμαλμοῖς* coniecit.

ANTIGONA.

1. ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κἀρα, | ἄρ' οἶσθ' ὅ τι
 Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν | ὅποῖον οὐχὶ νῶν ἔτι ζῶσαι
 τελεῖ;] Literas *OTI* non particulam ὅτι esse, sed neutrum pro-
 nominis ὅστις, monet scholiasta: unde διαστολῆς signum post
O addidit in L. manus antiqua. Eadem veteris sententia fuit
 glossatoris, qui, ne lectores literas *OTI* secus acciperent,
 margini adscripserat glossema ὅποῖον, quod alius initio versus
 proximi intulit, eiecto quo Sophocles usus erat verbo, quod
 vix aliud fuisse potest quam ἐλλεῖπον, ut in hac ipsa fabula v.
 585. ἄτας οὐδὲν ἐλλεῖπειν dixit poeta. Simillimi erroris exem-
 plum est, de quo supra dicebam p. XIII., in versibus Ai. 988.

ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε τοῖς θανοῦσί τοι

φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγεῶν,

ubi glossema θανοῦσι ad κειμένοις adscriptum versui praece-
 denti est illatum, eiecto quod Sophocles scripserat ἐχθροῖσι.
 Ceterum in loco Antigoniae etiam verbum οἶσθα quaeri potest
 an recte scriptum sit. Nam quum usitata formula sit ἄρ' οἶσθ'
 ὅτι, velut in loco simillimo Aristophanis Av. 1245. ἄρ' οἶσθ'
 ὅτι Ζεὺς, εἴ με λυπήσει πέρα, | μέλαθρα καταθαλάσω; faten-
 dum est parum apte Sophoclem ἄρ' οἶσθ' *OTI* ita dixisse ut
OTI praeter expectationem spectatorum et lectorum pro ὅ τι
 esset accipiendum, quod ex sequentibus demum verbis colligi-
 tur. Hoc igitur quicquid est incommodi vitare poterat scriben-
 do ἄρ' ἔσθ' ὅ τι, de quo etiam Blaydesius cogitavit, estque
 memoratu dignum verbi οἶσθα nullum esse in scholiastae anno-

tatione vestigium, ex quo tamen non colligam non legisse eum οἶσθ'. Sic autem scribit, ἀρά γε ἐστὶ τῶν ἀπ' Οἰδίποδος κακῶν ὅποιον οὐχὶ ὁ Ζεὺς ἔτι ζώσαις ἡμῖν τελεῖ; ὡς εἰ ἔλεγεν, ἀρα ἔχει τι ὁ Ζεὺς τούτων τῶν κακῶν μείζον ποιῆσαι εἰς ἡμᾶς; εἶπεν δὲ διττῶς, πρῶτον μὲν ὅ τι, ἔπειτα δὲ ὅποιον, ἀρκούντος θατέρου. Neque obiici scripturae illi potest aptius esse secundae personae verbum, quod ad praecedentem vocativum referatur ὦ κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμήνης κάρα. Cuius argumenti vis quum per se nulla sit, ut similes tragicorum loci docent, tum minuitur pronomine ad personas relato quod sequitur in verbis νῦν ἔτι ζώσαιν τελεῖ.

In versibus proximis οὐδὲν γὰρ οὐτ' ἀλγεινὸν οὐτ' ἄτης ἄτερ | οὐτ' αἰσχρὸν οὐτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποιον οὐ — verbis οὐτ' ἄτης ἄτερ antiquum insidet codicum vitium, quod Didymus non perspexerat, ut scholiastae annotatio ostendit, Ἀλδυμὸς φησιν ὅτι ἐν τούτοις τὸ ἄτης ἄτερ ἐναντίως συντέτακται τοῖς συμφραζομένοις· λέγει γὰρ οὕτως, οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἀλγεινὸν οὔτε ἀτηρὸν οὔτε αἰσχρὸν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς· ἄτης ἄτερ δὲ ἐστὶ τὸ ἀγαθόν. περισσὸν δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἕτερον οὐ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι· σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς. Missis his veterum et recentiorum interpretum ineptiis satis erit dixisse Sophoclem ut in loco simili de infortuniis domus Oedipodeae Oed. T. 1283. quattuor usus est substantivis, νῦν δὲ τῇδε θῆμέρα | στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν | ὅς' ἐστὶ πάντων ὀνόματ' οὐδὲν ἐστ' ἀπόν, ita in versibus Antigoniae quattuor usum esse adiectivis, quorum secundum ab ἄτη derivatum latet in ἄτης ἄτερ, quod Brunckius sensit, quum ἀτήριον scriberet, forma vitiosa pro ἀτηρόν. Quamobrem ego ἀτήσιμον restitui, quod alibi non legi nemo mirabitur, quum alia quoque adiectiva similiter formata non minus rara sint, velut ὠφελήσιμος, activa significatione ut ἀτήσιμος dictum et ex duobus tantum locis cognitum, altero Sophoclis Ai. 1022., altero Aristophanis Av. 316., ἀκούσιμος, quod pro ἀκουστός metri caussa, plane ut ἀτήσιμος pro ἀτηρός, finxit Sophocles Fragm. 823., et ἀρνήσιμος pariter apud Sophoclem solum Phil. 74.

24. Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λόγος, κατὰ χθονὸς | ἔκρυψε] Codex Ἐτεοκλέα μὲν, ὡς λέγουσι, σὺν δίκη | χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς | ἔκρυψε, interpolatione manifesta, partim

iam ab Wundero aliisque animadversa: de quo dixi in annotatione. Emendatio tamen incerta est, quum diversae corrigendi huius loci viae pari fere probabilitate iniri possint. Pro ὡς λόγος pari iure ὡς νόμος, vel ὡς δίκη, coniici potest.

29. εἴν δ' ἄκλαντον ἄταφον οἰωνοῖς γλυκύν —] Rectus verborum ordo ex apographis restitutus, quae tamen male ἄκλανστον. Codex ἄταφον ἄκλαντον. Eodem modo variatur in libris Euripidis Hec. versu 30. ab ἄκλαντος ἄταφος incipiente. Sophoclis versus totus Euripidi Phoen. post 1633. in codicibus est illatus, εἴν δ' ἄκλανστον, ἄταφον οἰωνοῖς βοράν. De quo erroris genere supra dixi p. XX.

45. 46. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἣν σὺ μὴ θέλῃς, | ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς' ἀλώσομαι] Hic quoque ex uno quo Sophoclem usum fuisse versu stichomythiae lex docet, duo fecit vetus interpolator, fortasse idem cui interpolatam versuum 24. et 25. scripturam debemus. Et hic quidem iam Alexandrini veteres fraudem animadverterunt, ut ex scholiastae de versu altero notatione discimus, Αἰδυμός φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἐξῆς στίχον νενοθεῦσθαι. Sophoclis versus unus hic fortasse fuit, τὸν γοῦν ἀδελφὸν οὐ προδοῦς' ἀλώσομαι, de quo pluribus dixi in annotatione.

57. ἐπαλλήλοιν Hermannus. ἐπ' ἀλλήλοιν L. qui Oed. C. 1059. ἐφ' ἔσπερον pro ἐφέσπερον, et quae sunt alia huiusmodi vel in hanc vel, quod multo frequentius, in contrariam partem librarii peccata.

94. ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη] Vocabulum δίκη, cuius usus hic nullus est, interpolator addidisse videtur sextum qui exciderat versus pedem supplens. Sophocles fortasse προσκείσει κάσει scripserat vel, si hoc ei minus bene sonare visum sit, προστήσει κάσει.

106. ἐκ φῶτα βάντα] I. e. φῶτα ἐκβάντα. Nam ἐκ, quod exciderat, restituit Hermannus.

110. ὅς — Πολυνείκους Scaliger. ὄν — πολυνείκης L.

113. αἰτὸς ἐς γῆν] αἰετὸς ἐς γᾶν ὡς L. ὡς delevit Hermannus.

117. φονώσαισιν Boeckhius. φονίαισιν L.

121. τε ab Triclinio additum.

130. καναχῇ θ' Emperius. καναχῆς L.

155. ἀλλ ὃδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας, | Κρέων ὁ Μενοικέως, | νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχλαῖς] Sic emendavi codicis scripturam κρέων ὁ μενοικέως νεοχμὸς | νεαραῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχλαῖς. νεοχμὸς, quod parum apte de rege recens electo dicitur, addidit interpolator, qui dimetrum facere voluit, et νεοχμοῖσι, quod aptissime de eventis inexpectatis dicitur, in νεαραῖσι mutavit, vel ex glossemate sumsit, ut νεαρός alibi quoque ex glossematis textui illatum est, de quo exposui in annot. Oxon. ad Oed. C. 475. Nomen Κρέων una syllaba pronuncian- dum, de quo dixi in annotatione, ut Δεξικρέων et Ἑρμοκρέων in Δεξικρῶν et Ἑρμοκρῶν, et si qua sunt similia, contracta esse novimus, de quibus dictum in Thesaurο. Quam synizesin veteribus Atheniensibus multo minus miram accidisse credo quam Κρέων miraturi fuissent, quod Meinekius servato vitioso νεοχμὸς, eiecto vero ὁ Μενοικέως intulit, forma epica ex uno cognita loco Homeri Od. 11, 289. sed ab nemine tragicorum usurpata et valde aliena ab vulgari hoc anapaestorum genere, quibus coryphaeus novae personae adventum indicat: cuiusmodi in locis tragici formis non ex alia dialecto sumtis, sed communibus utuntur.

203. τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ | μήτε κτερίζειν] ἐκκεκήρυκται Musgravii correctio est pro ἐκκεκηρύχθαι. Servari infinitivus potest, si deletο τάφῳ ex Carneadis parodia apud Diog. L. 4, 64. τοῦτον σχολῆς τῇσδ' ἐκκεκηρύχθαι λέγω verbum λέγω assumatur, quod Nauckio placuit, etsi haec non satis certa ratio est, quum Carneades, etiam si τάφῳ in exemplari suo legerit, aliud vocabulum substituere debuerit.

212. κας scripsi pro καί, et 213. πον πάρεστι pro πού τ' ἔνεστι. In editione Antigoniae Parisina anni 1836. πον μέτεστι scripseram.

215. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εἴτε emendavi pro ὥς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε, quod est in codice, soloece dictum.

235. πεφαργμένος correxi pro πεπραγμένος, quod in apographis nonnullis πεφραγμένος scriptum cum glossemate ἡσφαλισμένος. Grammatici coniectura memoratur in scholio, γρ. δὲ καὶ δεδραγμένος, ὅπερ πρὸς τὸ ἐλπίδος συνάψεις.

263. κοῦδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφρευε πᾶς τὸ μῆ] Sic correxi quod est in codice κοῦδεις ἐναργής, ἀλλ' ἔφρευε τὸ μῆ εἰδέ- ναι, scriptura tripliciter vitiosa. Primo enim post οὔδεις non

debebat omitti oppositum πᾶς; deinde pes quintus est anapaestus; denique εἰδέναι falsum est. Nam hic non περὶ τοῦ μὴ εἰδέναι, sed περὶ τοῦ μὴ ἐξεργάσθαι agitur, ut praecedentia verba ostendunt.

292. οὐδ' ὑπὸ ζυγῶ | λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ] Habet aliquid offensionis ὥς στέργειν ἐμέ, sed ut non mutandum videatur. Si tamen corruptum sit, facillima coniectura erit ὥστ' ἀργεῖν ἐμέ, quocum comparari possunt eiusdem Creontis verba Oed. T. 585. σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς | ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ | ἄτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη.

351. ἀέξεται Doederlinus. ἔξεται L. Incerta emendatio, de qua dixi in annot.

356. ὑπαλθρεία Boeckhius. αἵθρια L.

369. παραιρῶν scripsi pro παρείρων.

395. καθηρέθη] Legebatur καθευρέθη. Correxuit vir doctus in *Classical Journal* XVII. p. 58. collato v. 383. ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες.

414. ἀκηδήσοι egregia Bonitzii emendatio est pro ἀφειδήσοι.

437. ἄμ' ἡδέως correxi pro ἄλλ' ἡδέως.

447. ἦδησθα κηρυχθέντα Cobetus. ἦδης τὰ κηρυχθέντα L. Dixi de hoc loco in annot. ad Trach. 988.

466. οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν | παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἄλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς | μητρὸς θανόντ' ἄθαρπτον ἠνσχόμεν (ἠλσχόμεν) νέκυν] Versus temerariis deformati coniecturis interpolatoris veteris, cuius fraudem primus animadvertit Nauckius, de quo explicatius dixi in Addendis editionis Oxoniensis vol. 8. p. 207. Erroris origo ab unius versus defectu repetenda esse et Sophocles tale quid scripsisse mihi videtur, ἀλλὰ μᾶλλον εἴ τι σοῖς | ὑπειαθοῦσα καινοπηγέειν νόμοις | θανόντ' ἄθαρπτον τόνδ' ἀνσχόμεν νέκυν.

504. τοῦτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν (ἀνδάνει L.) λέγοιτ' ἂν] Male collocatum τούτοις. Aliud quid scripserat Sophocles, velut καὶ τοῦτ' ἔσθ' ὃ πᾶσιν —. Versu proximo codex ἐγκλείσοι, quod ἐγκλείει est, ut recte vidit Schaeferus, nisi quod ἐγκλήροι scribendum, ut monui in annot. a. 1836

506. 507. Hos versus secluserat Nauckius.

527. δάκρυ' εἰβομένη Triclinii emendatio est pro δάκρυα λειβόμενα.

551. δὴ, καὶ γέλωτ' ἐν σοι ego pro δῆτ' εἰ γέλωτ' ἐν σοί.

557. μὲν τοῖς est in apographo Paris. 2712. μὲν γοῦ, sed in μέντοι mutatum, L. μὲν σοὶ scholiasta.

569. ἀρώσιμοι γὰρ εἰσι χιτῶνων γύαι scripsi pro ἀρώσιμοι γὰρ χιτῶνων εἰσὶν γύαι, non quod hoc vitiosum putarem, sed quod Sophoclem non potuit fugere quanto numerosius alterum illud esset. Similiter Euripidem Bacch. 962. μόνος γὰρ αὐτῶν εἰμ' ἀνὴρ τολμῶν τόδε scripsisse intellexit Elmsleius, non quod in libris est μόνος γὰρ εἰμ' αὐτῶν ἀνὴρ τολμῶν τόδε. Et sic alibi non raro vocabulis non consilio, sed casu transpositis contra numerorum elegantiam peccarunt librarii, qualia priorum temporum editores corrigere non facile audebant nisi ubi spondeus in sede pari senariorum vel aliud manifestum metri vitium accederet, quod ingenia eorum excitaret: ut laudandus sit Musgravius, qui plus quam sexaginta abhinc annis Sophocli Oed. T. 719. ἔρριψεν ἄλλων χειρὶν ἄβατον εἰς ὄρος restituendum esse viderit pro vulgato εἰς ἄβατον ὄρος.

572. ὦ φίλταθ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ] Hunc verum Antigona recte tribuit Aldus, male Ismenae est in codice, quod quam ineptum sit proxima Creontis verba ostendunt, ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος, quasi non Antigona, sed Ismena Haemoni sit desponsata, nec minus chori verba ἧ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαντοῦ γόνον; nam huius et hic versus est et v. 576., in codice male Ismenae tributi, quod correxit Boeckhius. Recte autem fecit Sophocles quod Haemonem hoc uno loco ab Antigona memorari fecit, ut Haemonem quidem carissimum ei esse appareret, nec tamen Haemonis amoris plus quam amoris erga fratrem tribuere videretur.

578. ἀλλὰ νιν | κομίζειτ' εἴσω, δμῶες· εὖ δὲ τάσδε χορὴ | γυναικας ἱλαὶ μηδ' ἀνειμένας ἔαν] Sic emendavi corruptam et interpolatam codicis scripturam ἐκ δὲ τᾶσδε (corrector τοῦδε, quod est in apographis) χορὴ γυναικας εἶναι τάσδε μηδ' ἀνειμένας. De quo videnda quae in annotatione dixi. Erroris origo inde est repetenda quod ἔαν, verbum hic prorsus necessarium, exciderat post ἀνειμένας. Pro ἱλαὶ, coercere, quod veteres εἱλαὶ scribebant, εἰρξαι ponere poteram e loco simili Atacis 753.

quem in annotatione comparavi, εἶρξαι κατ' ἡμᾶρ τοῦ μφανὲς τὸ νῦν τόδε | Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μηδ' ἀφέντ' ἔαν, sed praetuli εἶλαι, quia hoc facilius in εἶναι corrumpi poterat quam εἶρξαι.

586. ποντίαις Elmsleius. ποντίας (corrector ποντίαις) ἀλὸς L.

595. φθιτῶν Hermannus. φθιμένων L.

602. κοπίς Iortinus. κόνις L.

606. παντογῆρας] Non aptum somno epitheton. παντοθήρας Bambergerus.

607. οὗτ' ἄκοποι θεῶν νιν | μῆνες scripsi pro οὗτ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες.

613. νόμος ὅδ' - - - | θνατῶν βιότῳ πάμπολις - - -] Sic scripsi indicato syllabarum quae exciderunt defectu, quae in codice absurde sunt suppletæ, νόμος ὅδ' οὐδὲν ἔρπει | θνατῶν βιότῳ πάμπολις ἐκτὸς ἄτας, verbis οὐδὲν ἔρπει ex v. 619., ἐκτὸς ἄτας ex v. 625. illatis: unde sententiae prodeunt quas non mirandum est ab nemine dum ita explicari potuisse ut sanae rationi satisfaceret.

628. Glossema ante τάλιδος textui illatum in codice τῆς μελλογάμου νύμφης delevit Triclinius.

630. ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν] ἀπάτας pro genitivo habuit scholiasta, qui explicat ὑπὲρ τῆς τῶν λεχέων ἀποτυχίας. Sed forma Dorica in hoc anapaestorum genere locum non habet, neque in versu praecedente Ἀντιγόνας, sed Ἀντιγόνης legitur. Est igitur ἀπάτας accusativus pluralis, pro quo etiam dativus ἀπάταις poni potuisset, quum ὑπεραλγεῖν cum hoc quoque casu construatur.

637. ἀξιόσεται Musgravius. ἀξίως ἔσται L.

639—680. Versibus his Creontis quadraginta duobus Haemon respondet versibus uno et quadraginta (683—723.), quod a poeta sic esse institutum incredibile est propter rationes quas in editione Oxoniensi (Praefat. vol. 8. p. V.) exposui, praeunte Heilando in commentatione de stichomythia Tragicorum, Stendaliae edita a. 1855. Ex quo sequitur aut Creontis versibus unum esse detrahendum aut ex Haemonis oratione unum excidisse versum. Priorem viam inierunt Heilandus et qui paullo probabiliore quam Heilandus coniectura usus versum ultimum

Creontis (680.) deleri voluit Meinekios, *κοῦκ ἂν γυναικῶν ἦσσαντες καλοῖμεθ' ἄν*, quo apte et graviter finitur Creontis oratio, licet verba similia praecesserint (679.) *κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἦσσητέα*. Alteram opinionem qui probant inter versus Haemonis 690. 691. *τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ | λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρπει κλύων*, unum excidisse verum credere poterunt, in quo fortasse verbum huic loco aptissimum fuerit *χρώμενοι*, quo ego in annotatione usus sum ut dativos *λόγοις τοιούτοις* explicarem, vel ante v. 699. *οὐχ ἦδε χρυσῆς ἀέλα τιμῆς λαχεῖν*; cui Sophocles tale quid praemittere potuit, *οὐχ ἦδε πασῶν παρθένων ὑπερέτρα*; cuiusmodi versus propter idem versus sequentis initium facile excidere poterat.

648. *σὰς ὕφ' ἡδονῆς φρένας* scripsi pro *τὰς φρένας ὕφ' ἡδονῆς*.

718. *καὶ θυμῷ* scripsi pro *θυμῷ καὶ*.

782. *Ἔρωσ ἀνέκατε μάχαν, | Ἔρωσ, ὃς* (sic ex apographis pro ὅστ') *ἐν κτήμασι πίπτεις, | ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαις | νεάνιδος ἐννυχεύεις*] Describitur his sequentibusque verbis insuperabilis in omne animantium genus vis amoris, sed, ut nunc haec leguntur, ita describitur ut virgines tantum et bruta animalia memorentur, viri vero omittantur, quasi hi amoris expertes sint. Manifestum est hos primo loco nominari debuisse eorumque nomen in vocabulo corrupto *κτήμασι* latere, quod, si quid literarum similitudini tribuendum sit, ex *λήμασι* ortum videri posse in annotatione editionis Oxoniensis tertiae dixi, in quod eodem fere tempore duo inciderunt docti amici, qui editionem meam nondum viderant, Blaydesius in editione Londinensi et Meinekios in annotationibus in Antigonom Perolini editis a. 1861. p. 28. Qui trium hominum in eadem opinione consensus etsi quoddam quasi documentum veritatis esse videatur, nihilominus falsam illam esse coniecturam arbitror. Est enim ex eo inventorum genere quae facile sentias non in veteris Graeciae solo nata, sed in hodiernorum philologorum *φροντιστηρίοις* excogitata esse: quo vitio centenae criticorum coniecturae laborant. Nam ut *λήμασι* pro *ληματλαῖς* dictum excusari possit, etsi haec figura loquendi non ubique apta est, nihil attinebat fortes hoc loco nominari, quum fortes pariter atque

ignavi vim amoris sentiant: quamobrem Sophocles, si quid huiusmodi dicere volebat, non *fortes* simpliciter, sed *vel fortissimos* dicere debebat. Ita nihil relinquitur quam. ut Sophoclem apte simpliciterque locutum ἀνδράσι scripsisse credamus, quod Blaydesius quoque sensit quum inter alia ὅς ἐν ἀνδράσι πίπτεις conliceret, cui praeferendum puto ὅς ἐν τ' ἀνδράσι πίπτεις, | ὅς τ' ἐν μαλακαῖς παρειαῖς —, servato quod codex prae-
bet, etsi permutato versus utriusque initio, ὅς τ'. Cui coniecturae neque τς in versu altero aliter quam in priore collocatum obstat, neque anacrusis in versu altero longa, quum in antistropha brevis sit, quae inaequalitas frequens est in quorumvis fere metrorum anacrusi, velut in hac ipsa fabula v. 354.

καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν,

in antistropha vero 365. σοφόν τι τὸ μηχανόεν. et in hac ipsa metri glyconei specie Oed. T. 885. Δίκας ἀφόβητος οὐδέ = 900. οὐδ' ἐς τὸν Ἀβραῖσι ναόν. 888. κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα = 902. εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα. et 867. πατήρ μόνος οὐδέ νιν = 878. ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμω.

797. τῶν μεγάλων ἐκτὸς ὁμιλῶν | θεσμῶν] Codex τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς θεσμῶν, sententia perversa et metro vitiatum. Correxī, collato loco simili Aiac. 640., ut postulant proxima chori verba νῦν δ' ἦδη γὰρ καὐτὸς θεσμῶν | ἔξω φέρομαι. De quo videnda quae in annotationibus dixi.

814. ἐπινύμφειος scripsi pro ἐπινυμφίδιος.

836. Verba μέγ' ἀκοῦσαι post φθιμένω lecta post λαχεῖν transposuit Hermannus. Versus qui in codice post λαχεῖν sequitur ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν recte omissus est in apographo Paris. 2712.

837. ἔγκληρα] σύγκληρα Schaeferus.

840. οἰχομέναν Martinus. ὀλομέναν L.

876. ἔρχομαι | τὰν πυμάταν ὁδὸν scripsi pro ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἐτοίμαν ὁδόν, de quo dixi in annotatione, ubi monere debebam τὰν πυμάταν ὁδόν iam ab Reiskio restitutum fuisse.

887. χρῆ correxi pro χρή.

900—928. Versus spurii: de quibus vide annotationem.

929. ἀνέμων ῥιπαὶ | τήνδε γ' ἔχουσιν scripsi pro ἀνέμων

αὐται | ψυχῆς διπαι τήνδε γ' ἔχουσιν. Suspectum etiam γε, quod remouetur restituto τήνδ' ἐπέχουσιν.

931. τοιγάρτοι καὶ] τοιγάρτοι τούτων codex, quod correxi.

952. ὄλβος Erfurdlius. ὄμβρος L.

966. Κνανεᾶν σπιλάδων Wieseleri emendatio est pro κνανεῶν πελάγεων πετρῶν.

967. ἄξενος addidit Boeckhlius.

970. Σαλμυδησός, ἐν' ἀγχιπόλιν] Ἀρης] ἀγχιπόλιν ex duobus apographis restitutum pro ἀγχιπόλιν, pro quo in Annotationibus Oxon. a. 1836. conieceram ἄγχουρος, ut versus responderet antistrophico 981. ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων | ἄντας' Ἐρεχθεϊδᾶν. Nunc vitium in antistrophico potius versu quaerendum mihi videri dixi in annot. editionis Oxon. tertiae.

973. ἀραχθὲν Wunderus. τυφλωθὲν L.

975. ἄτερθ' Hermannus. ἀραχθὲν L.

1037. τὰπὸ Σάρδεων] τα (ὄν a m. pr.) προσάρδεων codex, ex quo in apographis factum τὸν πρὸς σάρδεων. Restitui veram scripturam, eodem fere tempore ab Blaydesio et Nauckio propositam.

1079. Quattuor qui post hunc sequuntur versus delendos esse vidit Wunderus, de quo dixi in annotatione.

1110. ὀρμαῖσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον] Post hunc versum nonnulla exciderunt, quae supplere voluisse videtur proximorum versuum duorum scriptor, ἐγὼ δ' ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, | αὐτός τ' ἔδῃσα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι, quos Sophocle indignos esse in annotatione ostendi. In versu altero apographorum plerorumque scripturam recepi δόξα τῇδ' ἐπεστράφη.

1115. Καδμεῖας scripsi cum diaeresi pro Καδμεῖας et in antistropa 1126. διλόφοιο pro διλόφου. Rarior diaeresis Θηβαῖας v. 1135.

1123. Βακχεῦ, Βακχᾶν | ὁ ματρόπολιν Θήβαν] ὁ addidi cum Musgravio. Sic Ai. 704. eodem metro Ἀπόλλων | ὁ Δάλιος εὐγνώστος.

1123. ναιετῶν scripsi pro ναιων, 1130. στίχουσι pro στέλχουσι, 1137. ἐκπαγλα τιμᾶς ὑπὲρ πασῶν pro ἐκ πασῶν τιμᾶς ὑπερτάταν. Porro 1141. ἀμὰ πόλιν pro simplici πόλιν Boeck-

hjus, 1147. *νυχλιαν* pro καὶ *νυχλιαν* Brunckius, 1149. *Ζηνὸς* pro *Διὸς* Bothius, 1150. *προφάνηθ'* ὦ pro *προφάνηθι* Musgravius, 1152. *Θυλαιοσιν* pro *Θυιάσιν* Boeckhius. Quae omnia recepi.

1167. Versum in codice et apographis omissum ex Athenaeo 7. p. 280. 12. p. 547. supplevit Turnebus.

1289. *τί φῆς, ὦ, τίν' αὖ λέγεις μοι νέον* Engerus. *τί φῆς, ὦ παῖ, τίνα λέγεις μοι νέον λόγον* L. *λόγον* etiam Hermannus deleverat.

1309. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμίᾳ πέριξ] Verba interpolata, ut in annotatione ostendi, sed emendatio incerta.

1336. *τοιαῦτα* scripsi pro *ταῦτα*.

1343. ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ Kayserus. ὅπα πρὸς πότερον ἴδω παῖ καὶ θῶ L.

1349. *χρῆ δ'* ἐς τὰ θεῶν correxi pro *χρῆ δὲ τὰ τ'* εἰς θεούς.

TRACHINIAE.

7. *ἔτ' ἐν Erfurdlius. ἔτι* L.

80. Codex ἡ τοῦτον ἄρας ἄθλον εἰς τὸν ὕστερον] Delevi εἰς τὸν ὕστερον, quo interpolator versum defectum explevit. Sophocles aliud quid scripserat, velut *εὐτόλμω φρενί. ὕστατον πόνων* coniecit Herwerdenus.

83. Sequitur in codice versus ἡ *πλίττομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος*, deletus a Bentleio. Est interpolatoris, qui eum versui proximo substitui voluit, *κελνου βίου σώσαντος, ἡ οἰχόμεσθα*. Eidem deberi videntur versus duo vulgo post 87. lecti, quos Hermannus notavit, *νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐὰ πατρὸς | ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν* et alii nihilo meliores, partim ab me, partim ab aliis notati, 17. 150. 166—168. (ubi interpolator non intellexerat ὥς cum adiectivo numerali *τρίμηνον* iunctum v. 164.) 170. 295. 684. 696. 898. 899.

108. *τρέφουσιν* Casaubonus. *φέρουσιν* L.

122. *ἄδεια*] Recte, ut videtur, Musgravius *αἰδοῖα*.

188. *πρὸς πολλοὺς* Hermannus. *πρόσπολος* L.

209. *Ἀπόλλω* scripsi pro *Ἀπόλλωνα* et 214. *θεῶν* addidi.

217. Addidi alterum ἰδοῦ et 221. alterum Παιάν.

222. ἰδ', ὦ φίλα γυναικῶν, ut proximorum versuum metrum suadebat, scripsi. Codex ἰδε ἰδ' ὦ φίλα γύναι inepta metri forma.

267. φανείς Hermannus. φώνει (duplici accentu) L. Tum ἀντ' Wunderus pro ὡς.

323. διήσει Wakefieldus. διοίσει L.

331. νέαν λάβη scripsi pro λύπην λάβοι.

396. κἀννεώσασθαι (i. e. καὶ ἀνανεώσασθαι) Hermannus. καὶ νεώσασθαι L.

425. κλύειν scripsi pro ναὶ κλύειν. Saepe ναὶ sic supplerunt glossatores.

526. ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω] Verba Bentleio merito vitii suspecta.

602. τόνδε ταναῦφῃ Wunderus. τόνδε γ' εὐνοφῃ L. α ab correctore superscripto.

614. εὐθέως scripsi pro εὐμαθὲς et 615. ἐπὶ μαθήσεται cum Billerbeckio pro ἐπ' ὅμα θήσεται.

639. κλέονται Musgravius. καλέονται L.

651. τάλαιναν metro postulante restitui pro τάλαινα.

653. αὐ στρωθεὶς Musgravius. οἰστῶθεὶς L.

654. ἐπιπόνων ἀμερᾶν Erfurdus. ἐπίπονον ἀμέραν L.

660. πανήμερος Mudgius. πανάμερος L.

661. τὰς πειθοῦς παγχρίστῳ συγκραθεὶς | ἐπὶ προφάνσει θηρός] Haec sic corrigenda videri ut eiecto παγχρίστῳ in initio proximi versus trium syllabarum lacuna indicetur, vocabulo ἐμμότοις vel simili aliquo explenda, in annotatione dixi. προφάνσει, ut metrum postulabat, scripsi pro προφάσει, quod causam vel praetextum, non praedictionem significat. Adiectivo πρόφαντος bis in hac fabula utitur Sophocles v. 1159. 1163.

700. ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου] ἂν βλέψειας ex aliquot apographis restitutum pro ἐκβλέψειας, quod librarius scripserat ad praecedens ἐκβρώματ' aberrans.

825. ἀναδοχὰν (o in litura)] Requiritur vocabulum quale est ἀνάλυσιν, quo utitur Sophocles Electr. 143., ubi ἀνάλυσιν κακῶν dixit, vel ἀναπνοᾶν, quod coniecit Meinekius ad Oedip. Col. p. 299. ἀναδοχὰν fortasse ex veteri glossemate ἀνοχὴν vel

ἀνακωχὴν (nam sic grammatici pro ἀνοκωχῇ scribere solent) ortum, quibus vocabulis scholiasta utitur.

830. ποτ' ἔτ' ἐπίπονον correxi pro ἔτι ποτὲ ἔτ' ἐπίπονον.

836. δεινότητ' μὲν ὕδρας | φάσματι προστετακώς] φάσματι si scripsit Sophocles, vestem ab Deianira missam spectro comparavit quod Herculi apparuerit: quam metaphoram iure mirati sunt interpretes. Scholiastarum tres ad hunc locum annotationes sunt, prima haec, προστετακώς φάσματι: προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ τῆς ὕδρας· τοῦτο δὲ καθ' ἑαυτό· αἰτιατικὴν γὰρ ἐπιφέρει. secunda, Ἄλλως. προσκεκολλημένος τῷ ἰῷ, ἢ τῷ ὀλεθρίῳ (recte corrigitur ὀλέθρῳ), παρὰ τὸ πεφονεῦσθαι. tertia, φάσματι: τουτέστι τῷ ἱματίῳ τῷ κεχρισμένῳ τῷ φαρμάκῳ τῆς ὕδρας, τουτέστι τῇ χολῇ. Sophocles ξάσματι scripsisse videtur, quod vocabulum ex Sophocle annotavit Pollux 7, 30. Nam ξάινειν non de lana tantum carminanda dicitur, sed etiam de textura, ut ξάινειν πέπλον dixit Aristophanes. φάσματι autem vel ex ξάσματι corruptum esse potest ab librario ad vocabulum sibi ignotum obstupesciente, vel ex glossema ὑφάσματι ortum, quod ipsum in lemmate scholii tertii poni volebat Schneiderus in Lexico, opinione incerta, quum hic scholiasta etiam ξάσματι legisse possit.

837. μελαγχάλτα τ'] Probabilius videtur μελαγχάλτα δ', quod respondeat praecedenti μέν, priore sententiae parte in interrogatione, altera extra interrogationem posita, quod non raro fit.

840. Θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα emendavi pro νέσου θ' ὑπο φοίνια δολόμυθα κέντρ' ἐπιζέσαντα. θ' ὑπο ex ἰθρὸς corruptum, cui glossema Νέσσου adscriptum fuit.

845. οὐλλίαισι συναλλαγαῖς Wunderus. ὀλεθρίαις συναλλαγαῖς L.

854. Addidi Ζηνὸς κέλωρ', delete quod post ἀγκλειτόν legebatur glossema Ἡρακλέους.

869. ἀήδης Wunderus. ἀήθης L.

879 — 895. In his versibus, ut metrorum deformitas, qua nonnulli laborant, ostendit, plura sunt corrupta vel interpolata, quae nunc in integrum restitui nequeunt: de quibus dixi in annotationibus. Versum 888. ἐπεῖδες, ὦ ματαλα, τάνδ' ὕβριν in trimetri formam probabiliter redegit Wunderus ἐπεῖδες, ὦ ματαλαί, τήνδε τὴν ὕβριν;

900. γὰρ ἦλθε Schaeferus. παρῆλθε L.

905. γένοιτ' ἔρημοι Nauckius. γένοιτ' ἐρήμη L.

928. τῆς τεχνωμένης τάδε] τῆσδε μωμένης τάδε Meinekius.

944. ἢ καὶ τι πλείους scripsi pro ἢ καὶ πλείους τις.

947. πότερα πρότερον correxi pro πότερ' ἂν πρότερον.

948. μέλα Musgravius. τέλεα L.

951. μένομεν Erfurdtius. μέλλομεν L.

993. ξένοι post ἀηδών lectum delevit Triclinius.

964. ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις] Pro βάσις probabilis est Meinekii coniectura στάσις ad Oedip. Col. p. 304. ἐξόμιλος si recte legitur, fictum ab Sophocle vocabulum est eaden fere significatione qua ἔξεδρος dixit Fragm. 578. τίς ὄρνις οὗτος ἔξεδρον χώραν ἔχων;

970. τί χρῆ, θανόντα νιν, ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρίναι;] Pro θανόντα vocabulum requiritur quod anapaesti mensuram habeat, quale φθίμενον foret, quod coniecit Hermannus, illud ex glossemate illatum esse ratus. Sophoclem θάνατον scripsisse coniecit Bothius, non qui κατὰ θάνατον εἶναι pro θνήσκειν ubique dici posse crederet, sed qui Sophocli concedendum esse putaret priorem sententiae partem alteri, in qua est καθ' ὕπνον ὄντα, assimilare, quemadmodum non raro in sententiis bipertitis verba ponuntur alteri tantum secundum communem loquendi usum apta. καθ' ὕπνον ὄντα autem dictum ut καθ' ὕπνον καταυλισθεῖς Philoct. 30.

977. γέρον Brunckius. γέρων L.

988. ἐξήδησθ' Cobetus Nov. Lect. p. 215. ἐξήδης L.

995. οἶαν οἶων ἐπὶ μοι Martinus. οἶαν ἀνθ' οἶων θυμάτων ἐπὶ μοι L. illatis glossematis duobus.

1005 b. ἐᾶθ' ὕστατον εὐνάσαι Hermannus. ἐᾶτέ με δύστατον εὐνάσαι L.

1020. σοὶ τε γὰρ ὄμμα | ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ] Locus corruptus et, ut videtur, defectus, de quo dixi in annotatione.

1031. ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ, | τὸν φύτορ' οἰκτεῖρας —] Sic emendavi quae in codice leguntur, hexametro misere composito, ἰὼ Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ | τὸν φύσαντ' οἰκτεῖρας, de quo pluribus dixi in annotatione.

1041. ὦ Διὸς ἀνθαίων ante ὦ γλυκὺς Ἴδιδας legebatur. Transposuit Seidlerus.

1046. λόγων πέρα Wunderus. λόγῳ κακὰ L.

1132. ἐντόπου] ἐκτόπου L. Correxuit Meinekius p. 309.

1160. ἀνδρῶν scripsi pro πρὸς τῶν.

1238. ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν οὐ νεμεῖν (sic Brunckius pro νέμειν) ἐμοὶ | φθίνοντι μοῖραν] Ad hunc locum in editione Oxoniensi haec annotavi „Structura verborum ex duabus, ut vulgo creditur, mixta, altera ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νεμεῖ, altera ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔοικε νεμεῖν. Quae ratio exemplis quibusdam defenditur partim corruptis, partim huic non satis similibus. (De quibus dixi in Thesaurο vol. 8. p. 2078.) Quamobrem vereor ne scriptura interpolata sit.“ Sophocles scripsisse videtur οὐ νέμει (vel νεμεῖ) πατρί, cui quum adscriptum esset glossema ἐμοί, id textui illatum est et νέμει hiatus tollendi causa in νέμειν mutatum. Nomine vel sibi proprio vel, ut hic, appellativo qui de se utitur, in lingua Graeca ut in aliis linguis omnibus, maiore cum affectu loquitur quam qui pronomine personali utitur. Quae loquendi forma aptissima est huic loco, ubi et ἀνὴρ ὅδε pro σύ dictum praecedit et pater filio, si non obediat, iram deorum imprecatur verbis proximis, ἀλλὰ τοι θεῶν ἀρὰ | μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.

1263. τελέουσ' Billerbeckius. τελέως L.

PHILOCTETES.

22. ἄ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει | χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδ' ἔτ' εἴτ' ἄλλη κυρεῖ] ἔτ' addidi cum Elmsleio. In apographis interpolatum τόνδε γ'. Iubet autem Ulixes Neoptolemum videre an Philoctetes adhuc in locis modo descriptis versetur an aliorum abierit.

66. οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ' scripsi pro οὐδέμ' (ν ab correctore) ἀλγυνεῖς.

79. παῖ Erfurdtius pro καί.

135. με δέσποτ' Triclinius pro δέσποτά μ'. Idem in antistropha v. 150. recte deleuit τὸ σόν post ἀναξ lectum, et v. 141. σοὶ scripsit pro σέ.

156. μὴ προσπесών με λάθη Hermannus. μὴ με λάθη προσπесών L.

176. θεῶν Lachmannus. θνητῶν L.

187. βαρεῖ. ἃ δ' Boeckhius. βαρεῖα δ' L.

190. ὕπ' ὀχεῖται Hermannus. ὑπόκειται L.

209. θρηνεῖ scripsi pro θροεῖ, et in antistrophe v. 218. τι γὰρ cum Wundero pro γάρ τι.

220. καὶ ποίας τύχης Nauckius. καὶ ποίας πάτρας codex, vocabulo πάτρας ex v. 222. huc illato: de quo dixi supra p. V. In apographis tantum non omnibus interpolatum τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε ναυτίλω πλάτῃ. In apographo Laurentiano (XXXI, 10.) servata quidem est codicis archetypi scriptura, sed super-

scripto ab eadem manu ναυτίλω, κώπη τῇ πλάτῃ προσομι-
σατε, quod est ναυτίλω πλάτῃ cum scholio τῇ κώπη προσω-
μίσατε.

222. ἂν ὑμᾶς πατρίδος pro πάτρας ἂν ὑμᾶς scripsi propter rationes in annotatione expositas.

228. Suspectum καλούμενον, quod in κακούμενον mutabat Brunckius, in καλούμενοι, implorati, Meinekius.

251. ἄρ' addidit Erfurdthus.

271. ἄσμενον scripsi pro ἄσμενοι.

291. δύστηνον Canterus. δύστηνος L.

421. τί δ' ὁ (ὦ codex, spiritu leni super ω in asperum mu-
tato) παλαιὸς κάγαθὸς φίλος τ' ἐμός] Versus, quum defectus
esset, ab interpolatore inscite suppletus.

425. ὃς παρῇν Musgravius. ὅσπερ ἦν L.

445. αὐτὸν] αὐτὸς Schneidewinus.

491. δειράδα τε Heathius. τε δειράδα L.

550. συννεναυστοληκότες Dobraeus. οἱ νενναυστοληκότες L.

554. σου νέα Auratus. σ' οὕνεκα L.

642. οἶδ' Doederlinus. οὐκ L.

670. εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην] Qui in codice
sequuntur versus tres Philoctetae continuati, οὐκ ἀχθομαί σ'
ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον· | ὅστις γὰρ εὐ δρᾷν εὐ παθῶν
ἐπίσταται, | παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσεων φίλος,
non puto ab Sophocle scriptos esse, sed ab interpolatore, qui

praecedentis versus sententiam amplificare voluit, neglecto sententiarum nexu, qui postulabat, οὐκ ἄχθομαι δ' ἰδὼν σε καὶ λαβὼν φίλον. Non magis Neoptolemi, cui editores nonnulli tribuerunt, esse possunt, qui quum solo Ulixis iussu fraudem faciat Philoctetae invitus, nihil caussae erat cur hic, postquam a Philocteta impetraverat quod voluerat, verba illa ad eum faceret falsitatis plena, quum satis esset tribus respondere verbis χωροῖς ἂν εἴσω, quemadmodum infra his deinceps tribus verbis respondet, v. 1402. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, et v. 1407. στεῖχε προσκύσας χθόνα.

680. Ἴξλον' ἂν ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὥς ἔβαλ', ut metrum postulabat, scripsi pro Ἴξλονα κατ' ἄμπυκα δὴ δρομάδα δέ-σμιον ὥς ἔλαβ'. ἔβαλ' etiam Wakefieldus restituerat.

685. ὦν Schultzius. ἐν L.

686. ὠλέκεθ' ὦδ' ἀτίμως scripsi, ut metro satisfaceret, pro ὦλλυθ' ὦδ' ἀναξίως, et ἀτίμως iam Erfurdlius proposuerat. Utraque tamen coniectura incerta est. Porro τόδε τοι θαυμά μ' ἔχει restitui pro τόδε θαυμ' ἔχει με.

691. ἔν' αὐτὸς ἦν πρόσσυρος, οὐκ ἔχων βάσιν] Priora verba sic interpretantur ut Philoctetes sibi ipsi vicinus fuisse dicatur, quia in solitudine vivebat, ut Timon Luciani c. 43. ἑαυτῷ γέλ-των καὶ ὁμορος dicitur. Quae tamen eo differre in annotatione monui quod apud Lucianum pronomen ἑαυτῷ additum est. Quod quum omitti non potuerit, Meinek. p. 318. coniecit ἔν' αὐτὸς οἱ πρόσσυρος, deleto quo aegre caremus ἦν. Eo servato Bothius corregebat ἔν' αὐτὸς ἦν (ubi solus erat) πρόσσυρον οὐκ ἔχων βάσιν, ut μηδὲ σύντροφον ὅμμ' ἔχων dicitur v. 171. Certius est in verbis proximis οὐδὲ τιν' ἐγγύρων κακογέλτονα cum Meinekio ἐγγύρων scribendum esse, quum Philoctetes de Lemno semper loquatur ut de insula deserta nulliusque pede trita.

696. ὅς τὰν Hermannus. οὐδ' ὅς τὰν L.

699. τι — ἐκ γαίας scripsi pro τις — ἐκ τε γᾶς.

701. εἶρε Bothius. ἔρει L.

705. πόρου Wakefieldus. πόρον L.

711. πτανοῖς λοῖς ἀνύσει Erfurdlius. πτανῶν ἀνύσει πτανοῖς L.

800. ἀνακαλουμένην] ἀνακυκλουμένην Toupius.

832. ἔθ' ἔθι μοι παιήων scripsi pro ἔθι ἔθι μοι παιών.

834. ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι ταντεῦθεν] Versus interpolatus, sed incerta emendatio propter versus antistrophici (850.) corruptelam.

838. πολὺ τι, quod ante πολὺ exciderat, addidit Hermannus.

855—859. Versus, ut metrorum perversitas ostendit, graviter corrupti, qui ex quattuor vel quinque tetrametris dactylicis coaluisse videntur. ἀλεῆς v. 859. in ἀδεῆς probabiliter mutavit Reiskius.

861. ὧς τις τ' scripsi pro ὅστις.

862. 863. Haec quoque graviter corrupta. Versus haud dubie fuerunt dactylici, unde ἀμᾶ pro ἐμᾶ restitui.

873. τοῦτ' ἐτλησαν εὐφόρως | οὕτως ἐνεγκεῖν] Codex εὐπόρως, quod manifestum est nihil aliud esse quam quod Bruncius restituit εὐφόρως. Sophocles vero dubitari potest utrum hoc scripserit an εὐπετῶς, quo adverbio pariterque adiectivo εὐπετής saepe usi sunt tragici, ab Meinekio propositum p. 319. ut hoc ipsum εὐπετῶς φέρειν legitur apud Sophoclem Fragm. 521. Eadem dubitatio de locis multis est Hippocratis, apud quem εὐφόρως et εὐπετῶς (εὐπετέως) non raro legitur.

880. ἀπαλλάξῃ ποτὲ] ἀπαλλάξῃ, τότε Meinekius p. 320.

973. οἷ' scripsi pro οἷς.

1003. ξυλλάβετον Bernhardyus. ξυλλάβετ' L.

1007. οἷ' αὖ Hermannus pro οἷα, ὅς pro ὧς Wakefieldus.

1089. τίπτ' Bothius. τίπτ' L.

1092. εἴθ' αἰθέρος ἄνω] Verba interpolata, ut metrum docet et qui sequitur coniunctivus ἔλωσι, soloece cum εἴθε constructus.

1095. ὦ βαρύποτμ', οὐκ | ἄλλοθεν ἂ τύχα ἄδ' scripsi pro
ὦ βαρύποτμς | οὐκ ἄλλοθεν ἔχει τύχαι ταῖδ'.

1100. πλέονος ex scholiis. λφόνος L. In fine versus codex κᾶνιον ἐλεῖν. Scripsi ἀντί, deleto quo metrum perditur glosse-mate ἐλεῖν.

1132. τὸν Ἡράκλειον | σύννομον scripsi pro τὸν Ἡράκλειον ἄθλιον, ubi ἄθλιον (cui corrector codicis γρ. ἄθλον adscripsit)

ineptum est supplementum versus tribus syllabis defecti, ex aliis huius fabulae locis sumtum ubi Philoctetes ἄθλιος dicitur : de quo videnda quae in annotatione dixi.

1134. ἔτ' ego addidi.

1139. κάκ' ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ scripsi pro κάκ' ἐμήσατ' Ὀδυσσεύς, deleto glossemate.

1140. ἔν scripsi pro εὖ.

1165. σὸν correxi pro σοί. Idem vitium Oed. Col. 721. sustulit Nauckius.

1207. κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω] κρατα καὶ ἄρθρ' ἀπὸ πάντα τέμω Bergkiius.

1213. ὦ πόλις ὦ πατρία, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ] Sic correxi quod in codice est ὦ πόλις ὦ πατρία, | πῶς ἂν εἰσίδοιμ' σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ, ut metro saltem consulerem.

1284. αἰσχιστος Piersonus. ἐχθιστος L.

1304. ἀλλ' οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν] καλόν, quod codex post ἐμοὶ habet, transposuit Wakefieldus.

1333. καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδαῖν] Codex καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν. Dativum dualem recte restituit Erfurdtius, nisi quod falso accentu Ἀσκληπιδαῖν scripsit. Intelliguntur autem noti ex Homero ἰητῆρ' ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἥδ' Μαχάων.

1361. κακούς Dobraeus pro κακά.

1364. Verba post συλῶντες ab interpolatore illata, οὗ τὸν ἄθλιον | Αἴανθ' ὄπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκη | ἔκριναν, delenda esse vidit Brunnkiius.

1381. ἃ σοὶ τε καὶ μοι λῶσθ' ὁρῶ τελούμενα] λῶσθ' in καλῶς corruptum in codice, quod correxi.

1390. ἐγὼ οὐκ Ἀτρεΐδας ἐκβαλόντας οἰδά με;] Codicis scriptura ἔγωγ' οὐ κατρεΐδας indicio est crasin oblitteratam esse ἐγὼ οὐκ, quam restitui. In apographis interpolatum ἔγωγ' Ἀτρεΐδας sublata interrogatione.

1407. NE. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἰρξω πελάζειν. NE. στεῖχε προσκύνσας χθόνα.] Versus inepte in codice interpolatus additis post πελάζειν verbis σῆς πάτρας, et ante στεῖχειν verbis ἀλλ' εἰ (εἰ ex οὐ factum ab manu antiqua) δρᾶς ταῦθ' ὥσπερ ἀνδρᾶς, quae delevi.

1440. ἐννοεῖθ' Elmsleius. ἐννοεῖσθ' L.

1442 — 1444. Seclusi versus spurios, ὡς τὰλλα πάντα δειν-
 τερ' ἡγείται πατήρ | Ζεὺς. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνδνήσκει βρο-
 τοῖς, | καὶ ζῶσι καὶ θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται, de quibus vi-
 enda quae in annotationibus Oxoniensibus dixi.

1455. προβολῆς Hermannus. προβλῆς L.

1469. δῆ Hermannus. ἦδη L.

Sed satis exemplorum ut lectores intelligant quanta fuerit
 librorum inde ab antiquissimis temporibus usque ad codicis
 Laurentiani aetatem in transcribendis his tragoediis negligentia
 et imperitia, quanta interpolatorum veterum in corrigendis ve-
 rustiorum librorum vitiis et resarciendis versibus defectis licen-
 tia. Nec dubitandum quin multa supersint ὑπουλα, quae nunc
 vel sine offensione leguntur vel, si quid offensionis habere vi-
 deantur, utcunque excusantur et explicantur. Horum alia in
 aeternum latebunt, nisi insperata alicunde lux affulgeat, alia
 criticorum peritorum sollertia paullatim investigabit et persana-
 bit, quemadmodum novissimis his triginta annis multa omnium
 qui de his rebus recte iudicare didicerunt consensu in integrum
 sunt restituta, quorum de scriptura in codice qui superest unico
 tradita dubitasse maiores nostri piaculum habituri fuissent. Nam
 plerique, ut hodie quoque non raro fieri videmus, unam tantum
 in arte critica fugiebant audaciae et temeritatis speciem, quae
 in mutandis codicum scripturis cernitur, non fugiebant alteram,
 quae in defendendis et explicandis vitiosis cernitur. Ab utroque
 erroris genere etsi nemini continget ut omni tempore prorsus
 immunem se praebet, tamen errandi periculum magnopere
 minui potest, si quis innatum veri rectique sensum accurata et
 assidua poetarum tragicorum lectione excultum habeat, et hoc
 inprimis caveat, ne interpolatorum veterum licentiam multis
 manifestisque in omni fere scriptorum genere exemplis cognitam
 praetendens vanissimis quibusque coniecturis colorem quandam
 veritatis conciliare studeat.

Scribebam Lipsiae.

I.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Α Ι Α Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΘΗΝΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

ΑΙΑΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ. ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΡΥΣΤΑΚΗΣ. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΤΞ.

Τὸ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ **ΑΝΘΗΝΟΡΙΔΑΙ** καὶ **ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ** καὶ **ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΙΠΑΓΗ** καὶ **ΜΕΜΝΩΝ**. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδὴν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν καὶ ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν παρακεκλίνεται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι. καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δῆσας ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστὶ τις καὶ κριὸς ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσεά, ὃν δῆσας ἐμαστίλωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται **ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ**, ἥ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ **ΔΟΚΡΟΤ**. Δικαίαιρχος δὲ **ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ** ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς **ΑΙΑΣ** ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηνᾶ Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας, καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα καὶ ἐπικομπάζοντα ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ὡς ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν τὸν Ὀδυσσεά· παραγίνεται δὲ χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονός, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικά, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ τίνος εἶεν τὰ ποίμνια. ἐκάτερος οὖν παρ' ἐκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσεως, ὅτι ὁ Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικά τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται, καὶ μάλιστα ὁ χορὸς. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν ἔμφρων γενόμενος ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἡ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι ἔξεισι καθαρσίῳ ἐνεκα καὶ ἑαυτὸν διαχρῆται. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ

τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἔωντα θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεύκρος ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγῳδίας ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὀπλῶν ἀποτυχῶν ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται φιλονεικίαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὄρα γὰρ καὶ παρ' Ὀμήρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων καὶ περιπαθῶς· (Ὀδ. λ, 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχῇ Τελαμωνιάδαο

νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῶδ' ἐπ' ἀέθλῳ.

οὐκ ἔλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ τὴν ἥτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσαν τὴν Ἀθηνᾶν. ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προΐόντα εἰπεῖν περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγγοντα ἑαυτὸν· οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοὶ οὖν ἦν τὰ ταῦτα διασαφῆσαι, καὶ Ἀθηνᾶς προκηδομένης τοῦ Ὀδυσσεως, διό φησι·

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην

τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορήκασιν. οἱ μὲν γὰρ φασιν ὅτι ὑπὸ Πάριδος τραπείδης ἦλθεν εἰς τὰς ναῦς αἰμορροῶν, οἱ δὲ ὅτι χρησμός ἐδόθη Τρωσὶ πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ οὕτω τελευτᾷ. οἱ δὲ ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἔστι καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν ἡ λεοντή, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινε.

ΑΘΗΝΑ.

Ἄελ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
 πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρωμενον·
 καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάις ὄρω
 Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
 πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον 5
 ἱχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
 εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει
 κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὖρινος βάσις.
 ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
 στάζων ἰδρώτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους. 10
 καὶ σ' οὐδὲν εἶσω τῇσδε παπταίνειν πύλης
 ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
 σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὥς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλότατης ἐμοὶ θεῶν,
 ὥς εὐμαθὲς σου, καὶν ἄποπτος ἦς ὁμως, 15
 φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάξω φρενὶ
 χαλκοστόμου κώδωνος ὥς Τυρσηνικῆς.
 καὶ νῦν ἐπέγνωσ εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
 βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.

κείνουν γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι. 20
 νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
 ἔχει περάνας, εἶπερ εἰργασται τάδε·
 ἴσμεν γὰρ οὐδέν τρανὲς, ἀλλ' ἀλώμεθα·
 καὶ γὰρ 'θελοντῆς τῷδ' ὑπεξύγην πόνῳ.
 ἐφθαρμένους γὰρ ἄρτίως εὐρίσκομεν 25
 λείας ἀπάσας καὶ κατηναρισμένους
 ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοι τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεοορᾶντῳ ξίφει 30
 φράζει τε καὶ δῆλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἰχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν
 πάρος

τά τ' εἰσέπειτα σῆ κυβερνῶμαι χειρί. 35

ΑΘ. ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ.

ΟΔ. ἦ καὶ, φίλῃ δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;

ΑΘ. ὥς ἐστιν ἀνδρὸς τοῦδε τᾶργα ταῦτά σοι.

ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα; 40

ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων.

ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;

ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χρᾶνεσθαι φόνῳ.

ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;

ΑΘ. καὶν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγώ. 45

ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;

ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμαῖται μόνος.

ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη καπὶ τέρμ' ἀφίκετο;

- ΑΘ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαις ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
 ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; 50
 ΑΘ. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 ἐνθ' ἐσπεσὼν ἐκείρε πολύκερων φόνον 55
 κύκλω ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοι' ἄλλον ἐμπίπνων στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ᾧτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. 60
 κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνον,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
 ποίμνας τε πάσας ἐς δόμους κομίζεται,
 ὥς ἄνδρας, οὐχ ὥς εὐκερων ἄγραν ἔχων,
 καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκλίζεται. 65
 δεῖξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῇ νόσον,
 ὥς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
 θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
 τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστρόφους
 αὐγὰς ἀπείργω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. 70
 οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
 δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
 Αἴαντα φωνῶ· στείχε δωμάτων πάρος.
 ΟΔ. τί θοῶς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
 ΑΘ. οὐ σίγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ; 75
 ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἐνδον ἀρκεῖτω μένων.
 ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὄδ' ἦν;
 ΟΔ. ἐχθρὸς γε τῷδε τάνδρῳ καὶ τανῦν ἔτι.

- ΑΘ. οὐκ οὖν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
 ΟΔ. ἔμοι μὲν ἄρκεϊ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν. 80
 ΑΘ. μεμνηνότε' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
 ΟΔ. φρονοῦντα γὰρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνη.
 ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἰδῆ πέλεις.
 ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ;
 ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα. 85
 ΟΔ. γένοιτο μεντᾶν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
 ΑΘ. σίγα νυν ἔστως καὶ μὲν' ὥς κυρεῖς ἔχων.
 ΟΔ. μένοιμ' ἄν· ἥθελον δ' ἄν ἐκτὸς ὦν τυχεῖν.
 ΑΘ. ὦ οὔτος, Αἴας, δευτέρόν σε προσκαλῶ.
 τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; 90

ΑΙΑΣ.

- ὦ χαῖρ' Ἀθάννα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
 ὥς εὖ παρέστης· καὶ σε παγχρότοις ἐγὼ
 στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.
 ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον,
 ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; 95
 ΑΙ. κόμπος πάρεστι κούκ ἀπαρνούμαι τὸ μῆ.
 ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἥχμασας χέρα;
 ΑΙ. ὥστ' οὐποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσους' ἔτι.
 ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὥς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγῶ.
 ΑΙ. θανόντες ἥδη τᾶμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα. 100
 ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἦ πέφευγέ σε;
 ΑΙ. ἦ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ'· Ὀδυσσεά τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
 ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τί κερδάνης πλέον;

- ΑΙ. πρὶν ἂν δεθῆς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
 ΑΙ. μᾶστιγι πρῶτον νῶτα φοινηχθεὶς φανῇ. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὥδ' ἔγ' αἰκίσῃ.
 ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνᾳ, τᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι.
 κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κούκ ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,
 χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὦνπερ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· σοὶ δ' ἐφίεμαι, θεᾶ,
 τοιάνδ' αἰέ μοι σύμμαχον παρεστάναι.
 ΑΘ. ὄρᾳς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὄση;
 τούτου τίς ἂν σοι τάνδρὸς ἢ προνοούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων ἠύρεθ' ἡ τὰ καίρια; 120
 ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτείρω δέ νιν
 δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῇ,
 ὁθοῦνέκ' ἄτη συγκατέξενκται κακῇ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμόν σκοπῶν.
 ὄρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν 125
 εἰδῶλ' ὅσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν.
 ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
 μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρη· μηδέν', εἰ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρῆθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. 130
 ὥς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
 ἅπαντα τάνθρωπεία· τοὺς δὲ σῶφρονας
 θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

- Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιφύτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου, 135
 σὲ μὲν εὖ πρᾶσσοντ' ἐπιχαίρω·

σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ξαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθροους ἐπιβῇ,
 μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι |
 πτηνῆς ὥς ὄμμα πελείας.

140

ὥς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
 λειμῶν' ἐπιβάντ' ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν,

145

ἣπερ δορίληπτος ἐτ' ἦν λοιπῇ,
 κτείνοντ' αἰθωνι σιδήρῳ.

τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ᾧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
 καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
 εὖπιστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
 τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.

150

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν εἰς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοις· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ
 τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.

155

πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.

καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου θῦμα πέλονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἄλλ' οὐ δυνατόν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας! προδιδάσκειν.

160

ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ
 χῆμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ'
 ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.

165

ἀλλ' ὅτε γὰρ θῇ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν ἄπερ πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

ἦ δά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
 ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖς, ἀδώροις εἰτ' ἐλαφαβολίαις;
 ἦ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος
 μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις 180
 μαχαναῖς ἐτίσατο λῶβαν;
 οὐ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερα,
 καὶ Τελαμῶνος, ἔβας
 τόσσον ἐν ποίμναις πέντων· 185
 ἦκοι γὰρ ἄν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
 καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
 εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι
 κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 ἦ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, 190
 μὴ μή μ', ἀναξ, ἔθ' ὦδ' ἐφάλοισ κλισίαις
 ὄμμ' ἔχων κακὰν φάτιν ἄρη. 193
 ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακρᾶϊωνι
 στηρίζει ποτὲ τᾶδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ 195
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων. ἐχθρῶν δ' ὕβρις

ἀτάρβητος ὀρμαῖται
 ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 ἀπάντων καχαζόντων
 γλώσσαις βαρυαλγῆτως·
 ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν.

199

200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἄρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἑρεχθιδῶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηθόμενοι
 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὤμοκρατῆς
 Αἴας θολερῶ
 κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

205

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡρεμίας
 νῦξ ἦδε βάρος;
 παῖ τοῦ Φρυγίοιο Τελεύταντος,
 λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλωτον
 στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
 ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρις ὑπείποις.

210

ΤΕΚ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
 θανάτῳ γὰρ ἴσον βάρος ἐκπεύσει.
 μανίᾳ γὰρ ἄλous ἡμῖν ὁ κλεινὸς
 νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
 τοιαῦτ' ἂν ἰδοὺς σκηνῆς ἔνδον
 χειροδάτχτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
 κείνου χρηστήρια τάνδρός.

215

220

ΧΟ. οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθονος ἀγγελίαν ἄτλα-
 τον οὐδὲ φευκτὰν,
 τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑπο κληξομέναν,

225

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

οἴμοι φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος

ἄνῃρ

θανεῖται, παραπλήκτω χειρὶ συγκατακτὰς 230

κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτήρας ἱππονώμας.

ΤΕΚ. ὦμοι· κείθεν κείθεν ἄρ' ἤμιν 233

δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην·

ᾧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, 235

τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.

δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών

τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν

ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω

κίονι δήσας 240

μέγαν ἱπποδέτην ρυτῆρα λαβὼν

παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,

κακὰ δεινάζων ρήμαθ', ἃ δαίμων

κούδεις ἀνδρῶν ἐδίδαξεν. 244

ΧΟ. ὦρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον

ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,

ἣ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον

ποντοπόρῳ ναῖ μεθεῖναι. 250

τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι

καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη

ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἰς' ἄπλα-

τος ἴσχει. 255

ΤΕΚ. οὐκέτι· λαμπρᾷ γὰρ ἄτερ στεροπῆς 257

ἄξας ὅξυς νότος ὥς λήγει,

καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκέτα πάθη, 260

μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,

μεγάλας ὁδύνας ὑποτείνει.

ΧΟ. ἄλλ' εἰ πέπανται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἦδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚ. πότρεα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἴρεσιν, λάβοις 265
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνῶν;

ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὧ γύναι, μείζον κακόν.

ΤΕΚ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτῶμεσθα νῦν.

ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. 27

ΤΕΚ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἡνία ξυνῶν·
νῦν δ' ὥς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσον ἢ πάρος.

ΧΟ. ἄρ' ἔστι ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγὴ τις ἦκη. πῶς γὰρ, εἰ πεπανμένους
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; 280

ΤΕΚ. ὥς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρή.

ΧΟ. τίς γὰρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

ΤΕΚ. ἅπαν μαθήσει τοῦργον, ὥς κοινωνὸς ὦν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι 285
λαμπτήρες οὐκέτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἐγγὺς ἐξόδους ἐρπειν κενός.

κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρήμα δρᾶς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκλητος οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾶς πείραν οὔτε του κλύων 290
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὐδὲι στρατός.

ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
 γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
 κἀγὼ μαθοῦς' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295
 εἰσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐερόν τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ἠϋχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαζε κάρραχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
 ἤκλζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις λίτνων. 300
 τέλος δ' ὑπάρξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολὺν,
 ὄσσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσασαί τ' ἰών·
 κἄπειτ' ἐπάρξας αὐτίς ἐς δόμους πάλιν 305
 ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
 καὶ πλήρες ἄτης ὥς διοπτεύει στέγος,
 παίσας κάρα θάωϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔξετ' ἀρνείου φόνου,
 κόμπην ἀπρὶξ ὄνουξι συλλαβῶν χερσί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δειν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα τοῦξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν ὄσονπερ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθύς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἃς οὐ ποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.
 πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
 τοιούσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων

- ὑπεστέναζε ταῦρος ὥς βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμησιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασεῖων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πῶς καὶ λέγει κῶδύρεται.
 ἀλλ' αἱ φίλοι. τούτων· νὰ οὐνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθῇ τ..
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330
XO. Τέκμησσα δεινὰ παῖ Τελεύταντος λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
AI. ἰὼ μοί μοι.
TEK. τάχ', ὥς ἔοικε, μάλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
 Αἴαντος οἶαν τήνδε θωῦσσει βοήν; 335
AI. ἰὼ μοί μοι.
XO. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
AI. ἰὼ παῖ παῖ.
TEK. ὦμοι τάλαιν'· Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
 τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
AI. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεῖ
 λεηλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
XO. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
 τάχ' ἂν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
TEK. ἰδοῦ, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
 τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὥς ἔχων κυρεῖ.
AI. ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων, 348
 μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμφ, 350
 ἴδεσθῇ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ξάλης

ἀμφίδρομον κυκλεῖται.

ΧΟ. οἴμ' ὥς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
 δηλοῖ δὲ τοῦργον ὥς ἀφροντίστως ἔχει. 355

ΑΙ. ἰὼ γένος ναῖτας ἀρωγὸν τέχνας,
 ὅς ἀλίαν ἔβας ἐλίσσων πλάταν,
 σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπ-
 αρκέσονται· 360

ἀλλά με συνδαίξον.

ΧΟ. εὖφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
 ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.
ΑΙ. ὀρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
 τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις, 365

ἐν ἀφόβοις με θηροσὶ δεινὸν χέρας;
 ὦμοι γέλωτος, οἶον ὑβρίσθην ἄρα.
ΤΕΚ. μὴ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε.

ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄπορρον ἐκνεμεῖ πόδα;
 αἰαῖ αἰαῖ. 370

ΤΕΚ. ὦ πρὸς θεῶν ὑπείκε καὶ φρόνησον εὖ.

ΑΙ. ὦ δύσμορος, ὅς χειρὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλά-
 στορας,
 ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσῶν αἰπο-
 λίοις 375

ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα.

ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὦδ' ἔχειν.

ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὀρῶν, ἀπάντων τ' αἰὲ
 κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου, 380
 κακοπινέστατόν τ' ἄλλημα στρατοῦ,
 ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

364 — 378. = 379 — 393.

ΧΟ. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελαῖ κωδύρεται.

ΑΙ. ἴδοιμι μὴν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
ἰὼ μοί μοι. 385

ΧΟ. μηδὲν μέγ' εἶπης. οὐχ ὀρᾷς ἴν' εἰ κακοῦ;

ΑΙ. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, πῶς ἂν τὸν
αἰμυλώτατον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τοὺς τε δισσάρχας ὀλέσσας
βασιλῆς, 390

τέλος θάνοιμι καὐτός.

ΤΕΚ. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κάμοι θανεῖν
εὖχου· τί γὰρ δεῖ ξῆν με σοῦ τεθνηκότος;

ΑΙ. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, 394

ἔρεβος ὧ φαεννότατον, ὥς ἐμοί,

ἔλεσθ' ἔλεσθ' ἐμ' οἰκήτορα,

ἔλεσθ' ἐμ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τίν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. 400

ἀλλὰ μ' ἅ Διὸς

ἀλκίμα θεὸς

ὀλέθρι' αἰκίζει.

ποῖ τις οὖν φύγῃ;

ποῖ μολὼν μενῶ;

εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τίσις δ' 405

ὁμοῦ πέλει, μῶραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,

πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με

χειρὶ φονεύοι.

ΤΕΚ. ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χορήσιμον 410
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὔτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.

ΑΙ. ἰὼ πόροι ἀλίροθοι

πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,

πολὺν πολὺν με δαρόν τε δὴ
κατείχεται ἄμφι Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι
μ', οὐκ 415

ἔτ' ἄμπνοᾶς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδριοι

γείτονες ῥοαί,
εὐφρονες Ἀργείοις, 420

οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος
ἔξεργῶ μέγ', οἷον οὗτινα

Τροία στρατοῦ δέρχῃ χθονὸς μολόντ' ἀπὸ 425
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
ὦδε πρόκειμαι.

ΧΟ. οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐγὼ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰατ'· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὦδ' ἐπώνυμον 430

τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάξειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
ὅτου πατήρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰθαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἀριστεύσας στρατοῦ 435
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσسونι σθένει,

οὐδ' ἔργα μεῖω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὦδ' ἀπόλλυμαι. 440

καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινι,
οὐκ ἄν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

νῦν δ' αὖτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῶ φρέ-
νας 445

ἐπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
καὶ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ᾧδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ 450
ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ᾧστ' ἐν τοιοῦσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς.
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος· εἰ δέ τις θεῶν 455
βλάπτοι, φύγοι τᾶν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρῆ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατὸς,
ἐχθρεὶ δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἔδρας 460
μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεῖς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεται ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ᾧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν; 465
οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνους
καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἴτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ᾧδὲ γ' Ἀτρεΐδας ἂν εὐφράναιμι πον.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα 470
τοιᾶδ' ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγῶς.
αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῆζειν βίου,

κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.

τί γάρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475

προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν

ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.

ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι

τὸν εὐγενῇ χρῆ. πάντ' ἀκήκοας λόγον. 480

ΧΟ. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὥς ὑπόβλητον λόγον,

Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός.

παῦσαι γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις

γνώμης κρατῆσαι τάσδε φροντίδας μεθεῖς.

ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης 485

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.

ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,

εἵπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν.

νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὦδ' ἔδοξέ που

καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ 490

τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,

καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς

εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἣ σννηλλάχθης ἐμοῖ,

μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν

τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφείς τινί. 495

ἢ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς,

ταύτη νόμιξε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ

βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο

ξὺν παιδί τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.

καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ 500

λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὀμευνέτιν

Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,

οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.

τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κάμῃ μὲν δαίμων ἑλᾶ,
 σοὶ δ' αἰσχροῦ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 505
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων, αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐταῶν κληροῦχον, ἣ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν.
 οἴκτειρε δ', ὦναξ, παιδὰ τὸν σὸν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διολίσσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς.
 ἔμοι γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω
 πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἥστωσας δόρει, 515
 καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
 καθείλεν Ἀίδου θανασίμους οἰκήτορας.
 τίς δῆτ' ἔμοι γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
 τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι.
 ἀλλ' ἴσχε κάμου μνηστίν. ἀνδρὶ τοι χρεὼν 520
 μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἰ τί που πάθοι.
 χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἡ τίκτους' αἰεῖ.

- ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνηστὶς εὖ πεπονθότος,
 οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.
XO. Αἶας, ἔχειν σ' ἂν οἴκτου ὥς κἀγὼ φρενὶ 525
 θέλοισ' ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
AI. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεταί πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
 εἰ μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
TEK. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἶας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
AI. κόμιξέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὥς ἴδω. 530
TEK. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
AI. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἣ τί μοι λέγεις;
TEK. μὴ σοὶ γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

- ΑΙ. πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦμοῦ τόδε.
 ΤΕΚ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
 ΑΙ. ἐπ' ἤνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.
 ΤΕΚ. τί δ' ἦτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
 ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.
 ΤΕΚ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δ' ἦτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; 540
 ΤΕΚ. ὦ παῖ, πατήρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἣ λελειμμένῳ λόγον;
 ΤΕΚ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ 545
 [νεοσφαγῇ τοῦτόν γε προσλεύσσω φόνον,]
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
 δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχεστερος, 550
 τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὀθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἡδιστος βίος,
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης. 555
 ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου 'τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ 560
 στεγνυναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.

Post 554 sequebatur τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον
 κακόν.

τοῖον πνλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεί τανῦν
 τηλωπὸς οἴχνεϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεῶς, 565
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπω χάριν,
 κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
 Τελαμῶνι δεῖξει μητρὶ τ', Ἑρίβοιαν λέγω,
 ὣς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεῖ. 570
 καὶ τὰμὰ τεύχη μῆτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μῆθ' ὁ λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσκακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων 575
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὥς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
 καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
 δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. 580
 πύκαζε θᾶσσον. οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ
 θορνεῖν ἐπρωδᾶς πρὸς τομῶντι πῆματι.

ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν.

οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλωσσά σου τεθηγμένη.

ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασεῖεις φρενί; 585

ΑΙ. μὴ κρῖνε, μὴ ἔξεταξε. σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕΚ. οἴμ' ὥς ἀδυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
 καὶ θεῶν ἱκνουῖμαι μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
 ὥς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590

Post 570 sequebatur μέχρις οὗ μυχὸς κίχῃσι τοῦ κάτω
 θεοῦ.

TEK. εὐφημα φώνει.

AI. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

TEK σὺ δ' οὐχὶ πείσει;

AI. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

TEK. ταρβῶ γάρ, ὦναξ.

AI. οὐ ξυνέρεξεθ' ὥς τάχος;

TEK. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.

AI. μαῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,

εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

XO. ὦ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μέν που

ναῖεις ἀλίπλακτος εὐδαίμων,

παῖσιν περὶ φαντος αἰέ.

ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος 606

Ἰδαῖα μίμνω λειμώνι' ἄποινα, μηνῶν

ἀνήριθμος αἶεν εὐνώμα

χρόνῳ τρυχόμενος, 605

κακὰν ἐλπίδ' ἔχων

ἔτι μέ ποθ' ἀνύσειν

τὸν ἀπότροπον αἰδῆλον Ἄιδαν.

καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας

ξύνεστιν ἔφεδρος, ὦ μοι μοι, 610

θεία μανία ξύνανλος.

ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ

κρατοῦντ' ἐν Ἄρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας

φίλοις μέγα πένθος ἡϋρῆται. 615

τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶν

μεγίστας ἀρετᾶς

ἄφιλα παρ' ἀφίλοις 620

ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρεΐδαις

596 — 608. = 609 — 621.

ἡ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα, 622

λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα 625

φρενομόρως ἀκούσῃ,

αἴλινον αἴλινον

† οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἦσει δύσμορος, ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ᾤδ'ας 630

θρηνήσει, χερόπληκτοι δ'

ἐν στέρνοισι πεσοῦνται

δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας. 634

κρείσσων παρ' Αἰδᾶ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν,

ὅς ἐκ πατρῶας ἦκων γενεᾶς ἄριστος

πολυπόνων Ἀχαιῶν,

οὐκέτι συντρόφοις

ὄργαις ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ. 640

ὦ τλαῖμον πάτερ, οἶαν σε μένει πνυθέσθαι

παιδὸς δύσφορον ἄταν,

ἂν οὐπω τις ἔθρεψεν

αἰῶν Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε. 645

ΑΙ. ἅπανθ' ὁ μακρὸς ἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·

κὺν ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσκεται

χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.

κἀγὼ γάρ, ὅς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε, 650

βαφῇ σίδηρος ὥς ἐθελύνθην στόμα

πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτεῖρω δέ νιν

χῆραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.

ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους

λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ 655

μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·

μολών τε χῶρον ἐνθ' ἄν ἀστιβῇ κίχῳ
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γάλας ὀρύξας ἐνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νῦξ Ἰδθης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γάρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθῆς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κούκ ὀνήσιμα. 665
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
 εἰκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
 τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς 670
 χεიმῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
 τῇ λευκοπῶλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατῆς ὕπνος 675
 λύει πεδῆσας, οὐδ' αἰεὶ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πᾶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
 ἐγὼ δ', ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
 ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὐτίς, ἔς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἶεν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμήν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοιςιν εὖ σγήσει· σὺ δὲ
 εἰσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὖχου τελεῖσθαι τοῦμόν ὦν ἐρᾷ κέαρ.

ὕμεις θ', ἑταῖροι, ταῦτ' αὖ τῇδέ μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλῃ, σημῆνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον. 690
 ὕμεις δ' ἂ φράζω δοῦτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
 πύθοισθε, κεί νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟ. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν.
 ἰὼ ἰὼ Πᾶν Πᾶν,
 ὦ Πᾶν Πᾶν ἀλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονο-
 κτύπου 695
 πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
 θεῶν χοροποι' ἄναξ, ὅπως μοι
 Νύσια Κυνώσσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῇ ξυνῶν
 ἰάψης. 700

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
 Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολῶν ἄναξ Ἀπόλλων,
 ὁ Δάλιος εὐγνωστος
 ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὐφρων. 705
 ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
 ἰὼ ἰὼ. νῦν αὖ,
 νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσας
 φάος

θοᾶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας 710
 λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
 πάνθ' οὐτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων με-
 γίστα.

πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαφαίνει,
 κούδεν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἄν, εὐτέ γ' ἐξ
 ἀέλπτων 715

Αἴας μετανεγνώσθη

θυμοῦ τ' Ἀτρεΐδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ 720
κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολῶν στρατήγιον
κυθάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνειδέσιν
ἦρασσον ἐνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ' ὃς οὔ, 725
τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
ᾧστ' ἐς τοσοῦτον ἦλθον ᾧστε καὶ χερσὶν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. 730

λήγει δ' ἕρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἄλλ' ἤμιν Αἴας ποῦ 'στιν, ὥς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρηὴ δηλοῦν λόγον.
ΧΟ. οὐκ ἐνδον, ἀλλὰ φρουῶδος ἀρτίως, νέας 735
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταξεύξας τρόποις.

ΑΓ. ἰὸν ἰού.

βραδείαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἐπεμψεν, ἣ 'φάνην ἐγὼ βραδύς.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740

ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηνύδα Τεῦκρος ἐνδοθεν στέγης
μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρῶν αὐτὸς τύχοι.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὥς καταλλαχθῇ χόλου.

ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745

εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
 ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;
 ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρῶν ἐτύγχανον.
 ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
 Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα, 75
 ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
 θεὶς εἶπε κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
 εἰρᾶ κατ' ἡμᾶρ τοῦμφανὲς τὸ νῦν τόδε
 Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι μῆδ' ἀφέντ' ἑᾶν,
 εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ. 76
 ἑλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρᾳ μόνη
 δίας Ἀθάνας μῆνις, ὥς ἔφη λέγων.
 τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
 πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
 ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν 76
 βλαστῶν ἐπειτα μὴ κατ' ἀνθρώπον φρονῇ.
 κείνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
 ἄνους καλῶς λέγοντος ἠϋρέθη πατρός.
 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει
 βούλου κρατεῖν μὲν, σὺν θεῷ δ' αἰὲρ κρατεῖν
 ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἡμείψατο, 76
 πάτερ, θεοῖς μὲν κἄν ὁ μῆδὲν ὦν ὁμοῦ
 κράτος κατακτήσαιτ'· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
 κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.
 τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον 77
 δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν
 ἠϋδαῖτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
 τότε ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·
 ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
 ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὔ ποτ' ἐκρήξει μάχη. 77

τοιιοῖσδ' ἐ τοι λόγοισιν ἄστεργῇ θεᾷς
 ἐκτῆσαι ὄργην, οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονῶν.
 ἀλλ' εἶπερ ἔστι τῇδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
 γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
 τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθὺς ἐξ ἔδρας 780
 πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
 Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΘ. ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
 ὄρα μολοῦσα τόνδ' ὅποι' ἐπη θροεῖ. 785
 ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.

ΤΕΚ. τί μ' αὖτάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
 κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε;

ΧΘ. τοῦδ' εἰσάκουε τάνδρως, ὥς ἦκει φέρων
 Αἴαντος ἡμῖν προᾶξιν ἦν ἤλγησ' ἐγώ. 790

ΤΕΚ. οἶμοι, τί φῆς, ὦνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;

ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν προᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
 θυραῖος εἶπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.

ΤΕΚ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδύνειν τί φῆς

ΑΓ. ἐκείνον εἰργεῖν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
 σκηνῆς ὑπαυλον μὴδ' ἀφιέναι μόνον.

ΤΕΚ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, κάπλ τῷ λέγει τάδε;

ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
 ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζειν φέρει.

ΤΕΚ. οἶμοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθῶν; 800

ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καδ' ἡμέραν
 τὴν νῦν ὅς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.

ΤΕΚ. οἷ γὰρ, φίλοι, πρόστιτ' ἀναγκαίης τύχης,
 καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805

- ζητεῖτ' ἰόντες τ' ἀνδρὸς ἔξοδον κακὴν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
 οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον.
 ἀλλ' εἰμι καὶ γὰρ κείτ' ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
 χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή.
 ΧΟ. χωρεῖν ἐτοιῖμος, κοῦ λόγῳ δεῖξω μόνον.
 τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.
 ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν ἢ τομώτατος 815
 γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
 δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος ξένων ἐμοὶ
 μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄραῖν.
 πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι,
 σιδηροβῶτι θηγάνῃ νεηκουήs. 820
 ἐπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ,
 εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
 οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδ' ἐμοὶ
 σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
 αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825
 πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
 Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
 πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
 καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
 ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖs θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χιδόνιον εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεὶ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.

Post 811 sequebatur σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ' ὃς σπεύδῃ
 θανεῖν.

καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεὶ τε παρθένους 835
 αἰεὶ θ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὥς διόλλυμαι τάλας. 838
 ἵτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν 845
 Ἥλιε, πατρῶαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἰδῇς, ἐπισχῶν χρυσόνωτον ἡνίαν
 ἄγγελον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἣ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἦσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνηῖσθαι μάτην,
 ἀλλ' ἄρκτηον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολῶν
 καίτοι σὲ μὲν ἀκκεῖ προσανδῆσω ξυνῶν. 855
 σὲ δ', ὦ φαεινῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτήν Ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δὴ κοῦποτ' αὐτίς ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βᾶθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρηναί τε ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρειτ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὕμιν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ,
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Αἰδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

Post 838 sequebantur καὶ σφαις κακοὺς κάκιστα καὶ πανω-
 λείθρους | ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶς' ἐμὲ | αὐτοσφαγῇ πί-
 πτοντα, τῶς αὐτοσφαγεῖς | πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόγων ὀλοίατο.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

πόνος πόνῳ πόνον φέρει

πᾶ πᾶ

πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;

κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.
ἰδοῦ,

870

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

ΗΜ. τί οὖν δῆ;

ΗΜ. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

ΗΜ. ἔχεις οὖν;

875

ΗΜ. πόνου γε πληθὺς, κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

ΗΜ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δῆ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων
ἁλιαδᾶν ἔχων ἀμφ' αὖπνους ἄγρας,

879

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ῥυτῶν

Βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον

885

εἰ ποθι πλαζόμενον λεύσσω

ἀπύοι; σχέτλια γὰρ

ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων

οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,

ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου. 890

ΤΕΚ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. τίνος βοή πάραυλος ἐξέβη νάπους;

ΤΕΚ. ἰὼ τλήμων.

ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρῶ
Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. 895

ΤΕΚ. ᾧχωκ', ὕλωλα, διαπεπύρθημαι, φίλοι.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν;

ΤΕΚ. Αἴας ὃδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

ΧΟ. ὦμοι ἐμῶν νόστων· 908
ὦμοι, κατέπεφνες, ἄναξ, σὸν
τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας·
ὦ ταλαῖφρον γύναι.

ΤΕΚ. ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.

ΧΟ. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος; 909

ΤΕΚ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γὰρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἔγχεος περιπετεῖς κατηγορεῖ.

ΧΟ. ὦμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἰμάχθης, ἄφαρ-
κτος φίλων· 910

ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' αἰδοῖς, κατ-
ημέλησα. πᾶ πᾶ

κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;

ΤΕΚ. οὔτοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915

φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίῃ βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἐκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.

οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων; 920

ποῦ Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖ' ἄν, εἰ βαίῃ, μόλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμοῖσαι.

ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἷως ἔχεις,
ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θορήνων τυχεῖν.

ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ 925

στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίῳ πόνῳ. τοιά μοι
πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες 930

ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις
 οὐλίῳ σὺν πάθει.
 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
 — — — ὅπλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι.

935

TEK. ἰὼ μοί μοι.

XO. χωρεῖ πρὸς ἡπαρ, οἶδα, γειναῖα δύνῃ.

TEK. ἰὼ μοί μοι.

XO. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι, 940
 τοιοῦθ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

TEK. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

XO. ζυναυδοῶ.

TEK. οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
 χωροῦμεν, οἷοι νῶν ἐφ'esταῖσι σκοποί. 945

XO. ᾧμοι, ἀναλγήτων
 δισσων ἐθρόησας ἄναυδον
 ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
 ἄλλ' ἀπείργοι θεός.

TEK. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα. 954

XO. ἄγαν ὑπερβριδὲς ἄχθος ἥνυσαν.

TEK. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἢ δεινὴ θεὸς
 Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

XO. ἦ ῥα κελαινῶπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας
 ἀνὴρ, 954

γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέ-
 λωτα, φεῦ φεῦ,

ξύν τε διπλοὶ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεΐδαι. 960

TEK. οἱ δ' οὖν γελώντων ἀπικαιρόντων κακοῖς
 τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεί βλέποντα μὴ πόθουν,
 θανόντ' ἂν οἰμῶξειαν ἐν χρεῖα δορός.

οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τὰγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965

[ἔμοι πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκὺς,
αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν
ἐκτῆσαθ' αὐτῷ, θάνατον ὄνπερ ἠθέλεν.]

τί θῆτα τοῦδ' ἐπεγγελάωεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὐ. 970
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετο.
Αἶας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἔμοι
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

TETKPOΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. σίγησον. αὐθὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν 975
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

TET. ὦ φίλτατ' Αἶας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἔμοι,
ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

TET. ὦμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980

ΧΟ. ὡς ὦδ' ἐχόντων TET. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟ. πάρα στενάξειν. TET. ὦ περισπερχὲς πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε. TET. φεῦ τάλας. τί γὰρ
τέκνον

τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;
ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. TET. οὐχ ὅσον τάχος
θῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὡς κενῆς 986
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε. τοῖς ἐχθροῖσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελάω.

ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν 990
ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΤ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 ἄλγιστον ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγὼ,
 ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
 ὃ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὥς ἐπησθόμην 996
 μόρον διώκων καὶ ξιχνοσκοπούμενος
 ὀξεῖα γὰρ σου βάξις ὥς θεοῦ τινος
 διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὥς οἶχει θανόν.
 ἀγὼ κλύων δύστηνος ἐκποδῶν μὲν ὦν 1000
 ὑπεστέναξον, νῦν δ' ὄρῶν ἀπόλλυμαι.
 οἴμοι.

ἴθ', ἐκκάλυψον, ὥς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὃ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1006
 ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, ἐς πόλους βροτοὺς;
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἦ πού με Τελαμῶν, σὸς πατήρ ἐμός θ' ἄμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὐχ; ὅτφ πάρα
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν. 1011
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἔρεϊ κακόν,
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
 σὲ, φίλτατ' Αἴας, ἣ δόλοισιν, ὥς τὰ σὰ 1016
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἔρεϊ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
 δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι

πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ἡρώομην.
οἴμοι, τί θράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ᾧ τάλας, ὕφ' οὗ 1025
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὥς χρόνῳ
ἐμελλέ σ' Ἔκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
Ἔκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστήρι προσθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων 1030
ἐκνάπτει αἶν, ἐς τ' ἀπέψυξεν βίον.
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἄρ' οὐκ Ἑρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
κἀκεῖνον Ἄιδης, δημιουργὸς ἄγριος; 1035
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἶλ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεοῦς.
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω κἀγὼ τάδε.

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ 1040
φράζου τὸν ἄνδρα χῶ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν αἰ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

ΤΕΤ. τίς δ' ἐστὶν ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρατοῦ;

ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΤ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὦν οὐ δυσπετήης.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.

ΤΕΤ. τίλος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὅς κραίνει στρατοῦ.

ΤΕΤ. οὔκουν ἂν εἰποις ἦντιν' αἰτίαν προθείς; 1051
ΜΕ. ὁδοῦνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἰκοθεν
 ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
 ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν·
 ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλευσας φόνον 1055
 νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἔλοι δόρει·
 κεῖ μὴ θεῶν τις τήνδε πείραν ἐσβεσεν,
 ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὁδ' εἴληχεν τύχην,
 θανόντες ἂν προῦκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,
 οὔτος δ' ἂν ἔξη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς 1061
 τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ πόλιν·
 ὦν οὔνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
 τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
 ὄρνισι φορβὴ παραλλοῖς γενήσεται. 1065
 πρὸς ταῦτα μηδὲν δευνὸν ἐξάρης μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ὀυνήθημεν κρατεῖν,
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, καὶ μὴ θέλης,
 χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἀνδρα δημότην
 μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέροιנט' ἂν, ἐνθα μὴ καθεστήκη δέος,
 οὔτ' ἂν στρατὸς γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἐτι 1075
 μηδὲν φόβου πρόβλημα μὴδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἀνδρα χρῆ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἂν καὶ ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
 δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. 1080

ὅπου δ' ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἂν βούλεται παρῇ,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ θεός τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἄν ἡδῶμεθα 1085
 οὐκ ἀντιτίσειν αὐτίς ἄν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
 αἰθων ὑβριστῆς, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
 καὶ σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
 μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσης. 1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
 εἴτ' αὐτὸς ἐν θανούσιν ὑβριστῆς γένη.

ΤΕΤ οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
 ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν εἶθ' ἀμαρτάνει,
 ὃθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφνέκναι 1095
 τοιαυθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

ἄγ', εἰπ' ἀπ' ἀρχῆς αὐτίς, ἥ σὺ φῆς ἄγειν
 τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβῶν;
 οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτοῦ κρατῶν;
 ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν 1100
 ἔξεστ' ἀνάσσειν ὦν ὃδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
 οὐδ' ἐσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμηῆσαι πλέον
 ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός ἢ καὶ τῷδε σέ.

[Ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὄλων 1105
 στρατηγός, ὥστ' Αἰαντος ἡγεῖσθαι ποτε.]

ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
 κόλαξ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς
 εἶθ' ἄτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ
 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δέσας στόμα. 1110

οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω,
 ἀλλ' οὔνεχ' ὄρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
 σοῦ δ' οὔθεν· οὐ γὰρ ἤξειου τοὺς μηθένας.
 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε, τοῦ δὲ σοῦ ψόφον
 οὐκ ἂν στραφείην, ὥς ἂν ἦς οἷός περ εἰ.

- XO.** οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
 τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶν ὑπέρδικ' ἦ, δάκνυει.
- ME.** ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120
- TET.** οὐ γὰρ βάνουσιν τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
- ME.** μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
- TET.** καὶν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοὶ γ' ὥπλισμένῳ.
- ME.** ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει.
- TET.** ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125
- ME.** δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν πτείναντά με;
- TET.** πτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.
- ME.** θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
- TET.** μή νυν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσωσμένος.
- ME.** ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130
- TET.** εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρῶν.
- ME.** τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.
- TET.** ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;
- ME.** μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.
- TET.** κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ἠνέρεθης. 1135
- ME.** ἐν τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοὶ, τόδ' ἐσφάλη.
- TET.** πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
- ME.** τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἐρχεται τινί.
- TET.** οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
- ME.** ἐν σοὶ φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. 1140

TET. ἄλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὥς τεθάψεται.

ME. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἐνεῦρες, ἥνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἄλλ' ὑφ' εἵματος κρυφαῖς 1145
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.

οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

TET. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὕπωπα μωρίας πλέων, 1150
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.

κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμπερῆς ἐμολ
ὀργήν θ' ὁμοῖος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
ᾧνθρῳπε, μὴ δρᾷ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·

εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
τοιαῦτ' ἀνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρῶν.

ὀρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν, ὥς ἐμολ δοκεῖ,
οὐδεῖς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἧνιξάμην;

ME. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις
λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι παρῇ. 1160

TET. ἄφερπέ νιν. κάμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἄνδρὸς ματαίου φλαυρ' ἔπη μυθουμένου.

XO. ἔσται μεγάλης ἐριδὸς τις ἀγών.

ἄλλ' ὥς δύνασθαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
τῷδ', ἐνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.

TET. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίοι
πάρεσιν ἄνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170

ὦ παῖ, πρόσσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
 ἱκέτης ἔφασαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
 θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
 κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαντοῦ τρίτου,
 ἱκτῆριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
 βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
 κακὸς κακῶς ἄθαρτος ἐκπέσοι χθονὸς,
 γένους ἅπαντος ῥίξαν ἐξημημένος,
 αὐτῶς ὁπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
 ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδὲ σε 1180
 κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
 ὑμεῖς τε μὴ γυναικες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
 παρέσταντ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μολῶν
 τάφου μεληθῶ τῷδε, καὶ μὴδεὶς ἔῃ.

ΧΟ. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτωι
 ἐτέων ἀριθμὸς 1185

τὰν ἄκαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων
 μόχθων ἄταν ἐπάγων
 ἀν' εὐρώῃη Τροίαν, 1190
 δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
 ὄφελε πρότερον αἰδέρα δύναι μέγαν ἢ τῶι
 πολύκοινον Ἄιδαν 1195

κεῖνος ἀνὴρ, ὅς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων 1196
 Ἑλλάσι κοινὸν Ἄρη.

ὣ πόνοι πρόπονοι.
 κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
 ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
 οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200

1185 — 1191. = 1192 — 1198.

1199 — 1210. = 1211 — 1222.

νεῖμεν ἔμοι τέρψιν ὀμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον
δύσμορος οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν λαύειν.

ἐρώτων δ' ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὦμοι. 1205

κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὔτως,
αἰὲν πυκινὰς δρόσοις

τεγγόμενος κόμας,
λυγρᾶς μνήματα Τροίας. 1210

καὶ πρὶν μὲν ἐξ ἐννυχίου

δείματος ἦν μοι προβολὰ

καὶ βελέσθην θούριος Αἴας·

νῦν δ' οὔτος ἀνεῖται στυγερῶ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν 1215

τέρψις ἐπέσται;

γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου

πρόβλημ' ἀλκίκλυστον, ἄκραν

ὑπὸ πλάκα Σουνίου, 1220

τὰς ἱερὰς ὅπως

προσείπομεν Ἀθάνας.

ΤΕΤ. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
'Αγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·
θῆλος δέ μουστί σκαιὸν ἐκλύσων στόμα. 1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ρήματ' ἀγγέλλουσί μοι

τληναι καθ' ἡμῶν. ὦδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;

σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,

ἢ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενεοῦς ἄπο

ὑψήλ' ἐκόμπεις κάπ' ἄκρων ὠδοιπόροις, 1230

ὅτ' οὐδὲν ὦν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,

κοῦτε στρατηγούς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ φῆς, Αἴας ἐπλει-
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέφφρονα; 1236
 ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὔπερ οὐκ ἐγώ;
 οὐκ ἄρ' Ἀχαιοὺς ἄνδρες εἰσι πλὴν ὅδε;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὄπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
 κούκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις
 εἴκειν ἂ τοῖς πολλοῖσιν ἥρεσκεν κριταῖς,
 ἀλλ' αἶεν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
 ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατὰστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν
 καὶ τοὺς ὀπισθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι, 1251
 ἀλλ' οἱ φρονουῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾷς ὅμως
 μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
 καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινα·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιας,
 θαρσῶν ὑβρίζει καὶ ξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἰ φύσιν
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;

- σου γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω.
- ΧΟ. εἶθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265
- ΤΕΤ. φεῦ· τοῦ θανόντος ὥς ταχεῖά τις βροτοῖς·
 χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὄδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνηστίν, οὗ σὺ πολλακίς
 τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δόρει·
 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα. 1271
 ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
 οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἥνικα
 ἐρκέων ποδ' ὑμᾶς οὔτος ἐγκεκλημένους,
 ἦδη τὸ μῆδεν ὄντας, ἐν τροπῇ δορός 1275
 ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
 ἄκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
 πυρός φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
 πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὕπερ;
 τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὄδ' ἦν ὁ δρωὶν τάδε,
 ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί; 1281
 ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἐδρασεν ἐνδικα;
 χῶτ' αὖτις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
 λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
 οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς, 1285
 ὑγράς ἀφούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
 κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν;
 ὄδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρῶν,
 ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγῶς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; 1290
 οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφν πατὴρ

ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
 Ἀτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,
 προθιέντ' ἀδελφῷ δείπνον οἰκείων τέκνων;
 αὐτός δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιλύσας πατὴρ
 ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν.

τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὄνειδίζεις σποράν;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν 1300
 ἴσχει ξύνεννον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
 βασιλεία, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημ' ἐκείνῳ ἔδωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὥδ' ἄριστος ἐξ ἀριστείοιν δυοῖν 1304

βλαστῶν ἄν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
 οὓς νῦν σὺ τοιοῦσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
 εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χῆμας τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπερ
 γυναικὸς, ἣ σοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω;
 πρὸς ταῦθ' ὄρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
 ὥς εἰ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς. 1315

ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.

ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
 βοήν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.

ΑΓ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, 1320
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀφτίως;

- ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύουντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά.
- ΑΓ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρωὶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
- ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
- ΑΓ. οὐ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς 1326
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
- ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τάληθ' ἢ φίλῳ
σοὶ μηδὲν ἥσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
- ΑΓ. εἰπ'· ἡ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
- ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
μὴ τλῆς ἄθραπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν·
μηδ' ἢ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἐχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ κράτησα τῶν Ἀχιλλέων ὅπλων,
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἂν, ὥστε μὴ λέγειν
ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους ( )
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ ~~δικαιο~~
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῆς. 1345
- ΑΓ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
- ΟΔ. ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἥνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
- ΑΓ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
- ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
- ΑΓ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥάδιον. 1350
- ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.

- ΑΓ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
 ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικῶμενος.
 ΑΓ. μέμνησ' ὅποῖω φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
 ΟΔ. ὃδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓ. τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετὴ με τῆς ἐχθρας πολὺ.
 ΑΓ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν.
 ΟΔ. ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὐτίς πικροί.
 ΑΓ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θημέρῳ φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλήσι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἑᾶν;
 ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἔξομαι. 1365
 ΑΓ. ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.
 ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ ἑμαυτῷ πονεῖν;
 ΑΓ. σὸν ἄρα τοῦργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
 ΟΔ. ὥς ἂν ποιήσης, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
 ΑΓ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὥς ἐγὼ 1370
 σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν,
 οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὧν ἐμοιγ' ὁμῶς
 ἐχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἐξεσθ' ἃ χρῆς.
 ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
 φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ. 1375
 ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι
 ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
 καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
 καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
 χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς. 1380
 ΤΕΤ. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι

λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ
 τούτῳ γὰρ ὦν ἐχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ
 μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρῶν
 θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα, 1385

ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν,
 αὐτός τε χῶ ξύναιμος ἠθέλησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ
 μνήμων τ' Ἑρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
 κακούς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἠθέλον
 τὸν ἄνδρα λῶβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.

σὲ δ', ὦ γεραιῷ σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
 τάφου μὲν ὁκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395

τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεῖ τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔχομεν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὦν ἐπίστασο.

ΟΔ. ἀλλ' ἠθέλον μὲν· εἰ δὲ μὴ' στί σοι φίλον 1400
 πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σον.

ΤΕΤ. ἄλις· ἦδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κόλην κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁρίων 1405
 θέσθ' ἐπὶ καιρῷ·

μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη
 τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
 παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θιγῶν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ 1410
 τάσδ' ἐπικούφιξ'· ἔτι γὰρ θερμοαὶ

σύριγγες ἄνω φνυσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ 1415
 κούδενί πω λῶνι θνητῶν.

ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
 γινῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

Post 1416 sequebatur Αἴαντος, ὅτι' ἦν, τότε φωνῶ.

Π.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΣΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ.

Ἐπὶ τί κείμεται ὧδε· τροφεὺς δεικνὺς Ὀρέστη τὰ ἐν Ἀργεῖ. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ Ἥλεκτρα, ἥνικα ὁ πατήρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, δεισασα μὴ καὶ αὐτὸν κτείνωσιν. ὁ δὲ ὑπεξέθετο αὐτὸν εἰς Φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον· νῦν δὲ μετὰ εἴκοσιν ἔτη ἐπανιὼν σὺν αὐτῷ πρὸς τὸ Ἀργος δεικνυσὶν αὐτῷ τὰ ἐν Ἀργεῖ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπὸκειται ἐν Ἀργεῖ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ω τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
 Ἀγαμέμνωνος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἐξεστὶ σοι
 παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' αἰεί.
 τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὐπόθεις τόδε,
 τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης· 5
 αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
 ἀγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
 Ἦρας ὁ κλεινὸς ναός· οἱ δ' ἰκάνομεν,
 φάσκειν Μυκῆνας τὰς πολυχρύσους ὄρᾶν,
 πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε, 10
 ὅθεν σε πατὴρ ἐκ φονῶν ἐγὼ ποτε
 πρὸς σῆς ὀμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
 ἦνεγκα κάξέσωσα κάξεθρεψάμην
 τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
 νῦν οὖν, Ὀρέστα καὶ σὺ φίλτατε ξένων 15
 Πυλάδῃ, τί χρὴ θρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
 ὥς ἡμῖν ἦδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
 ἐῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῇ
 μέλαινά τ' ἄστρον ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
 πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης, 20
 ξυνάπτετον λόγουςιν· ὥς ἐνταῦθ' ἔβης

ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῇ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.

ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενῆς, κἂν ἦ γέρων, 25
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,

ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἴστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἔπει.

τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδοῦς, 30

εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.

ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἰκόμην τὸ Πυθικόν

μαντεῖον, ὥς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ

δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,

χρῆ μοι τοιαῦθ' ὃ Φοῖβος ᾧν πεύσει τάχα· 35

ἄσκειον αὐτὸν ἀσπιδων τε καὶ στρατοῦ

δόλοισι κλέψαι χεῖρὸς ἐνδίκους σφαγᾶς.

ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,

σὺ μὲν μολῶν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,

δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον, 40

ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμῖν ἀγγέλῃς σαφῇ.

οὐ γὰρ σε μὴ γήρα τε καὶ χρόνῳ μακρῷ

γνώσ' οὐδ' ὑποπτεύουσιν ᾧδ' ἡνδισμένον.

λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἰ

Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἦκων· ὃ γὰρ

μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. 46

ἄγγελλε δ' ὄρκον προστιθείς ὀθούνεκα

τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,

ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων

δίφρων κυλισθείς· ᾧδ' ὁ μῦθος ἐστάτω. 50

ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὥς ἐφίετο,
 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
 στέψαντες, εἴτ' ἄψορον ἤξομεν πάλιν,
 τύπωμα χαλκόπλευρον ἡρμένοι χεροῖν,
 ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἷσθ' αἰ κεκρυμμένον, 55
 ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἤδεαν φάτιν
 φέρωμεν αὐτοῖς τοῦμὸν ὥς ἔρρει δέμας
 φλογιστὸν ἥδη καὶ κατηνθρακωμένον.
 τί γὰρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανῶν
 ἐργοῖσι σωθῶ ἀξενέγκωμαι κλέος; 60
 δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
 ἥδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
 λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
 ἔλθωσιν αὐτίς, ἐκτετίμηνται πλέον·
 ὥς καὶ μ' ἐπανυχῶ τῇσδε τῆς φήμης ἄπο 65
 δεδορκότ', ἐχθροῖς ἄστρον ὥς λάμψειν ἔτι.
 ἀλλ', ὦ πατρώα γῆ θεοὶ τ' ἐγχώριοι,
 δέξασθ' ἐμ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
 σὺ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἐρχομαι
 δίκη καθαρτῆς πρὸς θεῶν ὥρμημένος· 70
 καὶ μή μ' ἄτιμον τῇσδ' ἀποστείλητε γῆς,
 ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
 εἶρηκα μὲν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἥδη, γέρον,
 τὸ σὺν μελέσθω βάντι φρουρηῆσαι χρέος.
 νῶ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσιν 75
 μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ μοί μοι.

ΠΑΙ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
 ὑποστενουσῆς ἔνδον αἰσθῆσθαι, τέκνον.

- ΟΡ. ἄρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἥλέκτρα; θέλεις 80
μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόνων;
- ΠΑΙ. ἦκιστα. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ' ἐρδαιν κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετῆιν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.
- ΗΛ. ὦ φάος ἄγνον 86
καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀῆρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ῥῥάς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ἥσθου
στέρνων πληγὰς αἰμασσομένων, 90
ὁπόταν δυοφερὰ νύξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρήνω
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν 95
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡμῇ χῶ κοινολεχῆς
Αἰγισθος ὅπως δρυὶν ὑλοτόμοι
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει
κούδεις τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης 100
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόνων,
ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρον 105
ῥιπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῶων

πρὸ θυρῶν ἤχῳ πᾶσι προφωνεῖν.
 ὦ δῶμ' Ἀἴδου καὶ Περσεφόνης, 110
 ὦ χθόνι' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρᾷ,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾷ,
 ἔλθ' εἴ με, ἀρῆξάτε, τίσασθε πατρὸς 115
 φόνον ἡμετέρου,
 καὶ μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
 μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σῶκῶ
 λύπης ἀντίροπον ἄχθος. 120

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυστιανοτάτας
 Ἥλέκτρα ματρὸς, τίν' αἰεὶ
 τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν
 τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
 ματρὸς ἀλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα 125
 κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὥς ὁ τάδε πορῶν
 ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

ΗΛ.

ὦ γενέθλα γενναίων
 ἦκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον. 130
 οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὗ τί με
 φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
 μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
 ἀλλ' ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
 ἔατέ μ' ὧδ' ἀλύειν, 135
 αἰαῖ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟ.

ἀλλ' οὗτοι τόν γ' ἐξ Ἀἴδα
 παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀν-

113. Post ὁρᾷτε sequebatur τοὺς εὐνάς ὑποκλεπτομένους.

121 — 136. = 137 — 152.

- στάσεις οὔτε γοοισιν οὔτ' ἄνταις.
 ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον 140
 ἄλγος αἰ στενάχουσα διόλλυσαι,
 ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.
 τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;
 ΗΛ. νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς 145
 οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
 ἀλλ' ἐμέ γ' ἅ στυγέουσ' ἄραρεν φρένας,
 ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,
 ὄρνις ἀτυχομένα, Διὸς ἄγγελος.
 ἰὼ παντλάμων Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν,
 ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ 151
 αἰατ' ὀκλύεις.
 ΧΟ. οὔτοι σοι μούνα, τέκνον,
 ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
 πρὸς ὃ τι σὺ τῶν ἐνδον εἰ περισσά, 155
 οἷς ὁμόθεν εἰ καὶ γοναῖ ξύναιμος,
 οἷα Χρυσόθεμις ζῶει καὶ Ἰφιάνασσα,
 κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἡβᾷ
 ὄλβιος, ὃν ἅ κλεινὰ 160
 γὰ ποτὲ Μυκηναίων
 δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὖφρονι
 βήματι μολόντα τάνδε γὰρ Ὀρέεταν.
 ΗΛ. ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,
 τάλαιν', ἀνύμφεντος αἰὲν οἰχυνῶ, 165
 δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
 οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
 ὦν τ' ἐπαθ' ὦν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
 ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; 170

ἄει μὲν γὰρ ποθεῖ,
ποθῶν δ' οὐκ ἄξιοι φανῆναι.

ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον
ἔτι μέγας οὐρανῶ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει. 175
ὦ τὸν ὑπεραλγῇ χόλον νέμουσα
μῆθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μῆτ' ἐπιλάθου.
χρόνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσα 180
βούνομον ἔχων ἀκτὰν

παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσω.
ΗΛ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη 185
βίωτος ἀνέλπιστος, οὔθ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἄτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἅς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,
ἀλλ' ἀπερεῖ τις ἔποικος ἀναξία
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν 190
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδᾷ,
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῷαις 195
ὅτε οἱ παγγάλκων ἀνταῖα
γενύων ὠρμάθη πλαγὰ.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἰτ' οὖν θεὸς εἶτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσων. 200

ΗΛ. ὦ πασᾶν κτεῖνα πλέον ἄμέρα

ἐλθοῦς' ἐχθίστα δὴ μοι·

ὦ νῦξ, ὦ δειπνων ἀρρήτων

ἐκπαγλ' ἄχθη·

τοὺς ἐμὸς ἴδε πατήρ

205

θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,

αἶ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πρόδοτον, αἶ μ' ἀπώλεσαν·

οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος

ποίνιμα πάθια παθεῖν πόροι,

210

μηδὲ ποτ' ἀγλαῖας ἀποναιάτο

τοιιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. φράξου μὴ πόρσω φωνεῖν.

οὐ γνῶμαν ἰσχεις ἐξ οἶων

τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας

215

ἐμπίπτεις οὕτως αἰκάως;

πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτέησω,

σᾶ δυσθύμῳ τίκτους' ἀεὶ

ψυχᾶ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς

οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

220

ΗΛ. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·

ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὄργα.

ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω

ταύτας ἄτας,

ὄφρα με βίος ἔχη.

225

τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,

πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονοῖντι καίρια;

ἄντε μ' ἄντε, παράγοροι.

τάδε γὰρ ἄλυστα κεκλήσεται·

230

οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι

ἀνάρριθμος ᾧδε θρήνων.

ΧΟ. ἀλλ' οὖν εὐνοία γ' αὐδῶ,
μάτηρ ὥσει τις πιστὰ,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις. 236

ΗΛ καὶ τί μέτρον κακότετος ἔφν; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἐβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἶην ἐντιμος τούτοις
μήτ', εἴ τφ πρόσκειμαι χρηστῷ, 240
ξυνναλίμ' εὖκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἰσχουσα πτέρυγας
ὄξυτόνων γόων.

εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γὰρ τε καὶ οὐδὲν ὦν
κείσεται τάλας, 245
οἱ δὲ μὴ πάλιν

δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδῶς
ἀπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν. 250

ΧΟ. ἐγὼ μὲν, ᾧ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
καὶ τοῦμόν αὐτῆς ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἐψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μὲν, ᾧ γυναικες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις ὀδυσορεῖν ὑμῖν ἄγαν. 255
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγνωτε. πῶς γὰρ ἦτις εὐγενῆς γυνή,
πατρῷ ὀρῶσα πῆματ', οὐ δρώη τάδ' ἂν,
ἀγῶ κατ' ἥμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὀρῶ; 260
ἢ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἢ μ' ἐγείνατο,
ἐχθιστα συμβέβηκεν· εἴτα δώμασιν

ἐν τοῖς ἐμμαντῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
 ξύνειμι, καὶ τῶνδ' ἄρχομαι καὶ τῶνδ' ἐμοὶ
 λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει. 265
 ἐπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
 ὅταν θρόνοις Ἀλγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
 τοῖσιν πατράοις, εἰσίδω δ' ἐσθήματα
 φοροῦντ' ἐκείνῳ ταῦτά, καὶ παρεστίλους
 σπένδοντα λουβὰς ἐνθ' ἐκείνον ὤλεσεν, 270
 ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
 τὸν αὐτοέντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
 ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρὶ, μητέρ' εἰ χρεὼν
 ταύτην προσανδᾶν τῷδε συγκοιμωμένην·
 ἢ δ' ὥδε τλήμων ὥσπερ τῷ μιάστορι 275
 ξύνεστ', Ἐρινὺν οὐτὶν' ἐκφοβουμένη·
 ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
 εὐροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ἣ τότε
 πατέρα τὸν ἄμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
 ταύτῃ χοροὺς ἴστησι καὶ μηλοσφαγεῖ 280
 θεοῖσιν ἔμμην' ἱρὰ τοῖς σωτηρίοις.
 ἐγὼ δ' ὀρώσ' ἢ δύσμορος κατὰ στέγας
 κλάω, τέτῃκα, κάπικωκύω πατρὸς
 τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
 αὐτὴ πρὸς αὐτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
 τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει. 286
 αὕτη γὰρ ἢ λόγοισι γενναῖα γυνὴ
 φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ,
 ὦ δύσθεον μίσσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
 τέθνηκεν; ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν;
 κακῶς ὅλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόνων ποτὲ 291
 τῶν νῦν ἀπαλλάξαιαν οἱ κάτω θεοί.

τάδ' ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
 ἦξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
 βοᾷ παραστυᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία; 295
 οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοῦργον, ἦτις ἐκ χερῶν
 κλέψας' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέειδον;
 ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἄξιαν δίκην.
 τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
 ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταῦτ' ἀνυμφίος παρῶν, 300
 ὁ πάντ' ἀναλκις οὔτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιοῦμενος.
 ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' αἰεὶ
 παυστηρ' ἐφήξειν ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
 μέλλων γὰρ αἰεὶ θρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου
 καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπιδας διέφθορεν. 306
 ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
 οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοι κακοῖς
 πολλή 'στ' ἀνάγκη καπιτηδεύειν κακά.

ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας 310
 λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ. ἢ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἶπερ ἦν πέλας,
 θυραῖον οἴχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟ. ἢ καὶν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
 τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἶπερ ὥδε ταῦτ' ἔχει;

ΗΛ. ὥς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον. 316

ΧΟ. καὶ δὴ σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φῆς,
 ἦξοντος, ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛ. φησὶν γε· φάσκων δ' οὐδὲν ὦν λέγει ποιεῖ.

ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛ. καὶ μὴν ἐγωγ' ἔσωσ' ἐκείνον οὐκ ὄκνη. 321

ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

- ΗΛ. πέποιθ', ἐπεὶ τᾶν οὐ μακρὰν ἔξων ἐγώ.
 ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὥς δόμων ὄρῳ
 τὴν σὴν ὄμαιμον, ἐκ πατρὸς ταύτου φύσιν, 325
 Χρυσόθεμιν, ἐκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
 φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
 ἐλθούσα φωνεῖς, ὃ κασιγνήτη, φάτιν,
 κούδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις 330
 θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κάμαντήν, ὅτι
 ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
 λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἄν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
 νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένη δοκεῖ, 335
 καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μὴ-
 τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
 καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ἧ' γὰρ λέγω,
 ἀλλ' ἧ' σὺ κρίνεις. εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
 ξῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. 340

- ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὔσαν πατρὸς οὐ σὺ παῖς ἔφυς,
 κείνου λελησθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
 ἅπαντα γάρ σοι τὰμὰ νουθετήματα.
 κείνης διδακτὰ, κούδ' ἐκ στυγερῆς λέγεις.
 ἐπειδ' ἐλοῦ γέ θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς, 345
 ἢ τῶν φίλων φρονούσα μὴ μνήμην ἔχειν·
 ἦτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὥς, εἰ λάβοις
 σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειαις ἄν·
 ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
 οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρωῶσαν ἐκτρέπεις. 350
 οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;

ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
 κέρδος γένοιτ' ἂν νῶνδε ληξάσῃ γόων.
 οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκούντως δ' ἐμοί.
 λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι 355
 τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
 σὺ δ' ἤμιν ἢ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,
 ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἰ μοι τὰ σὰ
 μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾶς, 360
 τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
 τράπεξα κελσθῶ καὶ περιρρεῖτω βίος.
 ἐμοὶ γὰρ ἔστω τούμῃ μὴ λυπεῖν μόνον
 βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἔρῳ τιμῆς τυχεῖν.
 οὐδ' ἂν σὺ, σῶφρων γ' οὔσα. νῦν δ' ἐξὸν
 πατρὸς 365

πάντων ἀρίστου παῖδα κεκληῖσθαι, καλοῦ
 τῆς μητρός. οὕτω γὰρ φανεῖ πλειστοῖς κακῇ,
 θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.
 XO. μηδὲν πρὸς ὀργὴν πρὸς θεῶν· ὥς τοῖς λόγοις
 ἐνεστὶν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις 370
 τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

XP. ἐγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἡθὰς εἰμί πως
 τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
 εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
 ἦκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν στήσῃ γόων.

ΗΛ. φέρ' εἶπε δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδ' ἐμοὶ 376
 μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

XP. ἀλλ' ἔξερω τοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
 μέλλουσι γὰρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
 ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μὴ ποθ' ἡλίου 380

φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεί
 στέγη χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
 πρὸς ταῦτα φράζου καὶ με μὴ ποθ' ὕστερον
 παθοῦσα μέμψῃ. νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἦ ταῦτα δὴ με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν; 385

ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἰγισθοῦς μόλῃ.

ΗΛ. ἀλλ' ἐξέκοιτο τοῦδ' ἄγε οὐνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίς, ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκείνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἴ φρενῶν; 390

ΗΛ. ὅπως ἄφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτω φύγω.

ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνεῖαν ἔχεις;

ΗΛ. καλὸς γὰρ οὐμὸς βίωτος ὥστε θανμάσαι.

ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο

ΗΛ. μὴ μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακὴν. 395

ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.

ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.

ΧΡ. καλὸν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛ. πεσοῦμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡ. πατήρ δ' ἐπ' αὐτῶν, οἶδα, συγγνώμην ἔχει. 400

ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπ' πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;

ΗΛ. οὐ δῆτα. μὴ πω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή.

ΧΡ. χωρήσομαι τᾶρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἐμπυρα; 405

ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεύσαι χοάς.

ΗΛ. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρρεσεν;

ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί. 410

- ΗΛ.** ὦ θεοὶ πατρώοι συγγένεσθέ γ' ἄλλα νῦν.
ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
ΗΛ. εἰ μοι λόγοις τὴν ὄψιν, εἵπομι' ἂν τότε.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.
ΗΛ. λέγ' ἄλλα τοῦτο. πολλὰ τοι σμικροὶ λόγοι 415
 ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
ΧΡ. λόγος τις αὐτὴν ἐστὶν εἰσιδεῖν πατρὸς
 τοῦ σοῦ τε κάμου δευτέραν ὁμιλίαν
 ἐλθόντος ἐς φῶς· εἴτα τόνδ' ἐφάσκειον
 πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὐφόρει ποτὲ 420
 αὐτὸς, τανῦν δ' Αἰγισθος· ἐκ δὲ τοῦδ' ἄνω
 βλαστεῖν βρύνοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον
 πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
 τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἥλιφ
 δείκνυσι τοῦναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. 425
 πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
 πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
 πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
 ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν·
 εἰ γάρ μ' ἀπώσσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν. 430
ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
 τύμβφω προσάψῃς μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
 οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστάναι
 κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
 ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει 435
 κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
 τούτων πρόσσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
 κειμηλί' αὐτῇ ταῦτα σωξέσθω κάτω.
 ἀρχὴν δ' ἂν, εἰ μὴ τλημονεστᾷτη γυνή
 πασῶν ἐβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς 440

οὐκ ἂν ποθ' ὄν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε
 σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
 γέρα τάδ' οὖν τάφοισι δέξασθαι νέκυσ
 ὕφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενῆς,
 ἐμασχαλίσθη κάπλ λουτροῖσιν κάρῃ 445
 κηλίδας ἐξέμαξεν. ἄρα μὴ δοκεῖς
 λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
 οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
 τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας
 κάμου ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
 ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῇ τρίχα 451
 καὶ ζῶμα τοῦμόν οὐ χλιδαῖς ἡσκημένον.
 αἰτοῦ δὲ προσπίπνουσα γῆθεν εὐμενῇ
 ἡμῖν ἄρωγόν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,
 καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς 455
 ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδῖ,
 ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
 χερσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν θωρούμεθα.
 οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
 πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα. 460
 ὅμως δ', ἀδελφῇ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
 ἐμοί τ' ἄρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
 πάντων, ἐν Ἄιδον κειμένῳ κοινῷ πατρί.
 XO. πρὸς εὐσέβειαν ἢ κόρη λέγει· σὺ δὲ,
 εἰ σωφρονήσεις, ὧ φίλη, δράσεις τάδε. 465
 XP. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
 δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
 πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
 σιγῇ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
 ὥς εἰ τάδ' ἢ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν 470

XO

δοκῶ με πείραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

εἰ μὴ ᾽γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας

λειπομένα σοφᾶς,

εἶσιν ἅ πρόμαντις

475

Δίκαια, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη·

μέτεισιν, ὧ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.

ὕπεστί μοι θράσος,

ἄδυπνόνων κλύουσιν

480

ἀρτίως ὄνειράτων.

οὐ γάρ ποτ' ἀμναστέῃ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων

ἄναξ,

οὐδ' ἅ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς,

ἃ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκλαῖς. 486

ἦξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἅ δεινοῖς 488

κρυπτομένα λόχοις

490

χαλκόπους Ἑρινύς.

ἄλεκτο' ἄννυφα γὰρ ἐπέβα μαιφόνων

γάμων ἀμιλλήμαθ' οἶσιν οὐ θέμις.

πρὸ τῶνδ' εἰ μὴ ἔχει

495

— — — μήποθ' ἡμῖν

ἄψευγες πελᾶν τέρας

τοῖς θρῶσι καὶ συνθρῶσιν. ἥ τοι μαντεῖαι

βροτῶν

οὐκ εἶσιν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσ-

φάτοις,

500

εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.

ὧ Πέλοπος ἅ πρόσθεν

504

πολύπουνος ἱππεῖα,

505

ὥς ἔμολες αἰανή

τᾷδε γᾶ.

εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεῖς

Μυρτίλος ἐκοιμάθη,

παγχρόσων ἐκ δίφρων

510

δυστάνοις αἰκίαις

πρόρριζος ἐκριφθεῖς,

οὗ τί πω

ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου

πολύπονος αἰκία.

515

ΚΑΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μὲν, ὥς ἔοικας, αὖ στρέφει.

οὐ γὰρ πάρεστ' Αἰγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' αἰ

μή τοι θυραῖαν γ' οὔσαν αἰσχύνειν φίλους·

νῦν δ' ὥς ἄπεστ' ἐκείνος, οὐδὲν ἐντρέπει

έμοῦ γε· καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ

ἔξειπας ὥς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης 521

ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σέ καὶ τὰ σά.

ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε

λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.

πατήρ γὰρ, οὐδὲν ἄλλο σοὶ πρόσχημ' αἰ, 525

ὥς ἐξ έμοῦ τέθνηκεν. ἐξ έμοῦ· καλῶς

ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.

ἡ γὰρ Δίκη νιν εἶλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,

ἧ χοῖν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦς' ἐτύγχανες·

ἐπεὶ πατήρ σὸς οὗτος, ὃν θρηνηῖς αἰ, 530

τὴν σὴν ὀμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη

θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμῶν έμοὶ

λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτους' ἐγώ.

εἶεν, δίδαξον δὴ με τοῦ χάρις τίνων

ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς; 535

ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
 ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανῶν
 τᾶμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδ' ἐμοὶ θάσσειν δίκην;
 πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ, 539
 οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
 καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὄδ' ἦν χάριν,
 ἢ τῶν ἐμῶν Ἰδίδης τιν' ἤμερον τέκνων
 ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλεόν;
 ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
 παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν; 545
 οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός·
 δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
 φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
 δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς 550
 γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.
 ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὥς ἄρξασά τι
 λυπηρὸν, εἴτα σοῦ τὰδ' ἐξήκουσ' ὕπο·
 ἀλλ' ἦν ἐφῆς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
 λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ. 555
 ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὥδ' ἀεὶ λόγους
 ἐξηρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
 ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῆς κτεῖναι. τίς ἂν
 τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
 εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι 560
 ὥς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας, ἀλλὰ σ' ἔσπασεν
 πειθῶ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
 ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἀρτεμιν τίνος
 ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
 ἢ γὰρ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν. 565

πατήρ ποθ' οὐμὸς, ὥς ἐγὼ κλυω, θεᾶς
 παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
 στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
 ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλῶν.
 καὶ τοῦδε μηνίσασα Λητώα κόρη 570
 κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὥς πατήρ ἀντίσταθμον
 τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην.
 ᾧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
 ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
 ἀνθ' ὧν βιασθεῖς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις 575
 ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
 εἰ δ' οὔν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν, κείνον θέλων
 ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
 χρῆν αὐτὸν οὔνεκ' ἐκ σέθεν; ποῖω νόμφ;
 ὄρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς 580
 μὴ πῆμα σαντῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
 πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
 ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς.
 εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν 585
 αἰσχίστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
 ἧτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
 πατέρα τὸν ἄμὸν πρόσθεν ἔξαπώλεσας,
 καὶ παιδοποιεῖς, τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
 καὶ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦς' ἔχεις. 590
 πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
 ὥς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
 αἰσχωῶς, ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
 ἐχθροῖς γαμείσθαι τῆς θυγατρὸς οὔνεκα.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε, 695

ἢ πᾶσαν ἡς γλῶσσαν ὥς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καὶ σ' ἐγωγε δεσπότην
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἢ ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἐκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἄελ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου. 600

ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγῶν,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῇ τρίβει βίον·
ὄν πολλὰ δὴ μέ σοι τρέφειν μιᾶστορα
ἐπητιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδ' γ' οὔνεκα 605
κῆρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρεῖς κακὴν
εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.

εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἰδρις,
σχεδὸν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.

ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσας· εἰ δὲ σὺν δίκη 610
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.

ΚΛ. ποίας δέ μοι δεῖ πρὸς γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
καὶ ταῦτα τηλικούτος; ἄρά σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἄν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ; 615

ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδε μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεῖ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὁδοῦνεκα
ἔξωρα πράσσω κοῦκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἢ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σά
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βία. 620
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκειται.

ΚΛ. ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἢ σ' ἐγὼ καὶ τᾶμ' ἐπη
καὶ τᾶργα τὰμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ.

ΗΛ. σύ τοι λέγεις νυν, οὐκ ἐγώ. σὺ γὰρ ποιεῖς
τοῦργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὐρίσκεται. 625

- ΚΛ.** ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν θράσου
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὐτ' ἂν Αἰγισθος μόλη.
- ΗΛ.** ὄφρ'· πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῆσοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.
- ΚΛ.** οὐκουν ἑάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφρήμου βοῆς 630
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
- ΗΛ.** ἔω, κελεύω, θῦε· μηδ' ἐπαυτιῶ
τοῦμόν στομ', ὥς οὐκ ἂν πέρα λέξαμ' ἔτι.
- ΚΛ.** ἐπαιρε δὴ σὺ θύμαδ' ἢ παροῦσά μοι
πάγκαρκ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους 635
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ἃ νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἦδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βᾶξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε κλησίας ἔμοι, 640
μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρῃ ματαίαν βᾶξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὥδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κάγῳ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Ἀύκει' ἄναξ, 645
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα,
εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
καὶ μὴ με πλούτου τοῦ παρόντος εἰ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῆς,
ἀλλ' ὥδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεὶ βίῃ 650
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφῆπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν
εὐήμεροῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἔμοι
δύσνοια μὴ πρόσσεστιν ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Ἀύκει' Ἀπολλόν, ἴλεως κλύων 655

δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἔξαιτοῦμεθα.

τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπῶσης ἔμοῦ

ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι.

τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

ΠΑΙ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς 660

εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ὦ ξέν'. αὐτὸς ἥκασας καλῶς.

ΠΑΙ. ἧ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.

ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἦδε σοι κίνη πάρα. 665

ΠΑΙ. ὦ χαῖρ', ἄνασσα. σοὶ φέρων ἦκω λόγους
ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθου θ' ὁμοῦ.

ΚΛ. ἔδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρήζω τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.

ΠΑΙ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.

ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὦν 671
ἀνδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.

ΠΑΙ. τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεὶ ξυνθεῖς λέγω.

ΗΛ. οὐ γὰρ τάλαιν', ὅλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.

ΚΛ. τί φῆς, τί φῆς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε. 675

ΠΑΙ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.

ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.

ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σὺ, ξένε,
τάληθες εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;

ΠΑΙ. κάπεμπόρην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω. 680
κεῖνος γὰρ ἔλθων ἐς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ἦσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος, οὐ πρότῃ κρείσις,
εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας· 685

δρόμου δ' ἰσώσας τ' ἀφέσει τὰ τέρματα
 νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
 χῶπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
 οὐκ οἶδα τοιάδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη.
 ἐν δ' ἰσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς 696
 δρόμων διαύλων ἅθλ' ἅπερ νομίζεται,
 τούτων ἐνεγκῶν πάντα τὰ πινύκια
 ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
 ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
 Ἀγαμέμνονος στρατεύμ' ἀγείραντός ποτε. 698
 καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
 βλάβη, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν
 κείνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
 ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγῶν,
 εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μετὰ. 700
 εἰς ἣν Ἀχαιῶς, εἰς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
 Αἰβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται·
 κᾶκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
 ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
 ξανθαῖσι πῶλοις· ἑβδομος Μάγνης ἀνὴρ· 705
 ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
 ἔνατος Ἀθηναίων τῶν θεοδμήτων ἄπο·
 Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
 στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβῆς
 κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους, 710
 χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν· οἱ δ' ἅμα
 ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν
 ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
 κτύπου κροτητῶν ἀρμάτων· κόνις δ' ἄνω
 φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι 715

φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὥς ὑπερβάλαι
 χνόας τις αὐτῶν καὶ φρονάγμαθ' ἱππικά.
 ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
 ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
 κείνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων 720
 ἔχριμπτ' αἰεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνείς
 σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.
 καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
 ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
 παῶλοι βία φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς 725
 τελοῦντες ἔκτον ἑβδομόν τ' ἤδη δρόμον
 μέτωπα συμπαίουσιν Βαρκαίοις ὄχοις·
 κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἐνὸς κακοῦ
 ἔθρανε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
 ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον. 730
 γνούς δ' οὐξ Ἀθηναίων δεινὸς ἡνιοστρόφος
 ἔξω παρασπᾶ κἀνοκωχεύει παρεῖς
 κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
 ἤλαυνε δ' ἐσχάτος μὲν, ὑστέρας ἔχων
 παῖλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων· 735
 ὅπως δ' ὀρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
 ὀξὺν δι' ὧτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
 πῶλοις διώκει, κἀξισώσαντε ζυγὰ
 ἤλαυνέτην, τότε ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος
 κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων. 740
 καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
 ἔπειτα λῦων ἡνίαν ἀριστερὰν
 κἀμπτοντος ἵππου λαυθάνει στήλην ἄκραν
 παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας, 745

καὶ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὄρᾳ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν, 750
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακὰ,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σκέλη προφαίνων, ἐς τέ νιν διαφρηλάται,
 μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον,
 ἔλυσαν αἵματηρὸν, ὥστε μηθένα 755
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἄν ἄθλιον δέμας.
 καὶ νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς ἐν βραχεῖ
 χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός. 760
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεῖνὰ, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.
 ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπότηται τοῖς πάλαι
 πρόρριζον, ὥς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. 765
 ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῇ λέγω,
 ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,
 εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σῶζω κακοῖς.
 ΠΑΙ. τί δ' ὦδ' ἀδυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
 ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς 770
 πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.
 ΠΑΙ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὥς ἔοικεν, ἤκομεν.
 ΚΛ. οὔτοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
 εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
 προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγῶς, 775

μαστῶν ἀποστάς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
 ἀπεξενούτο· καὶ μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
 ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
 φόνους πατρώους δαίμ' ἐπηπείλει τελεῖν·
 ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας 780
 ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
 χρόνος διηγέ μ' αἰὲν ὥς θανουμένην.
 νῦν δ' — ἡμέρα γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαί φόβου
 πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἦδε γὰρ μελῶν βλάβη
 ξύνοικος ἦν μοι, τοῦμὸν ἐκπίνουσ' αἰὲν 785
 ψυχῆς ἄκρατον αἷμα — νῦν δ' ἔκηλά που
 τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὔνεχ' ἡμερεύσομεν.

ΗΛ. οἶμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
 Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὥδ' ἔχων
 πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἄρ' ἔχει καλῶς; 790

ΚΛ. οὔτοι σύ· κείνος δ' ὥς ἔχει καλῶς ἔχει.

ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.

ΚΛ. ἤκουσεν ὦν δεῖ κάπεκύρωσεν καλῶς.

ΗΛ. ὑβρίζει· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

ΚΛ. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε. 795

ΗΛ. πεπανάμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.

ΚΛ. πολλῶν ἂν ἦκοις, ὦ ξέν', ἄξιός τυχεῖν,
 εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

ΠΑΙ. οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

ΚΛ. ἦκιστ'· ἐπέπερ οὔτ' ἐμοῦ κατὰξι' ἂν 800
 πρᾶξιαις οὔτε τοῦ πορευέσαντος ξένου.

ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἐκτοθεν βοᾷν
 ἔα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

ΗΛ. ἄρ' ὑμῖν ὥς ἀλγοῦσα κώδυνωμένη
 δεινῶς δακρυῦσαι κάπικωκῦσαι δοκεῖ 805

τὸν υἱὸν ἢ δύστηνος ὥδ' ὀλωλότα;
 ἀλλ' ἐγγελῶσα φρουῖδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
 Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
 ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
 αἶ μοι μόναί παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι, 810
 σὲ πατρός ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
 κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χορὴ μολεῖν;
 μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
 καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
 ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ 815
 φονεῦσι πατρός. ἄρά μοι καλῶς ἔχει;
 ἀλλ' οὗ τι μὲν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
 ξύνοικος αὐτοῖς, ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλην
 παρεῖς' ἐμαυτὴν ἄφιλος ἀνάνῳ βίον.
 πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται, 820
 τῶν ἐνδον ὄντων· ὥς χάρις μὲν, ἣν κτάνη,
 λύπη δ', ἐὰν ζῷ· τοῦ βίου δ' οὐδεις πόθος.
 ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἣ ποῦ φαέθων Ἄλιος,
 εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες 825

κρύπτουσιν ἔκηλοι;

ΗΛ. ἔ, αἰαῖ.

ΧΟ. ὦ παῖ, τί θακρύεις;

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. μηδὲν μέγ' αὖσσης. 830

ΗΛ. ἀπολείς. ΧΟ. πῶς;

ΗΛ. εἰ τῶν φανερώς οἰχομένων εἰς Ἀἶδαν ἐλπίδ'
 ὑποί-

σεις, κατ' ἐμοῦ τακομένης μᾶλλον ἐπεμ-
 βάσει. 836

ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἔρ-
κεσι κρυφθέντα γυναικῶν·

καὶ νῦν ὑπὸ γαίης

ΗΛ. ἔ̃ ε̃, ἰώ. 840

ΧΟ. πάμπνυχος ἀνάσσει.

ΗΛ. φεῦ.

ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γὰρ

ΗΛ. ἐδάμη. ΧΟ. ναί. 845

ΗΛ. οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν
πένθει· ἐμοὶ δ'
οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὅς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος
ἀναρπασθεῖς.

ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.

ΗΛ. καὶ γὰρ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτωρ παμμήνω πολλῶν
στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι. 850

ΧΟ. εἶδομεν ἀθρόηνεις.

ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἴν' οὐ 855

ΧΟ. τί φῆς;

ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων
εὐπατρίδων τ' ἀρωγαί.

ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφν μόρος. 860

ΗΛ. ἦ καὶ χαλάργοις ἐν ἀμίλλαις
οὔτως, ὥς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὀλκοῖς ἐγκυῖσθαι;

ΧΟ. ἄσκοπος ἂ λῶβα.

ΗΛ. πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος 865
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν

849 — 859. = 860 — 870.

- ΧΟ. παπαῖ.
- ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του τάφου ἀντιάσας,
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. 870
- ΧΡ. ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλιτάτη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.
- ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὔροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἱασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν; 876
- ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμῖν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
- ΗΛ. ἀλλ' ἢ μέμνηας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαντῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς; 880
- ΧΡ. μὰ τὴν πατρῴαν ἐστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τὰδ', ἀλλ' ἐκείνου ὡς παρόντα νῶν.
- ΗΛ. οἷμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσας' ὦδε πιστεύεις ἄγαν;
- ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοῦκ ἄλλου σαφῆ 885
σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.
- ΗΛ. τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα θάλλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρὶ;
- ΧΡ. πρὸς νυν θεῶν ἅκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μῶραν λέγῃς. 890
- ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἰ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
- ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμεν.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαίου τάφου,
ὄρω κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος καὶ περιστεφῇ κύκλῳ 895
πάντων ὅς' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περικοπῶ

μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτη βροτῶν.
 ὥς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερχόμην τόπον,
 τύμβου προσείρπον ἄσπον· ἐσχάτης δ' ὄρῳ
 πυρᾶς νεώρῃ βόστρυχον τετμημένον· 901
 κεῦθ' ὅς τά λαιν' ὥς εἶδον, ἐμπαλεῖ τί μοι
 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλιτάτου βροτῶν
 πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὄρᾶν τεκμήριον·
 καὶ χειρὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὐ, 905
 χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
 καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότε' ἐξεπίσταμαι
 μή του τόδ' ἀγλάῃσμα πλήν κελίνου μολεῖν.
 τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
 κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι, 910
 οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ; ἧ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
 ἔξεστ' ἀκλαύτῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
 ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὐθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
 τοιαῦτα πράσσειν οὔτε θρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν·
 ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τὰπιτύμβια. 915
 ἀλλ', ὦ φίλῃ, θάρσυνε. τοῖς ἀντοῖσί τοι
 οὐχ αὐτὸς αἰὲν δαιμόνων παραστατεῖ.
 νῶν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἰσως
 πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ. φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι. 920

ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.

ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιθ' ἃ γ' εἶδον ἐμφανῶς;

ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τά λαινα· τὰ κελίνου δέ σοι
 σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κελινόν γ' ὄρα. 925

ΧΡ. οἶμοι τά λαινα· τοῦ τὰδ' ἤκουσας βροτῶν;

ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἥνικ' ὥλλυτο.

- ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.
 ΗΛ. κατ' οἶκον ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
 ΧΡ. οἶμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν 930
 τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
 ΗΛ. οἶμαι μάλιστα' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
 μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναι τινά.
 ΧΡ. ὦ δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
 τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευθον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα 935
 ἴν' ἡμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἰκόμην,
 τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὐρίσκω κακά.
 ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίδῃ,
 τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
 ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἔξαναστήσω ποτέ; 940
 ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἐφυν.
 ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὦν ἐγὼ φερέγγυος;
 ΗΛ. τλήναι σε δρωῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
 ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
 ΗΛ. ὄρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. 945
 ΧΡ. ὀρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσον περ ἂν σθένω.
 ΗΛ. ἄκουε δὴ νυν ἥ βεβούλευμαι ποιεῖν.
 παρούσιαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
 ὥς οὕτις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ' Αἰδῆς λαβὼν
 ἀπεστέρηκε καὶ μόνῃα λελείμμεθον. 950
 ἐγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίω
 θάλλουτ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
 φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός·
 νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστιν, ἐς σὲ δὴ βλέπω,
 ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρώου φόνου 955
 ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν
 Αἰγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.

ποι γὰρ μενεῖς ῥάθυμος ἐς τίν' ἐλπίδων
 βλέψας' ἔτ' ὀρθήν; ἥ πάρεστι μὲν στένειν
 πλούτου πατρῶου κτῆσιν ἐστερημένην, 960
 πάρεστι δ' ἄλγειν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
 ἄλεκτρα γηράσκουσιν ἀνυμέναιά τε.
 καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
 τεύξει ποτ'. οὐ γὰρ ὦδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
 Αἰγισθοῦς ὥστε σὸν ποτ' ἢ κάμὸν γένος 965
 βλαστεῖν ἑᾶσαι, πημονήν αὐτῷ σαφῇ.
 ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλευμασιν,
 πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
 θανόντος οἶσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα.
 ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα 970
 καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων
 τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὄραν
 λόγων γε μὴν εὐκλειαν οὐχ ὀρθῶς ὄσσην
 σαντῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθθεῖς' ἐμοί;
 τίς γὰρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν 975
 τοιοῦσδ' ἐπαίνοισι οὐχὶ δεξιῶσεται,
 ἰδεσθε τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, φίλοι,
 ὦ τὸν πατρῶον οἶκον ἐξεσωσάτην,
 ὦ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
 ψυχῇς ἀφειδήσαντε προὔστητην φόνου· 980
 τούτῳ φιλεῖν χρῆ, τῷδε χρῆ πάντας σέβειν·
 τῷδ' ἐν θ' ἐορταῖς ἐν τε πανδῆμῳ πόλει
 τιμᾶν ἅπαντας οὔνεκ' ἀνδρείας χρεῶν.
 τοιαῦτά τοι νῶ πᾶς τις ἔξερεῖ βροτῶν,
 ζῶσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
 ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρὶ, 986
 σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ,

παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιννώσκουσ', ὅτι
 ξῆν αἰσχροὺν αἰσχροῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.

ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία 990
 καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.

ΧΡ. καὶ πρὶν γε φωνεῖν, ὧ γυναιῖκες, εἰ φρενῶν
 ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
 τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σῴζεται.

ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος 995
 αὐτὴ θ' ὀπλίζει καὶ ὑπηφεται καλεῖς;
 οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφους,
 σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερσὶ.

δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχῆς καθ' ἡμέραν,
 ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κάπλι μῆδεν ἔρχεται. 1000

τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλευὼν ἐλεῖν
 ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;

ὄρα κακῶς πράσσοντε μὴ μελῶ κακὰ
 κτησώμεθ', εἰ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.

λύει γὰρ ἡμῖν οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ 1005
 βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.

[οὐ γὰρ θανεῖν ἐχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
 χρήζων τις εἴτα μῆδὲ τοῦτ' ἐχθὴ λαβεῖν.]

ἀλλ' ἀντιᾶξω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
 ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι καῖξεφρημῶσαι γένος, 1010

κατάσχεσ ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
 ἄρρητ' ἐγὼ σοι κατέλεγ φυλάξομαι,
 αὐτὴ δὲ νοῦν σχές ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
 σθένουσα μῆδεν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.

ΧΟ. πιθοῦ. προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφω 1015
 κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.

ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἰρηκας· καλῶς δ'

ἤδη σ' ἀπορρίψουσιν ἀπηγγελλόμεν.
 ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
 τοῦργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενον γ' ἀφήσομεν.

XP. φεῦ· 1021

εἰδ' ὥφελες τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
 θνήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.

ΗΛ. ἀλλ' ἢ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἦσσαν τότε.

XP. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

ΗΛ. ὥς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε. 1025

XP. εἰκὸς γὰρ ἐργειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.

ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

XP. ἀνέξομαι κλύουσα χῶταν εὖ λέγῃς.

ΗΛ. ἀλλ' οὐ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.

XP. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χῶ λοιπὸς χρόνος. 1030

ΗΛ. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

XP. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθῃσις οὐ πάρα.

ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξιπε σῇ.

XP. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις. 1035

XP. ἀτιμίας μὲν οὐ, προμηθίας δέ σου.

ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπένδει με δεῖ;

XP. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόδ' ἡγήσει σὺ νῶν.

ΗΛ. ἢ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

XP. εἰρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ. 1040

ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοὶ ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

XP. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα καὶ δίκη βλάβην φέρει.

ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.

XP. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.

ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ' οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε. 1045

XP. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;

- ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἐχθιον κακῆς.
 ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὢν ἐγὼ λέγω.
 ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοῦ νεωστί μοι.
 ΧΡ. ἄπειμι τολύνν· οὔτε γὰρ σὺ τᾶμ' ἔπη 1050
 τολμᾷς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
 ΗΛ. ἀλλ' εἰσιθ' οἷ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
 οὐδ' ἦν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνης· ἐπεὶ
 πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
 ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι 1055
 φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
 ἦδη βεβήκης, τᾶμ' ἐπαινέσεις ἔπη.
 ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς
 ἐσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε
 βλάστω— 1060
 σιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὖρωσι, τὰδ' οὐκ ἐπ'
 ἴσας τελοῦμεν;
 ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν
 καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
 δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι. 1065
 ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα, κατὰ μοι βόασον
 οἰκτρὰν
 ὅπα τοῖς ἐνερθ' Ἀτρεΐδαις, ἀχόρευτα φέρουσ'
 ὀνειδῆ·
 ὅτι σφλν ἦδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ*, 1070
 τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῇ φύλοπις οὐκέ'
 ἐξισοῦνται
 φιλοτασίῳ διαίτῃ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
 Ἥλέκτρα, τὸν ἐὼν πότμον 1075
 δειλαία στενάχουσ' ὅπως

ἅ πάνδυρτος ἀηδὼν,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθῆς, τό τε μὴ βλέ-
πειν ἐτοίμα,
διδύμαν ἐλοῦς' ἐρινύν. τίς ἂν εὐπατρὶς ὧδε
βλάστοι; 1081

• οὐδείς τῶν ἀγαθῶν γὰρ
ζῶν κακῶς εὐκλειαν αἰσχύναι θέλει
νόνημος, ὧ παῖ παῖ, 1084
ὥς καὶ σὺ πάγκλαντον αἰῶνα κοινὸν εἴλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα δύο φέρειν ἐν ἐνὶ
λόγῳ,

σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκληθῆναι.
ζῳῆς μοι καθύπερθευ 1094
χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον
νῦν ὑπόχειρ νάεις·
ἐπεὶ σ' ἐφηύρηκα μοῖρα μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἐβλαστε νόμιμα, τῶνδε
φερομέναν 1095

ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

- OP. ἄρ', ὧ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν.
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῆζομεν;
XO. τί δ' ἐξερευνᾷς καὶ τί βουλευθεὶς πάρει; 1100
OP. Αἰγισθὸν ἐνθ' ὥκηκεν ἱστορῶ πάλαι.
XO. ἀλλ' εὖ θ' ἰκάνεις χά φράσας ἀξήμιος.
OP. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
XO. ἦδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεῶν.
OP. ἴθ', ὧ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦς' ὅτι 1106
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἰγισθὸν τινες.

- ΗΛ.** οἰμοὶ τάλαινα', οὐ δὴ ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῇ τεκμήρια;
- ΟΡ.** οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'. ἀλλὰ μοι γέρων
ἐφείτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι. 1111
- ΗΛ.** τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
- ΟΡ.** φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὥς ὄρας, κομίζομεν.
- ΗΛ.** οἷ γὰρ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές. 1115
πρόχειρον ἄχθος, ὥς ἔοικε, δέρομαι.
- ΟΡ.** εἶπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστειῶν κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοῦκείνου στέγον.
- ΗΛ.** ὦ ξεῖνε, δός νυν, πρὸς θεῶν, εἶπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἔς χειρας λαβεῖν, 1120
ὅπως ἐμαντὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κάποδύρωμαι σποδῶ.
- ΟΡ.** δόθ' ἦτις ἐστὶ προσφέροντες. οὐ γὰρ ὥς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὐς' ἐπαιτεῖται τόδε,
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν. 1125
- ΗΛ.** ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπὸν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὥς ὄφελον πάροιδεν ἐκλιπεῖν βίον, 1131
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε ἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἐκείσο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῶου κοινὸν εἰληχῶς μέρος. 1135
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κάπλ γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα.

κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαινα' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὥς εἰκὸς, ἄθλιον βάρος. 1140
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. οὔτε γάρ ποτε 1145
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμου φίλος,
 οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηνδῶμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὺν σοί. πάντα γὰρ συναρπάσας
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ· 1151
 τέθνηκ' ἐγὼ σοι· φρουῖδος αὐτὸς εἶ θανών·
 γελαῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὥς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς 1156
 δαίμων ὁ σὸς τε κάμὸς ἔξαφείλετο,
 ὅς σ' ὥδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλότητος
 μορφῆς σποδὸν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.
 οἴμοι μοι. 1160
 ὦ δέμας οἰκτρόν.
 φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας,
 οἴμοι μοι,
 πεμψθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κῆρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος, 1165

- τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδὲν, ὥς σὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἰσῶν· καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανούσα μάπολείπεσθαι τάφου.
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὄρω λυπουμένους. 1170
- ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
- ΟΡ. φεῦ φεῦ. τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμυχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω. 1175
- ΗΛ. τί δ' ἔσῃς ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
- ΟΡ. ἢ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
- ΗΛ. τόδ' ἐστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
- ΟΡ. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
- ΗΛ. οὐδ' ἄν ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;
- ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως καῖθέως ἐφθαρμένον. 1181
- ΗΛ. οὗτοι ποτ' ἄλλην ἢ μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
- ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
- ΗΛ. τί δ' ἄν ποτ', ὦ ξέν', ὥδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
- ΟΡ. ὥς οὐκ ἄρ' ἤδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν. 1185
- ΗΛ. ἐν τῷ διέγνωνας τοῦτο τῶν εἰρημένων;
- ΟΡ. ὄρων σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
- ΗΛ. καὶ μὴν ὄρᾳς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
- ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
- ΗΛ. ὀθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος 1190
- ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
- ΗΛ. τοῖς πατρός. εἴτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
- ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
- ΗΛ. μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.

Post 1172 sequebatur πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται
παθεῖν.

- ΟΡ. τί δρωῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμῃ βίον; 1195
 ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
 ΟΡ. οὐδ' οὐπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
 ΗΛ. οὐ δῆθ'. ὅς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.
 ΟΡ. ᾧ δύσποτμ', ὥς ὁρῶν σ' ἐποικτεῖρω πάλαι.
 ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτεῖρας ποτέ. 1200
 ΟΡ. μόνος γὰρ ἦκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς.
 ΗΛ. οὐ δὴ ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἦκεις ποθέν;
 ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὖνουν πάρα.
 ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὖνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
 ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς. 1205
 ΗΛ. μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
 ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κούχ' ἀμαρτήσῃ ποτέ.
 ΗΛ. μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
 ΟΡ. οὐ φημ' ἐάσειν. ΗΛ. ᾧ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
 Ὅρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς. 1210
 ΟΡ. εὐφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
 ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκη στένω;
 ΟΡ. οὐ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
 ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
 ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ· τοῦτο δ' οὐχὶ σόν. 1215
 ΗΛ. εἶπερ γ' Ὅρέστου σῶμα βασιτάζω τόδε.
 ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὅρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἡσκημένον.
 ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταιλαιπῶρου τάφος;
 ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
 ΗΛ. πῶς εἶπας, ᾧ παῖ; ΟΡ. ψευδοῦς οὐδὲν ὦν λέγω.
 ΗΛ. ἦ ξῆ γὰρ ἀνὴρ; ΟΡ. εἶπερ ἐμψυχός γ' ἐγώ. 1221
 ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κείνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
 σφραγίδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῇ λέγω.
 ΗΛ. ᾧ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.

- ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
 ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὥς τὰ λοιπ' ἔχοις αἰεί. 1226
 ΗΛ. ὦ φίλιταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
 ὀρᾷτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
 θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
 ΧΟ. ὀρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι 1230
 γεγηθὸς ἔρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.
 ΗΛ. ἰὼ γοναί,
 γοναί σωμαίων ἐμοὶ φιλτάτων
 ἐμόλετ' ἀρτίως,
 ἐφηύρετ', ἤλθετ', εἶδεθ' οὓς ἐχρήζετε. 1235
 ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
 ΗΛ. τί δ' ἔστιν;
 ΟΡ. σιγαῖν ἄμεινον, μή τις ἐνδοθεν κλύῃ.
 ΗΛ. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν
 τὰν αἰὲν ἀδμήταν
 τόδε μὲν οὐ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι 1240
 περισσὸν ἄχθος ἔνδον
 γυναικῶν ὃν αἰεί.
 ΟΡ. ὄρα γε μὲν δὴ καὶν γυναιξὶν ὥς Ἄρης
 ἐνεστίν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
 ΗΛ. ὅτοτοτοῖ τοτοῖ, 1245
 ἀνέφελον ἐπέβαλες οὐ ποτε καταλύσιμον,
 οὐδέ ποτε λησόμενον ἀμέτερον
 οἶον ἔφυ κακόν. 1250
 ΟΡ. ἔξοιδα, παῖ, ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
 φράξῃ, τότε ἔργων τῶνδε μεμνησθαι χρεῶν.
 ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ
 ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννεπειν

τάδε δίκᾳ χρόνος. 1255

μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

ΟΡ. ξύμφημι καγώ. τοιγαροῦν σῶζου τόδε.

ΗΛ. τί δρωῶσα;

ΟΡ. οὐ μὴ ᾽στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν 1260

γε σοῦ πεφηνότος

μεταβάλοιτ' ἂν ᾧδε σιγὰν λόγων;

ἐπεὶ σε νῦν ἀφράστως

ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.

ΟΡ. τότε εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν

— — — — —

ΗΛ. ἔφρασας ὑπερτέραν 1265

τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν

ἀμέτερα πρὸς μέλαθρα· δαιμόνιον

αὐτὸ τίθημ' ἐγώ. 1270

ΟΡ. τὰ μὲν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργασθῆν, τὰ δὲ
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν

ὁδὸν ἐπαξιώσας ᾧδὲ μοι φανῆναι,

μὴ τί με, πολύπονον ᾧδ' ἰδῶν 1275

ΟΡ. τί μὴ ποιήσω; ΗΛ. μὴ μ' ἀποστερήσης

τῶν σῶν προσώπων ἀδονὰν μεθιέσθαι.

ΟΡ. ἢ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδῶν.

ΗΛ. ξυναινεῖς; ΟΡ. τί μὴν οὔ; 1280

ΗΛ. ᾧ φίλαι, ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἥλπισ' αὐδάν.
ἔσχον ὁργὰν

ἄνανδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα

τάλαινα. νῦν δ' ἔχω σε· προῦφάνης δὲ 1285

φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,

- ἄς ἐγὼ οὐδ' ἄν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.
 ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
 καὶ μήτε μήτηρ ὥς κακὴ δίδασκέ με
 μήθ' ὥς πατροφῶν κτῆσιν Αἰγισθοῦς δόμων 1290
 ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
 χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
 ἃ δ' ἀρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
 σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
 γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ. 1295
 οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
 φαιδρῷ προσώπῳ νῶν ἐπελθόντοιιν δόμους·
 ἀλλ' ὥς ἐπ' ἅτῃ τῇ μάτην λελεγμένη
 στέναξ'. ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
 χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως. 1300
 ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὥδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
 καὶ τοῦμόν ἐσται τῇδ'. ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
 πρὸς σοῦ λαβοῦσα κούκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
 κούδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ
 αὐτὴ μέγ' εὐρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἄν καλῶς
 ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι. 1306
 ἀλλ' οἷσθα μὲν τὰνθ' ἐνδε, πῶς γὰρ οὐ; κλύων
 ὀθοῦνεκ' Αἰγισθοῦς μὲν οὐ κατὰ στέγας,
 μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ' ὥς
 γέλῳτι τοῦμόν φαιδρὸν ὄψεται κάρα. 1310
 μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
 κἀπεὶ σ' ἐσεῖδον, οὐ ποτ' ἐκλήξω χαρᾶ
 δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἄν λήξαιμ' ἐγὼ,
 ἥτις μιᾶ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
 καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἰργασαί δέ μ' ἄσκοπα·
 ὥστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἄν 1316

τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὀράν.
 ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν,
 ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός. ὥς ἐγὼ μόνῃ
 οὐκ ἂν δυοῖν ἡμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς 1320
 ἔσωσ' ἐμαντὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.

ΧΟ. σιγαῖν ἐπήνεσ'· ὥς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
 τῶν ἐνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἰσιτ', ὦ ξένοι,
 ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
 δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών. 1325

ΠΑΙ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
 πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
 ἢ νοῦς ἐνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενῆς,
 ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
 τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε; 1330
 ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
 πάλαι φυλάσσω, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
 τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
 νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὔθέμην ἐγώ. 1334
 καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
 καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
 εἴσω παρέλθεθ', ὥς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
 ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.

ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τάντεῦθεν εἰσιόντι μοι;

ΠΑΙ. καλῶς· ὑπάρχει γὰρ σε μὴ γινῶναί τινα. 1340

ΟΡ. ἡγγειλας, ὥς ἔοικεν, ὥς τεθνηκότα.

ΠΑΙ. εἰς τῶν ἐν Αἰδοῦ μάνθαν' ἐνθάδ' ὦν ἀνὴρ.

ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;

ΠΑΙ. τελουμένων ἐποίμ' ἄν· ὥς δὲ νῦν ἔχει, 1344
 καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.

ΗΛ. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν φράσον.

- OP. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
 OP. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χέρας ποτέ,
 ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς; OP. οὐ τὸ Φωκῆων πέδον
 ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν. 1350
 ΗΛ. ἢ κείνος οὗτος οὐ ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
 μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ,
 OP. ὅθ' ἐστί· μὴ μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
 ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτήρ δόμων
 Ἀγαμέμνονος, πῶς ἤλθες; ἢ σὺ κείνος εἰ, 1355
 ὃς τόνδε καμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
 ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
 ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
 ξυνῶν μ' ἔληθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλὰ με
 λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί; 1360
 χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
 χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
 ἤχθηρα καφίλῃσ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
 ΠΑΙ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
 πολλὰ κνυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι, 1365
 αἱ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῇ.
 σφῶν δ' ἐννέπω γὰρ τοῖν παρεστώτοιν ὅτι
 νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
 νῦν οὐτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
 φροντίζεθ' ὥς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις 1370
 ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
 OP. οὐκοῦν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγων,
 Πυλάδῃ, τόδ' εἴη τοῦργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
 χωρεῖν ἔσω, πατρῶα προσκύσανθ' ἔδη
 θεῶν, ὅσοι περ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. 1375
 ΗΛ. ἄναξ Ἀπολλὸν, ἵλεως ἀντοῖν κλύε,

ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δη
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερσί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἐξ οἷων ἔχω
αἰτῶ, προπίνω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἄρωγος τῶνδε τῶν βουλευμάτων, 1381
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

ΧΟ. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται
τὸ δυσέριστον αἶμα φυσῶν Ἀρης. 1385
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφνυτοι
κύνες,

ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ
τοῦμόν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον. 1390
παράγεται γὰρ ἐνέρων
δολιόπους ἄρωγος εἴσω στέγας,
ἀρχαιοπλουτα πατρὸς εἰς ἐδῶλια,
νεακόνητον αἶμα χειροῖν ἔχων· ὁ Μαΐας δὲ
παῖς 1395

Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κούκέτ' ἀμμένει.

ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες ἀντίκα
τελοῦσι τοῦργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.

ΧΟ. πῶς δῆ; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς
τάφον

λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας. 1401

ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ἤξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ'
ὅπως

1384 — 1390. = 1391 — 1397.

1398 — 1421. = 1422 — 1441.

Αἰγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.

ΚΛ. αἰαῖ. ἰὼ στέγαι.

φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι. 1406

ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλοι;

ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φριξαι.

ΚΛ. οἴμοι τάλαινα'. Αἰγισθε, ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς,

ΗΛ. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὦ τέκνον
τέκνον, 1410

οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ' οὗτος οὐδ' ὁ γεννήσας πατήρ.

ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε
μοῖρα καθαμερία φθίνειν ἔχει.

ΚΛ. ὦμοι πέπληγμα. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις,
διπλῆν. 1415

ΚΛ. ὦμοι μάλ' αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγισθῶ θ'
ὁμοῦ.

ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γὰρ ὑπαὶ κείμενοι.
παλίσρυντον γὰρ αἶμ' ὑπεξαίρουσι τῶν 1420
κτανόντων οἱ πάλοι θανόντες.

καὶ μὴν πάρεσιν οἶδε· φοινῖα δὲ χεῖρ
στάξει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ' ἔχω ψέγειν.

ΗΛ. Ὅρέστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τὰν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν. 1425

ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητροῶν ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.

ΗΛ. — — — — —

— — — — —

ΟΡ. — — — — —

ΧΟ. παύσασθε. λεύσσω γὰρ Αἰγισθον ἐκ προδήλου.

ΟΡ. — — — — —

ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄπορρον; ΟΡ. εἰσορᾷτέ που 1430
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγιθὼς — — — — —.

ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τὰδ' ὥς πάλιν. 1434

ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἦ νοεῖς ἐπειγέ νυν.

ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τὰνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί

ΧΟ. δι' ὧτος ἂν παῦρά γ' ὥς ἡπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὥς 1440
ὁρούση πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὓς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σέ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάσῃ 44ε
χρόνῳ θρασείαν· ὥς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἶην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.

ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με. 1450

ΗΛ. ἐνδον· φίλης γὰρ προξένου καθήνυσαν.

ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὥς ἐτητύμως;

ΗΛ. οὐκ, ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.

ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῇ μαθεῖν;

ΗΛ. πάρεστι δῆτα καὶ μάλ' ἄζηλος θέα. 1455

ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.

ΗΛ. χαίροις ἂν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε.

ΑΙ. σιγαῖν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὄρα,ν,
ὥς εἰ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος 1460

ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν
στομία δέχεται τὰμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχῶν φύσῃ φρένας.

ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τὰπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.

ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμι' ἄνευ φθόγου μὲν οὐ 1466
πεπτωκός· εἰ δ' ἐπεστι Νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾷτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κάπ' ἐμοῦ θρήνων τύχη.

ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταξ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως. 1471

ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κάπιπείσομαι· σὺ δέ,
εἰ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

ΑΙ. οἶμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν
ἀγνοεῖς; 1475

ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει
πάλαι

ζῶντας θανοῦσιν οὔνεκ' ἀνταυδᾶς ἴσα;

ΑΙ. οἶμοι, ξυνῆκα τοῦπος. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὄθ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ. 1480

ΟΡ. καὶ μάντις ὦν ἄριστος ἐσφάλλου πάλοι.

ΑΙ. ὅλωλα δὴ δεῖλαιος. ἀλλά μοι πάρες
καὶν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα
πρὸς θεῶν, ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
[τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων 1485
θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;]
ἀλλ' ὥς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθεσ
ταφεῦσιν, ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,

ἄποπτουν ἡμῶν. ὥς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γενόιτο τῶν πάλαι λυτήριον. 1490

OP χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστὶν ἄγων, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.

AI. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοῦργον, σκοτοῦ δεῖ, κοῦ πρόχειρος εἰ κτανεῖν;

OP. μὴ τάσσε· χῶρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες 1495
πατέρα τὸν ἄμυν, ὥς ἂν ἐν ταύτῳ θάνης.

AI. ἦ πᾶς' ἀνάγκη τήνδε τὴν στεγὴν ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;

OP. τὰ γούν σ'· ἐγὼ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

AI. ἀλλ' οὐ πατρῶαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας. 1500

OP. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἦ δ' ὁδὸς βραδύνεται.

ἀλλ' ἔρφ'. AI. ὑφηγοῦ. OP. σοὶ βαδιστέον
πάρος.

AI. ἦ μὴ φύγω σε; OP. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνης· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.

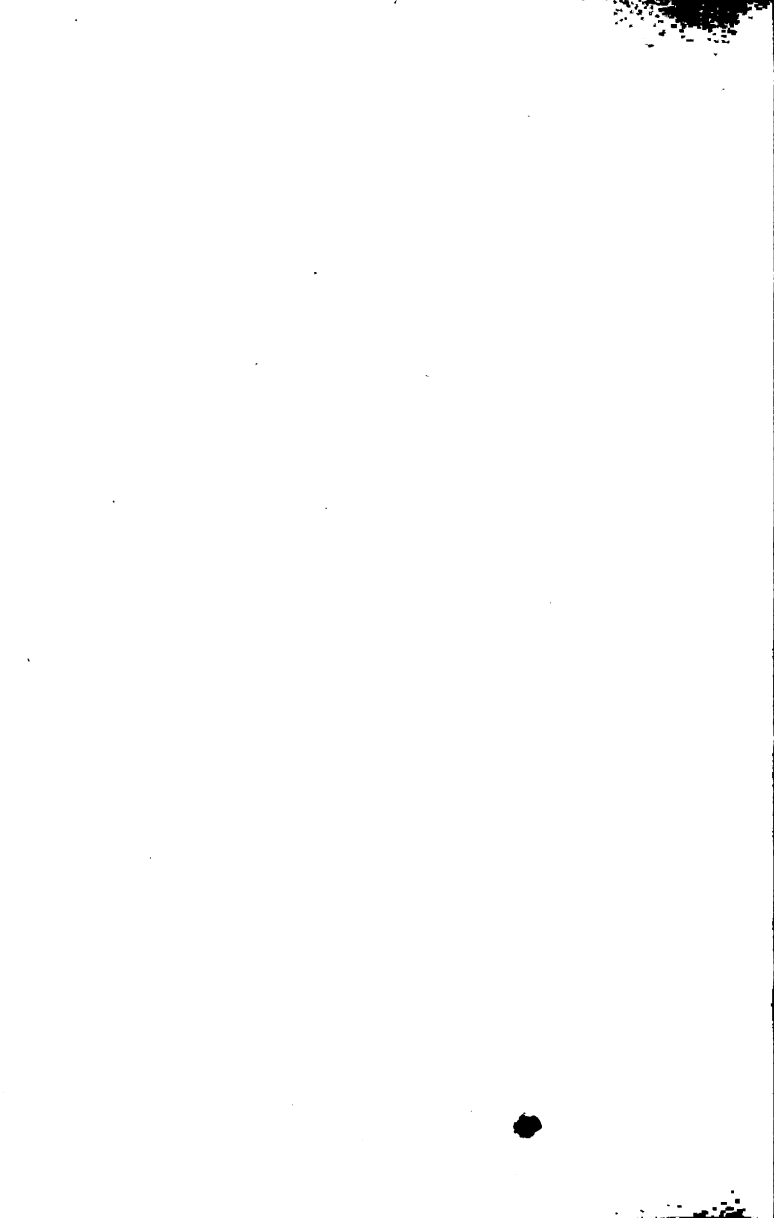
[χρῆν δ' εὐθύς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην, 1505
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ᾗν πολὺ.]

ΧΟ. ᾧ σπέρμ' Ἀτρέως, ὥς πολλὰ παθὼν

δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες

τῇ νῦν ὀρμῇ τελεωθέν.

1510

III.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΕΡΕΤΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Λαῖον.*

ΧΟΡΟΣ *γερόντων Θηβαίων.*

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

[ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ]
 ΤΡΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΤΡΑΝΝΟΥ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
 πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
 ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
 ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπόρον.
 εὐρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμαξιτοῖς
 ἄκων ἔπεφνε Λαῖον γεννήτορα.

Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θνήσιμον λύσας μέλος
 ἤσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.

λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε καὶ νόσος μακρά.

Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
 ὅπως πύθεται τοῦ κακοῦ παυστήριον,
 ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
 τὸν Λαίειον ἐκδικηθῆναι φόνον.

ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
 πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
 αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΤΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΤΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέ-
 ρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΤΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες
 αὐτὸν ἐπιγράφουσιν, ὥς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους
 ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι
 Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, οὐ ΤΤΡΑΝ-
 ΝΟΝ, αὐτὸν ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν δι-
 δασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν
 Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι.
 ἴδιον δὲ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταί, τοὺς
 πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΤΡΑΝΝΟΥΣ προσαγο-
 ρεῦντες, ὅψε ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας
 διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ
 Ἰππίας ὁ σοφιστὴς φησιν. Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων
 παρανομώτατον ἔχετον βασιλέα φησί, καὶ οὐ τύραννον.
 (Ὀδυσσ. σ, 84.)

Εἰς Ἐχεται βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα.
 προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν *Τυρρη-
 νῶν*· χαλεποὺς γάρ τινες περὶ ληστεῖαν τοὺτους γενέσθαι.
 ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον. οὔτε γὰρ
 Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν
 τύραννον ἐκ τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης
 ἐν *Κυμαίων πολιτείᾳ* τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον
 αἰσυνμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερον γὰρ ἐκείνο
 τοῦτομα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ο Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν
 τῷ *Κολωνῷ* ἐπιγέγραπται. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράμα-
 τος γινώσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πῆρωσίς τε τῶν
 ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ Ο ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩι ΤΩι ΘΗΒΑΙΩι.

Λαῖε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
 δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
 σοῦ παιδὸς χεῖρεσσι λιπεῖν φάος. ὥς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραιαῖσι πιθήσας,
 οὗ φίλον ἦρπασας υἱόν· ὁ δ' ἠϋξάτο σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
 καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον ὅσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
 ἀλλ' ὅπότεν πλείστοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βάλλῃ,
 ἔνθα τάχος γυλοῖσιν ἀφανρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλυθὶ καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτρε Μοῦσα θανόντων,
 φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
 ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς ἥνικα γαῖαν ἐφέρπει,
 πρῶτον ἐφ' τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων.
 γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
 ἀνχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι δοάζετε
ἐκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων· 5
ἄγῶ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ᾧ γεραιᾷ, φράζ', ἐπεὶ πρόπων ἔφους
πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε, 10
δείσαντες, ἢ στέρξαντες; ὥς θέλοντος ἄν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλητος γὰρ ἄν
εἶην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν.

ΙΕΡΕΤΣ.

ἀλλ', ᾧ κρατύνων Οἰδίπους χάρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίοι προσήμεθα 15
βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἰερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνὸς, οἱ δ' ἐπ' ἠθέων
λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φύλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ, πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς 20

ναοῖς, ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ.
 πόλις γὰρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
 ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε φοινίου σάλου,
 φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς, 25
 φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἐχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενουῖται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
 Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. 30
 θεοῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐξόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἐν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς·
 ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμεῖον μολῶν 35
 σκληρᾷς αἰοιδῷ δασμὸν ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον·
 νῦν τ', ὃ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα, 40
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμῖν, εἴτε του θεῶν
 φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθᾶ που·
 ὥς τοῖσιν ἐμπίροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
 ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. 45
 ἴθ', ὃ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν.
 ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὥς σὲ νῦν μὲν ἦδε γῇ
 σωτήρα κλήξει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
 στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον, 50

ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
 ὄρνιθι γὰρ καὶ τήν τότ' αἰσίῳ τύχην
 παρέσχες ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὥς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. 55
 ὥς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἐρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙ. ὦ παῖδες οἴκτροι, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτὰ μοι
 προσήλθεθ' ἱμελροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὥς ἐγὼ 60
 οὐκ ἐστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἐν' ἐρχεται
 μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον, ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε καὶ με καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 ὥστ' οὐχ ὕπνω γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε, 65
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὖ σκοπῶν ἠῦρῖσκον ἱασιν μόνην,
 ταύτην ἐπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 Κρέοντ', ἐμαντοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ 70
 ἐπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὥς πύθοιθ' ὃ τι
 δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε θυσιοίμην πόλιν.
 καὶ μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
 λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
 ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. 75
 ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοὶ θεός.

ΙΕ. ἀλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἴπας οἶδε τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙ. ὦναξ Ἀπολλων, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τφ 80

σωτήρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυστεφῆς ᾧδ' εἴρπε παγκάρπου δάφνης.

ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὥς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως, 85
τίν' ἡμῖν ἦκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλὴν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὄρθον ἐξελθόντα, πάντ' ἂν ἐντυχεῖν.

ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ. 90

ΚΡ. εἰ τῶνδε χρήξεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἔτοιμος εἶπεν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσθ.

ΟΙ. ἐς πάντας αὖδα. τῶνδε γὰρ πλεόν φέρω
τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡ. λέγοιμ' ἂν οἳ ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα. 95
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ξμφανῶς ἄναξ
μῖασμα χώρας, ὥς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙ. ποῖω καθαρυῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;

ΚΡ. ἀνδρηματοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν 100
λύοντας, ὥς τόδ' αἶμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙ. ποῖου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

ΚΡ. ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Δαῖός ποθ' ἡγεμῶν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπενθύνειν πόλιν.

ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσελθόν γέ πω. 105

ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινά.

ΟΙ. οἳ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὐρεθήσεται
ἶχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

- KP. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον 110
 ἄλωτον, ἔκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.
- OI. πότερα θ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λαῖος,
 ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπύπτει φόνος;
- KP. θεωρὸς, ὥς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
 πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὥς ἀπεστάλη. 115
- OI. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
 κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
- KP. θνήσκουσι γάρ, πλήν εἰς τις, ὃς φόβῳ φυγῶν
 ὦν εἶδε πλήν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
- OI. τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, 120
 ἀρχὴν βραχείαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
- KP. ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
 ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χειρῶν.
- OI. πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
 ἐπράσσει' ἐνθὲνδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη; 125
- KP. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν. Λαῖου δ' ὀλωλωτος
 οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
- OI. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν τυραννίδος
 οὕτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;
- KP. ἢ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
 μεθέντας ἡμᾶς τὰ φανῇ προσήγετο. 131
- OI. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὐθις αὐτ' ἐγὼ φανῶ.
 ἐπαξίως γάρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
 πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφὴν.
 ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καὶ με σύμμαχον, 135
 γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.
 ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκηδῶ μύσος.
 ὅστις γὰρ ἦν ἐκείνου ὁ κτανὼν τάχ' ἂν

καὶ μ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι. 140
 κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἑμavτὸν ὠφελῶ.
 ἀλλ' ὥς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάρυν
 ἴστασθε, τούσδ' ἄρ' αὖτε ἰκτῆρας κλάδους,
 ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροίζετω,
 ὥς πᾶν ἑμοῦ δράσοντος. ἦ γὰρ εὐτυχεῖς 145
 σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ', ἦ πεπτωκότες.
 ὦ παῖδες, ἰστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
 καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
 Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
 σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου πανστήριος. 150

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς ἄδυεπές φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυ-
 χρύσου

Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας

Θήβας; ἐκτέταμαι φοβεράν φρένα, δέματι
 πάλλων,

ἴηε Δάλιε Παιᾶν,

ἀμφὶ σοὶ ἀξόμενος τί μοι ἦ νέον, 155

ἦ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος
 εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἑλπίδος, ἅμ-
 βροτε Φάμα.

πρωῖτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διὸς, ἅμ-
 βροτ' Ἀθάνα, 159

γαιάοχόν τ' ἀδελφεᾶν 160

Ἄρτεμιν, ἃ κνκλόνετ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα
 θάσσει,

καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ

τρισοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,

εἰ ποτε καὶ προτέρως ἄτας ὑπερορнуμένως
πόλει 165

ἡνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πῆματος, ἔλθετε
καὶ νῦν.

ὦ πόποι, ἀνάρριθμα γὰρ φέρω 167

πῆματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ'
ἐνι φροντίδος ἔγχος

ὦ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα 171

κλυτὰς χθονὸς αὖξεται οὔτε τόκοισιν

ιγίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες· 174

ἄλλον δ' ἂν ἄλλω προσίδοις ἅπερ εὐπερον
ὄρνιν

κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον

ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ·

ὦν πόλις ἀνάρριθμος ὄλλυται·

νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα
κεῖται ἀνοίκτως· 181

ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπι ματέρες

ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαν

λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες ἐπιστενάρχουσιν. 185

παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρως ὄμανυλος·

ὦν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς,

εὐῶπα πέμψον ἀλκάν·

Ἄρεά τε τὸν μαλερὸν, ὃς νῦν ἄχαλκος

ἀσπιδων

190

φλέγει με περιβόατον, ἀντιάζω

παλίσσυντον δράμημα νωτίσαι πάτρας

ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμων

Θρήκιον κλύδωνα·

τέλει γὰρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,

τοῦτ' ἐπ' ἡμᾶρ ἐρχεται·

τὸν, ὦ τᾶν πυρφόρων

200

ἀστραπᾶν κράτη νέμων,

ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ φθίσον κεραυνῶ.

Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ'

ἀγκυλᾶν

203

βέλεα θέλοιμ' ἄν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι

205

ἄρωγὰ προσταχθέντα, τὰς τε πυρφόρους

Ἀρτέμιδος αἰγλας, ξὺν αἷς Λύκι' ὄρεα διάσσει·

τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,

τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,

210

οἰνωπα Βάκχον εὖιον,

Μαινάδων ὁμόστολον,

πελασθῆναι φλέγοντ'

ἀγλαῶπι — —

πεύκα' πλὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν. 215

ΟΙ. Γαίτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἐπη

κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,

ἀλκὴν λάβοις ἄν κἀνακούφισιν κακῶν·

ἀγῶ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,

ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἄν μακρὰν 220

ἔχνηνον αὐτὸ, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.

νῦν δ', ὅστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστὸς τέλει,

ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·

ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου

κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ κίνος διώλετο, 225
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεί μὲν φοβεῖται, τοῦ πικλῆμ' ὑπεξέλοι
 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀβλαβής.
 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς 230
 τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
 κέρδος τελῶ γὼ χῆ χάρις προσκείσεται.—
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ φίλου
 δείσας ἀπώσσει τοῦπος ἢ χάντοῦ τόδε,
 ἅκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ, 235
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν· 240
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὥς μιᾶσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὥς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 μαντεῖον ἐξέφηεν ἀρτίως ἐμοί.
 ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
 τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω. 245
 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος 250
 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότης,
 παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἡρασάμην.
 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
 ὑπὲρ τ' ἐμαντοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδ' ἐγὼ
 γῆς ὧδ' ἀκάρπως ἀθέως ἐφθαρμένης

οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, 255
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ γ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχὰς, αἷς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον, 260
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ ὀδυστύχησεν, ἦν ἄν ἐκπεφυκότα,
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
 ἀνδ' ὧν ἐγὼ τὰδ', ὥσπερ εἰ τοῦμοῦ πατρὸς,
 ὑπερμαχοῦμαι κἀπὶ πᾶν ἀφίξομαι, 265
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
 τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος·
 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρωῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ 270
 μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 τῷ νῦν φθереῖσθαι κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι·
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τὰδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἧ τε σύμμαχος Δίκη
 χοῖ πάντες εὐ ξυνεῖεν εἰσαεῖ θεοί. 275

ΧΟ. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὦδ', ἄναξ, ἐρῶ.
 οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοῖβον τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἰργασταί ποτε.

ΟΙ. δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς 280
 ἄν μὴ θείλωσιν οὐδ' ἄν εἰς δύναιτ' ἀνήρ.

ΧΟ. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἄν λέγοιμ' ἅμοι δοκεῖ.

ΟΙ. εἰ καὶ τρίτ' ἐστὶ, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι.

ΧΟ. ἄνακτ' ἄνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι

- μάλιστα Φοῖβω Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν 285
σκοπῶν τάδ', ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
- ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἐπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρῶν θαυμάζεται.
- ΧΟ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαι' ἔπη. 290
- ΟΙ. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
- ΧΟ. θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ὁδοιπόρων.
- ΟΙ. ἤκουσα κάγώ· τὸν δὲ θρῶντ' οὐδεὶς ὀργῃ.
- ΧΟ. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δειμάτων ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς. 295
- ΟΙ. ὦ μὴ 'στι θρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
- ΧΟ. ἀλλ' οὐξ ἐλέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἷδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ὦ
τάληθές ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνω.
- ΟΙ. ὦ πάντα νομῶν Τειρεσία, διδακτά τε 300
ἄρρητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῇ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἷα νόσφ' σύνεστιν· ἧς σὲ προστάτην
σωτηῆρά τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γὰρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἐκλυσιν 306
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λαῖον μαθόντες ἢ
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν 310
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μῖασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν

ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων. 315

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὥς δεινὸν ἐνθα μὴ τέλη
λύῃ φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διαώλεσ'. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὥς ἄθνημος εἰσελήλυθας.

ΤΕ. ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ
κἀγὼ διοίσω τοῦμόν, ἦν ἐμοὶ πῖθῃ. 321

ΟΙ. οὔτ' ἐννομ' εἶπας οὔτε προσφιλῇ πόλει
τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.

ΤΕ. ὀρῶ γὰρ οὔτε σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὼν
πρὸς καιρὸν ὀρθῶς μῆτ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω. 325

ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῆς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.

ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
τᾶμ' ὥς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά.

ΟΙ. τί φῆς; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς 330
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;

ΤΕ. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἄλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σὺ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτὲ, 335

ἀλλ' ὦδ' ἄτεγκτος ἀτελεύτητος φανεῖ;

ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σοὶ δ' ὁμοῦ
ναλοῦσαν οὐ κατείδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.

ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἐπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάξεις πόλιν; 340

ΤΕ. ἥξει γὰρ αὐτὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.

ΟΙ. οὐκοῦν ἃ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.

ΤΕ. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,

- θυμοῦ δι' ὀργῆς ἦτις ἀγριωτάτη.
OI. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὥς ὀργῆς ἔχω, 345
 ἄπερ ξυνήμ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
 καὶ ξυμφυτεῦσαι τοῦργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
 μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
 καὶ τοῦργον ἄν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
TE. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι 350
 ὥπερ προείπας ἐμμένειν, κάψ' ἡμέρας
 τῆς νῦν προσανδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ,
 ὥς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
OI. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
 τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς; 355
TE. πέφευγα· τάληθες γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω.
OI. πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἐκ γε τῆς τέχνης.
TE. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκουτα προὔτρέψω λέγειν.
OI. ποῖον λόγον; λέγ' αὐτίς, ὥς μᾶλλον μάθω.
TE. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ ἄπειρά λέγειν; 360
OI. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὐτίς φράσον.
TE. φονέα σε φημὶ τάνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
OI. ἀλλ' οὗ τι χαίρων δὶς γε πημονὰς ἐρεῖς.
TE. εἰπω τι δῆτα κάλλ', ἔν' ὀργίῳ πλέον;
OI. ὅσον γε χρῆξεις· ὥς μάτην εἰρήσεται. 365
TE. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
 αἰσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὀρᾶν ἔν' εἰ κακοῦ.
OI. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
TE. εἰπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος. 369
OI. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
 τυφλὸς τὰ τ' ὥτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ.
TE. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοὶ
 οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιεὶ τάχα.

- OI. μιᾷς τρέφει πρὸς νυκτὸς, ὥστε μήτ' ἐμὲ
 μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἂν. 375
 TE. οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
 ἱκανὸς Ἀπόλλων, ὃ τάδ' ἐκπράξει μέλει.
 OI. Κρέοντος, ἣ σοῦ ταῦτα τάξευρήματα;
 TE. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
 OI. ὦ πλουτέ καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης 380
 ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
 ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
 εἰ τῆσδ' ἄρχῃς οὐνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
 δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισεν,
 ταύτης Κρέων ὁ πιστὸς, οὐξ ἀρχῇς φίλος, 385
 λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
 ὑφεῖς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
 δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
 μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφν τυφλός.
 ἐπεὶ, φέρ' εἶπε, ποῦ σὺ μάντις εἰ σαφής; 390
 πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ φαφωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 ἡὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
 καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοῦπιόντος ἦν
 ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει.
 ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων 395
 οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολῶν,
 ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
 γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν.
 ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
 παραστατήσῃν τοῖς Κρεοντείοις πέλας. 400
 κλάων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
 ἀγρηλατήσῃν· εἰ δὲ μὴ δόκεις γέρον
 εἶναι, παθὼν ἔγνωσ ἂν οἷά περ φρονεῖς.

ΧΟ. ἡμῶν μὲν εἰκάξουσιν καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὄργῃ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ. 405
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τότε σκοπεῖν.

ΤΕ. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γούν
ἴσ' ἀντιλέξει· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ξῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία. 410
ᾧστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας·
σὺ καὶ δέδορκας κοῦ βλέπεις ἴν' εἰ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα νάεις, οὐδ' ὅτων οἴκεῖς μέτα.
ἄρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ᾧν 415
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλήξῃ μητρόσ τε καὶ τοῦ σοῦ πα-
τρὸς

ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν, 420
ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνοσμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πληῆθος οὐκ ἐπαίσθάνει κακῶν,
ἃ σ' ἐξισώσει σοῖ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις. 425
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεται ποτε.

ΟΙ. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλυεῖν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θάσσηον; οὐ πάλιν 430
ἄπορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;

ΤΕ. οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ κάλεις.

- ΟΙ. οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα φωνήσουτ', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμούς ἐστειλάμην.
- ΤΕ. ἡμεῖς τοιοῖδ' ἐφυμεν, ὥς μὲν σοὶ δοκεῖ, 435
μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἐφυσαν, ἐμφρονες.
- ΟΙ. ποιοῖσι; μείνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
- ΤΕ. ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
- ΟΙ. ὥς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαφῃ λέγεις.
- ΤΕ. οὐκ οὖν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἐφυς; 440
- ΟΙ. τοιαῦτ' ὀνειδίξ', οἷς ἐμ' εὐρήσεις μέγαν.
- ΤΕ. αὐτῇ γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
- ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
- ΤΕ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σὺ, παῖ, κόμιξέ με.
- ΟΙ. κομιζέτω δῆδ'· ὥς παρὼν σὺ γ' ἐμποδὼν 445
ὀχλεῖς, συθεῖς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον
- ΤΕ. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὐνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλα
ζητεῖς ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον 450
τὸν Λαίτιον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἴτα δ' ἐγγενὴς
φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπι 455
σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυνῶν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, καὶ ἥς ἐφύ
γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν 460
εἴσω λογιζοῦ· κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
φασκεῖν ἐμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.

ΧΟ. τίς ὄντιν' ἄθεσπιέπεια Δελφίς εἶπε πέτρα 463
 ἄρρητ' ἄρρητων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
 ὦρα νιν ἀελλάδων 466

ἵππων σθεναρώτερον

φυγᾶ πόδα νωμᾶν.

ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει

πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας, 470

δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται

Κῆρες ἀναπλάκῃτοι.

ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανείσα 473

φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ'
 ἰχνεύειν. 475

φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν

ῥῆλιν ἀνά τ' ἄντρα καὶ

πέτρας ἄτε ταῦρος,

μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,

τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων 480

μαντεῖα· τὰ δ' αἰὶ

ζῶντα περιποτᾶται.

δεινὰ μὲν οὖν, δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἶωνο-
 θέτας, 483

οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω
 δ' ἀπορῶ. 485

πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὀρῶν οὔτ'
 ὀπίσω.

τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις

ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθέν
 ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω 490

463 — 472. = 473 — 482.

483 — 497. = 498 — 512.

ἔμαθον, πρὸς οὗτον δὴ βασάνῳ
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἰμ' Οἰδιπόδα λαβ-
δακίδαις 495

ἐπίκουρος ἀθλήων θανάτων.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς ὃ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ
καὶ τὰ βροτῶν 498

εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γὰρ
φέρεται, 500

κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφία δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνὴρ.

ἀλλ' οὐποτ' ἔγωγ' ἂν, πρὶν ἰδοίμ' ὀρθὸν ἔπος,
μεμφομένων ἂν καταφάην.

φανερὰ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
ποτὲ, καὶ σοφὸς ὦφθη βασάνῳ θ' ἀδύπολις·
τῷ ἀπ' ἐμᾶς 510

φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν.

KP. ἄνδρες πολλταί, δαίμ' ἔπη κεκυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς 515
ταῖς νῦν νομίζει πρὸς τί μου πεπονθένει
λόγοισιν εἴτ' ἐργοῖσιν ἐς βλάβην φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακράωνος πόθος,
φέρουσι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει, 520
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.

XO. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦναιδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μάλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.

KP. τοῦ πρὸς δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι 525
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγει;

- ΧΟ. ἡνδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμη τίη.
 ΚΡ. ἐξ ὁμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς φρενὸς
 κατηγορεῖτο τοῦ πικλῆμα τοῦτό μου;
 ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρῶ.
 αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾶ. 531
 ΟΙ. οὗτος σὺ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ τοσόνδ' ἔχεις
 τόλμης πρύσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
 ἵκου, φονεὺς ὦν τοῦδε τᾶνδρὸς ἐμφανῶς
 ληστῆς τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος; 535
 φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
 ἢ τοῦργον ὥς οὐ γνωριῶμί σου τόδε
 δόλῳ προσέρπον κοῦκ ἀλεξοίμην μαθών;
 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦ γχέλρημά σου, 540
 ἄνευ τε πλήθους καὶ φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλλίσκεται;
 ΚΡ. οἶσθ' ὥς ποιήσον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, κατὰ κρῖν' αὐτὸς μαθών.
 ΟΙ. λέγειν σὺ δεινὸς, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς 545
 σοῦ· δυσμενῇ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἡύρηκ' ἐμοί.
 ΚΡ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὥς ἐρῶ.
 ΟΙ. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράξ', ὅπως οὐκ εἰ κακός.
 ΚΡ. εἰ τοι νομίζεις κτήμα τὴν αὐθαδίαν
 εἶναι τι τοῦ νοῦ χωρὶς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς. 550
 ΟΙ. εἰ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῇ κακῶς
 δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
 ΚΡ. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἐνδικ' εἰρησθαι· τὸ δὲ
 πάθῃμ' ὅποιον φῆς παθεῖν δίδασκέ με.
 ΟΙ. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὥς χρεῖη μ' ἐπὶ 555
 τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαι τινα;

- KP. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευμάτι.
 OI. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λαῖος χρόνον
 KP. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
 OI. ἄφαντος ἔρρει θανάσιμῳ χειρώματι; 560
 KP. μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
 OI. τότε οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
 KP. σοφός γ' ὁμοίως καὶ ἴσου τιμώμενος.
 OI. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότε ἐν χρόνῳ;
 KP. οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας. 565
 OI. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;
 KP. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.
 OI. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ἠῦδα τάδε;
 KP. οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγαῖν φιλῶ.
 OI. τὸ σὸν δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν. 570
 KP. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἄρνήσομαι.
 OI. ὀθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τάσδ' ἐμὰς
 οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖου διαφθοράς.
 KP. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δέ σου
 μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ κάμου σὺ νῦν. 575
 OI. ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἀλώσομαι.
 KP. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γῆμας ἔχεις;
 OI. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
 KP. ἄρχεις δ' ἐκέλευε ταῦτ' αἰετὶς ἴσον νέμων;
 OI. ἂν ἡ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται. 580
 KP. οὐκ οὖν ἴσουμαι σφῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
 OI. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
 KP. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὥς ἐγὼ σ' αὐτῷ λόγον.
 σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
 ἄρχειν ἐλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ 585
 ἄτρεστον εὖδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξει κράτη.

ἐγὼ μὲν οὖν οὕτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα θραῦν,
 οὕτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω, 590
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ καὶ ἄκων ἔδρων
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυν;
 οὐπω τοσοῦτον ἡπατημένος κυρῶ
 ὦστ' ἄλλα χρήζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλὰ. 595
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χρήζοντες αἰκάλλουσί με·
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἐνι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε;
 οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν. 600
 ἀλλ' οὕτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὕτ' ἂν μετ' ἄλλου θρωόντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
 πεύθου τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι·
 τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς 605
 κοινῇ τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπλῇ κτάνῃς
 ψήφῳ, διπλῇ δὲ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβὼν,
 γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς.
 φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω 611
 καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοντον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τὰδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος·
 κακὸν δὲ καὶ ἐν ἡμέρᾳ γνούςῃς μῦθ. 615
 καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,

- ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
 ΟΙ. ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 χωρῇ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν.
 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν 620
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.
 ΚΡ. τί δῆτα χρήξεις; ἡ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
 ΟΙ. ἥκιστα· θνήσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
 ΚΡ. ὅταν προδείξης οἶόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
 ΟΙ. ὥς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις; 625
 ΚΡ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. ΟΙ. τὸ γοῦν
 ἐμόν.
 ΚΡ. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κάμόν. ΟΙ. ἀλλ' ἔφυς κακός.
 ΚΡ. εἰ δὲ ξυνίης μηδέν; ΟΙ. ἀρκτέον γ' ὅμως.
 ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὦ πόλις πόλις.
 ΚΡ. κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. 630
 ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
 τὸ νῦν παρῆστος νεῖκος εὖ θέσθαι χρεῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ' οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς 635
 οὔτῳ νοσοῦσης ἴδια κινουῦντες κακά;
 οὐκ εἰ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος ἐς μέγ' οἴσετε;
 ΚΡ. ὦμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δρᾶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν, 640
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτείνειν λαβῶν.
 ΟΙ. ξύμφημι δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
 εἴληφα τοῦμόν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
 ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἰ σέ τι

- δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν. 646
ΙΟ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
 μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεις θεῶν,
 ἔπειτα καὶ μὲ τούσδε θ' οἷ πάρεισί σοι.
ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ, λίσσομαι. 649
ΟΙ. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
ΧΟ. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
 καταίδεσαι.
ΟΙ. οἶσθ' οὖν ἂν χρήξεις; **ΧΟ.** οἶδα. **ΟΙ.** φράξε
 δῆ τί φῆς. 654
ΧΟ. τὸν ἐναγῇ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ
 σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.
ΟΙ. εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῆς, ἐμοὶ
 ζητῶν ὀλεσθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΧΟ. οὐ τον πάντων θεῶν θεὸν πρόμον 660
 Ἄλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὃ τι πύματον
 ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
 ἀλλὰ μοι δυσμόρῳ γὰρ φθινὰς 665
 τρύχει ψυχὰν, τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ
 προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῶν.
ΟΙ. ὃ δ' οὖν ἵτω, κεί χροῇ με παντελῶς θανεῖν, 669
 ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ. 670
 τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
 ἐλεινόν· οὗτος δ' ἐνθ' ἂν ἢ στυγῆσεται.
ΚΡ. στυγνὸς μὲν εἰκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
 θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
 αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἁλγίσται φέρειν. 675
ΟΙ. οὔκουν μ' ἐάσεις κάκτὸς εἶ; **ΚΡ.** πορεύσομαι,

649 — 659. = 678 — 688.

660 — 668. = 689 — 697.

- σου μὲν τυχῶν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοισδ' ἴσος.
- XO. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; 678
- IO. μαθοῦσά γ' ἦτις ἡ τύχη. 680
- XO. δόκησις ἀγνώως λόγων ἤλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ
μὴ 'νδικον.
- IO. ἀμφοῖν ἀπ' ἀντοῖν; XO. ναίχι. IO. καὶ τίς
ἦν λόγος;
- XO. ἄλλις ἔμοιγ', ἄλλις, γὰρ προπονουμένας, 685
φαίνεται ἐνθ' ἔληξεν, ἀντοῦ μένειν.
- OI. ὀρᾷς ἴν' ἦκεις, ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ
τοῦμόν παρίης καὶ καταμβλύνεις κέαρ.
- XO. ὦναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἄπαξ μόνον, 689
ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
πεφάνθαι μ' ἄν, εἰ σ' ἐνοσφιζόμαν,
ὅς τ' ἐμὰν γὰρ φίλαν ἐν πόνοις
ἀλύουσας κατ' ὀρθὸν οὔρισας, 695
τανῦν τ' εὐπομπος εἰ γένοιο.
- IO. πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσσηνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
- OI. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλεόν, γύναι, σέβω· 700
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.
- IO. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
- OI. φονέα με φησὶ Λαῖου καθεστάναι.
- IO. αὐτὸς ξυνειδῶς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
- OI. μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον ἐσπέμψας, ἐπεὶ 705
τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
- IO. σύ νυν ἀφείς σεαυτὸν ὦν λέγεις πέρι
ἐμοῦ 'πάκουσον καὶ μάθ' οὔνεκ' ἐστὶ σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα. 710

χρησμός γὰρ ἦλθε Λαῖω ποτ', οὐκ ἐρῶ
 Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
 ὥς αὐτὸν ἦξοι μοῖρα πρὸς παῖδός θανεῖν,
 ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε καὶ κείνου πάρα.
 καὶ τοῦ μὲν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένου ποτὲ 715
 ληστὰι φουρέυουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς·
 παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
 τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνζεύξας ποδοῖν
 ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.
 κάνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκείνον ἦνυσεν 720
 φονεῖα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λαῖον
 τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παῖδός παθεῖν.
 τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
 ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
 χρεῖαν ἔρευνᾷ ῥαδίως αὐτὸς φανεῖ. 725
 ΟΙ. οἴομ' ἐκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
 ψυχῆς πλάνημα ἀνακλίνησις φρενῶν.
 ΙΟ. ποίας μερίμνης τοῦθ' ὑπο στραφεῖς λέγεις;
 ΟΙ. ἔδοξ' ἀκρυῖσαι σοῦ τόδ', ὥς ὁ Λαῖος
 κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἀμαξιτοῖς. 730
 ΙΟ. ἡὐδᾶτο γὰρ ταῦτ' οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
 ΟΙ. καὶ παῦ' σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὐ τόδ' ἦν πάθος;
 ΙΟ. Φωκίς μὲν ἢ γῆ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
 ἐς ταῦτ' Ἀελφῶν καπὸ Δαυλίας ἄγει.
 ΟΙ. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξ ἐληλυθώς; 735
 ΙΟ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθινοῦς
 ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
 ΟΙ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβρύλευσαι πέρι;
 ΙΟ. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
 ΟΙ. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λαῖον φύσιν 740

- τίν' ἤλθε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων.
 IO. μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα,
 μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάται πολὺ.
 OI. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαντὸν εἰς ἀράς
 δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι. 745
 IO. πῶς φῆς; ὁκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἀναξ.
 OI. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
 δείξεις δὲ μᾶλλον, ἣν ἐν ἐξείπῃς ἔτι.
 IO. καὶ μὴν ὁκνῶ μὲν, ἂν δ' ἔρη μαθοῦσ' ἐρῶ.
 OI. πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων 750
 ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
 IO. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
 κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαῖον μία.
 OI. αἰαῖ, τὰδ' ἦδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
 ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι; 755
 IO. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἔκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
 OI. ἦ κὰν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρῶν;
 IO. οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἤλθε καὶ κράτη
 σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαῖόν τ' ὀλωλότα,
 ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν 760
 ἀγρούς σφε πέμψαι καπλ ποιμνίων νομάς,
 ὡς πλειστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως.
 καῖπεμψ' ἐγὼ νιν· ἄξιός γάρ οἱ' ἀνὴρ
 δοῦλος φέρειν ἦν τῇσδε καὶ μεῖζω χάριν.
 OI. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν; 765
 IO. πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
 OI. δέδοικ' ἐμαντὸν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
 εἰρημέν' ἦ μοι δι' αἶ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
 IO. ἀλλ' ἵζεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
 καὶ γὰρ τὰ γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ. 770

- ΟΙ. ┐
 κοῦ μὴ στερηθῆς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
 ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἄν καὶ μελζονι
 λέξαιμ' ἄν ἢ σοὶ διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών;
 ἐμοὶ πατήρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
 μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρὶς. ἡγόμην δ' ἀνὴρ 775
 ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχῃ
 τοιάδ' ἐπέσθῃ, θαυμάσαι μὲν ἄξια,
 σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια.
 ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθῃ
 καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαστὸς ὥς εἶπεν πατρί. 780
 κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
 μόλις κατέσχον, θάττερά δ' ἰὼν πέλας
 μητρὸς πατρὸς τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
 τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
 κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιιν ἑτερπόμην, ὅμως δ' 785
 ἐκνιξέ μ' ἀεὶ τοῦθ'· ὑφέτρπε γὰρ πολὺ. ┐
 λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
 Πυθιάδε, καὶ μ' ὁ Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην
 ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
 καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προῦφηνεν λέγων, 790
 ὥς μητρὶ μὲν χρεῖή με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὀρᾶν,
 φονεὺς δ' ἐσόλμην τοῦ φυτεύσαντος πατρὸς.
 κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα 795
 ἔφρευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψόλμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνειδῇ τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἰκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς ┐
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 καὶ σοι, γύναι, τάληθές ἐξερῶ. τριπλῆς 800

ὅτ' ἢ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθα μοι κῆρυξ τε καὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἶον αὐτῆς,
 ξυνηντίαζον· καὶ ὁδοῦ μ' ὅθ' ἤγεμὼν
 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἤλαυνέτην. 805
 καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παίω δι' ὀργῆς· καὶ μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρα,
 ὄχους παραστέιχοντα τηρήσας μέσσην
 κάρη διπλοῖς κέντροισί μου καθέκετο.
 οὐ μὲν ἴσῃ γ' ἔπισεν ἀλλὰ συντόμως 810
 σκήπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίσκεται·
 κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας, εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσήκει Λαῖου τι συγγενὲς, 814
 τίς ἐχθροδαίμων μάλλον ἢ γένοιτο' ἀνὴρ;
 οὐ μὴ ξένων ἔξεστι μῆδ' ἀστῶν τινὶ
 δόμοις δέχεσθαι, μῆδὲ προσφωνεῖν τινα,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἢ
 ἡ' γὰρ π' ἐμαντῷ τάσδ' ἀράς ὁ προστιθείς. 820
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χειρὶν ἐμαῖν
 κραίνω, δι' ὧν περ ὦλετ'. ἄρ' ἔφυν κακός;
 ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἰ με χρὴ φυγεῖν,
 καὶ μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμούς; ἰδεῖν
 μῆδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ 825
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακταεῖν;
 ἄρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα θαίμονάς τις ἂν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθολή λόγον;

Post 814 sequebatur τίς τοῦδε γ' ἀνδρὸς νῦν ἔστ'
 ἀθλιώτερος;

Post 826 sequebatur Πόλυβον, ὃς ἐξέφυνε καὶ ἐθρεψέ με.

μη δῆτα, μη δῆτ', ὦ θεῶν ἄγνόν σεβας, 830
 ἰδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαλὴν ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
 κηλὶδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν 835
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙ. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟ. πεφασμένον δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία;
 ΟΙ. ἐγὼ διδάξω σ'· ἦν γὰρ εὗρεθῇ λέγων 840
 σοὶ ταῦτ', ἐγωγ' ἂν ἐκπεφενγοίην πάθος.

ΙΟ. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
 ΟΙ. ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
 ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
 λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτανον·
 οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἰς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. 845

ΙΟ. εἰ δ' ἄνδρ' ἐν' οἷόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
 τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.
 ΙΟ. ἀλλ' ὥς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο,
 κοῦκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
 πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε. 850

ΙΟ. εἰ δ' οὖν τι κάκτρεποίτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
 οὔτοι ποτ', ὦναξ, σόν γε Λαῖου φόνον
 φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὃν γε Λοξίας
 διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

ΙΟ. καίτοι νιν οὐ κελνός γ' ὁ δύστηνός ποτε 855
 κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροισεν ὦλετο.
 ὧστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
 βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙ. καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

- πέμψον τινὰ στελοῦντα μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. 860
- ΙΟ. πέμψω ταχύνασ' · ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὐ σοι φίλον.
- ΧΟ εἰ μοι ξυνείη φέροντι
μοῖρα τὰν εὖσεπτον ἀγνείαν λογῶν
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται 865
ὑψίποδες, οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος
πατήρ μόνος, οὐδέ νιν
θνατὰ φύσις ἀνέρων
ἔτικτεν, οὐδὲ μήποτε λάθρα κατακοιμάσῃ · 870
μέγας ἐν τούτοις θεὸς, οὐδὲ γηράσκει.
ὔβρις φυτεύει τύραννον · 873
ὔβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἂ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα, 875
ἄκρότατον εἰδαναβᾶσ'
αἶπος ἀπότομον ᾧρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
χρηῖται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἰσχων. 881
εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, 883
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων, 885
κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα,
δυσπότημον χάριν χλιδαῖς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, 890
ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματᾶζων.

863 — 872. = 873 — 882.

883 — 896. = 897 — 910.

τίς ἐτι πότ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλη
 εὔζεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
 εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμιαί, 895
 τί δεῖ με χορεύειν;
 οὐκέτι τὸν ἄδικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν
 σέβων,
 οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναὸν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμ-
 πίαν,

εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα 901
 πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἵπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσω, μὴ λάθοι
 σὲ τὰν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. 905
 φθίνοντα γὰρ Πυθόχορηστα Λαῖου
 θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,
 κοῦδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα. 910

ΙΟ.

χάρας ἄνακτες, δόξα μοι παρ᾽εστάθῃ
 ναοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούσῃ κάπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἶρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ 915
 ἔννοους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
 ὅτ' οὖν παραινοῦς· οὐδὲν ἐς πλεον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιςτος γὰρ εἰ,
 ἰκέτις ἀφίγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν, 920
 ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγῇ πόρῃς·
 ὥς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
 κελῖνον βλέποντες ὥς κυβερνήτην νεῶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

- ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὧ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου; 925
- ΧΟ. στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἐνδον, ὧ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κέλινου τέκνων.
- ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελὴς δάμαρ. 930
- ΙΟ. αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὧ ξέν'· ἄξιός γάρ εἰ
τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ φράξ' ὅτου
χρήζων ἀφίξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.
- ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.
- ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφινγμένος; 935
- ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
- ΙΟ. τί δ' ἐστι; ποῖαν θύναμιν ᾧδ' ἔχει διπλῆν;
- ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠυδαῖτ' ἐκεῖ. 940
- ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἐτι;
- ΑΓ. οὐδ' ἦτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
- ΙΟ. πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ;
- ΑΓ. τέθνηκεν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἄξιῶ θανεῖν.
- ΙΟ. ὧ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότητάδ' ὡς τάχος 945
μολοῦσα λέξεις; ὧ θεῶν μαντεύματα,
ἵν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφρευγε μὴ κτάνοι, καὶ νῦν ὃδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
- ΟΙ. ὧ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα, 950
- ΙΟ. τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωματίων;
ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλίων

τὰ σέμν' ἔν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;
 ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελαῶν 955
 ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.

ΟΙ. τί φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημήνας γενοῦ.

ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
 εὖ ἴσθ' ἐκείνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ; 960

ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάξει ῥοπή. *μικρὰ παλαιὰ*

ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἐφθιτο.

ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.

ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί θῆτ' ἄν, ᾧ γύναι, σκοποῖτό τις
 τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω 965

κλάζοντας ὕρνους, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
 κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν

κεύθει κάτωδῇ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε

ἄψανστος ἔρχους, εἴ τι μὴ τῷ μῶ πόθῳ

κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἄν θανὼν εἴη ἔξ ἐμοῦ. 970

τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα
 κεῖται παρ' Αἰδῇ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.

ΙΟ. οὐκ οὖν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙ. ἡὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟ. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης. 975

ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ;

ΙΟ. τί δ' ἄν φοβοῖτ' ἄνθρωπος ᾧ τὰ τῆς τύχης

κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;

εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.

σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα· 980

πολλοὶ γὰρ ἤδη κὰν ὀνείρασιν βροτῶν

μητρὶ ξυνηυνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ

- παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.
- ΟΙ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξελεγκτό σοι,
εἰ μὴ' κύρει ζωσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεί 985
ξῆ, πᾶσ' ἀνάγκῃ, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
- ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
- ΟΙ. μέγας, ξυνήμ'. ἀλλὰ τῆς ζωσῆς φόβος.
- ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
- ΟΙ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἥς ᾧκει μέτα. 990
- ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;
- ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινὸν, ὃ ξένε.
- ΑΓ. ἦ ῥητόν; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
- ΟΙ. μάλιστά γ'. εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ 995
χρηῖναι μιγῆναι μητρὶ τήμαντοῦ, τό τε
πατρῶον αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλεῖν.
ὧν οὔνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπόφικιστ'. εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἠδιστον βλέπειν.
- ΑΓ. ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; 1000
- ΟΙ. πατρός τε χρηζῶν μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
- ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
ἐπέπερ εὐνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
- ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
- ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως 1005
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι.
ΟΙ. ἀλλ' οὔποτε εἰμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
- ΑΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἰ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
- ΟΙ. πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκει με.
- ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις οὔνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν. 1010
- ΟΙ. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
- ΑΓ. ἦ μὴ μίasma τῶν φυτευσάντων λάβῃς;

- ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
 ΑΓ. ἄρ' οἴσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;
 ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
 ΑΓ. ὁδοῦνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει. 1016
 ΟΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυνσέ με;
 ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τάνδρως, ἀλλ' ἴσον.
 ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
 ΑΓ. ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὐτ' ἐκεῖνος οὐτ' ἐγώ. 1020
 ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
 ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβάν.
 ΟΙ. καὶ θ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
 ΑΓ. ἦ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
 ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας, ἦ τυχῶν μ' αὐτῷ δίδως; 1025
 ΑΓ. εὐρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
 ΟΙ. ὧδοιπόροις δὲ πρὸς τί τοῦσδε τοὺς τόπους;
 ΑΓ. ἐνταῦθ' ὀρεῖοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
 ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κάπλι θητεία πλάνης;
 ΑΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
 ΟΙ. τί δ' ἄλλος ἴσχοντ' ἐν κακοῖς με λαμβάνεις; 1031
 ΑΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
 ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
 ΑΓ. λύω σ' ἔχοντο διατόρους ποδοῦν ἀκμάς. 1035
 ΟΙ. θεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνελόμην.
 ΑΓ. ὧστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἰ.
 ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρὸς, ἦ πατρὸς, φράσον.
 ΑΓ. οὐκ οἶδ'. ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον φρονεῖ.
 ΟΙ. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχῶν;
 ΑΓ. οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι. 1040
 ΟΙ. τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
 ΑΓ. τῶν Λαῖου δῆπου τις ὠνομάζετο.

- ΟΙ. ἡ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
 ΑΓ. μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
 ΟΙ. ἡ καὶ σὺ ἐτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ; 1045
 ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.
 ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστῶτων πέλας,
 ὅστις κάτοιιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
 εἰτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;
 σημῆναθ', ὥς ὁ καιρὸς ἠύρῃσθαι τάδε. 1050
 ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
 ὃν καμάτευες πρόσθιν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
 ἦδ' ἂν τάδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
 ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὄντιν' ἀρτίως
 μολεῖν ἐφικέμεσθαι τόν θ' οὗτος λέγει; 1055
 ΙΟ. τίς θ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
 ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.
 ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβὼν
 σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοῦμὸν γένος.
 ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαντοῦ βίου 1060
 κήδει, ματεύσῃς τοῦθ'· ἄλλις νοσοῦσ' ἐγώ.
 ΟΙ. θάρσει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἐὰν ἐγὼ κ' τρίτης
 μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακῇ.
 ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾷ τάδε.
 ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
 ΙΟ. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῶστά σοι λέγω. 1066
 ΟΙ. τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
 ΙΟ. ὦ δύσποτμ', εἶθε μήποτε γνολῆς ὃς εἶ.
 ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτήρᾳ μοι;
 ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει. 1070
 ΙΟ. ἰὸν ἰὸν, δύστηνε· τοῦτο γὰρ σ' ἔχω
 μόνον προσεπειν, ἄλλο δ' οὐποτ' ὕστερον.

- ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῇσδ' ἀναρρήξει κακά. 1075
- ΟΙ. ὁποῖα χρήζει φηγνύτω· τοῦμόν δ' ἐγώ,
κεί σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἔσως, φρουεῖ γὰρ ὥς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων 1080
τῆς εὐ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρόν καὶ μέγαν διώρισαν.
τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιν ποτὲ
ἄλλοις, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοῦμόν γένος. 1085
- ΧΟ. εἶπερ ἐγὼ μάντις εἰμι καὶ κατὰ γνώμαν ἰδρὺς,
οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρῶν, οὐκέτι τὰν ἐτέραν 1090
πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὥς ἐπλήρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἶη.
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων
ἄρα 1098
- Νύμφα ὀρεσσιβάτα που 1100
Πανὶ πλαθεῖς; ἢ σύ γε καὶ γενέτας
Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
εἰθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσει, 1104
εἰθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων σ'
εὗρημα δέξαιτ' ἐκ του

1086 — 1097. = 1098 — 1109.

10*

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίξει.

- ΟΙ. εἰ χρή τι καμὲ μὴ συναλλάξαντά πω, 1110
 πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,
 ὄνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἐν τε γὰρ μακρῷ
 γήρᾳ ξυνάδει τῷδε τάνδρῳ σύμμετρος,
 ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
 ἔγνωκ' ἔμαντοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου 1115
 προὔχοις τάχ' ἂν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
- ΧΟ. ἔγνωκα γὰρ, σάφ' ἴσθι· Λαῖου γὰρ ἦν
 εἶπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνὴρ.
- ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 ἦ τόνδε φράξεις; ΑΓ. τοῦτον, ὄνπερ εἰσορᾷς.
- ΟΙ. οὗτος σὺ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων 1121
 ὅς' ἂν σ' ἐρωτῶ. Λαῖου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

- ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς
- ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἦ βίον τίνα;
- ΘΕ. ποιμνiais τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμεν. 1125
- ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύνανλος ὢν;
- ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
- ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθῶν;
- ΘΕ. τί χρήμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
- ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἦ ξυναλλάξας τί πως; 1130
- ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο.
- ΑΓ. κούδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
 ἄγνωτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
 ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνὶ 1135
 ἐπλησίαζον τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὄλους
 ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτουῦρον ἐκμήνους χρόνους·

χειμῶνα δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
 ἤλαυνον οὐτός τ' ἐς τὰ Λαῖου σταθμά.
 λέγω τι τούτων, ἣ οὐ λέγω πεπραγμένον; 1140

ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓ. φέρ' εἰπέ νῦν, τότε οἶσθα παῖδά μοί τινα
 δοὺς, ὥς ἐμαντῷ θρέμμα θρεψάμην ἐγώ;

ΘΕ. τί δ' ἐστὶ πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;

ΑΓ. ὅδ' ἐστίν, ὦ τᾶν, κέκνος ὃς τότε ἦν νέος. 1145

ΘΕ. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙ. ἂ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
 δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕ. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω;

ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ. 1150

ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως ποιεῖ.

ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἔρεῖς, κλάων δ' ἔρεῖς.

ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙ. οὐχ ὥς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήζων μαθεῖν; 1155

ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;

ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὥφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.

ΟΙ. ἀλλ' ἐς τόδ' ἤξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.

ΘΕ. πολλῷ γε μᾶλλον, ἣν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙ. ἀνῆρ ὅδ', ὥς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ. 1160

ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον ὥς δοίην πάλαι.

ΟΙ. πόθεν λαβῶν; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κακ ποίας στέγης;

ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μὴ, δέσποθ', ἱστόρει πλέον. 1165

ΟΙ. ὅλωλας, εἰ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕ. τῶν Λαῖου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων

- ΟΙ. ἡ δοῦλος, ἡ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
 ΘΕ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ θεινῷ λέγειν.
 ΟΙ. κἄγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον. 1170
 ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ πᾶς ἐκλήζεθ'· ἡ δ' ἔσω
 κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὥς ἔχει.
 ΟΙ. ἡ γὰρ δίδωσιν ἡδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
 ΟΙ. ὥς πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ὥς ἀναλώσαιμί νιν.
 ΟΙ. τεκουῖσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὄκνω
 κακῶν. 1175
 ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν
 λόγος.
 ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
 ΘΕ. κατοικτίσας, ὃ δέσποθ', ὥς ἄλλην χθόνα
 δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν· ὃ δὲ
 κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἰ 1180
 ὄν φησιν οὗτος, ἰσθι δύσποτμος γεγώς.
 ΟΙ. ἰοὺ ἰοὺ· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῇ.
 ὦ φῶς, τελευταίον σε προσβλέψαιμι νῦν,
 ὅστις πέφασμαι φῦς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν
 οἷς τ'
 οὐ χρῆν μ' ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτα-
 νῶν. 1185
 ΧΟ. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
 ὥς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
 τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
 τᾶς εὐδαιμονίας φέρει 1190
 ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
 καὶ δοῖαντ' ἀποκλίνει;
 τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
 1186 — 1195. = 1196 — 1203.

τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὦ τλαῖμον Οἰδιπόδα,
βροτῶν

οὐδὲν μακαρίζω · 1195

ὅστις καθ' ὑπερβολὰν 1196

τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας

τὰν γαμψώνυχα παρθένου

χρησμοφδὸν, θανάτων δ' ἐμᾶ 1200

χώρᾳ πύρρος ἀνέστα ·

ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ

ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, καὶς μεγάλαι-
σιν ἐν

Θήβαισιν ἀνάσσω.

ταρῶν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος; 1204

τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν κόποις

ξύννοικος ἀλλαγᾷ βίου;

ὦ κλεινὸν Οἰδίπου κέρα,

ᾧ μέγας λιμὴν 1208

αὐτὸς ἤρκεσεν

παιδὶ καὶ πατρὶ

θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,

πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέ-
ρουν, τάλας, 1210

σὺν' ἐδυάσθησαν ἐς τρεσόνδε;

ἐφηῦρά σ' ἄκουθ' ὁ πάνθ' ὀρεῶν χρόνος, 1213

δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι

τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον. 1215

ὦ, Δαῖτιον ὦ τέκνον,

εἶθε σ' εἶθε σε

μήποτ' εἰδόμαν.

δύρομαι γὰρ ὥς

περίαλλ' ἰὼν χέων

ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ'

ἐκ σέθεν

1220

καὶ κατεκοίμησα τοῦμὸν ὄμμα.

1222

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' αἰὲ τιμώμενοι,

οἳ ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'

ἄρελσθε πένθος, εἶπερ ἐγγενῶς ἐτι

1225

τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.

οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν

νύβαι καθαρυῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα

κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ

ἐκόντα κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν

1230

μάλιστα λυποῦσ' αἶ φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ

βαρύνστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῆς;

ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ

μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.

1235

ΧΟ. ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνοσ ποτ' αἰτίας;

ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲπραχθέντων τὰ μὲν

ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.

ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἐνι,

πέυσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.

1240

ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρηλθ' ἔσω

θυρώνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ

λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.

πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξας ἔσω

καλεῖ τὸν ἤδη Λαῖον πάλαι νεκρὸν,

1245

μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὕφ' ὧν
 θάνοι μὲν αὐτοῖς, τὴν δὲ τίκτουςαν λίποι
 τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
 γοᾷτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
 ἔξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι. 1250
 ᾧπῳς μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται·
 βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὕφ' οὗ
 οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακὸν,
 ἀλλ' εἰς ἐκείνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
 φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἑξαιτῶν πορεῖν, 1255
 γυναιῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῶαν δ' ὅπου
 κίχοι διπλὴν ἄρουραν οὐ τε καὶ τέκνων.
 λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
 οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
 δεινὸν δ' αὖσας ὡς ὑφηγητοῦ τινὸς 1260
 πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ', ἐκ δὲ πνυθμένων
 ἔκλινε κοῖλα κληῖθρα κάμπιπτει στέγη.
 οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκα εἰσείδομεν,
 πλεκταῖς ἑώρας ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
 ὅπως ὄρα νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας, 1265
 χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθενδ' ὄρα·
 ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
 ἄρας ἐπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, 1270
 αὐθῶν τοιαῦθ', ὁθούνεκ' οὐκ ὅποιοντι νιν
 οὔθ' οἷ' ἐπασχεν οὔθ' ὅποι' ἔθρα κακὰ,
 ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὕς μὲν οὐκ ἔδει
 ὀψοῖσθαι, οὕς δ' ἔχρηξεν οὐ γνωστοῖατο.
 τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κούχ ἄπαξ 1275

ἦρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνια δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίσσαν
 φόνον μυθώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χάλαζά θ' αἵματοῦσσι' ἐτέγγετο. 1279

ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν 1282

ὄλβος δικαίως· νῦν δὲ τῇδε θῆμέρα
 στεναγμὸς, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
 ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπὸν. 1285

ΧΟ. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;
 ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινὰ
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητέρ' – αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ φητά μοι,
 ὥς ἐκ χθονος ῥίψαν ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι 1290
 μενῶν δόμοις ἀραίος, ὥς ἠράσατο.

ῥώμης γε μέντοι καὶ προσηγητοῦ τικὸς
 δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μείζον ἢ φέρειν.
 δείξει δὲ καὶ σοί. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα 1295

τοιοῦτον οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποιμπάσαι.

ΧΟ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλήμων,
 προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας 1300
 μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῇ θυσδαίμονι μοίρα;
 ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαι σ', ἐθέλων
 πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
 πολλὰ δ' ἀθρεῖσθαι. 1305

Post 1279 sequebantur τὰδ' ἐκ δυοῖν ἑρμῶν, ὅ
 μονου κακὰ, | ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῇ κακὰ.

τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙ. αἰαῖ αἰαῖ, δύστανος ἐγὼ,
ποῖ γὰρ φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
φθογγὰ διαπέταται φορέδην; 1310
ὠὸ δαῖμον, ἔν' ἐξήλλου.

ΧΘ. ἐς δεινὸν, οὐδ' ἀκουστὸν, οὐδ' ἐπόνυμον.

ΟΙ. ὠὸ σκότου
νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάματόν τε καὶ θυσούριστον ὄν. 1315
οἴμοι,

οἴμοι μάλ' αὐθις· οἶον εἰσέδν μ' ἅμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μκήμη κακῶν.

ΧΘ. καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασιν
διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά. 1320

ΟΙ. ὠὸ φίλος,
σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἐτι μόνυμος· ἐτι γὰρ
ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.
φεῦ φεῦ.

οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς, 1325
καίπερ σκοτεινὸς, τήν γε σὴν αὐδὴν ἔμω.

ΧΘ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σᾶς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαμιόων;

ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
ὁ κακὰ κακὰ τελευτῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθηα. 1330
ἔπαισε δ' ἀντόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὀρεῖν,

ὅτφ γ' ὀρεῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ; 1335

ΧΘ. ἦν ταῦθ' ὅπωςπερ καὶ σὺ φῆς.

1313 — 1320. = 1321 — 1328.

1329 — 1348. = 1349 — 1368.

- ΟΙ. τί δῆτ' ἔμοι βλεπτόν, ἢ
 στερκτόν, ἢ προσήγορον
 ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἄδονᾶ, φίλοι;
 ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστα με, 1340
 ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς 1345
 ἐχθρότατον βροτῶν.
- ΧΟ. δειλῶν τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
 ὥς ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γινῶναι ποτε.
- ΟΙ. ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας
 νομάδ' ἐπιποδίας ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου 1350
 ἔρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσω.
- τότε γὰρ ἂν θανῶν
 οὐκ ἦ φίλοισιν οὐδ' ἔμοι τοσόνδ' ἄχος. 1355
- ΧΟ. θέλουντι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν.
- ΟΙ. οὐκ οὖν πατρός γ' ἂν φονεὺς
 ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
 βροτοῖς ἐκλήθην ὦν ἔφυν ἄπο.
 νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ', ἀνοσίῳν δὲ παῖς, 1360
 ὁμολεγῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
- εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν,
 τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους. 1365
- ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.
 κρείσσω γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν ἢ ζῶν τυφλός.
- ΟΙ. ὥς μὲν τὰδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι. 1370
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅμμασιν ποιοῖς βλέπων
 πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἰδοῦ μολῶν,
 οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἔμοι δυοῖν
 ἔργ' ἐστὶ κρείσσω ἀγχόνης εἰργασμένα.

ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος, 1375
 βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί.
 οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτέ·
 οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλασθ' ἱρὰ, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἐν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς 1380
 ἀπεστέρησ' ἐμαυτὸν, αὐτὸς ἐννέπων
 ὦθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Δαΐου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμήν
 ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραῖν; 1385
 ἦκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἐτ' ἦν
 πηγῆς δι' ὧτων φραγμὸς, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μᾶποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 ἔν' ἡ τυφλὸς τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἴκεῖν γλυκύ. 1390
 ἰὼ Κιθαιρῶν, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἐδειξα μήποτε
 ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἐνθεν ἡ γεγώς;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με 1395
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακὸς τ' ὢν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
 ὄρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 αἶ τοῦμὸν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο 1400
 ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι
 οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποτ' ἐπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν

- ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, ἀπέδειξατε 1406
 πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἰμ' ἐμφύλιον,
 νύμφας γυναικας μητέρας τε, χυπόσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἀνδρῶν ἔσθ' ἃ μηδὲ θρῶν καλὸν,
 ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που 1410
 καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
 ἐκρίψατ', ἐνθα μῆποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιῶσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πίθεσθε, μὴ δείσητε. τὰ μὰ γὰρ κακὰ
 οὐθεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν. 1415
ΧΟ. ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
 Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, ἐπεὶ
 χάρας λέλειπται μῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
ΟΙ. οἴμοι, τί θῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 τίς μοι φανεῖται πίστις ἐνδικος; τὰ γὰρ 1420
 πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηγύρημαι κακός.
ΚΡ. οὐχ ὥς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὐδ' ὥς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
 ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ κατασχύνεσθ' ἔτι
 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκειουσιν φλόγα 1425
 αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἥλιου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀνάλυπτον οὔτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῇ
 μήτ' ὄμβρος ἱρὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὥς τάχιστ' εἰς οἶκον ἐσκομίζετε·
 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰ γγενῆ μάλισθ' ὄρῶν 1430
 μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
ΟΙ. πρὸς θεῶν, ἐπέπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
 ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
 πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γὰρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.

- KP** καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν; 1435
- OI.** ῥηφόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ' ὅπου
θνητῶν θανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
- KP.** ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἂν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἐχρηξον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
- OI.** ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις, 1440
τὸν πατροφόντην, τὸν ἄσεβῃ μ' ἀπολλύναι.
- KP.** οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἔσταμεν
χρείας ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
- OI.** οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πέσσεσθ' ὕπερ;
- KP.** καὶ γὰρ σὺ νῦν τᾶν τῷ θεῷ πίστιν φέροις. 1445
- OI.** καὶ σοὶ γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ·
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῶον ἄστν ζῶντος οἴκητοῦ τυχεῖν, 1450
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
οὐμὸς Κιθαιρῶν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον 1455
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μὴ' πίτῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἰς', ἔτω·
παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέον,
προδῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσὶν, ὥστε μὴ 1460
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου·
ταῦν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἶν οὐποθ' ἡμῇ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ

100 ^{καταίμαι, πάντων τῶνδ' αἰὲ μετειχέτην·} 1465
^{αὐτῶν μοι μέλεισθαι·} καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
^{φασγάνῃ μ'} ἔασον καποκλαύσασθαι κακά.

101 ^{τῷ δ' ὄντι,}
^{τῷ δ' ὄντι γονῇ γενναῖε.} χερσὶ τᾶν θυγῶν
 δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον. 1470
 τί φημί;

οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοι
 δακρυρροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
 ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιον ἐμοῖν;
 λέγω τι; 1475

KP. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύννας τάδε,
 γνοῦς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἣ σ' εἶχεν πάλαι.

OI. ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῇσδε τῆς ὁδοῦ
 δαίμων ἄμεινον ἢ μὲ φρουρήσας τύχοι.
 ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἵτ', ἔλθετε 1480
 ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 αἰ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμῖν ὧδ' ὄρᾳν
 τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα·
 ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὔθ' ὄρῶν οὔθ' ἱστορῶν
 πατὴρ ἐφάνθηεν ἔνθεν αὐτὸς ἡρόδην. 1485

καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
 νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
 οἷον βιᾶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.

ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας,
 ποίας δ' ἐορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι 1490
 πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμὰς,
 τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
 τοιαῦτ' ὀνειδῇ λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς

γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα; 1495

τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ

ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,

ὄθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, καὶ τῶν ἴσων

ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφν.

τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κατὰ τίς γαμεῖ; 1500

οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὃ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ

χέρσους φθαρῆναι καγάμους ὑμᾶς χρεῶν.

ὃ πατὴρ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ

ταύταιν λέλειπαι, νῶ γὰρ, ὃ 'φυτεύσαμεν,

ὀλώλαμεν δὴ ὅντε, μή σφε περιδῆς 1505

πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας,

μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

ἀλλ' οἴκτισόν σφας, ὃδε τηλικασδ' ὀρώων

πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.

ξύννευσον, ὃ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερσὶ. 1510

σφῶν δ', ὃ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,

πόλλ' ἂν παρήνουν· νῦν δὲ τοῦτ' ἠὔχθω μόνου,

οὗ καιρὸς ἐᾷ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῶονος

ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡ. ἄλλις ἴν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης
ἔσω. 1515

ΟΙ. πειστέον, κεί μὴδὲν ἡδύ. ΚΡ. πάντα γὰρ καιρῶ
καλά.

ΟΙ. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ΚΡ. λέξεις, καὶ τότε
εἴσομαι κλύων.

ΟΙ. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. ΚΡ. τοῦ θεοῦ
μ' αἰτεῖς δόσιν

ΟΙ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἐχθιστος ἦκω. ΚΡ. τοιγαροῦν
τεύξει τάχα.

ΟΙ. φῆς τάδ' οὖν; ΚΡ. ἂ μὴ φρονῶ γὰρ ὅτι, 1460
λέγειν μάτην. 1520

ΟΙ. ἄπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στελέχε νυν,
τέκνων δ' ἀφοῦ.

ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου. ΚΡ. πάντα μὴ
βούλου κρατεῖν.

καὶ γὰρ ἀκράτησας οὗ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.
ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη καὶ κράτιστος ἦν
ἄνθρω, 1525

εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν αἶ
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν πα-
θών. 1530

Post 1525 sequebatur ὅστις οὐ ξήλω πολιτῶν καὶ τύχαις
ἐπιβλέπων

IV.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΚΡΕΩΝ.

ΞΕΝΟΣ.

ΠΟΛΥΤΡΕΪΚΗΣ

ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ο ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩΙ ΟΙΔΙΠΟΤΣ συνημμένος πω-
ἔστι τῷ ΤΤΡΑΝΝΩΙ. τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὺν ὁ
Οἰδίπους ἤδη γεραίος ὢν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ
τῆς θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος. ἦσαν γὰρ τῶν
ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. ἀφικνεῖται
δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ πυθόχρηστον, ὥς αὐτός φησι. χρη-
σθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς σεμναῖς καλουμέναις θεαῖς μεταλ-
λάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι,
ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται καὶ
διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενο-
μένη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων, καὶ
τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ
παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀγαγεῖν αὐτόν εἰς τοῦτόπῳ ἀπρα-
κτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν
χρησμὸν οὕτω τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν θαυμασίων· ὃ καὶ ἤδη γεγηρα-
κὸς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πα-
τρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ· ἣν γὰρ Κολωνῆθεν·
ᾧστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἐπιδείξαι, χαρίσασθαι δὲ
καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορρήτους
ἔσεσθαι, καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσιν ὑποτίθεται
ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν καὶ ὅτι διαστασιάσουσι πρὸς
Θηβαίους ποτὲ, καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ
τὸν τάφον αὐτοῦ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ
ἐπιπλῳ Κολωνῷ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν. ὁ δὲ χορὸς συν-
έστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίποδα ἴσμεν ἅπαντα τὰ
ἐν τῷ ἑτέρῳ ΟΙΔΙΠΟΔΙ. πεπῆρωται γὰρ καὶ ἀφίκεται
εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὀδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων,
Ἀντιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν [Ἐρι-

νύων], ὃ ἐστὶν ἐν τῷ καλουμένῳ ἱππῷ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν ἱππίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἴδανται· ἔστι γὰρ αὐτῷ πυθόχρηστον ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν· οὐ μὴ ἐστὶν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κἀκθῆται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὁρᾷ γὰρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ τούτῳ προσκἀθῆται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν χοροῦ σχήματι, μαθησόμενοι τὰ πάντα. πρῶτος οὖν ἐστὶ καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δὲ ἐστὶ καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὥς οὐδενὶ ἄλλῳ σχεδόν.

ΑΛΛΩΣ.

Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότῃ τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱδοῦς ἐδίδαξεν, υἱὸς ὢν Ἀρίστωνος ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος*, ὅς ἐστι τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι. σαφές δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἐξ ὧν ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις ἐπὶ Καλλίου ἀνάγει τοὺς τραγικούς ὑπὲρ γῆς, ὁ δὲ Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, φησὶν οὕτως·

μάκαρ Σοφοκλῆς, ὃς πολὺν χρόνον βιούς
ἀπέθανεν, εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ δεξιὸς,
πολλὰς ποιήσας καὶ καλὰς τραγωδίας,
καλῶς ἐτελεύτησ', οὐδὲν ὑπομείνας κακόν.

ἐπὶ δὲ τῷ λεγομένῳ ἱππῷ Κολωνῷ τὸ δράμα κεῖται. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος Κολωνός ἀγοραῖος πρὸς τῷ Εὐρύσακείῳ, πρὸς ᾧ οἱ μισθαρνοῦντες προσετῆκεισαν, ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῖς καθυστερρίζουσι τῶν καιρῶν διαδοθῆναι ὅψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο.

μνημονεύει τῶν θυεῖν Κολωνῶν Φερεκράτης ἐν Πιττάλῃ διὰ τούτων·

οὗτος, πόθεν ἦλθες; Ἐς Κολωνὸν ἰέμην,
οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἥ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι,
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι 5
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί.
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χῶ χρόνος ξυνὼν
μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἣ πρὸς βεβήλοις ἣ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν, 10
στῆσόν με ἀξίδρυσον, ὥς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν. μανθάνειν γὰρ ἤκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, αἶν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ Οἰδίπους, πύργοι μὲν, οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὥς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω· 15
χῶρος δ' οὐδ' ἱρὸς, ὥς ἀπεικάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦς ἀηδόνες·
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·
μακρὰν γὰρ ὥς γέροντι προὔσταλῃς ὁδόν. 20

- ΟΙ. κάθιξέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
 ΑΝ. χρόνον μὲν οὖνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
 ΟΙ. ἔχεις διδάξαι δὴ μ' ὅποι καθεύσταμεν;
 ΑΝ. τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὐ.
 ΟΙ. πᾶς γάρ τις ἤυδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων. 25
 ΑΝ. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἢ μάθω μολοῦσά ποι;
 ΟΙ. ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστὶ γ' ἐξοικήσιμος.
 ΑΝ. ἀλλ' ἐστὶ μὲν οἴκητός. οἶομαι δὲ δεῖν
 οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὀρώ.
 ΟΙ. ἢ δεῦρο προσστείχοντα κάξορμώμενον; 30
 ΑΝ. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χῶ τι σοι λέγειν
 εὐκαιρόν ἐστιν, ἐννεφ', ὡς ἀνὴρ ὄδε.
 ΟΙ. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
 αὐτῆς θ' ὀρώσης, οὖνεχ' ἡμῖν αἰσιος
 σκοπὸς προσήκεις ὧν ἀδηλοῦμεν φράσαι, 35
 ΞΕΝΟΣ.
- πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἑδρας
 ἐξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἄγνόν πατεῖν.
 ΟΙ. τίς δ' ἐσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
 ΞΕ. ἄθικτος οὐδ' οἴκητός. αἱ γὰρ ἐμποβοὶ
 θεαὶ σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. 40
 ΟΙ. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐχαίμην κλύων;
 ΞΕ. τὰς πάνθ' ὀρώσας Εὐμενίδας ὃ γ' ἐνθάδ' ἂν
 εἴποι λεῶς νιν· ἄλλα δ' ἄλλαχοῦ καλὰ.
 ΟΙ. ἀλλ' ἴλεφ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο
 ὡς οὐχ ἑδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι. 45
 ΞΕ. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ΟΙ. ξυμποραῖς ξύνθημ' ἐμῆς.
 ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τούξανιστάναι πόλεως
 δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδεῖξω τί δρω.
 ΟΙ. πρὸς νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσης,

τοιόνδ' ἀλήτην, ὦν σε προστρέπω φράσαι. 50

ΞΕ. σήμαινε, κούκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ᾧ βεβήκαμεν;

ΞΕ. ὅς οἶδα καὶ γὰρ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.

χῶρος μὲν ἱρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν
σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς 55

Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστεῖβεις τόπον,

χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδός,

ἔρεισμ' Ἀθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι

τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὐχονται σφίσιν

ἄρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοῦνομα 60

τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.

τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγῳ

τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.

ΟΙ. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;

ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι. 65

ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ἥ πλ τῷ πλήθει λόγος;

ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστν βασιλέως τάδ' ἄρχεται.

ΟΙ. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;

ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.

ΟΙ. ἄρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι; 70

ΞΕ. ὥς πρὸς τί λέξων ἢ καταρτύσων μολεῖν;

ΟΙ. ὥς ἂν προσαρκαῶν σμικρὰ κερδάνη μέγα.

ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

ΟΙ. ὅς ἂν λέγωμεν πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.

ΞΕ. οἷσθ', ὦ ξέν', ὥς νῦν μὴ σφαλῆς; ἐπείπερ εἰ 75
γενναῖος, ὥς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος.

αὐτοῦ μέν', οὐπερ ἀφάνης, ἕως ἐγὼ

τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ μὴ κατ' ἄστν δημόταις

λέξω τάδ' ἐλθών. οἶδε γὰρ κρινουσί σοι

- εἰ χρὴ σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν. 80
- ΟΙ. ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος;
- ΑΝ. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσυχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.
- ΟΙ. ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὔτε νῦν ἔδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγὼ, 85
Φοῖβρ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χάραν τερμῆαν, ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἔδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν, 90
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεδυμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἳ μ' ἀπήλασαν.
σημεῖα δ' ἦξιεν τῶνδ' ἐμοὶ παρηγγύα,
ἢ σεισμὸν, ἢ βροντὴν τιν', ἢ Διὸς σέλας. 95
ἔγνωκα μὲν νῦν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερόν
ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἄν ποτε
πρώταισιν ὑμῖν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νῆφω ἀοίνοις, καὶ πλ σεμνὸν ἐξόμην 100
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλὰ μοι, θεαί,
βίου κατ' ὁμφὰς τὰς Ἀπόλλωνος δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφὴν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, αἶε
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. 105
ἔτ', ὃ γλυκεῖται παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἔτ', ὃ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτῃ πόλιν.
οἰκτεῖρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον

- εἶδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας. 110
ΑΝ. σίγα. πορεύονται γὰρ οἷδε δὴ τινες
 χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἔδρας ἐπίσκοποι.
ΟΙ. σιγήσομαί τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
 κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
 τίνας λόγους ἐροῦσιν· ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν 115
 ἔνεστιν ἠυλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

- ὄρα. τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; 117
 ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων
 ὁ πάντων ἀκορέστατος; 120
 προσπεύθου, λεῦσσε νιν,
 προσδέρκου πανταχῇ.
 πλανάτας πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ'
 ἔγχωρος· προσέβα γὰρ οὐκ 125
 ἂν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς
 τῶνδ' ἀμαιομακεῖαν κορᾶν,
 ἃς τρέμομεν λέγειν,
 καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, 130
 ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
 εὐφάμου στόμα φροντίδος
 ἰέντες, τὰ δὲ νῦν τιν' ἦκειν
 λόγος οὐδὲν ἄξονθ',
 ὃν ἐγὼ λεύσσω περὶ πᾶν οὐπω 135
 θύναμαι τέμενος
 γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει.
ΟΙ. ὃδ' ἐκεῖνος ἐγὼ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ,
 τὸ φατιζόμενον.
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ, 140

- δεινὸς μὲν ὄραῖν, δεινὸς δὲ κλύειν.
- OI. μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.
- XO. Ζεῦ ἀλέξῃτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
- OI. οὐ πάννυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
 πρώτης, ὥ τῇσδ' ἔφοροι χώρας. 145
 δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὦδ' ἄλλοτρίοις
 ὄμμασιν εἶρπον
 καὶ πῖ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.
- XO. ἐγὼ, ἀλαῶν ὀμμάτων. 149
 ἄρα καὶ ἦσθα φνυτάλμιος, δυνσαίων;
 μακρῶν γ', ὅσ' ἐπεικᾶσαι. 150
 ἀλλ' οὐ μὰν ἐν γ' ἐμοὶ
 προσθήσεις τάσδ' ἁράς.
 περᾶς γὰρ περᾶς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ- 155
 φθέρῃ μὴ προπέσης νάπει
 ποιᾶεντι, κάθυδρος οὐ
 κρατὴρ μειλιχίων ποταῶν
 ῥεύματι συντρέχει, 160
 τῶν, ξένε πάμμορ', εὐ φύλαξαι,
 μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
 λὰ κέλευθος ἐρατύνει·
 κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 165
 λόγον εἴ τιν' οἴσεις
 πρὸς ἐμὴν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβὰς,
 ἵνα πᾶσι νόμος,
 φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.
- OI. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ; 170
- AN. ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρεὶ μελετᾶν,
 εἰκοντας ἃ δεῖ κακούμεντας.
- OI. πρόσθι γέ νῦν μου. AN. ψάνω καὶ δῆ.

- ΟΙ. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
σοὶ πιστεύσας μετὰ ναστάς. 175
- ΧΟ. οὐ τοι μῆποτε σ' ἐκ τῶνδ' ἐδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.
- ΟΙ. προβῶ; ΧΟ. ἐπὶ βαίνει πόρσω. 178
- ΟΙ. ἔτι; ΧΟ. προβίβαξε, κούρα,
πόρσω· σὺ γὰρ αἶεις. 180
- ΑΝ. ἔπεο μὰν, ἔπε' ὧδ' ἀμανρῶ
κῶλῳ, πάτερ, ᾧ σ' ἄγω.
- ΟΙ. — — — — —
- ΑΝ. — — — — —
- ΟΙ. — — — — —
- ΧΟ. τόλμα ξείνος ἐπὶ ξένης,
ὦ τλάμων, ὅ τι καὶ πόλις 185
τέτροφεν ἄφιλον ἀποστρυγεῖν
καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
- ΘΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,
ἔν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες
τὸ μὲν εἰποῖμεν, τὸ δ' ἀκούσασιν, 190
καὶ μὴ χρεῖα πολεμῶμεν.
- ΧΟ. αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνης.
- ΟΙ. οὕτως; ΧΟ. ἄλλος, ὡς ἀκούεις.
- ΟΙ. ἔσθῳ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου 195
λαῶς βραχὺς ὁ λάσας.
- ΑΝ. πάτερ, ἐμὸν τόδ'· ἐν ἀσυχαίᾳ
βάσει βάσιν ἄρμουςαι,
- ΟΙ. ἰὼ μοί μοι.

- AN. γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν 200
 προκλίνας φιλίαν ἐμάν.
 OI. ὦμοι δύσφρονος ἄτας.
 XO. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
 αὔδασον, τίς ἐφυς βροτῶν;
 τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' αὖ 205
 σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν;
 OI. ὦ ξένοι,
 ἀπόπτολις· ἀλλὰ μὴ,
 XO. τί τόδ' ἀπεννέπεις, γέρον;
 OI. μὴ μὴ μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι, 210
 μηδ' ἐξετάσης πέρα ματεύων.
 XO. τί τόδ'; OI. αἰνὰ φύσις. XO. αὔδα.
 OI. τέκνον, ὦμοι, τί γεγώνω;
 XO. τίνος εἰ σπέρματος, ὦ ξένε, φώνει, πατρόθεν.
 OI. ὦμοι ἐγὼ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν; 216
 AN. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
 OI. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
 XO. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.
 OI. Λαῖον ἴστε τιν' ὄντ'; XO. ὁοοῶ. 220
 OI. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; XO. ὦ Ζεῦ.
 OI. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; XO. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;
 OI. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.
 XO. ὦ ὦ ὦ, δύσμορος, ὦ ὦ ὦ.
 OI. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; 225
 XO. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας. ●
 OI. ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;
 XO. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἐρχεται
 ὦν προπάθη τὸ τίνειν· ἀπάτα δ' ἀπά- 230
 ταις ἐτέραις ἐτέρα παραβαλλομέ-

να πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔ-
 χειν. σὺ δὲ τῶνδ' ἐδράνων πάλιν ἔκτοπος
 αὐθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε,
 μή τι πέρα χρέος 235
 ἐμᾶ πόλει προσάψης.

AN. ὦ ξένοι
 αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
 γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
 οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων
 ἀκόντων αἰούντες αὐδάν, 240
 ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετευομεν, ὦ ξένοι,
 οἰκτεῖραθ', ἃ
 πατρὸς ὑπὲρ τοῦμοῦ μόνου ἄντομαι,
 ἄντομαι οὐκ ἄλλοις προσορωμένα
 ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὥς τις ἀφ' αἵματος 245
 ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
 αἰδοῦς κῦρσαι· ἐν ὑμῖν ὥς θεῶ
 κείμεθα τλάμονες· ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδό-
 κητον χάριν

πρὸς σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι, 250
 ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
 οὐ γὰρ ἰδοὺς ἂν ἀθρῶν βροτὸν — —
 ὅστις ἂν, εἰ θεὸς
 ἄγοι, φνγεῖν δύναιτο.

XO. ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
 οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν· 255
 τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἂν
 φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.

OI. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
 μάτην φεούσης ὠφέλημα γίγνεται,

εἰ τὰς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας 260
 εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
 σῶζειν οἷας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν,
 καῖμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστὶν, οὔτινες βάρθρων
 ἐκ τῶνδ' ἐμ' ἐξάραντες εἴτ' ἐλαύνετε,
 ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε 265
 σῶμ' οὐδὲ τάργα τᾶμ'. ἐπεὶ τὰ γ' ἔργα μου
 πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα, —
 εἰ σοὶ τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρεῖη λέγειν,
 ὦν οὔνεκ' ἐκφοβεῖ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
 ἔξοιδα. — καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν, 270
 ὅστις παθῶν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
 ἐπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιννόμην κακός;
 νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἰκόμην ἴν' ἰκόμην,
 ὕφ' ὧν δ' ἐπασχον, εἰδότες ἀπαλλύμην.
 ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι, 275
 ὥσπερ με κἀνεστήσαθ' ὧδε σῶσατε,
 καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοὺς
 μοῖρα ποιείσθε μηδαμῶς· ἡγείσθε δὲ
 βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
 βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δὲ του
 μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου. τὰδ' οὖν 281
 ξυνεῖς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
 ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
 ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυνον,
 ρύου με κἀκφύλασσε· μηδὲ μου κᾶρα 285
 τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσης.
 ἦκω γὰρ ἱρὸς εὐσεβῆς τε καὶ φέρων
 ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδ'. ὅταν δ' ὁ κύριος
 παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμῶν,

τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ 290
μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός.

ΧΟ. ταρβείν μὲν, ὦ γεραιέ, τὰνθυμήματα
πολλή 'στ' ἀνάγκη τὰπὺ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ᾠνόμασται βραχέσι. τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι. 295

ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραινὼν τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;

ΧΟ. πατρῶον ἄστν γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὃς καὶ μὲ δεῦρ' ἐπεμπεν, οἴχεται στελῶν.

ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπῆν
ἦ φροντίδ' ἔξιν, αὐτὸν ὥστ' ἐλθεῖν πέλας; 300

ΧΟ. [καὶ κάρθ', ὅταν περ τοῦνομ' αἰσθῆται τὸ σόν.

ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοῦπος ἀγγελῶν;

ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκείνος αἰῶν,]
θάρσει, παρέσται. πολὺ γὰρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεί βραδὺς 305
γῆρα, κλύων σου δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.

ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχῆς ἴκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἔσθ' ὃς οὐχ αὐτῷ φίλος;

ΑΝ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρένῶν ἔλθω, πάτερ; 310

ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναιχ' ὀρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἄσσον, Αἰτναίης ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστεφῆς
κυνῇ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει.

τί φῶ; 315

ἄρ' ἔστιν; ἄρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ ἀπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ.

τάλαινα,

οὐκ ἔστιν ἄλλη. παιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων

σάλνει με προστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι 3.
μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα.

ΟΙ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. παῖδα σὴν, ἐμὴν
δ' ὄρα·

ὄμαιμον· ἀνδρὶ δ' ἀντίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δις πατὴρ καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὥς ὑμᾶς μόλις 325
εὐρουῖσα λύπη δεύτερον μόλις βλέπω.

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦκεις; ΙΣ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὄρα·

ΟΙ. τέκνον, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.

ΟΙ. πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν
ὁμοῦ. 330

ΟΙ. ὦ σπέρμ' ὄμαιμον. ΙΣ. ὦ δὴ ἀθλίῳ τροφά.

ΟΙ. ἦ τῆσδε κάμου; ΙΣ. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.

ΟΙ. τέκνον, τί δ' ἦλθες; ΙΣ. σῆ, πάτερ, προμηθία.

ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' ἀντάγγελος,
ξὺν ᾧ περ εἶχον οἴκετῶν πιστῷ μόνῳ.

ΟΙ. οἱ δ' ἀνθρώποι ποῦ νεανίαί πονεῖν; 335

ΙΣ. εἰς' οὐπὲρ εἰσι· δεινὰ τὰν κέλινος τανῦν.

ΟΙ. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντες καὶ βίου τροφάς·
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
θακουῖσιν ἰστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι 340
τᾶξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' αἰεῖ.

σφῶν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,
σφῶν δ' ἀντ' ἐκείνων τὰ μὰ δυστήνου κακὰ
ὑπερπονεῖτον. ἦ μὲν ἐξ ὅτου νέας 345
τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,

αἶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη
 γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
 ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
 πολλοῖσι δ' ὄμβροισ ἡλίον τε καύμασιν 350
 μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
 οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφήν ἔχοι.
 σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
 μαντεῖ ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
 ἃ τοῦδ' ἐκρήσθη σώματος; φύλαξ τέ μου 355
 πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαινόμην.
 νῦν δ' αὖ τίν' ἦκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
 φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἰκοθεν στόλος;
 ἦκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
 ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι. 360
 ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἄπαθον, πάτερ,
 ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοῖης τροφήν,
 παρεῖς ἑάσω. δις γὰρ οὐχὶ βούλομαι
 πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὐτίς πάλιν.
 ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιον παῖδοιν κακὰ 365
 νῦν ἔστι, ταῦτα σημανοῦς' ἐλήλυθα.
 πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖν ἦν ἔρις Κρέοντί τε
 θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ κραίνεσθαι πόλιν,
 λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθορὰν,
 οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον. 370
 νῦν δ' ἐκ θεῶν του καῖξ ἀλιτρίας φρενὸς
 εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακῇ,
 ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
 ἧ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγῶς
 τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων 375
 ἀποστερίσκει, καῖξελήλακεν πάτρας.

- ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
 τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει
 κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστάς φίλους,
 ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον 380
 τιμῇ καθέξον, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
 ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς ἐστίν, ὃ πάτερ, λόγων,
 ἀλλ' ἔργα δεινὰ· τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ
 πόνοους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
- ΟΙ. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπιδ' ὡς ἐμοῦ θεοῦς 385
 ὦραν τιν' ἔξειν, ὥστε σωθῆναι ποτε;
- ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὃ πάτερ, μαντεύμασιν.
- ΟΙ. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
- ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνδρώποισ ποτὲ
 θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσολίας χάριν. 390
- ΟΙ. τίς δ' ἄν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
- ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
- ΟΙ. ὅτ' οὐκέτ' εἰμὶ, τηνικαῦτ' ἄρ' εἰμ' ἀνὴρ;
- ΙΣ. νῦν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὥλλυσαν.
- ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ. 395
- ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
 ἤξοντα βαιοῦ κοῦχλ' μυρίου χρόνου.
- ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἐρμήνευέ μοι.
- ΙΣ. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
 κρατῶσι μὲν σου, γῆς δὲ μὴ' μβαίνῃς ὄρων. 400
- ΟΙ. ἢ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένον;
- ΙΣ. κείνοισ' ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρὺς.
- ΟΙ. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἄν γνώμῃ μάθοι.
- ΙΣ. τυτύτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
 χώρας θέλουσι, μηδ' ἔν' ἄν σαντοῦ κρατοῖς. 405
- ΟΙ. ἢ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;

- ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἔῃ τοῦμφυλον αἵμά σ', ὦ πάτερ.
 ΟΙ. οὐκ ἄρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσιν ποτέ.
 ΙΣ. ἔσται ποτ' ἄρα τοῦτο Καδμείους βάρους.
 ΟΙ. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς; 410
 ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.
 ΟΙ. ἂ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
 ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας.
 ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκῶς κυρεῖ;
 ΙΣ. ὥς φασιν οἱ μολόντες ἐς Θήβης πέδον. 415
 ΟΙ. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
 ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κάξεπίστασθον καλῶς.
 ΟΙ. καὶ δ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
 τοῦμοῦ πόθου προύθεντο τὴν τυραννίδα;
 ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγὼ, φέρω δ' ὅμως. 420
 ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοὶ σφι μήτε τὴν πεπρωμένην
 ἔριν κατασβέσειαν, ἔν τ' ἐμοὶ τέλος
 αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
 ἣς νῦν ἔχονται κάπαναίρονται δόρυ·
 ὥς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει 425
 μείνειεν, οὔτ' ἂν οὐξεληλυθὼς πάλιν
 ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἷ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
 οὔτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
 οὐκ ἔσχον οὐδ' ἤμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
 αὐτοῖν ἐπέμφθη καὶ ἐκκηρύχθη φυγὰς. 430
 εἰποῖς ἂν ὥς θέλουντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
 πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνεσεν.
 οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
 ὀπηνίκ' ἔξει θυμὸς, ἥδιστον τέ μοι
 τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις, 435
 οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν.

χρόνῳ δ', ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
 καμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
 μεῖζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
 τὸ τηνὶκ' ἤδη τοῦτο μὲν πόλις βία 440
 ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δ' ἐπωφελεῖν,
 οἱ τοῦ πατρὸς, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
 οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἐποις σμικροῦ χάριν
 φυγὰς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἐγώ.
 ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις 445
 δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίον
 καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάργεσιν·
 τὰ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἰλέσθην θρόνους
 καὶ σκηπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.
 ἀλλ' οὐ τι μὴ λάχῃσι τοῦδε συμμάχου, 450
 οὐδέ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
 ὄνησις ἦξει. τοῦτ' ἐγῶδα, τῆσδὲ τε
 μαντεῖ' ἀκούων, συννοῶν τε τὰξέ μοι
 παλαίφαθ' ἅμοι Φοῖβος ἦνυσέν ποτε.
 πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ 455
 μαστήρα, καὶ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
 ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέληθ' ὁμοῦ
 προστατίσι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
 ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε τῇ πόλει μέγαν
 σωτήρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόρους
 ἐπάξιος μὲν, Οἰδίπους, κατοικτίσαι, 461
 αὐτός τε παῖδές θ' αἰδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς
 σωτήρα σαντὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
 παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.
 ΟΙ. ὦ φίλταθ', ὥς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει. 465
 ΧΟ. θεοῦ νῦν καθαρόν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' αἷς

τὸ πρῶτον ἴκου καὶ κατέστειψας πέδον.

ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὧ ξένοι, διδάσκετε.

ΧΟ. πρῶτον μὲν ἱρᾶς ἐξ ἀειφύτου χοᾶς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι' ὁσίων χειρῶν θυγῶν. 470

ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;

ΧΟ. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη,
ᾧν κρᾶτ' ἔρεπον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.

ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΧΟ. οἷος νεαλοῦς νεοπόκῳ μαλλῶ βαλὼν. 475

ΟΙ. εἰεν· τὸ δ' ἐνθεν ποῖ τελευτῆσαι με χρή;

ΧΟ. χοᾶς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἔω.

ΟΙ. ἢ τοῖσδε κρῶσσοις οἷς λέγεις χέω τάδε;

ΧΟ. τρισσάς γε πηγᾶς· τὸν τελευταῖον δ' ὄλον.

ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. 480

ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μὴδὲ προσφέρειν μέθν.

ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῇ μελάμφυλλος τύχη;

ΧΟ. τρεῖς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεῖς ἐλάας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.

ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ. 485

ΧΟ. ὧς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον
αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεῖ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν μὴδὲ μηκύνων βοήν.

ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι 490

δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταλήν ἐγὼ,
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἂν, ὧ ξέν', ἀμφὶ σοί.

ΟΙ. ὧ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;

ΑΝ. ἠκούσαμεν τε χῶ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.

ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν 495
τῷ μῆτε σωκεῖν μῆθ' ὀρᾶν, δυοῖν κακοῖν·

- σφῶν δ' ἄτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
 ἄρκειν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
 ψυχὴν τὰδ' ἐκτίνουσαν, ἣν εὖνους παρῆ.
 ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσειτον· μόνον δέ με 500
 μὴ λείπεται. οὐ γὰρ ἂν σθένει τοῦμόν δέμας
 ἔρημον ἔρπειν οὐδ' ὑφηγητοῦ δίχα.
- ΙΣ. ἀλλ' εἰμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
 χρῆ' σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
- ΧΟ. τοῦκείθεν ἄλλους, ὧ ξένη, τοῦδ'. ἣν δέ του 505
 σπάνιν τιν' ἰσχυρῆς, ἔστ' ἐποικος ὃς φράσει.
- ΙΣ. χωροῦμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
 φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
 οὐδ' εἰ πονοῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.
- ΧΟ. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν, ὧ
 ξεῖν', ἐπεγείρειν· 510
 ὅμως δ' ἔραμαι πνυθέσθαι.
- ΟΙ. τί τοῦτο;
- ΧΟ. τᾷς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
 ἀλγηδόνορας, ᾧ ξυνέστας.
- ΟΙ. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοιξῆς
 τᾷς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ.
- ΧΟ. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
 χρῆξω, ξέν', ὀρθὸν ἄκουσμι' ἀκοῦσαι.
- ΟΙ. ὦμοι.
- ΧΟ. στέρξον, ἱκετεύω.
- ΟΙ. φεῦ φεῦ.
- ΧΟ. πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρήξεις. 520
- ΟΙ. ἦνεγκον κακότατ', ὧ ξένοι, ἦνεγκον ἐκὼν μὲν,
 θεὸς ἴστω,

τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.

XO. ἄλλ' ἐς τί;

OI. κακᾷ μ' εὖνᾳ πόλις οὐδέν ἴδριν
γάμων ἐνέδησεν ἄτα. 525

XO. ἦ ματρόθεν, ὥς ἀκούω,
δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;

OI. ὦμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
ὦ ξεῖν'· αὐταὶ δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν 530

XO. πῶς φῆς;

OI. παῖδε, δύο δ' ἄτα

XO. ὦ Ζεῦ.

OI. ματρός κοινᾷς ἀπέβλαστον ὠδίνος.

XO. αὐταὶ γὰρ ἀπόγονοι τεαί;

OI. κοιναί τε πατρός ἀδελφεί. 535

XO. ἰώ. OI. ἰὼ θῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν·

XO. ἔπαθες OI. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

XO. ἔρεξας OI. οὐκ ἔρεξα. XO. τί γάρ; OI. ἐδε-
ξάμην

δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος 540
ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι.

XO. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον

OI. τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;

XO. πατρός; OI. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ
νόσῳ νόσον.

XO. ἔκανες OI. ἔκανον. ἔχει δέ μοι 545

XO. τί τοῦτο; OI. πρὸς δίκας τι. XO. τί γάρ;
OI. ἐγὼ φράσω.

καὶ γὰρ ἄλous ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα·

νόμῳ δὲ καθαρὸς, ἄλδρις ἐς τόδ' ἦλθον.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὃδ' ἡμῖν Αἰγέως γόνος
Θησεύς κατ' ὁμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα. 550

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἐν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἵματηρὰς ὁμμάτων διαφθορὰς
ἐγνωκά σ', ὦ παῖ Λαῖου, τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευὴ τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα 555
δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὅς εἰ, καὶ σ' οἰκτίσας
θέλω 'περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπους, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε χῆ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν προᾶξιν τύχοις 560
λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ,
ὅς οἶδα καὐτὸς ὥς ἐπαιδευθὴν ξένος,
ὥσπερ σὺ, χῶς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἠθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷμῳ κάρῳ,
ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν, 565
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσώζειν· ἐπεὶ
ἐξοιδ' ἀνὴρ ὦν χῶτι τῆς εἰς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν, ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι. 570
σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κάφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς
καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκῶς κυρεῖς·
ὥστ' ἐστὶ μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
εἰπεῖν ἃ χρηζῶ, καὶ λόγος διοίχεται.

ΘΗ τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω. 575

ΟΙ. δώσων ἱκάνω τοῦμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ

κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.

ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἤκειν φέρων;

ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἂν, οὐχὶ τῷ παρόντι που. 580

ΘΗ. ποῖω γὰρ ἢ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;

ΟΙ. ὅταν θάνω γὰρ καὶ σύ μου ταφεὺς γένη.

ΘΗ. τὰ λολίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ
ἢ λήσθιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ.

ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ μοι κεῖνα συγκομίζεται. 585

ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεὶ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν.

ΟΙ. ὄρα γε μήν· οὐ σμικρὸς, οὐκ, ἀγῶν ὄδε.

ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις;

ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖς' ἀναγκάζουσίν με.

ΘΗ. ἀλλ' οὐ θελόντων γ', οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν 590

ΟΙ. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.

ΘΗ. ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.

ΟΙ. ὅταν μάθῃς μου, νοουθέτει, τανῦν δ' ἔα.

ΘΗ. δίδασκ'. ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν.

ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά. 595

ΘΗ. ἢ τὴν παλαιὰν ξυμπορὰν γένους ἐρεῖς;

ΟΙ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.

ΘΗ. τί γὰρ τὸ μείζον ἢ κατ' ἀνθρώπου νοσεῖς;

ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
πρὸς τῶν ἐμαντοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι 600
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὥς πατροκτόνῳ.

ΘΗ. πῶς δῆτ' ἂν πεμψαίεθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;

ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοῦς ἐξαναγκάσει στόμα·

ΘΗ. ποῖον πάθος δέιδαντας ἐκ χρηστηρίων;

ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῇναι χθονί. 605

ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τὰ μὰ κάκεινων πικρά;

ΟΙ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται

θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος, 610
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταυτὸν οὐ ποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
 τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὐθις φίλα. 615
 καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐήμερεϊ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυριάς ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰὼν,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιῶματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου. 620
 ἴν' οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυσ
 ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τὰκίνητ' ἔπη,
 ἕα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον 625
 πιστὸν φυλάσσω, κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
 XO. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
 γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὥς τελῶν ἐφαίνετο. 630
 ΘH. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλῃ
 τοιοῦδ', ὅτφ πρῶτον μὲν ἢ δορυξένος
 κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἐστία,
 ἔπειτα δ' ἰκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
 γῇ τῇδε κάμοι δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει. 635
 ἀγῶ σεβισθεὶς οὐ ποτ' ἐκβαλῶ χάριν
 τὴν τοῦδε, χάρα δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.

[εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν, εἰτ' ἐμοῦ στείχειν μέτα,
τόδ' ἡδὺ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι 640
κρίναντι χρῆσθαι· τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.]

ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.

ΘΗ. τί δῆτα χρήξεις; ἡ δόμους στείχειν ἐμούς;

ΟΙ. εἰ μοι θέμις γ' ἦν. ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε,

ΘΗ. ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι. 645

ΟΙ. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἐμ' ἐκβεβληκότων.

ΘΗ. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.

ΟΙ. εἰ σοί γ' ἄπερ φῆς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.

ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδε γ' ἀνδρός· οὐ σε μὴ προδῶ.

ΟΙ. οὗτοι σ' ὑφ' ὄρκου γ' ὥς κακὸν πιστώσομαι. 650

ΘΗ. οὐκ οὐν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.

ΟΙ. πῶς οὖν ποιήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος
σ' ἔχει;

ΟΙ. ἤξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.

ΟΙ. ὄρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.

ΟΙ. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τοῦμὸν οὐκ ὀκνεῖ
κέαρ. 655

ΟΙ. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἶδ' ἐγὼ σε μὴ τινα

ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.

πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη

θυμῷ κατηπείλησαν, ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν

αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τ' ἀπειλήματα. 660

κείνοις δ' ἴσως κεί δειν' ἐπερρώσθη λέγειν

τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται

μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.

θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε καὶ ἐμῆς ἄνευ

γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προύπεμψε σε· 665

ὅμως δὲ κάμοῦ μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι
τοῦμόν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κα-
κῶς.

ΧΟ. εὐίππου, ξέने, τᾶσδε χώρας
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ' 670
ἂ λγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδῶν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἰνώπα νέμουσα κισσὸν
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ 675
φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμῶνων· ἴν' ὁ βακχιώτας
ἄει Διόνυσος ἐμβατεύει
θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις. 680
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἥμαρ ἄει
νάρκισσος, μέγαλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' ἄϋπνοι 685
κρήναι μινύθουσιν
Κηφισοῦ νομάδες ρεέθρων,
ἀλλ' αἶν ἐπ' ἥματι
ὠκυτόκος πεδίῳ ἐπινίσσεται
ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ 690
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἂ
χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

ἔστιν δ' οἶον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω, 694
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλῃ Δωρίδι νάσω Πέλοπος
πώποτε βλαστὸν

φύτευμ' ἀχείρητον ἀντόποιον,
ἐγγέων φόβημα δαῖτων,
ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρα, 704
γλανκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλάας·
τὸ μὲν τις οὐθ' ἄβδος οὔτε γήρα
σημαίνων ἀλιώσει χειρὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν
ὄρων κύκλος

λεύσσει νιν Μορίου Διὸς 705
χὰ γλανκῶπις Ἀθάννα.

ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον,
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἶπειν, χθονὸς
αὔχημα μέγιστον, 709

εὐίππον, εὐῖπωλον, εὐθάλασσον. 711

ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν ἐς
τόδ' εἶσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδᾶν,
ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγνιαῖς. 715

ἀ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἄλῖα χειρὶ παραπτο-
μένα πλάτα

θρῶσκει, τῶν ἑκατομπόδων

Νηρηῶν ἀκόλουθος.

AN. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον, 720
νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.

OI. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; AN. ἄσσον ἐρχεται
Κρέων ὃδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.

OI. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ

ὄμως δὲ κάμου μὴ παρ' ἐρηρίας. 725
 τοῦμόν φυλάξει σ' εἰ γέρον εἰς γὰρ σθένος.

ΧΟ. εὐίππου, ξένε.
 ἴκου τὰ κρά' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
 τὸν ἀργῇ ἄτων εἰληφότας
 ἃ λίγει ἐμῆς ἐπεισόδου, 730
 θαμ' ἀνείτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
 γ' ἄρ' οὐχ ὥς θρᾶν τι βουληθεῖς, ἐπεὶ
 ἄνθρωπον μὲν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
 σθένουςαν ἦκων, εἰ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
 ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην 735
 πείσων ἐπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
 οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπο
 πάντων κελευσθεῖς, οὔνεχ' ἦκέ μοι γένει
 τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆματ' ἐς πλείστον πόλεως.
 ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ 740
 ἴκοῦ πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεῶς
 καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγὼ,
 ὅσῳ περ, εἰ μὴ πλείστον ἀνθρώπων ἔφυν
 κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
 ὁρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον, 745
 αἰεὶ δ' ἀλήτην ἀπὶ προσπόλου μιᾶς
 βιοστερεῇ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
 οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
 ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἦδε δύσμορος,
 αἰεὶ σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κἄρα 750
 πτωχῶ διαίτη, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
 ἔμπειρος, ἀλλὰ τοῦπιόντος ἀρπάσαι.
 ἄρ' ἄθλιον τοῦνειδος, ὦ τάλας ἐγὼ,

ὦνειδισ' ἐς σὲ κάμῃ καὶ τὸ πᾶν γένος;
 ἄλλ' οὐ γὰρ ἔστι τὰμφανῇ κρύπτειν, σὺνιν 755
 ῥὸς θεῶν πατρῶων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ
 ἕψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
 σοὺς πατρῶους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
 ἔπαξία γάρ· ἢ δ' οἴκοι πλέον
 ἔβουτ' ἄν, οὐσα σὴ πάλαι τροφός. 760
 παντα τολμῶν ἀπὸ παντὸς ἄν φέρων
 λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
 τί ταῦτα πειρᾷ κάμῃ δεύτερον θέλεις
 ἔλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἄν ἀλγοίην ἀλούς;
 πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς 765
 νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
 οὐκ ἦθέλες θέλονται προσθέσθαι χάριν,
 ἀλλ' ἡνίκ' ἦδη μεστὸς ἢ θυμούμενος,
 καὶ τὸν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκὺ,
 τότε' ἐξεώθεις ἀξέβαλλες, οὐδέ σοι 770
 τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότε' ἦν φίλον·
 νῦν τ' αὐτίς ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τε μοι
 ξυνοῦσαν εὖνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
 πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
 καίτοι τίς αὖτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν; 775
 ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
 μηδὲν διδοίη μῆδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
 πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρήξοις, τότε
 δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φεροι·
 ἄρ' ἄν ματαίου τῆσδ' ἄν ἡδονῆς τύχοις; 780
 τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
 λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἐργοῖσιν κακα.
 φράσω δὲ καὶ τοῖσδ', ὥς σε δηλώσω κακόν.

ἦκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς,
 ἀλλ' ὥς πάραυτον οἰκίσῃς, πόλις δέ σοι 785
 κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ γῆθονός.
 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλὰ σοι τὰδ' ἔστ', ἐκεῖ
 χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί·
 ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
 γῆθονός λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. 790
 ἄρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τὰν Θήβαις φρονῶ;
 πολλῶ γ', ὅσῳ περ καὶ σαφεστέρων κλύω,
 Φοίβου τε καὶ τοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.
 τὸ σὸν δ' ἀφῆκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
 πολλὴν ἔχον στόμῳσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν 795
 κἀκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
 ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
 ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'. οὐ γὰρ ἂν κακῶς
 οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῶμεν, εἰ τερποίμεθα.
 KP. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σὰ 800
 ἢ σ' ἐς τὰ σαντοῦ μάλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
 OI. ἐμοὶ μὲν ἔσθ' ἠδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
 πείθειν οἴός τ' εἰ μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
 KP. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
 φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γῆρᾳ τρέφει; 805
 OI. γλώσση σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
 δίκαιον ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
 KP. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
 OI. ὥς δὴ σὺ βραχεία, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
 KP. οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα. 810
 OI. ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
 φύλασσε' ἐφορμῶν ἐνθα χορὴ ναίειν ἐμέ.
 KP. μαρτύρομαι τούσδ', οὐχὶ σ', ὃς γνώσει φίλους

οἷ ἄνταμείβει ρήματ', ἦν σ' ἔλω ποτέ.

ΟΙ. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἔλοι βία; 815

ΚΡ. ἦ μὴν σὺ κἄνεν τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει.

ΟΙ. ποῖω σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;

ΚΡ. παῖδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἐπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.

ΟΙ. οἴμοι. ΚΡ. τάχ' ἔξεις μᾶλλον οἰμῶζειν τᾶδε. 820

ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μα-
κροῦ χρόνου.

ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσεται; ἦ προδῶσετε;
κούκ ἐξελάτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;

ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
δίκαια πράσσεις οὔθ' ἃ πρόσθεν εἰργασαι. 825

ΚΡ. ὑμῖν ἄν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.

ΑΝ. οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποῖαν λάβω
θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί θράξ, ξένε;

ΚΡ. οὐχ ἄψομαι τοῦδ' ἀνδρὸς, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς. 830

ΟΙ. ὦ γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια θράξ.

ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμούς ἄγω.

ΟΙ. ἰὼ πόλις.

ΧΟ. τί θράξ, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' ἐς βάσα-
νον εἰ χερῶν. 835

ΚΡ. εἰργον. ΧΟ. σοῦ μὲν οὐ τᾶδε γε μωμένου.

ΚΡ. πόλει μαχεῖ γὰρ, εἴ τι πημανεὶς ἐμέ.

ΟΙ. οὐκ ἡγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθες χερσὶν
τὴν παῖδα θᾶσσον. ΚΡ. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ
κρατεῖς.

ΧΟ. χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἐγὼ γ' ὁδοιπορεῖν.

- ΧΟ.** προβαῖθ' ὧδε, βᾶτε βᾶτ', ἔντοποι. 841
πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει. προβαῖθ'
ὧδέ μοι.
- ΑΝ.** ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι ξένοι.
- ΟΙ.** ποῦ, τέκνον, εἰ μοι; **ΑΝ.** πρὸς βίαν πο-
ρεύομαι. 845
- ΟΙ.** ὄρεξον, ὦ πατ', χειρας. **ΑΝ.** ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
- ΚΡ.** οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; **ΟΙ.** ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.
- ΚΡ.** οὐκουν ποτ' ἐκ τούτοιιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
ὁδοιπορήσης· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾷν θέλεις
πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὅφ' ὧν ἐγὼ 850
ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὧν ὅμως,
νίκα. χρόνῳ γὰρ, οἷδ' ἐγὼ, γνώσει τάδε,
ὁθούνεκ' αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ
δραῖς οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
ὀργῇ χάριν δοῦς, ἧ σ' αἰὲλ λυμαίνεται. 855
- ΧΟ.** ἐπίσχες αὐτοῦ, ξείνε. **ΚΡ.** μὴ ψάυειν λέγω.
- ΧΟ.** οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδ' γ' ἐστερημένος.
- ΚΡ.** καὶ μείζον ἄρα ρύσιον πόλει τάχα
θήσεις; ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.
- ΧΟ.** ἀλλ' ἐς τί τρέψει; **ΚΡ.** τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
- ΧΟ.** δεινὸν λέγεις. **ΚΡ.** ὥς τοῦτο νῦν πεπράξεται, 861
ἦν μὴ μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθη.
- ΟΙ.** ὦ φθέγμ' ἀναιδὲς, ἧ σὺ γὰρ ψάύσεις ἐμοῦ;
- ΚΡ.** αὐδῶ σιωπᾶν. **ΟΙ.** μὴ γὰρ αἶδε δαίμονες
θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι, 865
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος δοίη βίον

τοιούτον οἶον κάμει γηράναι ποτέ. 870

ΚΡ. ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;

ΟΙ. ὁρῶσι κάμει καὶ σὲ, καὶ φρονοῦς' ὅτι
ἐργοῖς πεπονθὼς ῥήμασιν σ' ἀμύνομαι.

ΚΡ. οὔτοι καθέξω θυμὸν, ἀλλ' ἄξω βία
κεῖ μοῦνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς. 875

ΟΙ. ἰὼ τάλας.

ΧΟ. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰτάδε δοκεῖς τελεῖν.

ΚΡ. δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.

ΚΡ. τοῖς τοι δικαίοις χῶ βραχὺς νικᾷ μέγαν. 880

ΟΙ. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; ΧΟ. τά γ' οὐ τελεῖ,
— — — — — ΚΡ. Ζεὺς ἂν εἰδέη, σὺ δ' οὔ.

ΧΟ. ἄρ' οὐχ ὕβρις τὰδ'; ΚΡ. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.

ΧΟ. ἰὼ πᾶς λεῶς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν περῶσ'
οἷδε δῆ. 884

ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοῦργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ
τὸ πᾶν

οὐ χάριν δεῦρ' ἤξα θαῖσσον ἢ καθ' ἡδονὴν
ποδός. 890

ΟΙ. ὦ φίλτατ', ἔγνω γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.

ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα, τίς δ' ὁ πημήναις; λέγε.

ΟΙ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα. 895

ΘΗ. πῶς εἶπας; ΟΙ. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.

ΘΗ. οὐκὸν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολῶν
πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀιαγκάσει λεῶν

ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
 σπεύδειν ἄπο ρυτῆρος, ἐνθα δίστομαι 900
 μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
 ὥς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
 ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βία.
 ἴθ', ὥς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγὼ,
 εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, ἧς ὅδ' ἄξιός, 905
 ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἄν ἐξ ἐμῆς χειρός.
 νῦν δ' οὐσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
 τούτοισι κοῦκ ἄλλοισιν ἀφροσθήσεται.
 οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῇσδε τῆς χώρας, πρὶν ἄν
 κείνας ἐναργεῖς δευρό μοι στήσης ἄγων· 910
 ἐπεὶ δέδρακας οὗτ' ἐμοῦ καταξίως
 οὐθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς οὕτε σῆς χθονός,
 ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν
 κἄνευ νόμου κραίνουσιν οὐδὲν εἴτ' ἀφείς
 τὰ τῇσδε τῆς γῆς κύρι' ὦδ' ἐπεσπασὼν 915
 ἄγεις θ' ἃ χρῆξεις καὶ παρίστασαι βία,
 καὶ μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
 ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
 καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
 οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν, 920
 οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίαιτο
 συλῶντα τὰμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία
 ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτῆρια.
 οὐκ οὖν ἐγὼ γ' ἄν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
 οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα, 925
 ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονός
 οὐθ' εἶλκον οὗτ' ἄν ἦγον, ἀλλ' ἡπιστάμην
 ξένον παρ' ἀστοῖς ὥς διαιτᾶσθαι χρεών.

σὺ δ' ἄξιαν οὐκ οὔσαν αἰσχύνεις πόλιν
 τὴν αὐτὸς αὐτοῦ, καὶ σ' ὁ πληθύνων χρόνος 930
 γέρονθ' ὁμοῦ τίθῃσι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
 εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
 τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινὰ,
 εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
 εἶναι βία τε κοῦχ ἐκών· καὶ ταῦτά σοι 935
 τῷ νῷ θ' ὁμοίως ἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
ΧΟ. ὀρᾷς ἴν' ἦκεις, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἰ
 φαίνει δίκαιος, θροῶν δ' ἐφευρίσκει κακὰ.
ΚΡ. ἐγὼ οὔτ' ἄνθρωπον τήνδε τὴν πόλιν λέγων,
 ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῆς, 940
 τοῦργον τόδ'. ἐξέπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
 οὐδεὶς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
 ξῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βία.
 ἦδη δ' ὀθούνε' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
 κἄναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι 945
 ξυνόντες ἠυρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
 τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὖβουλον πάγον
 ἐγὼ ξυνῆδη χθόνιον ὄνθ', ὅς οὐκ ἐᾷ
 τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει
 ἢ πίστιν ἰσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν. 950
 καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἐπρασσον, εἰ μὴ μοι πικρὰς
 αὐτῷ τ' ἀρὰς ἤρᾶτο καὶ τῷμῳ γένει.
 ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἡξίουν τὰδ' ἀντιδρᾶν.
 θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
 θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἄπτεται. 955
 πρὸς ταῦτα πράξεις οἶον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
 ἐφημῖα με, καὶ θίκαί· ὁμῶς λέγω,
 σμικρὸν τίθῃσι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὁμῶς,

καὶ τηλικόσδ' ὦν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
 ΟΙ. ὦ λῆμ' ἀναιδὲς, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς, 960
 πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
 ὅστις φόνους μοι καὶ γάμους καὶ ξυμπορὰς
 τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας
 ἤνεγκον ἄκων. θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
 τάχ' ἂν τι μηνίουσιν ἐς γένος πάλαι. 965
 ἐπεὶ καθ' αὐτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
 ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν ἀνθ' ὅτου
 τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
 ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
 χρησιμοῖσιν ἰκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
 πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδιζοῖς ἐμοὶ, 971
 ὃς οὔτε βλάστας πῶ γενεθλίους πατρός,
 οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ;
 εἰ δ' αὖ φανείς δύστηνος, ὥς ἐγὼ φάνην,
 ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον, 975
 μηδὲν ξυνιείς ὦν ἔδρων εἰς οὓς τ' ἔδρων,
 πῶς ἂν τό γ' ἄκον προῶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις
 μητρὸς δὲ, τλήμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
 οὔσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
 οἷους ἐρῶ τάχ'. οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι, 980
 σοῦ γ' ἐς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
 ἔτικτε γὰρ μ' ἔτικτεν, ὦμοι μοι κακῶν,
 οὐκ εἰδότη οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκοῦσά με
 αὐτῆς ὄνειδος παίδας ἐξέφυσέ μοι.
 ἀλλ' ἐν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἐκόντ' ἐμὲ 985
 κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δὲ νιν
 ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
 ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς

γάμοισιν οὐδ' οὐς αἶψα ἐμφέρεις σύ μοι
 φόνους πατρῷους ἐξουειδίξων πικρῶς. 990
 ἔν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὦν σ' ἀνιστορῶ.
 εἰ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
 κτείνουι παραστάς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
 πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
 δοκῶ μὲν, εἴπερ ξῆν φιλεῖς, τὸν αἵτιον 995
 τίνοι' ἂν, οὐδὲ τοῦνδικον περιβλέποις.

τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακὰ,
 θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
 ψυχὴν ἂν οἶμαι ξῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
 σὺ δ', εἰ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν 1000
 λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,
 τοιαῦτ' ὀνειδίξεις με τῶνδ' ἐναντίον.

καὶ σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν,
 καὶ τὰς Ἀθήνας, ὥς κατῳκηνται καλῶς·
 καὶ θ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει, 1005
 ὀθούνεκ' εἰ τις γῆ θεοῦς ἐπίσταται

τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τοῦδ' ὑπερφέρει,
 ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἰκέτην γέροντ' ἐμὲ
 αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἴχει λαβών.
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ 1010
 καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς
 ἐλθεῖν ἄρωγους ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθῃς
 οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.

Ο. ὁ ξείνος, ὦναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
 αὐτοῦ πανώλεις, ἄξια δ' ἀμυναθεῖν. 1015

ΘΗ. ἄλλος λόγων· ὥς οἱ μὲν ἐξηρασμένοι
 σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἕσταμεν.

ΚΡ. τί δ' ἦτ' ἀμυνεῖς φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;

- ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
 χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις 1020
 τὰς τοῦδε παιδας, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
 εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
 ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μὴ ποτε
 χώρας φυγόντες τῇσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.
 ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γινῶθι δ' ὥς ἔχων ἔχει 1025
 καὶ σ' εἶλε θηρῶνθ' ἢ τύχη· τὰ γὰρ δόλω
 τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σῶζεται.
 κοῦκ ἄλλον ἔξεις ἐς τὰδ'· ὥς ἔξοιδά σε
 οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκειον ἐς τοσήνδ' ὕβριν
 ἦκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν, 1030
 ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.
 ἂν δεῖ μ' ἀθροῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
 ἐνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.
 νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
 δοκεῖ λελέχθαι χῶτε ταῦτ' ἐμῇξανῶ; 1035
- KP. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
 οἴκοι δὲ χῆμεῖς εἰσόμεσθ' ἂν χρὴ ποιεῖν.
- ΘΗ. χωρῶν ἀπέλπει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
 ἔκηλος αὐτοῦ μέμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
 ἦν μὴ θάνω ἔγωγε πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι 1040
 πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.
- OI. ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
 καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθείας.
- XO. εἰην ὅθι δαῖτων
 ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαι 1045
 τὸν χαλκοβοᾶν Ἄρη
 μῖξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
 1044 — 1058. = 1059 — 1073.

ἢ λαμπάσιν ἅκταις,
οὐ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη 1050
θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
κλήης ἐπὶ γλώσσῃ βέβακε προσπόλων Εὐμολ-
πίδ᾽.

ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐργεμάχαν
 Θησέα καὶ τὰς διστολούς 1055
 ἀδμῆτας ἀδελφὰς
 αὐταρκεῖ τάχ' ἐμμῆξιν βοᾷ
 τούσδ' ἀνὰ χώρους·

ἥ που τὸν ἐφέσπερον
πέτρας νιφάδος πελῶσ' 1060

Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ
 πώλοισιν, ἣ διμφορμάτοις
 φεύγοντες ἀμύλλαις.
 ἀλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης, 106c
 δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.

πᾶς γὰρ ἀσφράπτει χαλινὸς, πᾶσα δ' ὄρμα-
ται κατὰ

ἀμπυκτήρι' ᾽ ὧν
 ἄμβωσις. οὐ τὰν ἱππῶν

τιμῶσιν Ἀθάναν
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.

ἔρδουσιν, ἣ μέλλουσ' ; 1074
ὥς προμνᾷται τί μοι
γνώμα τάχ' ἐνδῶσειν
τᾶν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὐρουσᾶν πρὸς
ἀνῑθαίμων πάθη.

τελεῖ τελεῖ Ζεὺς τι κατ' ἄμαρ·
μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων. 1080

εἰθ' ἀελλαια ταχύρρωστος πελειᾶς
αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων
ἐωρήσασα τοῦμὸν ὄμμα.

ὣς πάνταρχε θεῶν, 1085

παντόπτα Ζεῦ, πόροις
γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
σθένει 'πινικέω τὸν εὐαγρον τελειῶσαι λόχον,
σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα. 1090

καὶ τὸν ἀργευστὰν Ἀπόλλω
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίχτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων στέργῳ διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γὰρ τᾶδε καὶ πολίταις. 1095

ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς
ὥς ψευδόμαντις. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἄσσον αὐθις ὧδε προσπολουμένας.

ΟΙ. ποῦ ποῦ; τί φῆς; πῶς εἶπας; ΑΝ. ὦ πάτερ
πάτερ,

τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν 1100
δοίῃ, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι

ΟΙ. ὦ τέκνον, ἥ πάρεστον; ΑΝ. αἶδε γὰρ χέρες
Θησεῶς ἔσωσαν φιλιάτων τ' ὀπαόνων.

ΟΙ. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρὶ, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἐλπισθὲν ἤξειν σῶμα βαστάσαι δότε. 1105

ΑΝ. αἰτεῖς ἃ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.

ΟΙ. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στον; ΑΝ. αἶδ' ὁμοῦ πελάζομεν.

ΟΙ. ὦ φίλτατ' ἔρνη. ΑΝ. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.

ΟΙ. ὦ σκῆπτρα φωτός. ΑΝ. δυσμόρου γε δύσμορα

ΟΙ. ἔχω τα φίλτατ', οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος 1110

θανῶν ἂν εἴην σφῶν παρεστῶσαιν ἐμοί.
 ἐρεῖσαιτ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιοι
 ἐμφύντε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον
 τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.
 καὶ μοι τὰ πραχθέντ' εἰπαθ' ὥς βράχιστ',
 ἐπεὶ 1115

ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἔξαρκεὶ λόγος.

AN. ὄδ' ἔσθ' ὁ σῶσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
 καὶ σοὶ τε τοῦργον τοῦτ' ἐμοίτ' ἔσται βραχύ.

OI. ὦ ξεῖνε, μὴ θανάμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
 τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον. 1120

ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τήν ἐς τάσδε μοι
 τέρψιν παρ' ἄλλου μηθενὸς πεφασμένην.

σὺ γὰρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.

καὶ σοι θεοὶ πόροιεν ὥς ἐγὼ θέλω,
 αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς 1125

μόνοις παρ' ὑμῖν ἡὔρον ἀνθρώπων ἐγὼ

καὶ τοῦπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.

εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε.

ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σὲ κοῦκ ἄλλον βροτῶν.

καὶ μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὥς 1130

ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα

καίτοι τί φωνᾷ; πῶς σ' ἂν ἄθλιος γεγὼς

θυγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρὸς, ὃ τίς οὐκ ἐνι

κηλῆς κακῶν ξύννοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,

οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπεύροις βροτῶν 1135

μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.

σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε καὶ τὰ λοιπά μου

μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.

OH. οὐτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,

τέκνοισι τερφθεῖς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω, 1140
οὔτ' εἰ πρὸ τοῦμοῦ προύλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη.
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς θρωμένοις.
δείκνυμι δ' ὧν γὰρ ὥμος' οὐκ ἐψευδάμην 1145
οὐδὲν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χῶπῳ μὲν ἄγων ἠρέθη τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἃ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταῦταιν ξυνών,
λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ 115⁵
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιός δὲ θαυμάσαι.
πραῖγος δ' ἀτλῆειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών.
ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
ὥς μὴ εἰδὸτ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει. 1155
ΘΗ. φασὶν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῇ δὲ, προσπεσόντα πῶς
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἥνιχ' ὠρμώμην ἐγώ.
ΟΙ. ποδαπὸν; τί προσχρήζοντα τῷ θακῆματι; 1160
ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἔν· σοῦ γὰρ, ὥς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων.
ΟΙ. ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἦδ' ἔδρα σμικροῦ λόγου.
ΘΗ. σοὶ φασὶν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ. 1165
ΟΙ. τίς δ' ἦτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἔδραν;
ΘΗ. ὄρα κατ' Ἄργος εἰ τις ὑμῖν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἂν σου τοῦτο προσχρήζοι τυχεῖν.
ΟΙ. ὦ φίλτατε, σχῆς οὐπὲρ εἰ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;

ΟΙ. μή μου δεηθῆς. ΘΗ. πράγματος ποίου, λέγε. 1170

ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.

ΘΗ. καὶ τίς ποτ' ἐστίν, ὃν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;

ΟΙ. παῖς οὐμὸς, ὦναξ, στυγνὸς, οὗ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἔξανασχοίμην κλύων.

ΘΗ. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἐστι, καὶ μὴ δρᾶν ἢ μὴ 1175
χρήξεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;

ΟΙ. ἔχθιστον, ὦναξ, φθέγμα τοῦθ' ἦκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκη προσβάλλης τάδ' εἰκαθεῖν.

ΘΗ. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἔξαναγκάζει, σκόπει
μή σοι πρόνοι' ἢ τοῦ θεοῦ φυλακτέα. 1180

ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεῖ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὐτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται,
καὶ νῶν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει 1185
γνώμης, ἢ μὴ σοι ξυμφέροντο λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ἠύρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.

ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μὴδὲ δρωῶτά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὃ πάτερ, 1190
θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.

ἀλλ' ἔασον. εἰσὶ χᾶτεροις γονεὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπρωδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν.

σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει 1195
πατρῶα καὶ μητρῶα πῆμαθ' ἀπαθες,
καὶν κεῖνα λεύσσης, οἶδ' ἐγὼ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτήν ὥς κακὴ προσγίγνεται.

ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τάνθυμματα,
 τῶν σῶν ἀδέρκτων ὁμμάτων τητῶμενος. 1200
 ἀλλ' ἡμῖν εἴκε. λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
 δίκαια προσχρήζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
 πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.

ΟΙ. τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾷτέ με
 λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον. 1201
 μόνον, ξέν', εἶπερ κείνος ᾧδ' ἐλεύσεται,
 μηδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ.

ΘΗ. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δις χρήζω κλύειν,
 ᾧ πρέσβυ. κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δ' ὦν
 σῶς ἴσθ', ἐάν περ κάμει τις σῴξῃ θεῶν. 1210

ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρήζει τοῦ μετρίου
 παρεῖς

ζῶειν, σκαιοσύναν φυλάσσω

ἐν ἔμοι κατάδηλος ἔσται.

ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἀμέραι κατέθεν-
 το δὴ 1215

λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἄν ἰδοῖς
 ὅπου,

ὅταν τις ἐς πλεον πέσῃ
 τοῦ θέλοντος· ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος, 1220

Ἄιδος ὅτε Μοῖρ' ἀννυμέναιος

ἄλυρος ἔχορος ἀναπέφνηε,

θάνατος ἐς τελευτάν.

μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ' , ἐπεὶ
 φανῇ, 1225

βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἦκει

πολὺν δεύτερον ὥς τάχιστα.

1211 — 1224. = 1225 — 1236.

ὥς εὐτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας
φέρουν, 1230

τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμά-
των ἔνι;

φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι
καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε 1235

πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον

γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα

κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.

ἐν ᾧ τλάμων ὄδ', οὐκ ἐγὼ μόνος,

πάντοθεν βόρειος ὥς τις 1240

ἄκτὰ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται,

ὥς καὶ τόνδε κατάκρας

δειναὶ κυματοαγεῖς

ἄται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,

αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμαῖν, 1245

αἱ δ' ἀνατέλλοντος,

αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',

αἱ δὲ νυχιάν ἀπὸ ῥιπῶν.

AN. καὶ μὴν ὄδ' ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ὁ ξένος
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ᾧ πάτερ, δι' ὅματος 1250

ἄστακτὶ λείβων δάκρυον ᾧδ' ὁδοιπορεῖ.

OI. τίς οὗτος; AN. ὄνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμη, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὄδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴμοι, τί δράσω; πότερα τὰμαντοῦ κακὰ

πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὀρώων 1255

πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς

σὺν σφῶν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένοι

ἔσθῃητι σὺν τοιαῦδε, τῆς ὁ δυσφιλῆς

γέρον γέροντι συγκατῶκηκεν πίνος
 πλευράν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ 1260
 κόμη δι' αὐρας ἀκτένιστος ἄσσεται·
 ἀδελφὰ δ', ὥς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
 τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
 ἄγῶ πανώλης ὅψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
 καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς 1265
 ταῖς σαῖσιν ἦκειν· τὰμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ
 ἄλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
 Αἰδῶς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,
 παρασταθήτω. τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
 ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι. 1270
 τί σιγᾷς;

φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῆς.
 οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
 πέμψεις ἀναυδος, οὐδ' ἂ μὴνίεις φράσας;
 ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὀμαίμονες, 1275
 πειράσαςτ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
 τὸ δυσπρόσοιστον κάπροσῆγορον στόμα,
 ὥς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
 οὔτως ἀφῇ με μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.

ΑΝ. λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὧν χρεῖα πάρει. 1280
 τὰ πολλὰ γὰρ τοι φήματ' ἢ τέρψαντά τι,
 ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
 παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.

ΠΟ. ἀλλ' ἔξεργῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι·
 πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος 1285
 ἄρωγόν, ἐνθεν μ' ὦδ' ἀνέστησεν μολεῖν
 ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
 λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ.

καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι
καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἔμοι. 1290
ἃ δ' ἦλθον ἤδη σοι θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρώας ἐξελήλαμαι φυγὰς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὔνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκὼς ἡξίου γεραιτέρῳ.
ἀνδ' ὦν μ' Ἐτεοκλῆς, ὦν φύσει νεώτερος, 1295
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικῆσας λόγῳ
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολῶν,
πόλιν δὲ πείσας. ὦν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
ἔπειτα καπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω. 1300
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν Ἀδραστον πενθερὸν ξυνωμότας
ἔστησ' ἔμαντῳ γῆς ὅσοι περ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δόρει,
ὅπως τὸν ἐπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον 1305
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων
αὐτός τ' ἔμαντοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν, 1310
οἳ νῦν σὺν ἐπτά τάξεσιν σὺν ἐπτά τε
λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος 1315
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγῶς·
τέταρτον Ἴππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὐχεται κατασκαφῇ

Καπανεύς τὸ Θήβης ἄστν δηώσειν πυρί·
 ἔκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται, 1320
 ἐπώννυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
 μητρὸς λοχευθεῖς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·
 ἐγὼ δὲ σὸς, κεί μὴ σὸς, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
 πότμου φυτευθεῖς, σὸς γέ τοι καλούμενος,
 ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν. 1325
 οἷ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
 ἱκετεύμεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι
 μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὀρμωμένῳ
 τῷδ' ἀνδρὶ τοῦμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
 ὃς μ' ἐξέωσε κάπεσύλησεν πάτρας. 1330
 εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
 οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
 πρὸς νῦν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
 αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρειαθεῖν, ἐπεὶ
 πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ· 1335
 ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
 κἀγὼ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
 ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὃ τάλας ἐγὼ,
 κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἀβρύνεται·
 ὃν, εἰ σὺ τῇμῃ ξυμπαραστήσει φρενὶ, 1340
 βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
 ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
 στήσω δ' ἐμavτὸν, κείνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
 καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
 κομπεῖν, ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω. 1345
 τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὐνεκ', Οἰδίπους,
 εἰπὼν ὅποια ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.
 Οἱ. ἀλλ' εἰ μὲν, ἄνδρες, τῆσδε δημοῦχος χθονὸς

ΧΟ

Οἱ.

μὴ τὴν γυναικαὶ αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
 Θησεὺς, δικαίων ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους, 1350
 οὐτ' ἂν ποτ' ὁμοφῆς τῆς ἐμῆς ἐπήσθαιτο.
 νῦν δ' ἀξιοθελὲς εἰσι κἀκούσας γ' ἐμοῦ
 τοιαῦθ' ἃ τὸν τοῦδ' οὐ ποτ' εὐφρανεῖ βίον.
 ὅς γ', ὃ καί κιστε, σκηπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
 ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει, 1355
 τὸν αὐτὸς αὐτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας
 κἄθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
 αἷς νῦν θακρύνεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόλει
 ταύτῳ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
 οὐ κλαυτὰ δ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα 1360
 τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένον,
 σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκες ἐντροφον,
 σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
 ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
 εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ μαντῷ τροφούς 1365
 τὰς παῖδας, ἣ τᾶν οὐκ ἂν ἦ, τὸ σὸν μέρος.
 νῦν δ' αἶδε μ' ἐκσώξουσιν, αἶδ' ἐμαὶ τροφοί,
 αἶδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, ἐς τὸ συμπονεῖν.
 ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κοῦκ ἐμοῦ πεφύκατον.
 τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὐ τί πω 1370
 ὥς ἀντίκ', εἴπερ οἶδε κινοῦνται λόγοι
 πρὸς ἄστν Θήβης. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
 κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
 πεσεῖ μιανθεὶς χῶ σύναιμος ἐξ ἴσου.
 τοιάσδ' ἀρὰς σφῶν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ 1375
 νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
 ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φντεύσαντας σέβειν,
 καὶ μὴ ἔα τιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς

τοιῶδ' ἐφύτην. αἶδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων. -
 τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
 κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος 1381
 Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
 σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε ἀπάτωρ ἐμοῦ,
 κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
 ᾧσ' σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου 1385
 δόρει κρατῆσαι μήτε νοστῆσαι ποτε
 τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ
 θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὔπερ ἐξελήλασαι.
 τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Τερτάρου
 στυγνὸν πατρῶον ἔρεβος, ᾧσ' ἀποικίση, 1390
 καλῶ δὲ τάσδε θαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη
 τὸν σφῶν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
 καὶ ταῦτ' ἀκούσας στείχε, ἀξάγγελλ' ἰὼν
 καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαντοῦ θ' ἄμα
 πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὔνεκ' Οἰδίπους 1395
 τοιαῦτ' ἐνεῖμε παισὶ τοῖς αὐτοῦ γέρα.

ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
 ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὥς τάχος πάλιν.

ΠΟ. οἷμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
 οἷμοι δ' ἐταίρων· οἶον ἄρ' ὁδοῦ τέλος 1400
 Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ᾧ τάλας ἐγὼ,
 τοιοῦτον οἶον οὐδὲ φωνῆσαι τινα
 ἔξεσθ' ἐταίρων, οὐδ' ἀποστρέφαι πάλιν,
 ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συγκυρῆσαι τύχη.
 ᾧ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ 1405
 τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
 μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', εἴαν αἰ τοῦδ' ἀραι
 πατρὸς τελῶνται καὶ τις ὑμῖν ἐς δόμους

νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσῃτε γε.
 ἀλλ' ἐν τάφοις θέσθε καὶ κτερίσμασιν. 1410
 καὶ σφῶν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
 τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
 ἔτ' ἄλλον οἷσι τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝ. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι.

ΠΟ. ὦ φιλάτῃ τὸ ποτὶν Ἀντιγόνη; λέγε. 1415

ΑΝ. στρέψαι στρατεύμ' εἰς Ἄργος ὥς τάχιστα γε,
 καὶ μή σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε. πῶς γὰρ αὐτίς ἂν πάλιν
 στρατεύμ' ἄγοιμι ταυτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

ΑΝ. τί δ' αὐτίς, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
 πάτρην κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται; 1421

ΠΟ. αἰσχροὺν τὸ φεύγειν καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
 οὕτω γελαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.

ΑΝ. ὀρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὥς ἐς ὄρθον ἐκφέρει
 μαντεύμαθ', ὃς σφῶν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;

ΠΟ. χρήξει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα. 1426

ΑΝ. οἶμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
 τὰ τοῦδ' ἔπεσθαι τάνδρως, οἷ' ἐθέσπισεν;

ΠΟ. οὐκ ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
 χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τάνδεᾶ λέγειν. 1430

ΑΝ. οὔτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;

ΠΟ. καὶ μή μ' ἐπίσχυς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὁδὸς
 ἔσται μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ
 πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἑρινύων.

σφῶν δ' εὖ διδοίῃ Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι 1435
 [θανόντ', ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντί γ' αὐτίς ἔξετον.]

μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'. οὐ γάρ μ' ἔτι
 βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὐτίς. ΑΝ. ὦ τάλαινα' ἐγώ.

- ΠΟ. μή τοί μ' ὀδύρου. ΑΝ. καὶ τίς ἄν σ' ὀρμώμενον
 ἐς προὔπτον Ἰδην οὐ καταστένοι, κάσι; 1440
- ΠΟ. εἰ χρεῖ, θανοῦμαι. ΑΝ. μή σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ
 πιδοῦ.
- ΠΟ. μή πείθ' ἄ μὴ δεῖ. ΑΝ. δυστάλαινά τ' ἄρ' ἐγὼ,
 εἴ σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
 καὶ τῇδε φῦναι χ' ἄτέρῃ. σφῶ δ' οὖν ἐγὼ
 θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντήσῃ κακῶν. 1445
 ἀνάξια γὰρ πᾶσιν ἐστε δυστυχεῖν.
- ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι
 νέα βαρύποτμα κακὰ παρ' ἁλαιοῦ ξένου,
 εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει. 1450
 μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.
 ὄρᾳ ὄρᾳ πάντ' αἰεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
 τὰ δὲ παρ' ἡμᾶρ αὐτίθις αὖξων ἄνω. 1455
 ἔκτυπεν αἰδήρ, ὦ Ζεῦ.
- ΟΙ. ὦ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
 τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;
- ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τ' ἀξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;
- ΟΙ. Διὸς περὶ τὸν ἦδε μ' αὐτίκ' ἄξεται 1460
 βροντὴ πρὸς Ἰδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὥς τάχος.
- ΧΟ. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
 κτύπος ἄφατος ὃδε διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
 δειμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. 1465
 ἔπτηξα θυμόν· ὀρανία γὰρ ἀστραπὴ φλέγε
 πάλιν.
 τί μὲν ἀφήσει τέλος; δέδια δ' οὐ γὰρ ἄλιον
 ἀφορμᾷ ποτ' οὐκ ἄνευ ξυμπορᾶς, 1470
 ὦ μέγας αἰδήρ, ὦ Ζεῦ.

- ΟΙ. ὦ παῖδες, ἦκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτῇ, κούκέτ' ἔστ' ἀποστροφῇ.
- ΑΝ. πῶς οἴσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ;
- ΟΙ. καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὥς τάχιστα μοι μολὼν 1475
ἄνακτα χῶρας τῆσδ'εἰς τις πορευσάτω.
- ΧΟ. ἔα ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὐτίς ἀμφίσταται διαπρύ-
σιος ὄτοβος.
Ἴλαος, ὦ δαίμων, Ἴλαος, εἴ τι γὰρ 1480
ματέρει τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
ἐναισίῳ δὲ συντύχοιμι, μῆδ' ἄλαστον ἄνδρ'
ἰδὼν
ἀκερδῇ χάριν μετάσχοιμί πως· Ζεῦ ἄνα, σοὶ
. φωνῶ. 1485
- ΟΙ. ἄρ' ἐγγὺς ἀνὴρ; ἄρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κικήσεται μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;
- ΑΝ. τί δ' αἶν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
- ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἐπασχον εὖ, τελεσφόρου χάριν
δοῦναι σφιν, ἣν περ τυγχάνων ὑπεσχόμην. 1490
- ΧΟ. ἰὼ ἰὼ παῖ, βᾶθι βᾶθ', υἱοὶ υἱοὶ εἴτ' ἄκρον
ἐπὶ γύαλον
ἐναλίῳ Ποσειδαονίῳ θεῷ
βούθυτον ἐστίαν ἀγίζων, ἰκοῦ. 1495
ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθῶν. σπεῦσον,
ἄϊσσ', ὦναξ.
- ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡγεῖται κτύπος, 1500
σαφῆς μὲν ἀστῶν, ἐμφανῆς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνὸς, ἢ τις ὀμβρία
χάλαξ ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
1477 -- 1485. = 1491 -- 1499.

τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.

ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προῦφάνης, καὶ σοι θεῶν 1505
τύχην τις ἐσθλὴν τῇσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.

ΘΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαῖου, νέορτον αὖ;

ΟΙ. ῥοπὴ βίου μοι. καὶ σ' ἅπερ ξυνήνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.

ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίω; 1510

ΟΙ. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσίν μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων.

ΘΗ. πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;

ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλὰ τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη. 1515

ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ
κοῦ ψευδόφημα· ἧ' τι χρὴ ποιεῖν λέγε.

ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἃ σοι
γῆρως ἄλυντα τῇδε κείσεται πόλει.

ἧῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, 1520
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.

τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τιλῇ,
μήθ' οὐ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις·

ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτόνων ἀεὶ τιθῇ. 1525

ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ

αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μολῇς μόνος·

ὥς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ

οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὁμῶς.

ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῶζε, ἧ'ταν ἐς τέλος 1530

τοῦ ξῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ

σήμαιν', ὅ δ' ἀεὶ τῷπιόντι δεικνύτω.

χοῦτως ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν

σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαὶ πόλεις,
 καὶν εὖ τις οἴκῃ, ῥαδίως καθύβρισαν. 1535
 θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὅψ' δ' εἰσορῶς, ὅταν
 τὰ θεῖ' ἀφείς τις ἐς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
 ὃ μὴ σὺ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
 τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότη' ἐκδιδάσκομεν.
 χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοῦκ θεοῦ παρὸν, 1540
 στείλωμεν ἥδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπάμεθα.
 ὦ παῖδες, ὦδ' ἐπεσθ'. ἐγὼ γὰρ ἡγεμῶν
 σφῶν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφὼ πατρί.
 χωρεῖτε, καὶ μὴ ψάυετ', ἀλλ' ἑὔτε με
 αὐτὸν τὸν ἱρὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα 1545
 μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῇναι χθονί.
 τῇδ', ὦδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
 Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἧ τε νεοτέρα θεός.
 ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμὸν,
 νῦν δ' ἔσχατόν σου τοῦμόν ἄπτεται δέμας. 1550
 ἥδη γὰρ ἔρπω τὸν τελευταῖον βίον
 κρύψων παρ' Αἰδην. ἀλλὰ, φίλτατε ξένων,
 αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόσπολοι τε σοὶ
 εὐδαίμονες γένοισθε, καὶ π' εὐπραξία
 μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς αἰεί. 1555

ΧΟ.

εἰ θέμις ἐστὶ μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
 καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
 ἐννυχίων ἄναξ,
 Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ, λίσσασμαι 1560
 ἐπαπόνῳ μῆτ' ἐπὶ βαρυναχῇ
 ξένον ἐξανύσαι
 μόρῳ τὰν παγκευθῇ κάτω

1556 — 1567. = 1568 — 1578.

νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.
 πολλῶν γὰρ ἄν καὶ μάταν 1565
 πημάτων ἰκνουμένων
 πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι.
 ὦ χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου 1568
 θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
 φασὶ πολυξένοις 1570
 εὐνᾶσθαι κνυξείσθαι τ' ἐξ ἄντρων
 ἀδάματον φύλακα παρ' Αἰδᾶ
 λόγος αἰὲν ἔχει·
 ὃν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
 κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι 1575
 ὀρμωμένῳ νερτέρας
 τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας·
 σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἄν
 τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα· 1580
 ἃ δ' ἦν ταπραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
 φράσαι πάρεστιν οὔτε τᾶργ' ὅς' ἦν ἔκει.
 ΧΟ. ὦλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὥς λειοπότα
 κείνον τὸν αἰὲ βίοτον ἐξεπίστασο.
 ΧΟ. πῶς; ἄρα θεία κάπόνῳ τάλας τύχη; 1585
 ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κάποθανυμάσαι πρέπον.
 ὥς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἶρπε, καὶ σύ που παρῶν
 ἔξοισθ', ὑψηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
 ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος·
 ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν 1590
 χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
 ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,

κούλου πέλας κρατῆρος, οὐτὰ Θησέως
 Περίθου τε κεῖται πίστ' αἰὲ ξυνθήματα·
 ἄφ' οὗ μέσος σταῖς τοῦ τε Θορικίου πέτρου 1595
 κούλης τ' ἀχέρδου κἀπὸ λαῖνου τάφου,
 καθέξεται· εἴτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.
 κἄπειτ' αὖσας παῖδας ἡνώγει φυτῶν
 ὑδάτων ἐνεργεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
 τῷ δ' εὐχλόου Δῆμητρος ἐς προσόψιον 1600
 πάγον μολόντε τάσδ' ἐπιστολάς πατρὶ
 ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
 ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ἥ νομίζεται.
 ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρωῶντος ἡδονὴν
 κούκ ἦν ἔτ' ἀργὸν οὐδὲν ὧν ἐφίετο, 1605
 κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
 ῥίγησαν, ὥς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
 πατρὸς πεσοῦσαι κλᾶον, οὐδ' ἀνίσταν
 στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
 ὁ δ' ὥς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρὸν, 1610
 πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν, ὦ τέκνα,
 οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
 ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τὰμὰ, κούκέτι
 τὴν δυσπόνητον ἔξεται ἄμφ' ἐμοὶ τροφήν·
 σκληρὰν μὲν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἐν γὰρ μόνον
 τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα. 1616
 τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
 ἢ τοῦδε τάνδρὸς ἔσχεθ', οὐ τητῶμεναι
 τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.
 τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι 1620
 λύγδην ἐκλαον πάντες. ὥς δὲ πρὸς τέλος
 γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,

ἦν μὲν σιωπὴ, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
 θωύξεν αὐτὸν, ὥστε πάντας ὀρθίας
 στῆσαι φόβῳ δεισαντας ἐξαίφνης τρίχας. 1625
 καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
 ὃ οὗτος οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
 χωρεῖν; πάλαι δὴ τὰπὸ σοῦ βραδύνεται
 ὁ δ' ὥς ἐπήσθητ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
 αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα. 1630
 κάπει προσῆλθεν, εἶπεν, ὃ φίλον κάρα,
 δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
 ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε, καὶ καταίνεσον
 μήποτε προδώσειν τάσδ' ἐκῶν, τελεῖν δ' ὅς' ἄν
 μέλλης φρονῶν εὖ ξυμφέρωντ' αὐταῖς αἰεί. 1635
 ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
 κατήνεσεν τὰδ' ὄρκιος δράσειν ξένῳ.
 ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθύς Οἰδίπους
 ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει,
 ὃ παῖδε, τλάσας χρῆ τὸ γενναῖον φρενὶ 1640
 χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἄ μὴ θέμις
 λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
 ἀλλ' ἔρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
 Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
 τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν 1645
 ξύμπαντες· ἄστακτι δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
 στένοντες ὠμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπῆλθομεν,
 χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες, ἐξαπειδομεν
 τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
 ἄνακτα δ' αὐτὸν ὁμμάτων ἐπίσκιον 1650
 χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, ὡς δεινοῦ τινος
 φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.

ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ,
 ὀρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα
 καὶ τὸν θεῶν Ὀλυμπον ἐν ταύτῳ λόγῳ. 1655
 μόρῳ δ' ὁποῖω κείνος ὦλετ' οὐδ' ἂν εἰς
 θνητῶν φράσειε, πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
 οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
 κεραινὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία

θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ, 1660
 ἀλλ' ἢ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων
 εὖνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.

ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτος οὐδὲ σὺν νόσοις
 ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
 θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, 1665
 οὐκ ἂν παρείμην οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.

ΧΟ. ποῦ δ' αἶ τε παῖδες χοῖ προπέμψαντες φίλων;
 ΑΓ. αἶδ' οὐχ ἑκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
 φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὀρμωμένας.

ΑΝ. αἰαῖ, ἔστιν ἔστι νῶν δὴ 1670
 οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ, πατρὸς ἔμφοντον
 ἄλαστον αἶμα δυσμόροιον στενάζειν,
 ὥτινα τὸν πολὺν
 ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν,
 ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν 1675
 ἰδόντε καὶ παθόντε.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν; ΑΝ. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.

ΧΟ. βέβηκεν; ΑΝ. ὥς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.
 τί γὰρ, ὅτῳ μήτ' Ἄρης
 μήτε πόντος ἀντέκυσεν, 1680
 ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν

1670 — 1687. = 1697 — 1714.

ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.

τάλαινα, νῶν δ' ὀλεθρία

νῦξ ἐπ' ὄμμασιν βέβακε.

πῶς γὰρ ἦ τιν' ἀπίαν

1685

γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίον δύσοι-

στον ἔξομεν τροφάν;

ΙΣ. οὐ κάτοιδα. κατὰ με φόνιος

1688

Ἄλδας ἔλοι πατρὶ

1690

τάλαιναν, ὥς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιω-
τός.

ΧΟ. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα,

τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς

μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον· οὐ τοι κατάμεμπι'

ἐβήτην

1695

ΑΝ. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις.

1697

καὶ γὰρ ὁ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον, φίλον,

ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.

ὦ πάτερ, ὦ φίλος,

1700

ὦ τὸν αἰεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἰμένος·

οὐδὲ γὰρ ὦν ἀφίλητος ἐμοί ποτε

καὶ τᾶδε μὴ κυρήσης.

ΧΟ. ἐπραξεν; ΑΝ. ἐπραξεν οἶον ἤθελεν.

ΧΟ. τὸ ποῖον; ΑΝ. ἄς ἐχρηξέ γᾶς ἐπὶ ξένας

1705

ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει

νέρθεν εὐσκίαστον αἶεν,

οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαντον.

ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν

στένει δακρυῶν, οὐδ' ἔχω

1710

πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν

ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος.

— — — — — ἔρημος ἔθανες
ὥδέ μοι.

ΙΣ. ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος 1715
— — — — —

ἐπαμμένεισέτ', ὦ φίλα, τὰς πατρὸς ὥδ' ἐρήμας;
ΧΟ. ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν 1720
τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου,
λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος
οὐδεὶς.

ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. ὥς τί ῥέξομεν; 1724

ΑΝ. ἡμερος ἔχει με ΙΣ. τίς;

ΑΝ. τὰν χθόνιον ἐστίαν ἰδεῖν

ΙΣ. τίνος; ΑΝ. πατρὸς, τάλαιν' ἐγώ.

ΙΣ. θέμις δὲ πῶς τὰδ' ἐστί; μῶν
οὐχ ὀράς; ΑΝ. τί τόδ' ἐπέπληξας; 1730

ΙΣ. καὶ τόδ', ὥς ΑΝ. τί τόδε μάλ' αὐθις;

ΙΣ. ἄταφος ἐπιτνε δίχα τε παντός.

ΑΝ. ἄγε με, καὶ τότε' ἐπενάριξον.

ΙΣ. αἰαῖ, δυστάλαινα, ποῖ δῆτ'
αὐθις ὥδ' ἔρημος ἄπορος 1735
αἰῶνα τλάμον' ἔξω;

ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;

ΧΟ. καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;

ΧΟ. τὰ σφῶν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς. 1740

ΑΝ. φρονῶ. ΧΟ. τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς;

ΑΝ. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους

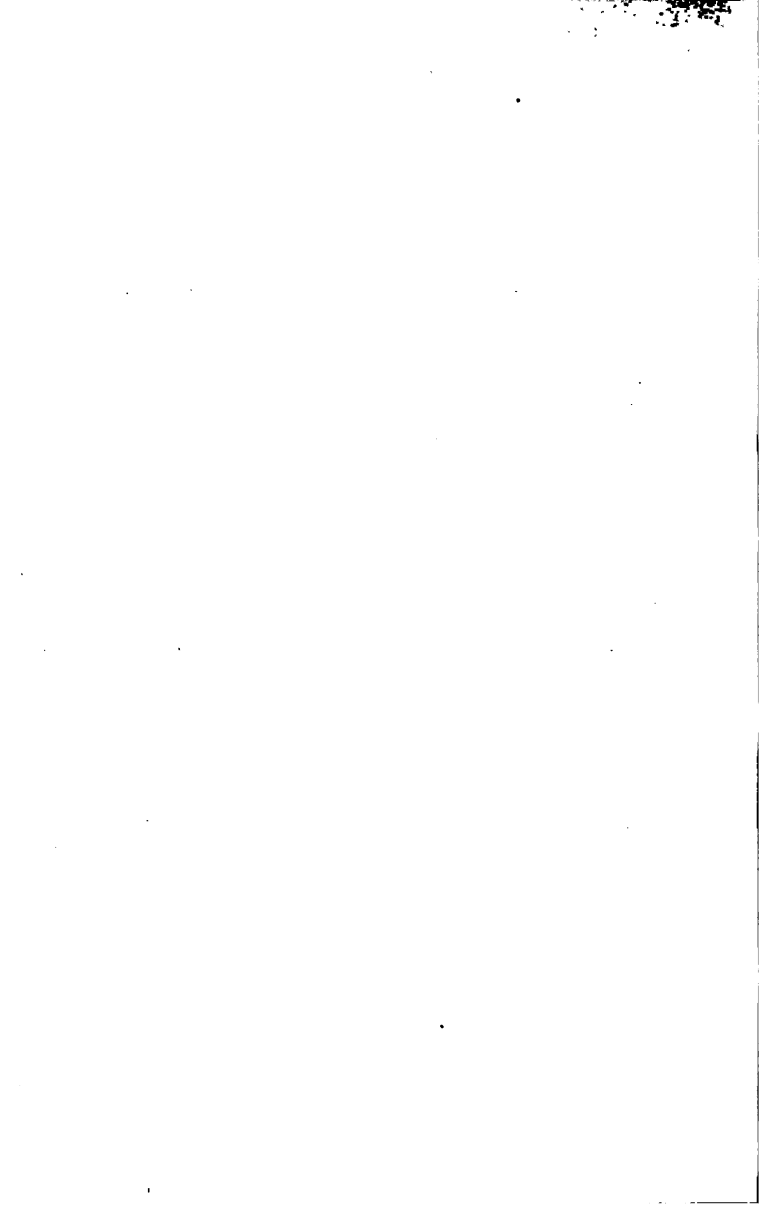
Post 1712 sequebatur ἰὼ μὴ γὰς ἐπὶ ξένας θανεῖν ἐ-
τερεῖς. et post 1715 αὐθις ὥδ' ἔρημος ἄπορος.

1724 — 1736. = 1737 — 1750.

- οὐκ ἔχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτευε.
 AN. μόγος ἔχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπεῖχε.
 AN. τότε μὲν ἄπορα, τότε δ' ὕπερθευ. 1745
 ΧΟ. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι.
 AN. αἰαῖ, ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
 ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με
 δαίμων τανῦν γ' ἐλαύνει; 1750
 ΘΗ. παύετε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
 χάρις ἢ χθονία ξύν' ἀπόκειται
 πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
 AN. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
 ΘΗ. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι; 1755
 AN. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐταὶ
 πατρὸς ἡμετέρου. ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
 AN. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηναῶν;
 ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπείπεν ἐμοὶ κείνος 1760
 μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους
 μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
 θήκην ἱερὰν, ἣν κείνος ἔχει.
 καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα καλῶς
 χώραν ἔξειν αἰὲν ἄλυπον. 1765
 ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν
 ὃ πάντ' αἰῶν Διὸς Ὀρκος.
 AN. ἀλλ' εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
 ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
 τὰς ὠγγίους πέμψον, ἔάν πως 1770
 διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
 τοῖσιν ὀμαίμοις.

Post 1746 sequebatur AN. ναὶ ναί. (ΧΟ.) ξύμφημι
 καὶ αὐτός.

- ΘΗ. δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὀπόσ' ἄν
μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει, 1775
πρὸς χάριν, οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
- ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω
θροῆνον ἐγείρετε·
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος. 1708
-

V.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΙΜΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΙΓΕΛΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΕΤΡΤΑΙΚΗ.

ΦΥΛΑΞ.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνεῖκην ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάργειον ἐν-τεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος ἀνήρηται· ἐφ' ἣ καὶ Αἴμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα ξίφει ἐαυτὸν διεχειρί-σατο. ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἐαυτὴν ἀνείλε.

Κεῖται ἡ μυθοποιία καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντι-γόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἴμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν καὶ τέκνον τέκει τὸν Αἴμονα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι τάφος Πο-λυνεῖκους, Ἀντιγόνης ἀναλρεσις, θάνατος Αἴμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης τῆς Αἴμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφο-κλέα ἠξιώσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας, εὐδοκίμησαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δράμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ.

Τὸ μὲν δράμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζε-ται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρώδα ιστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην. ὁ μὲν γὰρ Ἴων ἐν τοῖς διδυράμβοις κατα-πρησθῆναι φησιν ἀμφοτέρως ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους· Μίμνερμος δὲ φησὶ τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶν τὰ ξένως περὶ τῶν ἡρωίδων ιστο-ρούμενα. ἡ μέντοι κοινὴ δόξα σπουδαίας αὐτὰς ὑπέληφεν καὶ φιλαδέλφους δαιμονίως, ἣ καὶ οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταὶ ἐπόμενοι τὰ περὶ αὐτὰς διατέθινται. τὸ δὲ δράμα τὴν ὀνο-μασίαν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης. ὑπόκειται δὲ ἄταφον τὸ σῶμα Πολυνεῖκους, καὶ Ἀντιγόνη θάπτειν αὐτὸ πειρωμένη παρὰ τοῦ Κρέοντος κωλύεται· φω-

ραθειῖσα δὲ αὐτὴ θάπτουσα ἀπόλλυται, Αἴμων τε ὁ Κρέοντος ἔρῶν αὐτῆς καὶ ἀφορήτως ἔχων ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμφορᾷ αὐτὸν διαχειρίζεται· ἐφ' ᾧ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη τελευτᾷ τὸν βίον ἀγχόνη.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀποθανοντα Πολυνείκη ἐν τῷ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίῳ Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἢ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθαίροντες οὐδὲν ἥττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη καὶ γυμνὸν εὐροῦσα τὸν νεκρὸν ἀνοιμώξασα ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἴμων, ὁ Κρέοντος υἱὸς, ὃς ἐμνάτο αὐτὴν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένη ἀγχόνη, Τειρεσίῳ ταῦτα προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετὴ, ἑαυτὴν ἀποσφάζει. καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ANTIGONH.

Ω κοινὸν ἀντάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
 ἄρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
 ὅποιον οὐχὶ νῦν ἐτι ζῶσαιν τελεῖ;
 οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἀτήσιμον
 οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὅποιον οὐ 5
 τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὅπως ἔγω κακῶν.
 καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει
 κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρετίῳ;
 ἔχεις τι κελσὴκουσας; ἢ σε λανθάνει 9
 πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;

ΙΣΜΗΝΗ.

ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
 οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ' ἐξ ὅτου
 δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
 μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χειρί.
 ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατός 15
 ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
 οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη.
ΑΝ. ἤδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
 τοῦδ' οὔνεκ' ἐξέπεμπον, ὥς μόνη κλύοις.
ΙΣ. τί δ' ἐστι; δηλοῖς γάρ τι κάλχαίνουσ' ἔπος 20
ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῦν τῷ κασιγνήτῳ Κρέων

τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὥς λόγος, κατὰ χθονὸς
 ἔκρουψε τοῖς ἔνερθεν ἐντιμον νεκροῖς, 25
 τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνεῖκους νεκρὸν
 ἄστοισί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
 τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκυῖσαι τινα,
 ἔαν δ' ἄκλαντον, ἄταφον, οἴωνοις γλυκὴν
 θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς. 30
 τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
 κάμοι, λέγω γὰρ κάμει, κηρύξαντ' ἔχειν
 καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
 σαφῇ προκηρύσσοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
 οὐχ ὥς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὅς ἂν τούτων τι θρᾶ, 35
 φύνον προκείσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
 οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
 εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ.
 ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαῖφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
 λύουρ' ἂν ἢ φάπτουσα προσθείμην πλέον; 40
 ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
 ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἰ;
 ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιῖς χερί.
 ΙΣ. ἢ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
 ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σὸν, ἣν σὺ μὴ θέλῃς. 45
 ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
 ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἰργεῖν μέτα.
 ΙΣ. οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατήρ

24. Legebatur Ἐτεοκλέα μὲν ὥς λέγουσι σὺν δίκῃ | χρησθεῖς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονός.

Post 45 sequebatur ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦς ἀίσομαι.

ὥς νῦν ἀπεχθῆς δυσκλεῆς τ' ἀπώλετο, 50
 πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
 ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῶ χερσί·
 ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
 πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
 τρίτον δ' ἀδελφῶ δύο μίαν καθ' ἡμέραν 55
 αὐτοκτονοῦντε τῷ ταλαιπώρῳ μόρον
 κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιιν χεροῖν.
 νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νῶ λελειμμένα σκόπει
 ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βία
 ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. 60
 ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ' ὅτι
 ἐφνυμεν, ὥς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
 ἔπειτα δ' οὐνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
 καὶ ταῦτ' ἀκρύνειν κατὶ τῶνδ' ἀλγίονα.
 ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς 65
 ξύγγνοια καὶ ἴσχειν, ὥς βιάζομαι τάδε,
 τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
 περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
ΑΝ οὔτ' ἂν κτελεύσαιμ' οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
 πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρωῆς μέτα. 70
 ἀλλ' ἴσθ' ὅποια σοι δοκεῖ, κείνον δ' ἐγὼ
 θάψω. καλὸν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν. ✓
 φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
 ὅσια πανουργήσας· ἐπεὶ πλείων χρόνος
 ὄν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε. 75
 ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι· συ δ', εἰ δοκεῖ,
 τὰ τῶν θεῶν ἐντιμ' ἀτιμάσας ἔχε.
ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
 βία πολιτῶν δρᾶν ἐφνυ ἀμήχανος.

- AN. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον 80
 χάσους· ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
- ΙΣ. οἴμοι, ταλαίνης ὥς ὑπερδέδοικά σου.
- AN. μὴ μου προφτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
- ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσης γε τοῦτο μηδενὶ
 τοῦργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὐτῶς ἐγώ.
- AN. οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει 85
 σιγῶς, ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξης τάδε.
- ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
- AN. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἀδεῖν με χροί.
- ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσκει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐράς. 90
- AN. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένῳ, πεπαύσομαι.
- ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηροῶν οὐ πρέπει τὰμήχανα.
- AN. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
 ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκη.
 ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν 95
 παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὐ
 τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
- ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στείχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
 ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

ἄκτις ἀελίου τὸ κάλλιστον ἐπταπύλῳ φανέν 100
 Θήβα τῶν προτέρων φάος,
 ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον,
 Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολουσα, 105
 τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα παν-
 σαγία.

φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·
 ὅς ἐφ' ἡμετέρα γῇ Πολυνείκους 110

ἄρθεις νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
 ὀξέα κλάζων
 αἰτὸς ἐς γᾶν ὑπερέπτη, ²
 λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
 πολλῶν μεθ' ὄπλων 115
 ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι.
 στας δ' ὑπὲρ μελάρθρων φονώσασιν ἀμφιχα-
 νῶν κύκλω
 λόγχαις ἐπτάπυλον στόμα
 ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων αἱμάτων γένυσιν. 120
 πλησθῆναι τε καὶ στεφάνωμα πύργων
 πενκάενθ' Ἥφαιστον ἐλεῖν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
 ἐτάθη
 πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλου δυσχείρωμα δρά-
 κοντος. 1
 Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους 127
 ὑπερεχθαίρει, καὶ σφας ἐσιδὼν
 πολλῷ φεύματι προσνισσομένους
 χρυσοῦ καναχῇ θ' ὑπερόπτας, 130
 παλτῷ ριπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
 ἐπ' ἄκρων ἥδη
 νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι.
 ἀντιτύπα δ' ἐπὶ γᾶ πέσε τανταλωθεῖς
 πυρφόρος ὃς τότε μαινομένα ξύν ὀρμᾷ 135
 βακχεύων ἐπέπνει
 ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
 εἶχε δ' ἄλλα τὰ μὲν,
 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέ-
 γας Ἄρης
 δεξιόσειρος. 140

ἐπὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἐπὶ πύλαις
 ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους ἔλιπον
 Ζηνὶ τροπαίῳ πάγκαλκα τέλη,
 πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὦ πατὴρ ἐνὸς
 μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῖν 145
 δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
 κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
 ἀλλὰ γὰρ ἅ μεγαλῶνυμος ἦλθε Νίκα
 τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβα,
 ἐκ μὲν δὴ πολέμων 150
 τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν,
 θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
 παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, ὃ Θήβας δ'
 ἐλελίχθων

Βακχίος ἄρχοι.

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας, 155
 Κρέων ὃ Μενοικέως,
 νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
 χωρεῖ τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσω,
 ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων 160
 προύθετο λέσχην,
 κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
 πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὥρθωσαν πάλιν·
 ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα 165
 ἔστειλ' ἰκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαῖου
 σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων αἰεὶ κράτη,
 τοῦτ' αὖθις, ἥνικ' Οἰδίπους ὥρθου πόλιν,
 κάπει διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι

παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
 ὅτ' οὖν ἐκείνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μιαν 170
 καθ' ἡμέραν ὥλοντο παῖσαντές τε καὶ
 πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
 ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
 γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
 ἀμῆχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν 175
 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
 ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβῆς φανῇ.
 ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐδύνων πόλιν
 μὴ τῶν ἀρίστων ἄπτεται βουλευμάτων,
 ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει, 180
 κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
 καὶ μεῖζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
 φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
 ἐγὼ γὰρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὀρώων ἀεὶ,
 οὗτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὀρώων 185
 στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
 οὗτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῇ χθονὸς
 θείμην ἐμαντῶ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
 ἢ δ' ἐστὶν ἢ σώζουσα καὶ ταύτης ἐπι·
 πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα. 190
 τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὖξω πόλιν,
 { καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
 ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
 Ἐτεοκλέα μὲν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
 ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δόρει, 195
 τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνῖσαι
 ἂ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
 τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνεΐκη λέγω,

ὃς γῆν πατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
 φρυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ 200
 προῆσαι κατὰκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
 κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
 τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκρήνεται τάφῳ
 μήτε κτερίζειν μήτε κωκυῖσάι τινα,
 ἔαν δ' ἄθναπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας 205
 καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
 τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κοῦποτ' ἐκ γ' ἐμοῦ
 τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
 ἀλλ' ὅστις εὖνους τῇδε τῇ πόλει, θανῶν
 καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται. 210

- ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, καὶ Μενοικέως Κρέον,
 τὸν τῇδε δύσνουν καὶ τὸν εὐμενῇ πόλει·
 νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντὶ που πάρεστί σοι·
 καὶ τῶν θανόντων χάποσοι ζῶμεν πέρι.
 ΚΡ. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εἶτε τῶν εἰρημένων; 215
 ΧΟ. νεωτέρῳ τῷ τοῦτο βαστάζειν πρόθετος.
 ΚΡ. ἀλλ' εἰς' ἐτοιμοὶ τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.
 ΧΟ. τί θῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
 ΚΡ. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
 ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μᾶρος ὃς θανεῖν ἐρᾷ. 220
 ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
 ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως τάχους ὑπο
 δύσπνους ἰκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
 πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, 225
 ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν·
 ψυχὴ γὰρ ἡὔδα πολλά μοι μυθουμένη,

τάλας, τί χωρεῖς οἱ μολῶν δώσεις δίκην;
τλήμων, μένεις αὖ; καὶ τὰδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρός; πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ;
τοιαῦθ' ἐλίσσω ἥνυτον σχολῇ βραδύς, 231
χοῦτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
σοι, καὶ τὸ μηδὲν ἔξερω, φράσω δ' ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφαργμένος, 235
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.

ΚΡ. τί δ' ἐστὶν ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΦΤ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τὰμαντοῦ· τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ' οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρων,
οὐδ' ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι. 240

ΚΡ. εὖ γε στοχάζεται κάποφάργνυσαι κύκλω
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ' ὥς τι σημανῶν νέον.

ΦΤ. τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστίθησ' ὄκνον πολύν.

ΚΡ. οὐκ οὖν ἐρεῖς ποτ', εἰτ' ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;

ΦΤ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρὸν τις ἀρτίως 245.

θάψας βέβηκε καπλὶ χρωτὶ διψίαν·

κόνιν παλύνας κάφαγιστεύσας ἃ χρη.

ΚΡ. τί φῆς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;

ΦΤ. οὐκ οἶδ'. ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν
πλήγμ', οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ 250
καὶ χέρσος, ἀρρῶξ οὐδ' ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ' ἄσημος οὐργάτης τις ἦν.

ὅπως δ' ὁ πρῶτος ἤμιν ἡμεροσκοπὸς
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.

ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὖν, 255
λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὥς ἐπῆν κόκκις.

σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν

ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
 λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
 φίλαξ ἐλέγχων φύλακα, καὶ ἐρίγνετο 260
 πληγὴν τελευτῶσ', οὐδ' ὁ κωλύσων παρῆν.
 εἰς γὰρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος,
 κοῦδεις ἐναργῆς, ἀλλ' ἔφρευγε πᾶς τὸ μή.
 ἡμεν δ' ἔτοιμοι καὶ μύθρους αἰρεῖν χεροῖν,
 καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὀρκωμοτεῖν 265
 τὸ μήτε θραῖσαι μήτε τῷ ξυνειδέναι
 τὸ πρᾶγμα βουλευέσσαντι μήτ' ἐίργασμένῳ.
 τέλος δ' ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
 λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
 νεῦσαι φόβῳ προύτρεψεν· οὐ γὰρ εἶχομεν 270
 οὔτ' ἀντιφωνεῖν οὔθ' ὅπως θρῶντες καλῶς
 πράξαμεν. ἦν δ' ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον·
 σοὶ τοῦργον εἶη τοῦτο κοῦχλ' κρυπτέον.
 καὶ ταῦτ' ἐνίκα, κάμῃ τὸν δυσδαίμονα
 { πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τάργαθόν λαβεῖν. 275
 πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι·
 στέργει γὰρ οὐδείς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
 XO. ἄναξ, ἐμοί τοι μή τι καὶ θεήλατον
 τοῦργον τόδ' ἢ ξύννοια βουλαῦει πάλαι.
 KP. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κάμῃ μεστῶσαι λέγων, 280
 μὴ 'φρευρεθῆς ἄνους τε καὶ γέρον ἅμα.
 λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ δαίμονας λέγων
 πρόνριαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
 { πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
 { ἔκρυπτον αὐτὸν, ὅστις ἀμφικίονας 285
 ναοὺς πυρώσων ἦλθε κάναθῆματα
 καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;

ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεοὺς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάσαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί, 290
κρυφῇ κάρᾳ σείοντες, οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὥς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπλίσταμαι καλῶς
παρηγγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος 295
κακοῦ νόμισμ' ἐβλάσκει. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχροὶ πράγμαθ' ἵστασθαι
βροτῶν.

πανουργίας δ' ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν 300
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρονοῦντες ἥνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὥς δοῦναι δίκην.
ἀλλ' εἶπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ' ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὔ τοῦτ' ἐπλίστασ', ὅρκιος δέ σοι λέγω, 305
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὐρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς,
οὐχ ὑμῶν Αἰδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσῃθ' ὕβριω,
ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἐνθεν οἰστέον 310
τὸ λοιπὸν ἀρπάξῃτε, καὶ μάθῃθ' ὅτι
οὐκ ἔξ ἅπαντος δεῖ το κερδαίνειν φιλεῖν.
[ἐκ τῶν γὰρ αἰσχροῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτρωμένους ἰδοὺς ἂν ἡ σεσωσμένους.]

ΦΤ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεῖς οὕτως ἴω; 315

ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὥς ἀνιαρῶς λέγεις;

ΦΤ. ἐν τοῖσιν ὧσιν ἢ πλὴν τῇ ψυχῇ δάκνει;
 ΚΡ. τί δὲ ^{ἀλγύνει} ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
 ΦΤ. ὁ δρωὼν σ' ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ' ὥτ' ἐγώ.
 ΚΡ. οἴμ' ὥς ἄλλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ. 320
 ΦΤ. οὐκ οὐν τό γ' ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.
 ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προ-
 δούς.

ΦΤ. φεῦ·
 ἢ δεινὸν ᾧ δοκῇ γε καὶ ψευδῇ δοκεῖν.
 ΚΡ. ^{μυθίζετε} κόμψενέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
 φανεῖτέ μοι τοὺς δρωῶντας, ἐξερεῖθ' ὅτι 325
 τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.

ΦΤ. ἀλλ' εὐρεθείη μὲν μάλιστ', εἴαν δέ τοι
 ληφθῇ τε καὶ μὴ, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
 οὐκ ἔσθ' ὅπως ὅψει σὺ δεῦρ' ἐλθόντα με.
 καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς 330
 σωθεῖς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν. ✕

ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κούδεν ἀνθρώπου δεινότερον
 πέλει·

τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χεμερῶ
 νότῳ 335

χωρεῖ, περιβρυχίοισιν
 περῶν ὑπ' οἰδμασιν,
 θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
 ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται,
 ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἱππεῖω γένει
 πολεύων. 340

κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν
 ἄγει 343

καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν
φύσιν 345

σπείραισι δικτυοκλώστοις,
περιφραδῆς ἀνῆρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγροῦλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιανύχενά θ' 350
ἵππον ἀέξεται ἀμφίλοπον ξυγὸν οὐρειὸν τ'
ἀκμῆτα ταῦρον.

καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυ-
νόμους 354

ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων
πάγων ὑπαίθρεια καὶ
θύσομβρα φεύγειν βέλη·
παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται 360
τὸ μέλλον· Αἶδα μόνον
φύξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.
σοφὸν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ'
ἔχων 365

ποτὲ μὲν κακὸν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἔρπει,
νόμους παραιρῶν χθονὸς
θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν
ὑψίπολις· ἄπολις, ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν 370
ξύνεστι τόλμας χάριν.

μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν ὃς τάδ' ἔρδει. 375
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.

354 — 364. = 365 — 375.

- ὦ δύστηνος
 καὶ δυστήνου πατὸς Οἰδιπόδα, 380
 τί ποτ' ; οὐ δὴ που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
 τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
 καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες ;
 ΦΤ. ἦδ' ἔστ' ἐκείνη τοῦργον ἥ' ἔξιργασμένη·
 τήνδ' εἴλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων ; 385
 ΧΟ. ὃδ' ἐκ δόμων ἄψορος ἐς δέον περᾶ.
 ΚΡ. τί δ' ἔστι ; ποῖα ξύμμετρος προύβην τύχῃ ;
 ΦΤ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἔστ' ἀπώμοτον.
 ψεύδει γὰρ ἡ' πίνοια τὴν γνώμην· ἐπεὶ
 σχολῇ ποθ' ἦξιν δεῦρ' ἄν ἐξηύχουν ἐγὼ 390
 ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
 ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
 ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
 ἦκω, δι' ὄρκων καίπερ ὦν ἀπώμοτος,
 κόρην ἄγων τήνδ', ἡ καθηρέθη τάφον 395
 κοσμοῦσα. κληῖρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
 ? ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοῦρμαιον, οὐκ ἄλλου, τότε.
 καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτὸς, ὥς θέλεις, λαβὼν
 καὶ κρῖνε καΐξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
 δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν. 400
 ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών ;
 ΦΤ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.
 ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῆς ;
 ΦΤ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
 ἀπείπας. ἄρ' ἐνδηλα καὶ σαφῇ λέγω ; 405
 ΚΡ. καὶ πῶς ὀρᾶται κάπληπτος ἡρέθη ;
 ΦΤ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἤκομεν,
 πρὸς σοῦ τὰ δειν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,

? πᾶσαν κόλιν σήραντες ἢ κατεῖχε ται
 νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ, 410
 καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπὴνεμοί,
 ὁσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
 ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρροδοῖς
 κακοῖσιν, εἰ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.
 χρόνον τὰδ' ἦν τοσοῦτον, ἔς τ' ἐν αἰθέρι 415
 μέσφ' ἀτέστη λαμπρὸς ἥλιος κύκλος
 καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότε' ἐξαίφνης χθονὸς
 τυφῶς αἰέρας σκηπτὸν, οὐράνιον ἄχος,
 πίμπλησι πεδῖον, πᾶσαν αἰκίῳ φόβην
 ὕλης. πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστῶθη μέγας 420
 αἰθήρ· μύσαντες δ' εἰχομεν θείαν νόσον.
 καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
 ἢ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾷ
 ὄρνιθος ὅξυν φθόγγον, ὥς ὅταν κενῆς
 εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψη λέχος· 425
 οὕτω δὲ χαῦτη, ψιλὸν ὥς ὁρᾷ νέκυν,
 γόοισιν ἐξῶμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
 ἡρᾶτο τοῖσι τοῦργον ἐξεργασμένοις.
 καὶ χερσὶν εὐθὺς διψίαν φέρει κόλιν,
 ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκείας ἄρσην πρόχου 430
 χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
 χῆμεῖς ἰδόντες ἰέμεσθα, σὺν δέ νιν
 θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην,
 καὶ τὰς τε πρόσθεν τὰς τε νῦν ἡλέγχομεν
 πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐθενὸς καθίστατο, 435
 ἅμ' ἠδέως ἔμοιγε κάλγεινῶς ἅμα.
 τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
 ἦδιστον, ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν

ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἦσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας. 440

KP. σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φῆς, ἣ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;
AN. καὶ φημι δρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

KP. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἣ θέλεις
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον. 445

AN. σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
ἦδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;
KP. ἦδη· τί δ' οὐκ ἐμελλον; ἐμφανῇ γὰρ ἦν.

KP. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;

AN. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρυξάς τάδε 450

οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους,
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον φόβῳ τὰ σὰ
κηρύγμαθ' ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῇ θεῶν
νόμιμα δύνεσθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδράμεῖν. 455

οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' αἰεί ποτε
ξῆ ταῦτα, κοῦδεις οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἐμελλον, ἀνδρὸς οὐθενὸς
φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν· θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ; 460
κεῖ μὴ σὺ προυκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὥς ἐγὼ κακοῖς
ξῆ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἐμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν 465
παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ' ἄθαντον ἠνσχύμην νέκυν,

κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρωῶσα τυγχάνειν,
 σχεδόν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω. 470

ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὥμον ἐξ ὥμοῦ πατρός
 τῆς παιδός· εἰκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς. 2

ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
 πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
 σιδήρεον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκέλῃ 475

θραυσθέντα καὶ ραγέντα πλείστ' ἂν εἰσίδοις
 σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
 ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
 φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.

αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τὰτ' ἐξηκίστατο, 480

νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·

ὑβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἦδε δευτέρα,
 τούτοις ἐπανχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.

ἢ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνὴρ, αὕτη δ' ἀνὴρ,
 εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη. 485

ἀλλ' εἰτ' ἀδελφῆς εἶδ' ὁμαιμονεστέρα

? τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἐρκείου κυρεῖ,

αὐτὴ τε χῆ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον

μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
 ἐπαίτιῶμαι τοῦδε βουλευσάι τάφου. 490

καὶ νιν κάλειτ'· εἰσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
 λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.

φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ἡρῆσθαι κλοπεύς
 τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.

μισῶ γε μέντοι χῶτταν ἐν κακοῖσι τις 495

ἀλὸς ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλη.

ΑΝ θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτείναι μ' ἐλῶν;

- KP. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω,
 AN. τί δῆτα μέλλεις; ὥς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
 ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτὲ, 500
 οὕτω δὲ καὶ σοὶ τᾶμ' ἀφανδάνοντ' ἔφν.
 καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
 κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
 τιθείσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν·
 λέγοιτ' ἂν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήῃ φόβος. 505
 [ἀλλ' ἢ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ
 καῖξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἂ βούλεται.]
 KP. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Κадμείων ὄρας·
 AN. ὄρασι χούτοι· σοὶ δ' ὑπὲρ πολλοῖσι στόμα.
 KP. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; 510
 AN. οὐδέν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχθους σέβειν.
 KP. οὐκ οὖν ὁμαιμος καὶ καταντίον θανάων;
 AN. ὁμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταύτου πατρός.
 KP. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῇ τιμᾶς χάριν;
 AN. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς. 515
 KP. εἰ τοί σφε τιμᾶς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
 AN. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὦλετο.
 KP. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστάς ὕπερ.
 AN. ὅμως ὁ γ' Αἰδὴς τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.
 KP. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος. 520
 AN. τίς οἶδεν εἰ κάτω ἔστιν εὐαγῇ τάδε;
 KP. οὗτοι ποθ' οὐχ ἄφρονας, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος
 AN. οὗτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφν.
 KP. κάτω νυν ἔλθοῦς, εἰ φιλητέον, φίλει
 κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή. 525
 XO. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἦδ' Ἰσμήνη,
 φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·

- ? νεφέλη δ' ὀφρύων ὑπερ αἱματόεν
 ῥέθος αἰσχύνει,
 τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν. 530
- ΚΡ. σὺ δ', ἥ κατ' οἴκους ὥς ἔχιδν' ὑφειμένη
 λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
 τρέφων δὺ' ἅτα κάπαναστάσεις θρόνων,
 φέρ', εἶπε δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
 φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔομεν τὸ μὴ εἰδέναι; 535
- ΙΣ. δέδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορροθεῖ,
 καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
- ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἔασει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
 οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ κοινωσάμην.
- ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι 540
 ? ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη. ?
- ΑΝ. ὦν τοῦργον Αἰδῆς χολὴ κάτω ξυνίστορες·
 λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
- ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσης τὸ μὴ οὐ
 θαναῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι. 545
- ΑΝ. μή μοι θάνης σὺ κοινὰ, μηδ' ἂ μὴ θυγες
 ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
- ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;
- ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
- ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιάς μ' οὐδὲν ὀφελουμένη; 550
- ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δὴ, κεῖ γέλῳτ' ἐν σοὶ γελῶ.
- ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὀφελοίμ' ἐγώ;
- ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
- ΙΣ. οἶμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
- ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἴλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν. 555
- ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
- ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν.

- ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῶν ἐστὶν ἡ ἑξαμαρτία.
- ΑΝ. θάρσει, σὺ μὲν ξῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανούσιν ὠφελεῖν. 560
- ? ΚΡ. τὼ παῖδε φημι τῷδε τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφν.
- ΙΣ. οὐ γὰρ ποτ', ὦναξ, οὐδ' ὅς ἂν βλάβῃ μὲναι
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
- ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἴλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά.
- ΙΣ. τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον; 566
- ΚΡ. ἀλλ' ἦδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἐστ' ἔτι.
- ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαντοῦ τέκνου;
- ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ εἰσι χᾶτέρων γυῖα,
- ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδε τ' ἦν ἡρμοσμένα. 570
- ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ.
- ΑΝ. ὦ φίλταδ' Αἴμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
- ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
- ΧΟ. ἡ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαντοῦ γόνον;
- ΚΡ. Ἄιδης ὁ παύσων τοῦσδε τοὺς γάμους ἔφν. 575
- ΧΟ. δεδογμέν', ὥς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
- ΚΡ. καὶ σοὶ γε κάμοι. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλὰ νιν
κομίζετ' εἰσῶ, δμῶες· εὐ δὲ τάσδε χρὴ
γυναῖκας ἱλαί μῃδ' ἀνειμένας εἶν.
φεύγουσι γὰρ τοὶ χολ' ἰθρασεῖς, ὅταν πέλας 580
ἦδη τὸν Ἄιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
- ΧΟ. εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἅτας
οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πληθὺς ἔρπον· 585
ὅμοιον ὥστε ποντίαις
οἶδμα δυσπνόοις ὅταν

Θρηῖσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν 590

θῖνα καὶ δυσάνεμον,
στένῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὀρώμαι 593

πήματα φθιτῶν ἐπὶ πῆμασι πίπτουτ', 595
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.

νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίξας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίππου δόμοις, 600

κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν

νερτέρων ἀμᾶ κοπῖς,

λόγον τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς.

τεὰν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν

ὑπερβασία κατάσχη, 605

τὰν οὐθ' ὕπνος αἰρεῖ ποθ' ὁ παντογῆρος

οὐτ' ἄκοποι θεῶν νιν

μῆνες, ἀγήρῳ δὲ χρόνῳ θυνάστας

κατέχεις Ὀλύμπου

μαρμαρόεσσαν αἴγλαν. 610

τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον

καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει

νόμος ὅδ', — — —

θνατῶν βίῳτῳ πάμπολις — — —

ἃ γὰρ δὴ πολὺπλαγκτος ἔλπις 615

πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,

πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·

εἰδότι δ' οὐδὲν ἔρπει,

πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσανύσῃ.

604 — 614. = 615 — 625.

σοφία γὰρ ἐκ τοῦ
κλεινὸν ἔπος πέφανται,
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἅταν·

620

¶ πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἅτας. 625
ὅδε μὲν Αἰμῶν, παίδων τῶν σῶν
νεάτον γέννημ'· ἄρ' ἀχνύμενος
τάλιδος ἦκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτας λεχέων ὑπεραλγῶν; —

630

ΚΡ. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἄρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πάνταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σὸς εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων 635
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέπομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιῶσεται γάμος

μεῖζον φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.
ΚΡ. οὕτω γὰρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στερύων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι. 640
τούτου γὰρ οὐνεκ' ἄνδρες εὐχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὥς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς,
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρὶ.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιλύει τέκνα, 645
τί τόνδ' ἂν εἰποῖς ἄλλο πλὴν αὐτῷ πόνου
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μὴ νῦν ποτ', ὦ παῖ, σὰς ὑφ' ἡδονῆς φρένας
γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλλης, εἰδὼς ὅτι

ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίνεται, 650
 γυνὴ κακὴ ξύνεννος ἐν δόμοις. τί γὰρ
 γένοιτ' ἂν ἔλκος μείζον ἢ φίλος κακός;
 ἄλλα πτύσας ὥσει τε δυσμενῇ μέθες
 τὴν παῖδ' ἐν Αἰδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἶλον ἐμφανῶς ἐγὼ 655
 πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
 ψευδῇ γ' ἐμαντὸν οὐ καταστήσω πόλει,
 ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφνυμένειτ' Αἰά
ξύναιμον. εἰ γὰρ δὴ τὰ γ' ἐγγενῇ φύσει
 ἄκοσμος θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους. 660
 ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
 χρηστὸς, φανεῖται καὶ πόλει δίκαιος ὢν.
 ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
 ἢ τοῦπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
 οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν. 665
 ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
 καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τ' ἀναντία,
 καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσύνῃ ἐγὼ
 καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν,
 δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον 670
 μένῃν δίκαιον ἀγαθὸν παραστάτην. —
 ἀναρχίας δὲ μείζον οὐκ ἔστιν κακόν.
 αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
 οἴκους τίθῃσιν. ἥδε σὺν μάχῃ δορὸς
 τροπὰς καταρρήγνυσιν. τῶν δ' ὀρθομένων 675
 σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἢ πειθαρχία,
 οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
 κοῦτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἥσσητέα.
 κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν, #

- κοῦκ ἄν γυναικῶν ἥσσονες καλοῖμεθ' ἄν. 680
 ΧΟ. ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
 λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
 ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
 πάντων ὅς' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
 ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε, 685
 οὔτ' ἄν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
 γένοιτο μέντ' ἄν χάτέρω καλῶς ἔχον.
 σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
 λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει
 τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ 690
 λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
 ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου ἄδε,
 τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
 πασῶν γυναικῶν ὥς ἀναξιοτάτη
 κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει, 695
 ἥτις τὸν αὐτῆς ἀντάδελφον ἐν φοναῖς
 πεπτῶτ' ἄθναπτον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνον
 εἶας' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τιός·
 οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
 τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις. 700
 ἐμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτήμα τιμιώτερον.
 τί γὰρ πατὴρ θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
 ἄγαλμα μείζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρὶ;
 μή νυν ἐν ἥθροσ μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει, 705
 ὥς φῆς σὺ, κούδεν ἄλλο, τοῦτ' ὅρ ὥς ἔχειν·
 ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
 ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν·
 οὗτοι διαπτυχθέντες ὥφθησαν κενοί.

ἀλλ' ἄνδρα, κελ' τις ἤ σοφὸς, τὸ μανθάνειν 710
 πόλλ' αἰσχροὺν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
 ὁρᾷς παρὰ ρεῖθροισι χειμάρροισι ὅσα
 δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται,
 τὰ δ' ἀντιτείνοντ' ἀντόπρεμν' ἀπόλλυται.
 αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῇ πόδα 715
 τείνας ὑπείκει μηδὲν, ὑπτίοις κάτω
 στρέφας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
 ἀλλ' εἶκε καὶ θυμῷ μετὰστασιν δίδου.
 γνώμη γὰρ εἴ τις κάπ' ἐμοῦ νεωτέρου
 πρόσσεστι, φήμ' ἐγωγε πρεσβεύειν πολὺν 720
 φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων.
 εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
 καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.

- ΧΟ.** ἄναξ, σέ τ' εἰκὸς, εἴ τι καίριον λέγει,
 μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ.
ΚΡ. οἱ τηλικοῖδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ 726
 φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικουδὲ τὴν φύσιν;
ΑΙ. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
 οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τᾶργα σκοπεῖν.
ΚΡ. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; 730
ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ἐς τοὺς κακούς.
ΚΡ. οὐχ ἦδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπέλληπται νόσω;
ΑΙ. οὐ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπολις λεώς.
ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
ΑΙ. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαν νέος; 735
ΚΡ. ἄλλω γὰρ ἢ 'μοι χρὴ με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ' ἐνός.
ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πόλις νομίζεται;
ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.

- ΚΡ. ὅδ', ὥς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ. 740
- ΑΙ. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκῆδομαι.
- ΚΡ. ᾧ παγκάμιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
- ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἔξαμαρτάνονθ' ὀρώ.
- ΚΡ. ἄμαρτανω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
- ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμὰς γε τὰς θεῶν πατῶν. 745
- ΚΡ. ᾧ μιᾶρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
- ΑΙ. οὐ τὰν ἔλοις ἦσσω γε τῶν αἰσχυρῶν ἐμέ.
- ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
- ΑΙ. καὶ σοῦ γε κἄμου, καὶ θεῶν τῶν νεωτέρων.
- ΚΡ. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὥς ἐτι ζῶσαν γαμεῖς. 750
- ΑΙ. ἦδ' οὖν θανεῖται καὶ θανούσ' ὀλεῖ τινά.
- ΚΡ. ἦ κἀπαπειλῶν ᾧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
- ΑΙ. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
- ΚΡ. κλάων φρενώσεις, ὣν φρενῶν αὐτὸς κενός.
- ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
- ΚΡ. γυναικὸς ὦν δούλευμα, μὴ κώτιλλέ με. 755
- ΑΙ. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
- ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὀλυμπον, ἴσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δειννάσεις ἐμέ.
- ἄγετε τὸ μῖσος, ὥς κατ' ὄμματ' αὐτίκα 760 παρόντι θνήσκη πλησία τῷ νυμφίῳ.
- ΑΙ. οὐ δῆτ' ἐμοιγε, τοῦτο μὴ δόξης ποτὲ, οὔθ' ἦδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμὰ τοῦμόν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὀρῶν, ὥς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μάλινη ξυνών. 765
- ΧΟ. ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς· νους δ' ἔστι τηλικοῦτος ἀλγῆσας βαρύς.
- ΚΡ. δράτω, φρονεῖτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών· τῷ δ' οὖν κόρα τῷδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.

- ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτῶ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς; 770
 ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θυγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
 ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καὶ σφε βουλεύει κτανεῖν;
 ΚΡ. ἄγων ἐρημος ἐνθ' ἂν ἦ βροτῶν στίβος
 κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
 φορβῆς τοσοῦτον ὥς ἄγος μόνον προθίεις, 775
 ὅπως μίσμα πᾶσ' ὑπεκφύγη πόλις.
 κάκει τὸν Ἄιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
 αἰτουμένη που τεύξεται το μὴ θανεῖν,
 ἣ γινώσεται γοῦν ἄλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
 πόνος περισσός ἐστι τὰν Ἄιδου σέβειν. 780
 ΧΟ. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
 Ἔρως, ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις,
 ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννυχεύεις,
 φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς·
 καὶ σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς 787
 οὔθ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων
 μέμνηεν. 790
 σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λῶβᾳ·
 σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον 795
 νύμφας, τῶν μεγάλων ἐκτὸς ὁμιλῶν
 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαῖζει θεὸς Ἀφροδίτα.
 νῦν δ' ἤδη γὰρ καὐτὸς θεσμῶν 801
 ἔξω φέρομαι τάδ' ὀρῶν, ἰσχεῖν δ'
 οὐκέτι πηγὰς δύναιμαι δακρύων,

781 — 790. = 791 — 800.

τὸν παγκοίταν ὄθ' ὁρῶ θάλαμον
τὴνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

805

AN. ὁρᾷτ' ἔμ', ὦ γὰρ πατρίας πολλῖται,
τὰν νεάταν ὁδὸν

στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,

κοῦ ποτ' αὐθις· ἀλλὰ μ' ὁ παγκοίτας Ἴδιδας
ζῶσαν ἄγει

810

τὰν Ἀχέροντος

ἀκτάν, οὐθ' ὕμεναίων

ἐγκληρον, οὗτ' ἐπινύμφειός πώ μέ τις ὕμνος
ὑμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.

816

XO. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἐπαινον ἔχουσ'

ἔς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύνων,

οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις

οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',

820

ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ

θνητῶν Ἴδιδην καταβήσει.

AN. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλεσθαι

τὰν Φρυγίαν ξέναν

Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ,

825

τὰν κισσὸς ὥς ἀτενῆς

πετραία βλάστα δάμασεν, καὶ νιν ὄμβροι τα-
κομέναν,

ὥς φάτις ἀνδρῶν,

χιῶν τ' οὐδαμὰ λείπει,

830

τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειφάδας·

ἄ με

δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.

XO. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννῆς,
 ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. 835
 καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις
 ἔγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.

AN. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῶων, 838
 οὐκ οἰχομένην ὑβρίζεις, 840
 ἀλλ' ἐπίφαντον;

ὦ πόλις, ὦ πόλεως
 πολυκτῆμονες ἄνδρες·

ὣδ' Διοκαταὶ κρῆναι Θήβας τ'
 εὐαργάτου ἄλσος, ἔμπας 845

ξυμμάρτυρας ὕμν' ἐπικτῶμαι,
 οἷα φίλων ἄκλαντος, οἷοις νόμοις
 πρὸς ἔρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου πο-
 ταινίου·

ὣδ' δύστανος, 850

— — — — —

μέτοικος οὐ ζῶσιν, οὐ θανούσιν.

XO. προβάσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
 ὑψηλὸν ἐς Δίνας βάθρον
 προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύν. 855

πατρῶον δ' ἐκτίνεις τιν' ἄθλον.

AN. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἔμοι μερίμνας,
 πατρὸς τριπόλιστον οἶτον
 τοῦ τε πρόπαντος
 ἀμετέρου πότμου 860

κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.

ὣδ' ματρῶναι λέκτρων ἄται

838 — 856. = 857 — 875.

Post 850 sequebatur οὐτ' ἐν βροτοῖσιν οὐτ' ἐν νεκροῖσι.

κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'
 ἐμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρὸς, 865
 οἷων ἐγὼ ποθ' ἅ ταλαίφρων ἐφυν·
 πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἄδ' ἐγὼ μέτοικος
 ἔρχομαι.

ὡὸ δυσπότμων
 κασίγνητε γάμων κυρήσας, 870
 θανὼν ἔτ' οὔσαν κατήναρές με.

ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
 κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει
 παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει,
 σὲ δ' αὐτόγνωτος ὦλεσ' ὄργα. 875

ΑΝ ἄκλαντος, ἄφιλος, ἀννυμέναιος ἔρχομαι
 τὰν πυμάταν ὁδόν· οὐκέτι μοι τόδε
 λαμπάδος ἱρὸν ὄμμα
 θέμις ὁρᾶν ταλαίνα· 880
 τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
 οὐδεὶς φίλων στενάζει.

ΚΡ. ἄρ' ἴστ', αἰοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν,
 ὥς οὐδ' ἂν εἰς παύσαιτ' ἂν, εἰ χρεῖη λέγειν;
 οὐκ ἄξεθ' ὥς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ 885
 τύμβῳ περιπτύξαντες, ὥς εἴρηκ' ἐγὼ,
 ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῆ θανεῖν
 εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ξῶσα τυμβεύειν στέγη
 ἡμεῖς γὰρ ἄγνοὶ τοῦπλ τήνδε τὴν κόρη·
 μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται. 890

ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἰκησις ἀείφρουρος, οἷ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἐμαντῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·

ὦν λoiseυθία ᾿γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ 895
 κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
 ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλῃ μὲν ἦξειν πατρὶ, προσφιλεῖς δὲ σοι,
 μῆτερ, φίλῃ δὲ σοι, κασίγνητον κάρα·
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ 900
 ἔλουσα κακόσμησα κάπιτυμβίους
 χοῶς ἔδωκα· νῦν δὲ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἄρυνμαι.
 καίτοι σ' ἐγὼ ᾿τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν 905
 οὔτ' εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
 βία πολιτῶν τόνδ' ἂν ἠρόμην πόνον.
 τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
 πόσις μὲν ἂν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,
 καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτὸς, εἰ τοῦδ' ἤμ-
 πλακον, 910
 μητρὸς δ' ἐν Αἰδοῦ καὶ πατρὸς κεκευθότοι
 οὐκ ἔστ' ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
 τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσας ἐγὼ
 νόμφ, Κρέοντι ταῦτ' ἔδοξ' ἀμαρτάνειν
 καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὧ κασίγνητον κάρα. 915
 καὶ νῦν ἄγει με διὰ χειρῶν οὔτω λαβὼν
 ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
 μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
 ἀλλ' ὧδ' ἐρημος πρὸς φίλων ἢ δύσμορος
 ζῶσ' ἐς θανόντων ἐρχομαι κατασκαφάς· 920
 ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
 τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἐτι
 βλέπειν; τίς αὐδ' ἂν ξυμμάχων; ἐπεὶ γε δη

- τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦς' ἐκτησάμην.
 ἀλλ' εἰ μὲν οὖν τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλὰ, 925
 παθόντες ἂν ξυγγνοίμεν ἡμαρτηκότες·
 εἰ δ' οἷδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
 πάθοιεν ἢ καὶ δρωσιν ἐκδίκως ἐμέ.
- XO. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ριπαὶ
 τήνδε γ' ἔχουσιν. 930
- KP. τοιγάρτοι καὶ τοῖσιν ἄγουσιν
 κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
- AN. οἴμοι, θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω
 τοῦπος ἀφίεται.
- XO. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθούμαι
 μὴ οὐ τάδε ταύτη κατακυροῦσθαι.
- AN. ὦ γῆς Θήβης ἄστρ' πατρῶων
 καὶ θεοὶ προγενεῖς,
 ἄγομαι δὴ κούκ' ἐτι μέλλω.
 λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι, 940
 οἷα πρὸς οἷων ἀνδρῶν πάσχω,
 τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
- XO. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
 ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς· 945
 κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρῃ θαλάμῳ κατε-
 ξεύχθη·
 καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ παῖ,
 καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύντους. 950
 ἀλλ' ἅ μοιριδία τις δύνασις δεινὰ·
 οὔτ' ἂν νιν ὄλβος οὔτ' Ἀρης, οὐ πύργος, οὐχ
 ἀλίκτυποι

Post 940 sequebatur τὴν βασιλίδαν μόνην λοιπὴν.

944 -- 954. = 955 — 965.

κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.

ζεύχθη δ' ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος, 955

Ἡδωνῶν βασιλεὺς, κερτομίους ὄργατος
ἐκ Διονύσου πετρῶδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.

οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει

ἀνθηρόν τε μένος. κείνος ἐπέγνω μανίαις 960

ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίους γλώσσαις.

παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναικας εὐϊόν

τε πῦρ,

φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας. 965

παρὰ δὲ Κυανέων σπιλάδων διδύμας ἁλὸς

ἄκται Βοσπόριαι ἰδ' ὁ Θρηκῶν ἄξενος

Σαλμυδησὸς, ἴν' ἀγχίπτολις Ἄρης 970

δισσοῖσι Φινείδαις

εἶδεν ἄρατὸν ἔλκος

ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος

ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις

ἄτερθ' ἐγγέων, ὕφ' αἵματηρατς 975

χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.

κατὰ δὲ τακόμενοι μέλαιοι μελέαν πάθαν 977

κλαῖον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφεντον γο-

νάν·

980

ἃ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων

ἄντας' Ἐρεχθιδᾶν,

τηλεπόροις δ' ἐν ἄντροις

τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρώαις

Βορεᾶς ἄμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγον 985

θεῶν παῖς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνη

Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὧ παῖ.

966 — 976. = 977 — 987.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἤκομεν κοινὴν ὁδὸν
 δὴ ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
 αὕτη κέλευθος ἐκ προσηγητοῦ πέλει. 990

ΚΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιᾷ Τειρεσίᾳ, νέον;

ΤΕ. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.

ΚΡ. οὐκ οὐν πάρος γε σῆς ἀπεστιάτουν φρενός.

ΤΕ. τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν.

ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα. 995

ΤΕ. φρόνει βεβῶς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.

ΚΡ. τί δ' ἔστιν; ὥς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.

ΤΕ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

ἐς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
 ἔξων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμὴν, 1000

ἄγνωτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῶ
 κλάζοντας οἷστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ
 καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
 ἔγνω· πετρῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
 εὐθύς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην 1005

βῶμοισι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
 Ἦφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῶ
 μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο

κᾶτυφε κἀνέπτυνε, καὶ μετάρσιοι
 χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς 1010
 μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα
 φθίνοντ' ἀσῆμων ὀργίων μαντεύματα.
 ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμὼν, ἄλλοις δ' ἐγώ.
 καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις. 1015
 βῶμοι γὰρ ἡμῖν ἐσχάροι τε παντελεῖς

πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
 τοῦ θυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
 καὶ τ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
 θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα, 1020
 οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοᾶς,
 ἀνδροφθόρου βεβρωῶτες αἵματος λίπος.
 ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
 τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοῦ ξαμαρτάνειν.
 ἐπεὶ δ' ἀμάρτη, κείνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ 1025
 ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς κακὸν
 πεσὼν ἀκῆται μὴδ' ἀκίνητος πέλη.
 αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
 ἀλλ' εἴκε τῷ θανόντι, μὴδ' ὀλωλότα
 κέντει. τίς ἀλκή τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν; 1030
 εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
 ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.
 ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
 τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κούδὲ μαντικῆς
 ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶν δ' ὑπαὶ γένους 1035
 ἐξημπολήμην ἀμπεφόρτισμαί πάλαι.
 κερδαίνειτ', ἐμπολάτε τὰ πὸ Σάρδεων
 ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
 χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκείνῳ οὐχὶ κρύψετε,
 οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς ἄετοὶ βορὰν 1040
 φέρειν νιν ἀρπάζοντες ἐς Αἰὸς θρόνους,
 οὐδ' ὥς μίasma τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
 θάπτειν παρήσω κείνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
 θεοὺς μιάίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
 πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν 1045
 χοὶ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἷσχερ', ὅταν λογους

- αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
 ΤΕ. φεῦ·
 ΚΡ. ἄρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἄρα φράζεται,
 ΤΕ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
 ΚΡ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; 1050
 ΤΕ. ὅσῳ περ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.
 ΚΡ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφης.
 ΤΕ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
 ΚΡ. καὶ μὴν λέγεις, ψευδῇ με θεσπίζειν λέγων.
 ΤΕ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος. 1055
 ΚΡ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκερδίαν φιλεῖ.
 ΤΕ. ἄρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων;
 ΚΡ. οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν
 ΤΕ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τὰδικεῖν φιλῶν.
 ΚΡ. ὄρσεις με τὰκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. 1060
 ΤΕ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
 ΚΡ. οὕτω γὰρ ἦδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος;
 ΤΕ. ὥς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
 ΚΡ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
 ΤΕ. τρόχους ἀμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, 1065
 ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἓνα
 νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
 ἀνδ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
 ψυχὴν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας,
 ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν 1070
 ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
 ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
 θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
 τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
 λοχῶσιν Ἄιδου καὶ θεῶν Ἑρινύες, 1075

ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθροσον εἰ κατηγορηγῶμένος
λέγω. φανεῖ γὰρ, οὐ μακροῦ χρόνου τριβή,
ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα. 1079
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γὰρ, ὥστε τοξότης
ἄφῃκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα 1085
βέβαια, τῶν σὺ θάλλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ,
καὶ γυνῷ τρέφειν τὴν γλωσσαν ἡσυχαιτέραν
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ὧν νῦν φέρει.

ΧΟ. ἀνὴρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας. 1091

ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τῇνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.

ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας· 1095
τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινὸν, ἀντιστάντα δὲ
ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.

ΧΟ εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.

ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράξε· πέλομαι δ' ἐγώ.

ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης 1100
ἄνες, κτίσων δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.

ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρειαθεῖν;

ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.

ΚΡ. οἴμοι· μόλις μὲν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι 1105
τὸ δρᾶν· ἀνάγκη δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.

Post 1079 sequebantur ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται
τόλεις | ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγγισαν | ἢ θῆρες, ἢ
αἰς πτηνὸς οἰωνὸς, φέρων | ἀνόσιον ὁσμὴν ἐστιοῦχον ἐς πολιν.

ΧΟ. δρα νυν τάδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοις
τρέπε.

ΚΡ. ὦδ' ὥς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἔτ' ἔτ' ὀπάονες
οἷ τ' ὄντες οἷ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὀρμαῖσθ' ἐλόντες εἰς ἐπόσιον τόπον. 1110

* * * * *

ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρῶν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ἢ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.

ΧΟ. πολυνύμμε, Καδμεΐας νύμφας ἄγαλμα 1115
καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
γένος, κλυτὰν ὅς ἀμφέπεις Ἰταλίαν, μέδεις δὲ
παγκοίνοις Ἐλευσινίας 1120

Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχεῦ
ὁ ματρόπολιν Θήβαν
ναιετῶν παρ' ὑγρῶν
Ἴσμηνοῦ φειδρων, ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος. 1125

σὲ δ' ὑπὲρ διλόφοιο πέτρας στέροψ ὅπως
λιγνὺς, ἐνθα Κωρύκiai
νύμφαι στίχουσι Βακχίδες, Κασταλίας τε
νᾶμα. 1130

καὶ σε Νυσαίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι χλωρὰ τ' ἄκτα
πολυστάφυλος πέμπει
ἄβρότων ἐπέων
εὐαζόντων Θηβαίας
ἐπισκοποῦντ' ἀγνιάς. 1135

τὰν ἔκπαγλα τιμᾶς
 ὑπὲρ πασᾶν πόλεων
 ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
 καὶ νῦν, ὥς βιαίας 1140
 ἔχεται πάνδαμος ἀμὰ πόλις ἐπὶ νόσου,
 μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν
 ὑπὲρ κλιτὺν, ἧ στονόεντα πορθμόν. 1145
 ἰὼ πῦρ πνεόντων
 χοράγ' ἄστρον, νυχίων
 φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
 παῖ Ζηνὸς γένεθλον,
 προφάνηθ' ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις 1150
 Θυίαισιν, αἷ σε μαινόμεναι πάννυχοι
 χορεύουσι τὸν ταμίαν Ἰακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, 1153
 οὐκ ἔσθ' ὅποιον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
 οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
 τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
 τὸν εὐτυχοῦντα τὸν τε δυστυχοῦντ' αἰεὶ.
 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστῶτων βροτοῖς.
 Κρέων γὰρ ἦν ξηλωτὸς, ὥς ἐμοί, ποτὲ, 1161
 σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
 λαβὼν τε χώρας παντελεῖ μοναρχίαν
 ἧῖθ' ὕπνυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορά·
 καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς 1165
 ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθῃμ' ἐγὼ
 ξῆν τοῦτον, ἀλλ' ἐμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
 πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,

1137 — 1145. = 1146 — 1154.

καὶ ξῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων, ἐὰν δ' ἀπῆ
 τούτων τὸ χαίρειν, τ' ἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς 1170
 οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.

ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἤκεις φέρων;

ΑΓ. τεθναῖσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.

ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.

ΑΓ. Αἴμων ὄλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἰμάσσεται. 1175

ΧΟ. πότερα πατρῷας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;

ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μνηίσας φόνου.

ΧΟ. ὦ μάντι, τοῦτος ὥς ἄρ' ὀρθὸν ἦνυσας.

ΑΓ. ὥς ὦδ' ἐχόντων τ' ἄλλα βουλεύειν πάρα.

ΧΟ. καὶ μὴν ὀρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ 1180
 δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμαίων
 ἦτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ πάρα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἄστοι, τῶν λόγων ἐπησθόμην
 πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
 ὅπως ἰκοίμην ἐνγμάτων προσήγορος. 1185

καὶ τυγχάνω τε κληῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
 χαλῶσα, καὶ με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
 βάλλει δι' ὧτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
 δείσασα πρὸς δμωαῖσι κάποπλήσσομαι.

ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὐτίς εἶπατε· 1190
 κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὐς' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγὼ, φίλῃ δέσποινα, καὶ παρῶν ἐρῶ,
 κούδεν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.

τί γάρ σε μαλθαάσοιμ' ἂν ὦν εἰς ὕστερον
 ψεῦσται φανούμεθ'; ὀρθὸν ἀλήθει' ἀεί. 1195
 ἐγὼ δὲ σφ' ποδαγὸς ἐσπόμην πόσει
 πεδίου ἐπ' ἄκρον, ἐνθ' ἔκειτο νηλεὲς

κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
 καὶ τὸν μὲν, αἰτήσαντες ἐνιδίαν θεὸν
 Ἰλλουτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν, 1200
 λούσαντες ἄγνὸν λουτρὸν, ἐν νεοσπάσιν
 θαλλοῖς ὃ δὴ ἔλειπτο συγκατήθομεν,
 καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
 χάσαντες αὐτίς πρὸς λιθόστρωτον κόρης
 νυμφεῖον Ἄιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. 1205
 φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
 κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
 καὶ δεσπότη Κρέοντι σημαίνει μολῶν·
 τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
 ἔρποντι μᾶλλον ἄσσον, οἰμῶξας δ' ἔπος 1210
 ἱῆσι δυσθρήνητον, ὦ τάλας ἐγὼ,
 ἄρ' εἰμὶ μάντις; ἄρα δυστυχεσιτάτην
 κέλευθον ἔρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
 παιδὸς με σαίνει φθόγγος. ἀλλὰ, πρόσπολοι,
 ἔτ' ἄσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ 1215
 ἀθρήσαθ', ἁρμόν χώματος λιθοσπαδῇ
 δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἴμονος
 φθόγγον συνίημι, ἣ θεοῖσι κλέπτομαι.
 τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότης κελεύμασιν
 ἡθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι 1220
 τὴν μὲν κρεμαστὴν ἀνχένος κατείδομεν,
 βρόχῳ μιτῶδει σινδόνης καθημμένην,
 τὸν δ' ἀμφὶ μέσση περιπετὴ προσκείμενον,
 εὐνῆς ἀποιμῶζοντα τῆς κάτω φθορᾶν
 καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος. 1225
 ὃ δ' ὥς ὀργᾷ σφε, στυγνὸν οἰμῶξας ἔσω
 χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακωκῦσας καλεῖ,

ὦ τλήμον, οἶον ἔργον εἰργασαι· τίνα
 νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ συμφορᾷ διεφθάρης;
 ἔξελθε, τέκνον, ἰκέσιός σε λίσσομαι. 1230
 τὸν δ' ἀγρόις ὅσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
 πτύσας προσώπῳ κοῦδεν ἀντειπὼν ἔϊφους
 ἔλκει διπλοῦς κνώδοντας, ἐκ δ' ὀρμωμένου
 πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακ'· εἰθ' ὁ δύσμορος
 αὐτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθείς 1235
 ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὕγρον
 ἀγκῶν' ἐτ' ἔμφρων παρθένω προσπτύσσεται·
 καὶ φυσιῶν ὀξείαν ἐκβάλλει πνοήν
 λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.

κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ 1240
 τέλη λαχὼν δεῖλαιος εἰν Αἰδοῦ δόμοις,
 δεῖξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
 ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.
 ΧΟ. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
 φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λό-
 γον. 1245

ΑΓ. καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
 ἄχῃ τέκνου κλύουσας ἐς πόλιν γόους
 οὐκ ἀξιώσκειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
 δμῳαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
 [γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἀμαρτά-
 νειν.] 1250

ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' οὖν ἢ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
 δοκεῖ προσεῖναι χῆ μάτην πολλή βοή.

ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμυσθα, μή τι καὶ κατὰσχετον
 κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
 δόμους παραστείλοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. 1255

καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστὶ που σιγῆς βάρος.
 ΧΟ. καὶ μὴν ὄδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
 μνημ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
 εἰ θέμις εἶπεν, οὐκ ἄλλοτρίαν
 ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτῶν. 1264

ΚΡ. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
 στερεὰ θανατόεντ',
 ὦ κτανόντας τε καὶ
 θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
 ὦμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων. 1265
 ἰὼ παῖ, νέος νέω ξὺν μόρῳ,
 αἰαῖ αἰαῖ,
 ἔθανες, ἀπελύθης,
 ἐμαῖς οὐδὲ σαισι δυσβουλίαις.

ΧΟ. οἴμ' ὥς ξοικας ὁψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν. 1270

ΚΡ. οἴμοι,
 ἔχω μαθὼν δειλῖος· ἐν δ' ἐμῷ κάρῳ
 θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος μ' ἔχων
 ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
 οἴμοι λακπάτητον ἀντρέπων χαράν. 1275
 φεῦ φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὥς ἔχων τε καὶ κεκτημένος, 1278
 τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν
 δόμοις

ξοικας ἦκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά. 1280

ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;
 ΕΞ γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
 δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.

1261 — 1277. = 1284 — 1300.

- KP.** *ὠὸ ὠὸ δυσκάθατος Ἴδου λιμήν,* 1284
τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; 1285
ὦ κακάγγελτά μοι
προπέμψας ἄχῃ, τίνα θροεῖς λόγον;
αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φῆς, ὦ τίν' αὖ λέγεις μοι νέον,
αἰαῖ αἰαῖ, 1290
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;
- XO.** *ὄρᾱν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.*
KP. *οἴμοι,*
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας. 1295
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χεῖρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἐναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ φεῦ μάτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον. 1301
- EΞ.** *ἦ δ' ὀξύθηκτος ἦδε βωμία πέριξ*
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος,
αὐτίς δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφνυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. 1305
- KP.** *αἰαῖ αἰαῖ,*
ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἐπαισέν τις ἀμφιδήκτῳ ἔλφει;
δείλαιος ἐγὼ, αἰαῖ, 1310
δειλαία δὲ συγκέκραμαι δῦα.
- EΞ.** *ὥς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων*
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μό-
ρων.

- KP.** ποίῳ δὲ κάπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞ. παῖσας' ὑφ' ἥπαρ ἀντόχειρ ἀντήν, ὅπως 1315
 παιδὸς τόδ' ἥσθητ' ὀξυνώκυντον πάθος.
- KP.** ὦμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
 ἐμᾶς ἀρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
 ἐγὼ γάρ σ' ἐγὼ ἔκανον, ὦ μέλεος,
 ἐγὼ, φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι, 1320
 ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν,
 τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα. 1325
- XO.** κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
 βράχιστα γὰρ κράτιστα τὰν ποσὶν κακά.
- KP.** ἔτω ἔτω,
 φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν 1329
 ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἀμέραν
 ὑπατος· ἔτω ἔτω,
 ὅπως μηκέτ' ἄμαρ ἄλλ' εἰσίδω. 1333
- XO.** μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
 πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέ-
 λειν. 1335
- KP.** ἀλλ' ὦν ἐρῶ, τοιαῦτα συγκατηυξάμην.
- XO.** μή νυν προσεύχου μηδέν· ὥς πεπωμένης
 οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγῇ.
- KP.** ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδῶν,
 ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἐκὼν κάκτανον 1340
 σέ τ' αὖ τάνδ', ὦμοι μέλεος, οὐδ' ἔχω
 ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ· πάντα γὰρ
 λέχρια τὰν χερσῶν, τὰ δ' ἐπὶ κρατὶ μοι 1345
 πότμος δυσκόμιστος εἰσῆλατο.
- XO.** πολλῶ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας

πρῶτον ὑπάρχει· χορὴ δ' εἰς τὰ θεῶν
μηδὲν ἄσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεράυχων
ἀποτίσαντες
γῆρα τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

VI.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

ΛΙΧΑΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΤΑΔΟΣ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ. (II. 7, 5.)

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς τὸν Ἀχελῷον ἀπαικασθέντα ταύρω, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δούς ἀντὶ τοῦτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἰμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης φησὶ, δύναμιν εἶχε τοιαύτην ὥστε ποτὸν ἢ βρωτὸν, ὅπερ εὖζαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοῦς, καὶ πόλιν ἔλων Ἐφύραν, ἣς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὐνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκουσίῳ γενομένου τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κῆρυκα εἰς Τραχίνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν εἰς ποταμὸν Εὐήνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεδρόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορθμέαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη, Δηϊάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ πορθμέων αὐτὴν ἐπεχέρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακρα-

γούσης αἰσθόμενος ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι προς Ἑρακλέα φιλίαν ἔχειν, τὸν τε ἰὼν ἀφῆκε κατὰ τῆς κοχλου καὶ τὸ θυν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμῖξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἑρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάξας εὐωχεῖτο. ὥς δὲ ἦκεν εἰς Τραχίνα πρὸς Κῆρυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Δρυόπας κατεπολέμησεν. αὐτίς ἐκείθεν Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων· Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὄρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἑρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἑρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴωνα εἰς μονομαχίαν προῦκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεος καὶ Πελοπίας· συστάς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὥς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἦκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἶασε μεθ' ὅπλων παριέναι, κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφινόμενος δὲ εἰς Τραχίνα στρατιὰν ἐπ' Οἰχάλλαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχοῦντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχίνος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον, αἰρεῖ τὴν πόλιν, καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἴππασον τὸν Κηῦκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Δικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἤγειν Ἴόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἰδρύσατο. μέλλων δὲ ἱεροουργεῖν κήρυκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἱσοῦστα οἶσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἴόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δεύσασα μὴ πάλιν ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ θυν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ὥς δὲ θερμανθέν-

τος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας ἡσθίετο, τὸν μὲν
 Ἀλχαν κατέβαλεν, εἰς Τραχίνα δὲ ἐπὶ νεῶς κομίζεται.
 Δηϊάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς
 δὲ ἐντειλάμενος Ἴλλω, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηϊανείρας ἦν παῖς
 πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμε-
 νος εἰς Οἶτην, ὃ ἐστὶν ὄρος Τραχίνος, πυρὰν ποιήσας,
 ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος Πολας
 παριῶν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ'
 αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς φλογὸς λέγεται νέφος
 ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι.
 ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας γήμας Ἦβην τὴν Ἥρας θυγατέρα
 ποιῶι παῖδας Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον.

ΑΘΛΟΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέᾳ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα.
 δευτέρον ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὥλεσεν ὕδραν.
 τὸ τρίτον αὐτ' ἐπὶ τοῖς Ἑρμάνθιον ἔκτανε κάπρον.
 χρυσόκερων ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσεν, τέταρτον.
 πέμπτον δ', ὄρνιδας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν.
 ἕκτον, Ἀμαξονίδος κόμισεν ζωστῆρα φαεινόν.
 ἕβδομον, Ἀνγέλου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν.
 ὄγδοον, ἐκ Κρήτης δὲ πυρρίπνοον ἤλασεν ταῦρον.
 ἐκ Θρήκης, ἕνατον, Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους.
 Γηρυόνοῦ, δέκατον, βόας ἤλασεν ἐξ Ἑρυνθείης.
 ἐνδέκατον δ', ἀνάγει κύνα Κέρβερον ἐξ Αἴδαο.
 δωδέκατον δ', ἠνεγκεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεια μῆλα.
 Θεστίω θυγατρῶν τρισκαιδέκατος πέλεν ἀθλος.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανείς
 ὥς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
 θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἰ τῷ κακός·
 ἐγὼ δὲ τὸν ἐμὸν, καὶ πρὶν εἰς Ἄιδου μολεῖν,
 ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῇ τε καὶ βαρύν, 5
 ἥτις πατὴρ μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
 ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρώνι νυμφείων ὄτλον
 ἄλγιστον ἔσχον, εἰ τις Αἰτωλὶς γυνή.
 μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, Ἀχελῷον λέγω,
 ὃς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατὴρ, 10
 φοιτῶν ἐναργῆς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
 δράκων ἐλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
 βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
 κρουνοὶ διεργαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
 τοιῶνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη 15
 δύστηνος αἰὲ κατθανεῖν ἐπηυχόμην,
 πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε.
 χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μὲν, ἀσμένῃ δέ μοι,
 ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
 ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης 20
 ἐκλύεται με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων

οὐκ ἂν διείπομι· οὐ γὰρ οἶδ'· ἄλλ' ὅστις ἦν
 θακῶν ἀταρβῆς τῆς θεάς, ὅδ' ἂν λέγοι.
 ἐγὼ γὰρ ἤμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
 μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. 25
 τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
 εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
 ξυστᾶσ' αἰεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
 κείνου προκηραίνουσα. νύξ γὰρ εἰσάγει
 καὶ νύξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. 30
 ἀφύσαμεν δὴ παῖδας, οὓς κείνός ποτε,
 γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,
 σπείρων μόνον προσεῖδε κάξαμῶν ἄπαξ.
 τοιοῦτος αἰῶν ἐς δόμους τε καὶ δόμων
 αἰεί τὸν ἄνδρ' ἐπεμπε λατρεύοντά τω. 35
 νῦν δ' ἥνικ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελῆς ἔφυ,
 ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσας' ἔχω.
 ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κείνος Ἴφίτου βίαν,
 ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχίνι τῇδ' ἀνάστατοι
 ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίμεν, κείνος δ' ὅπου 40
 βέβηκεν οὐδείς οἶδε· πλὴν ἔμοι πικρὰς
 ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
 σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
 χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιὼν, ἀλλ' ἦδη δέκα
 μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει. 45
 καῶστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἔμοι
 δελτον λιπὼν ἔστειχεν, ἣν ἐγὼ θαμὰ
 θεοῖς αἰῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

δεσποῖνα Διάνειρα, πολλὰ μὲν σ' ἐγὼ
 κατείδον ἦδη πανδᾶκρυτ' ὀδύρματα

τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
 νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
 γνώμαισι δούλαις, καμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν·
 πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
 ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινὰ, 55
 μάλιστα δ' ὄνπερ εἰκὸς Ἴλλον, εἰ πατρὸς
 νέμοι τιν' ὥραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
 ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρίστους θρώσκει δόμους,
 ὥστ' εἰ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
 πάρεστι χρῆσθαι τὰνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις. 60

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἀξ ἀγεννήτων ἄρα
 μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἦδε γὰρ γυνή
 δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΤΑΛΟΣ.

- ποῖον; δίδαξον, μήτερ, εἰ διδακτά μοι.
- ΔΗ.** σὲ πατρὸς οὕτω θαρρὸν ἐξενωμένου 65
 τὸ μὴ πνυθίσθαι ποῦ 'στιν αἰσχύνην φέρειν.
- ΤΑ.** ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεῶν.
- ΔΗ.** καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἰδρῦσθαι χθονός;
- ΤΑ.** τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
 Λυδῇ γυναικὶ φασὶ νιν λάτρην πονεῖν. 70
- ΔΗ.** πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.
- ΤΑ.** ἀλλ' ἐξαφείται τοῦδέ γ', ὥς ἐγὼ κλύω.
- ΔΗ.** ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;
- ΤΑ.** Εὐβοῖδα χώραν φασὶν, Εὐρύτου πόλιν,
 ἐπιστρατεύειν αὐτὸν, ἢ μέλλειν ἔτι. 75
- ΔΗ.** ἄρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὥς ἔλειπέ μοι
 μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;
- ΤΑ.** τὰ ποῖα, μήτερ; τὸν λόγον γὰρ ἄγνοῶ.
- ΔΗ.** ὥς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,

ἢ τοῦτον ἄρας ἄθλον — — — — — 80

τον λοιπὸν ἦδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιαῦδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἰ ξυνέρεξων, ἥνικ' ἢ σεσώσμεθα
κείνῳ βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα; 85

ΤΑ. ἀλλ' εἰμι, μήτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατήδη τῶνδε, καὶν πάλαι παρῇ.
νῦν δ' ὥς ξυνήμ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ 90
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

ὃν αἰόλα νῦν ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει
τε, φλογιζόμενον 94

Ἄλιον, Ἄλιον αἰτῶ

τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι
παῖς ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπαῖ
φλεγέθων, 99

ἢ ποντίας ἀνύλωνας, ἦ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθεῖς,
εἰπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 102

ποθομένα γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι τὰν ἀμ-
φινεικῇ Δηϊάνειραν αἰεῖ,

οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, 105

οὐ ποτ' εὐνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον,
ἀλλ' εὐμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέ-
φουσιν ὁδοῦ

Post 83 sequebatur ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος.

Post 87 sequebantur νῦν δ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ ἐκ πα-
τρὸς | ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν.

ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύνεσθαι, κα-
κὰν δύστιανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. 111
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βο-
ρέα τις

κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ, 115
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει
βιότου

πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον. ἀλλὰ
τις θεῶν

αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἄϊδα σφεδρόμων ἐρύκει. 120
ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ'
οἴσω. 122

φαμι γὰρ οὐκ ἀποτρύνειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
χρῆναί σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραί-
νων βασιλεὺς

ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας· ἀλλ' ἐπὶ πῆμα
καὶ χαρὰ

παῖσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέ-
λευθει. 131

μένει γὰρ οὐτ' αἰόλα 132

νῦξ βροτοῖσιν οὔτε Κῆρες οὔτε πλοῦτος,
ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν
τε καὶ στέρεσθαι.

ἂ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε
τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; 140

ΔΗ. πεπνυμένη μὲν, ὥς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τοῦμόν· ὥς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἰ.

τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
 χώροισιν αὐτοῦ, καὶ νιν οὐ θάλλπος θεοῦ, 145
 οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
 ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
 ἐς τοῦθ', ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
 κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος. 149
 [τότ' ἂν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὐτοῦ σκοπῶν
 πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.]
 πάθῃ μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἐγὼγ' ἐκλαυσάμην·
 ἐν δ', οἷον οὕτω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
 οδὸν γὰρ ἡμους τὴν τελευταίαν ἄναξ 155
 ὥρματ' ἀπ' οἰκων Ἑρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
 λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
 ξυνθήμαθ', ἅμοι πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτὲ,
 πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιὼν, οὕτω φράσαι,
 ἀλλ' ὥς τι θράσων εἶρπε κοῦ θανού-
 μενος. 160
 νῦν δ' ὥς ἔτ' οὐκ ὦν εἶπε μὲν λέχους ὃ τι
 χρεῖή μ' ἐλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ' ἦν τέκνοις
 μοῖραν πατρῶας γῆς διαιρετὴν νέμοι,
 χρόνον προτάξας ὥς τρίμηνον ἡνίκα
 χάρας ἀπέλῃ κἀνιαύσιον βεβῶς. 165
 [τότ' ἢ θανεῖν χρεῖή σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
 ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
 τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.]
 τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα
 [τῶν Ἑρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων], 170
 ὥς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαι ποτε

Post 149 sequebatur ἥτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φο-
 βουμένη.

Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὥς τελεσθῆναι χρεῶν.
ᾧσθ' ἡδέως εὐδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμέ 175
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.

ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῇ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Διάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων 180
ᾧκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα καὶ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ΔΗ. τίν' εἶπας, ᾧ γεραῖε, τόνδε μοι λόγον;
ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν 185
ῆξιεν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.

ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Δίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων
ἀπῆξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε 190
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτώμεν χάριν.

ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἶπερ εὐτυχεῖ;
ΑΓ. οὐκ εὐμαρεῖα χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεῶς
κρίνει παραστὰς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. 195
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκείνος οὐχ ἐκὼν, ἐκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὅψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῇ.

ΔΗ. ᾧ Ζεῦ, τὸν Οἰτης ἄτομον ὅς λειμῶν' ἔχεις, 200

ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
 φωνήσατ', ὧ γυναῖκες, αἷ τ' εἴσω στεγῆς
 αἷ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὥς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
 φήμης ἀνασχὼν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.
ΧΟ. ἀνολολυξάτω δόμος ἐφ'esτίοις ἀλαλαγαῖς 205
 ὁ μελλόννυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
 ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφαιρέτραν
 Ἀπόλλω προστάταν·
 ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν' 210
 ἀνάγετ', ὧ παρθένοι,
 βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
 θεὰν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
 γείτονάς τε νύμφας. 215
 αἰέρομ' οὐδ' ἀπώσομαι
 τὸν αὐλὸν, ὧ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
 ἰδοὺ ἰδοὺ μ' ἀναταράσσει,
 εὐοῖ εὐοῖ,
 ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν ὑποστρέφων ἄμιλλαν. 220
 ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν·
 ἰδ', ὧ φίλα γυναικῶν,
 τάδ' ἀντίπρωρα δῆ σοι
 βλέπειν πάρεστ' ἐναργῇ.

ΔΗ. ὦρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος 225
 φρουρὰν παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
 χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προυννέπω, χρόνῳ
 πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἴγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
 γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς 230
 πρᾶσσουντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.

- ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἂν πρῶτα βούλομαι
 δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἑρακλῇ προσδέξομαι.
- ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε
 καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοῦ νόσφ' βαρύν. 235
- ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.
- ΛΙ. ἀκτὴ τις ἔστ' Εὐβοῖς, ἐνθ' ὀρίζεται
 βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίων Διί.
- ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἧ' πὸ μαντείας τινός;
- ΛΙ. εὐκταί', ὅθ' ἤρει τῶνδ' ἀνάστατον δόρει 240
 χώραν γυναικῶν ὧν ὀρᾷς ἐν ὄμμασιν.
- ΔΗ. αὐταὶ δὲ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
- οἴκτρα γὰρ, εἰ μὴ ξυμποραὶ κλέπτουσί με.
- ΛΙ. ταύτας ἐκείνος Εὐφύτου πέρσας πόλιν
 ἐξείλεθ' αὐτῷ κτήμα καὶ θεοῖς κριτόν. 245
- ΔΗ. ἧ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
 χρόνον βεβῶς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
- ΛΙ. οὐκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλείστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
 κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτὸς, οὐκ ἐλεύθερος,
 ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
 γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ. 251
- κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῃ
 ἐνιαντὸν ἐξέπλησεν, ὥς αὐτὸς λέγει,
 χούτως ἐδήχθη τοῦτο τοῦνειδος λαβὼν
 ὥσθ' ὄρκον αὐτῷ προσβαλὼν διώμοσεν, 255
 ἧ μὲν τὸν ἀγχιστήρα τοῦδε τοῦ πάθους
 ξὺν παιδί καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
 κοῦχ ἠλίωσε τοῦπος, ἀλλ' ὅθ' ἄγνός ἦν,
 στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἐρχεται πόλιν
 τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον 260
 μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·

ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
 ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
 ἐπερφόδησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενὶ,
 λέγων χεροῖν μὲν ὥς ἄφυκτ' ἔχων βέλη 265
 τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
 φανείς δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου
 φαίλοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν ὠνωμένος,
 ἔρριπεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
 ὥς ἔκετ' αὐθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν 270
 πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
 τότε ἄλλος' αὐτὸν ὄμμα, θάτερά δὲ νοῦν
 ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἦκε πυργώδους πλακός.
 ἔργου δ' ἔκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ,
 ὃ τῶν ἀπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος, 275
 πρᾶτόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
 ὀθοῦνέκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
 ἔκτεινε. εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἡμύνατο,
 Ζεὺς τᾶν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ.
 ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες. 280
 κείνοι δ' ὑπερχλίωντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
 αὐτοὶ μὲν Ἄιδου πάντες εἰς οἰκήτορες,
 πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ὅσπερ εἰσορᾷς
 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὐροῦσαι βίον
 χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς 285
 ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ, πιστὸς ὧν κείνῳ, τελεῶ.
 αὐτὸν δ' ἐκείνον, εὐτ' ἂν ἀγνὰ θύματα
 ῥέξῃ πατρώῳ Ζητὶ τῆς ἀλώσεως,
 φρόνει νιν ὥς ἦξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
 πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἡδιστον κλύειν. 290
 ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανῆς κυρεῖ,

- τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένη λόγῳ.
ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῇ
 κλύουσα πρᾶξι τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
 [πολλή' ἔσ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.] 295
 ὅμως δ' ἐνεστι τοῖσιν εὖ σκοπομένοις
 ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
 ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
 ταύτας ὁρώσῃ δυσπότους ἐπὶ ξένης
 χώρας αἰόλους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας, 300
 αἱ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἰσως
 ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἰσχουσιν βίον.
 ὦ Ζεῦ τροπαε, μὴ ποτ' εἰσίδοιμί σε
 πρὸς τοῦμὸν οὔτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
 μηδ', εἴ τι δράσεις τῇσδ' γε ζωῆς ἔτι. 305
 οὔτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη.
 ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἰ νεανίδων;
 ἀνανδρος, ἣ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
 πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
 Αἶχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν; 310
 τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιλύσας πατήρ;
 ἔξειπ'· ἐπεὶ νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα
 βλέπουσ', ὅσῳ περ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
ΔΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ, τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἰσως
 γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις. 315
ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΔΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακρὰν.
ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρὸς τοῦ ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΔΙ. ἦκιστα· σιγῇ τοῦμὸν ἔργον ἦνυτον.
ΔΗ. εἰπ', ὦ τάλαινα, ἀλλ' ἡμῖν ἐκ σαντῆς· ἐπεὶ 320
 καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἦτις εἰ.

- ΑΙ.** οὐ τάρᾳ τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
 χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
 προύφηγεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
 ἀλλ' αἶν ᾧδίνουσα συμφορᾶς βάρος 325
 δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
 διήνεμον λέλοιπεν. ἡ δέ τοι τύχη
 κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
- ΔΗ.** ἡ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
 οὔτως ὅπως ἤδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς 330
 τοῖς οὔσι λύπην πρὸς γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι.
 ἄλλης γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δῶματα
 χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὥς σύ θ' οἷ θέλεις
 σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τᾶνδον ἐξαρκῇ τιθῶ.
- ΑΓ.** αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνας', ὅπως 335
 μαθῇς, ἄνευ τῶνδ', οὔστινάς τ' ἄγεις ἔσω
 ὦν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς ἂν δεῖ.
 τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.
- ΔΗ.** τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
- ΑΓ.** σταθεῖς' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος 340
 μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
- ΔΗ.** πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὐτίς πάλιν
 καλῶμεν, ἢ 'μοι ταῖσδέ τ' ἐξείπεν θέλεις;
- ΑΓ.** σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
- ΔΗ.** καὶ δὴ βεβᾶσι, χῶ λόγος σημαινέτω. 345
- ΑΓ.** ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὦν ἔλεξεν ἀρτίως
 φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθὸν, ἀλλ' ἡ νῦν κακὸς,
 ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
- ΔΗ.** τί φῆς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
 ἂ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοία μ' ἔχει. 350
- ΑΓ.** τούτου λέγοντος τάνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,

πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὥς τῆς κόρης
 ταύτης ἔκατι κείνος Εὐρύτον θ' ἔλοι
 τὴν θ' ὑφίπυργον Οἰχαλίαν, Ἐφας δέ νιν
 μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε, 355
 οὐ τὰπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
 λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
 ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
 ἀλλ' ἥνικ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
 τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὥς ἔχοι λέχος, 360
 ἐγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἐτοιμάσας
 [ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
 τὸν Εὐρύτον τῶνθ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,]
 κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα τῆσδε καὶ πόλιν
 ἔπερσε. καὶ νῦν, ὥς ὀρᾷς, ἦκει δόμους 365
 ὥς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
 οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
 οὐδ' εἰκὸς, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
 ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σέ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
 θέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα. 370
 καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
 ἄγορᾳ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοὶ,
 ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
 οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὁμῶς.
 ΔΗ. οἶμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμι πράγματος; 375
 τί ν' ἐσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
 λαθραῖον; ὦ δύστηνος, ἄρ' ἀνώνυμος
 πέφυκεν, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο;
 ΑΓ. ἡ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν,
 πατρὸς μὲν οὔσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ 380
 Ἰόλῃ καλεῖτο, τῆς ἐκείνος οὐδαμὰ

βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.

ΧΟ. ὄλουντο μὴ τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὅς ἄσκει μὴ πρόποντ' αὐτῷ κακά.

ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὥς ἐγὼ λόγοις 385
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.

ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τάνδρὸς, ὥς τάχ' ἂν σαφῇ
λέξειςεν, εἰ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.

ΔΗ. ἄλλ' εἰμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις.

ΧΟ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν; 390

ΔΗ. μίμν', ὥς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἄλλ' ἀντόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.

ΛΙ. τί χρὴ, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὥς ἔρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ.

ΔΗ. ὥς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολῶν 395
ἄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.

ΛΙ. ἄλλ' εἰ τι χρήξεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.

ΔΗ. ἢ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;

ΛΙ. ἵστω μέγας Ζεὺς, ὦν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.

ΔΗ. τίς ἢ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἦκεις ἄγων; 400

ΛΙ. Εὐβοίς· ὦν δ' ἐβλαστεν οὐκ ἔχω λέγειν.

ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὧδε. πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς;

ΛΙ. σὺ δ' ἐς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις;

ΑΓ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὃ σ' ἱστορῶ.

ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Διὸς ἀνείραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσω μάλιστα, δεσπότην τε τὴν ἐμήν.

ΛΙ. τοῦτ' αὐτ' ἐχρηξον τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν; ΛΙ. δίκαια γάρ·

ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην, 410
ἣν εὐρεθῆς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὦν;

- ΑΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
 ΑΓ. οὐδέν. σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
 ΑΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἦν πάλαι κλύων σέθεν.
 ΑΓ. οὐ, πρὶν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ. 415
 ΑΙ. λέγ', εἴ τι χρήσεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἰ.
 ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἐπεμψας ἐς δόμους,
 κάτοιισθα δῆτ'; ΑΙ. οὐ φημι· πρὸς τί δ' ἱστο-
 ρεῖς;
 ΑΓ. οὐκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὄρεῖς,
 Ἰόλην ἐφασκες Εὐρύτου σποράν ἄγειν; 420
 ΑΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν
 σοὶ μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν παρῶν;
 ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν. ἐν μέσῃ Τραχινίων
 ἀγορᾷ πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
 ΑΙ. κλύειν γ' ἐφασκον. ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται 425
 δόκησιν εἰπεῖν ἀξιακριβῶσαι λόγον.
 ΑΓ. ποῖαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
 δάμαρτ' ἐφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
 ΑΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσου, φίλη
 δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος. 430
 ΑΓ. ὃς σοῦ παρῶν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
 πόλις δαμείῃ πᾶσα, κοῦχ ἡ Λυδία
 πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
 ΑΙ. ἀνθρώπος, ὦ δέσποινα, ἀποστήτω. τὸ γὰρ
 νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σῶφρονος. 435
 ΑΗ. μὴ, πρὸς σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
 Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
 οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
 οὐδ' ἦτις οὐ κάτοιιδε ἀνθρώπων, ὅτι
 χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεί. 440

Ἔρωτι μὲν νυν ὅστις ἀντανίσταται
 πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ.
 οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
 κάμου γε· πῶς δ' οὐ χᾶτέρας, οἷας γ' ἐμοῦ;
 ὥστ' εἴ τι τῶμῳ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσφ' 445
 ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
 ἢ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτίᾳ
 τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
 οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
 ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις· 450
 εἰ δ' αὐτὸς αὐτὸν ὥδε παιδεύεις, ὅταν
 θέλῃς γενέσθαι χρηστὸς, ὀφθῇσει κακός.
 ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τάληθές· ὥς ἐλευθέρῳ
 ψευδεὶ καλεῖσθαι κῆρ πρόσεστιν οὐ καλή.
 ὅπως δὲ λήσεις, οὐδὲ τοῦτο γίγνεται· 455
 πολλοὶ γὰρ οἷς εἰρηκας, οἷ φράσσουσ' ἐμοί.
 κεί μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβείς, ἐπεὶ
 τὸ μὴ πνυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν.
 τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χᾶτέρας
 πλείστας ἀνῆρ εἰς Ἡρακλῆς ἐγῆμε δῆ; 460
 κοῦπω τις αὐτῶν ἐκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
 ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἦδε τ' οὐδ' ἄν εἰ
 κάρτ' ἐντακεῖη τῷ φιλεῖν, ἐπεὶ σφ' ἐγὼ
 ᾧκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
 τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν, 465
 καὶ γῆν πατρώαν οὐχ ἐκούσα δύσμορος
 ἔπερσε ἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ρεῖτω κατ' οὖρον, σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
 πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἐμ' ἀψευδεῖν αἶε.
 πιθοῦ λεγούσῃ χρηστὰ, κοῦ μέμψει χρόνῳ 470

- γυναικὶ τῇδε, καὶ ἐμοῦ κτήσει χάριν.
ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, ἐπεὶ σε μανθάνω
 θνητὴν φρονούσαν θνητὰ κοῦν ἀγνώμονα,
 πᾶν σοι φράσω τάληθες οὐδὲ κρύβομαι.
 ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει. 475
 ταύτης ὁ δεινὸς ἱμερὸς πόθ' Ἡρακλῆ
 διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὐνεχ' ἡ πολύφθορος
 καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλία δόρει.
 καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
 οὗτ' εἶπε κρύπτειν οὗτ' ἀπηρνήθη ποτὲ, 480
 ἀλλ' αὐτὸς, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
 μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
 ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἀμαρτίαν νέμεις.
 ἐπεὶ γε μὲν θῆ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
 κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν 485
 καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους
 οὓς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι.
 ὥς τ' ἀλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χερσὶν
 τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἦσσαν ἔφν.
ΛΗ. ἀλλ' ὥδε καὶ φρονούμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν, 490
 κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
 θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης
 χωρῶμεν, ὥς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης,
 ἃ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
 καὶ ταῦτ' ἄγης. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε 495
 χωρεῖν προσελθόνθ' ὥδε σὺν πολλῷ στόλῳ
ΧΟ. μέγα τι σθένος ἂ Κύπρις ἐκφέρεται νίκῃ
 αἰεί.

καὶ τὰ μὲν θεῶν

παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαυ ἀπάτασεν οὐ
λέγω, 500

οὐδὲ τὸν ἐννυχον Ἄιδαν,
ἣ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίης·
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
τίνες ἀμφίγνοι κατέβαν πρὸ γάμων,
τίνες πᾶμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ'
ἀγώνων. 506

ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένης, ὑψίκερω τετραόρου
φάσμα ταύρου, 508

Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαθᾶν, ὁ δὲ Βακχίας ἄπο 510
ἦλθε καλόντονα Θήβας

τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἱ τότε ἄολλεῖς

ἴσαν ἐς μέσον ἰέμενοι λεχέων·

μόνα δ' εὐλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονό-
μαι ξυνοῦσα. 515

τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, 517
ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·

ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι 520

κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.

ἅ δ' εὐῶπις ἄβρᾶ

τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ

ἦστο, τὸν ὃν προσμένους' ἀκοίταν 525

ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἶα φράξω·

τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας

ἐλεινὸν ἀμμένει·

καπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν,

ᾧστε πόρτις ἐρήμα. 530

ΔΗ. ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
 ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὥς ἐπ' ἐξόδῳ,
 τῆμος θυραῖος ἦλθον ὥς ὑμᾶς λάθρα,
 τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
 τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοιικτιομένη. 535
 κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐξευγμένην,
 παρεσδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
 λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
 καὶ νῦν δὲ οὔσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
 χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς, 540
 ὁ πιστὸς ἦμῖν κάγαθὸς καλούμενος,
 οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
 ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
 νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ,
 τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνή 545
 δύναίτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
 ὁρῶ γὰρ ἦβην τὴν μὲν ἐρπουσαν πρόσω,
 τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
 ὀφθαλμοῖς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
 ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς 550
 ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἄρ' ἦ.
 ἀλλ' οὐ γὰρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
 γυναιῖκα νοῦν ἔχουσαν· ἦ δ' ἔχω, φίλαι,
 λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
 ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ 555
 θηρὸς, λέβητι χαλκῷ κεκρυμμένον,
 ὃ παῖς ἔτ' οὔσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
 Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην,
 ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὐήνην βροτοῦς
 μισθοῦ ἔπρεψε χερσὶν, οὔτε πομπίμοις 560

κῶπαις ἐρέσσω· οὔτε λαίρῃσιν νεώς.
 ὃς καὶ μὲν, τὸν πατρῶον ἡνίκα στόλον
 ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὐνίς ἐσπόμην,
 φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦ μέσῳ πόρῳ,
 ψάνει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἦ ὕς' ἐγὼ, 565
 χῶ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
 ἦκεν κομήτην λόν· ἐς δὲ πλεύμονας
 στέρνων διερρολίζσεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θῆρ
 τοσοῦτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
 τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἂν πίθῃ, 570
 πορθμῶν, ὁθοῦνεχ' ὑστάτην σ' ἐπεμψ' ἐγώ·
 ἂν γὰρ ἀμφίδρεπτον αἶμα τῶν ἐμῶν
 σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ἥ μελαγχόλους
 ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
 ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον 575
 τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
 στέρξει γυναῖκα κείνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
 τοῦτ' ἐννοήσας, ὦ φίλοι, δόμοις γὰρ ἦν
 κείνου θανόντος ἐγκεκλημμένον καλῶς,
 χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦς' ὅσα 580
 ξῶν κείνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
 κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
 μήτ' ἐκμάθοιμι, τὰς τε τολμώσας στυγῶ·
 φίλτροις δ' ἂν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
 τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ, 585
 μεμηχάνηται τοῦργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
 πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μὴ, πεπαύσομαι.
 ἀλλ' εἰ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς θρωμένοις,
 δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.
 οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὥς τὸ μὲν δοκεῖν 590

ΧΟ.

ΔΗ.

ἔνεστι, πείρα δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟ. ἄλλ' εἰδέναι χρηθρῶσαν, ὥς οὐδ' εἰ δοκίῃ
ἔχειν, ἔχοις ἄν γινῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. ἄλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα, τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἦδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται. 595
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὥς σκότῳ
κἂν αἰσχυρὰ πράσσης, οὔ ποτ' αἰσχύνη πεσεῖ.

ΑΙ. τί χρηθρῶ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὥς ἐσμέν ἦδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. ἄλλ' αὐτὰ δὴ σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Αἴχα, 600
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγορῷ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναῦφῃ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τάνδρῳ τῆς ἐμῆς χειρός.
διδούς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροῖ, 605
μηδ' ὄψεται νιν μήτε φέγγος ἡλίου
μήθ' ἔρκος ἱρὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κείνος αὐτὸν φανερόν ἐμφανῆς σταθεῖς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.

οὔτω γὰρ ἡγῶμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους 610
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανθίκως,
στελεῖν χιτῶνι τῷδε, καὶ φανεῖν θεοῖς
θιντῆρα καὶ νῶ καὶ νὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κείνος εὐμαθὲς
σφραγίδος ἔρκει τῷδ' ἐπὶ μαθήσεται. 615
ἀλλ' ἔρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὧν περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κάμου ξυνελθοῦς' ἐξ ἀπλῆς διπλῇ φανῇ.

ΑΙ. ἄλλ' εἰπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην 620

βέβαιον, οὐ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὥς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἦδη. καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὥς ἔχοντα τυγχάνει. 625

ΛΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσσωσμένα.

ΔΗ. ἀλλ' οἴσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτὴν ὥς ἐδεξάμην φίλως.

ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοῦμόν ἡδονῇ κέαρ.

ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ 630
μὴ πρὶν λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τὰκεῖθεν εἰ ποθοῦμεθα.

ΧΟ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα

θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους

Οἷτας παραναιετάοντες, οἳ τε μέσσαν 635

Μηλῖδα παρ λίμναν

χρυσалаκάτου τ' ἀκτὰν κόρας,

ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ

Πυλάτιδες κλέονται,

ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν 640

αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν

ἄχων καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας

ἀντίλυρον μούσας.

ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος

σεῦται πάσας ὕρετᾶς 645

λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·

ὃν ἀπόπτολιν εἶχομεν

παντᾶ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι

633 — 639. = 640 — 646.

647 — 654. = 655 — 662.

χρόνον πελάγιον ἰδριες οὐδέν· ἅ δέ οἱ φίλα
δάμαρ 650

τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν
πάγκλαυτος αἶν ὦλλοντο·
νῦν δ' Ἄρης αὖ στρωθεὶς ἐξέλυσ'
ἐπιπόνων ἁμερᾶν.

ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ 655
σταίῃ πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε, νασιῶν
ἐστὶν

ἀμείψας, ἐνθα κλήζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανίμερος, 660
ταῖς πειθοῦς παγχρόστῳ συγκραθεὶς
ἐπὶ προφάνσει θηρός.

ΔΗ. γυναικες, ὥς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ἢ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.

ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως; 665

ΔΗ. οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ', εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξας' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.

ΧΟ. οὐ δὴ τι τῶν σῶν Ἡράκλει' δωρημάτων;

ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῷ παραινέσαι λαβεῖν. 670

ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτὸν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.

ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἶον, ἣν φράσω,
γυναῖκες, ὑμῖν θαυμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἀρτίως
ἐχρίον, ἀργῆτ' οἷός εὐέρου πόκῳ, 675
τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἐνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει,
καὶ ψῆ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὥς δ' εἰδῆς ἅπαν,

ἥ τοῦτ' ἐπράχθη, μεῖζον' ἐκτενω λόγον.
 ἐγὼ γὰρ ὦν ὁ θῆρ με Κένταυρος, πονῶν 680
 πλευρὰν πικρᾷ γλωχῆνι, προυδιδάξατο
 παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσωζόμην,
 χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν,
 τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτίνος τ' αἰὲ 685
 θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῶζειν ἐμὲ,
 ἕως ἂν ἀρτίχριστον ἀρμόσαιμί που.
 κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
 ἐχρῖσα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
 μαλλῶ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην, 690
 κἄθηκα συμπτύξας' ἀλαμπὲς ἡλίου
 κολῶν ζυγάστρω θῶρον, ὥσπερ εἶδετε.
 εἶσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
 ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
 τὸ γὰρ κατάγμα τυγχάνω ρίψασά πως 695
 [τῆς οἰᾶς, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσσην φλόγα,]
 ἀκτίν' ἐς ἡλιῶτιν· ὥς δ' ἐθάλλετο,
 ρεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
 μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος
 ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. 700
 τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
 προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἄφροι,
 γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πλότος ποτοῦ
 χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
 ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποτὶ γνώμης πέσσω· 705
 ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξεργασμένην.
 πόθεν γὰρ ἂν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θῆρ

Post 683 sequebatur καὶ μοι τάδ' ἦν πρόρρητα καὶ
 τοιαῦτ' ἔδρων.

ἐμοὶ παρέσχ' εὖνοϊαν, ἧς ἔθνησ' ὕπερ
 οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσει
 χρήζων ἔθειλγέ μ'. ὦν ἐγὼ μεθύστερον, 710
 ὅτ' οὐκέτ' ἄρκει, τὴν μάθησιν ἄρυνμαι.
 μόνη γὰρ αὐτὸν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
 γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
 τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
 Χείρωνα πημήναντα, χῶνπερ ἄν θίγη, 715
 φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'. ἐκ δὲ τοῦδ' ὄδε
 σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
 πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
 καίτοι δέδοκται, κείνος εἰ σφαλῆσεται,
 ταύτῃ σὺν ὀρμῇ καὶ με συνθανεῖν ἅμα. 720
 ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσιν οὐκ ἀνασχετὸν,
 ἧτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.

- ΧΟ. ταρβείν μὲν ἔργα δεῖν' ἀναγκαίως ἔχει,
 τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
 ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλευμασιν 725
 οὐδ' ἐλπίς, ἧτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
 ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἐκουσίας
 ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
 ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
 κοινωνός, ἀλλ' ὃ μὴδὲν ἔστ' οἴκοι βαρὺ. 730
 ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
 εἰ μὴ τι λέξεις παιδὶ τῷ σαντῆς· ἐπεὶ
 πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ὦχετο.
 ΤΑ. ὦ μῆτερ, ὥς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἐν εἰλόμην,
 ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην 735
 ἄλλου κεκληθῆσθαι μητέρ', ἢ λῶους φρένας
 τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαι ποθεν.

- ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρὸς γ' ἐμοῦ στυγούμενον
 ΤΑ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἰσθί, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
 πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. 740
- ΔΗ. οἶμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
 ΤΑ. ὃν οὐχ οἶόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
 φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν;
 ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ πάρ' ἀνθρώπων μαθὼν
 ἄξιλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῆς; 745
- ΤΑ. αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὕμῃσιν
 πατρὸς δεδορκῶς κοῦ κατὰ γλῶσσαν κλύων.
 ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρῃ καὶ παρίστασαι;
 ΤΑ. εἰ χρεὶ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεῶν.
 ὣθ' εἶπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν, 750
 νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροδίνια,
 ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
 Κήναιόν ἐστιν, ἐνθα πατρὶφ Διὶ
 βωμοὺς ὀρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·
 οὗ νιν τὰ πρῶτ' ἐσεῖδον ἄσμενος πόθῳ. 755
 μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
 κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἔκετ' οἰκεῖος Λίχας,
 τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
 ὃν κείνος ἐνδύς, ὥς σὺ προὔξεφρίσο,
 ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων 760
 λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
 ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῇ βοσκήματα.
 καὶ πρῶτα μὲν δειλαιοσ ἴλεφ φρενὶ
 κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
 ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο 765
 φλόξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυὸς,
 ἰδρῶς ἀνῆγει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται

πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
 χιτῶν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὅστέων
 ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας 770
 ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὥς ἐδαίνυτο.
 ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
 Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἷτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
 ποίᾳς ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
 ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης 775
 δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
 κακέλνος ὥς ἤκουσε καὶ διώδυνος
 σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήφατο,
 μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἧ λυγίζεται,
 ῥίπτει πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν· 780
 κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράνει, μέσου
 κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.
 ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεῶς,
 τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
 κούδεις ἐτόλμα τ' ἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν. 785
 ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
 βοᾶν, ῥύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
 Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
 ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
 ῥιπτῶν ἑαυτὸν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοᾶν, 790
 τὸ δυσπάρεινον λέκτρον ἐνδατούμενος
 σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον
 οἶον κατακτήσαιο λυμαντὴν βίου,
 τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
 ὑφθαλμὸν ἄρας εἶδε μ' ἐν πολλῷ στρατῷ 795
 δακρυρροοῦντα, καὶ με προσβλέψας καλεῖ,
 ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοῦμὸν κακὸν,

μηδ' εἰ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
 ἀλλ' ἄρον ἔξω, καὶ μάλιστα μὲν με θῆς
 ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν· 800
 εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλὰ μ' ἐκ γε τῆσδε γῆς
 πόρθμευσον ὥς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
 τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
 θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
 βρυχώμενον σπασμοῖσι. καὶ νιν ἀντίκα 805
 ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
 τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλευσάσ' ἐμῷ
 καὶ δρωῶ' ἐλήφθης, ὣν σε ποίνιμος Δίκη
 τίσαιτ' Ἑρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
 θέμις δ', ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ πρού-
 βαλες, 810

πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
 κτείνας', ὅποιον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.

ΧΟ. τί σίγ' ἀφέρπεις; οὐκ ἀτόισθ' ὀθούνεκα
 ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;

ΤΛ. ἔατ' ἀφέρπειν. οὗρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν 815
 αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἐρπούσῃ καλῶς.

ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
 μητρῶον, ἥτις μηδὲν ὥς τεκοῦσα δρωῶ;
 ἀλλ' ἐρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἦν
 τῷμῳ δίδωσι πατρὶ, τήνδ' αὐτὴ λάβοι. 820

ΧΟ. ἰδ' οἶον, ὧ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ
 τοῦπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
 τὰς παλαιφάτου προνοίας,
 ὃ τ' ἔλακεν, ὅποτε τελεόμηνος ἐκφέροι
 δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων 825

τῷ Διὸς αὐτόπαιδι·
 καὶ τὰδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρῖζει.
 πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσω
 ποτ' ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανῶν λατρείαν; 830
 εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονεῖα νεφέλα
 χροίει δολοποιὸς ἀνάγκη
 πλευρὰ προστακέντος ἰοῦ,
 ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
 πῶς ὅδ' ἂν ἄελιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι, 835
 δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας
 προστετακῶς φάσματι; μελαγχρόατα τ'
 ἄμμιγ' αἰκίξει
 θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιξέσαντα. 840
 ὦν ἄδ' ἅ τλάμων ἄοκνος
 μεγάλην προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων
 αἰσσομένων γάμων τὰ μὲν οὔτι
 προσέβαλεν, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
 γνώμας μολόντ' οὐλίαισι συναλλαγαῖς 845
 ἢ που ὀλοὰ στένει,
 ἢ που ἀδινῶν χλωρὰν
 τέγγει δακρύων ἄχραν.
 ἅ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ
 μεγάλην ἄταν. 851
 ἔρρωγεν παγὰ δακρύων,
 κέχνται νόσος, ὧ πόποι, οἷον ἀναρσίαν
 οὔπω Ζηνὸς κέλωρ' ἀγκλειτὸν
 ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι. 855
 ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου θεοῖς,
 ἃ τότε θεῶν νύμφαν

ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
 τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ·
 ἃ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερά τῶνδ'
 ἐφάνη πρᾶκτωρ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς 863
 οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὀρμωμένον;
 τί φημι; 865

ΗΜ. ἤχει τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῇ
 κωκυτὸν εἶσω, καί τι καινίζει στέγη.

ΗΜ. ξύνες δὲ
 τήνδ' ὥς ἀηδὴς καὶ συνωφρυνωμένη
 χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σηματοῦσά τι. 870

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὥς ἄρ' ἤμιν οὐ σμικρῶν κακῶν
 ἤρξεν τὸ δῶρον Ἑρακλεῖ τὸ πόμπιμον.

ΧΟ. τί δ', ὦ γεραῖα, καινοποιηθὲν λέγεις;

ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν παννυστάτην
 ὁδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός. 875

ΧΟ. οὐ δὴ ποθ' ὥς θανοῦσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.

ΧΟ. τέθνηκεν ἢ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.

ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τί τι τρόπῳ θανεῖν σφε φῆς;

ΤΡ. σχετλιώτατα πρὸς γε πρᾶξιν. ΧΟ. εἶπε τῷ μόρῳ,
 γυναι, ξυντρέχει. 880

ΤΡ. αὐτὴν διηλίστωσε. ΧΟ. τίς θυμὸς, ἢ τίνες
 νόσοι τάνδ' αἰχμᾶν

βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
 πρὸς θανάτῳ θάνατον 885

ἀνύσασα μόνα; ΤΡ. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.

ΧΟ. ἐπείδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν;

- TP. ἐπεῖδον, ὥς δὴ πλησία παραστιάτις.
 XO. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ. 890
 TP. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς χειροποιεῖται τάδε.
 XO. τί φωνεῖς; TP. σαφηνῇ.
 XO. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλην
 ἅ νέορτος ἄδε νύμφα
 δόμοισι τοῖσδ' Ἑρινύν. 895
 TP. ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
 ἔλευσσεσ οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
 XO. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεῖρ γυναικεία κτίσαι;
 TP. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.
 ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων εἴσω μόνη, 900
 καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια
 στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῶν πατρὶ,
 κρύψασ' ἑαυτὴν ἐνθα μή τις εἰσίδοι,
 βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
 γένοιτ' ἐρήμη, κλᾶε δ' ὀργάνων ὅτου 905
 ψαύσειεν οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
 ἄλλη δὲ κἄλλη δωμάτων στρωφωμένη,
 εἰ του φίλων βλέψειεν οἴκετῶν δέμας,
 ἔκλαεν ἢ δύστηνος εἰσορωμένη,
 αὐτὴ τὸν αὐτῆς δαίμον' ἀγκαλουμένη 910
 καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
 ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὀρῶ
 τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορωμένην.
 κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
 φρούρουν· ὀρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις 915
 τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
 ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
 καθέξεται ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,

καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
 ἔλεξεν, ὃ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἔμα, 920
 τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρειθ', ὥς ἔμ' οὐποτε
 δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
 τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
 λυεῖ τὸν αὐτῆς πέπλον, ἧ χρυσήλατος
 προύκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν 925
 πλευρὰν ἄπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
 κἀγὼ θρομαία βᾶσ', ὅσον περ ἔσθινον,
 τῷ παιδί φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
 κὰν ᾧ τὸ κείσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
 ὀρώμεν αὐτὴν ἀμφιπλήγι φασγάνῳ 930
 πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
 ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
 τοῦργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
 ὅψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὔνεκα
 ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε. 935
 κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
 ἐλείπετ' οὐδὲν, ἀμφὶ νιν γοῶμενος,
 οὔτ' ἀμφικίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
 πλευρὰν παρὲς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
 ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ, 940
 κλάων ὀθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἄμα,
 πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίον.
 τοιαῦτα τάνθαδ' ἐστίν. ὥστ' εἰ τις δύο
 ἢ καὶ τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,
 μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἢ γ' αὔριον, 945
 πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.

ΧΟ.

πότερα πρότερον ἐπιστένω,

947 — 949. = 950 — 952.

πότερα μέλεα περαιτέρω,
 δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνω.
 τάδε μὲν ἔχομεν ὄρᾱν δόμοις, 950
 τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
 κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
 εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
 γένοιτ' ἔπουρος ἐστιᾷτις αὔρα,
 ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως 955
 τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
 μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
 μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
 ἐπεὶ ἐν δυσπαλλάκτοις ὀδύναις
 χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θάναμα.
 ἀγχοῦ δ' ἄρα κοῦ μακρὰν 960
 προύκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδῶν.
 ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις.
 πᾶ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου 965
 προκηδομένα, βαρεῖαν
 ἄψοφον φέρει βάσιν.
 αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
 τί χρῆ, θανόντα νιν, ἢ καθ' ὕπνον ὄντα
 κρῖναι; 970

ΤΑ. ὦμοι ἐγὼ σοῦ,
 πάτερ, οἷ μοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
 τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἷμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσης
 ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
 ἐγὼ γὰρ προπετής. ἀλλ' ἴσχε θανάτων

στόμα σόν. ΤΑ. πῶς φῆς, γέρον; ἢ ξῆ;

ΠΡ.

οὐ μὴ ἔξεγερῆς τὸν ὕπνου κάτοχον

κάκκινῆσεις κάναστήσεις

φοιτάδα δεινὴν

980

νόσον, ὧ τέκνον. ΤΑ. ἀλλ' ἐπὶ μοι μελέω

βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,

ποῖ γὰρ ἦκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν

κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήλοισ

985

ὀδύναις; οἶμοι ἐγὼ τλάμων·

ἢ δ' αὖτ' μιὰ βρύνει. φεῦ.

ΠΡ.

ἄρ' ἐξήδησθ' ὅσον ἦν κέρδος

σιγῇ κεύθειν, καὶ μὴ σκεδάσαι

τῷδ' ἀπὸ κρατὸς

990

βλεφάρων θ' ὕπνον; ΤΑ. οὐ γὰρ ἔχω

πῶς ἂν

στέφξαιμι κακὸν τόδε λεύσσω.

ΗΡ.

ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,

λερῶν οἶαν οἶων ἐπὶ μοι

μελέω χάριν ἡνύσω. ὦ Ζεῦ,

996

οἶαν μ' ἄρ' ἔθου λῶβαν, οἶαν

ἦν μὴ ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας

ᾧφελον ὅσσοις, τόδ' ἀκήλητον

μανίας ἄνθος καταθερχθῆναι.

1000

τίς γὰρ αἰοιδὸς, τίς ὁ χειροτέχνης

ἱατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην

χωρὶς Ζηνὸς κατακλήσει

θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.

Ξ Ξ,

ἐᾷτέ μ', ἐᾷτέ με δύσμορον εὐνάσαι, 1005 a
ἐᾷθ' ὕστατον εὐνάσαι. 1005 b

πᾶ μου ψάνεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.

ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ.

ἦπταί μου, τοτοτοῖ, ἦδ' αὖθ' ἔρπει. πόθεν 1009
ἔστ', ὦ

πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατὰ τε θρία πάντα καθ-
αίρων,

ὠλεκόμαν ὁ τάλας, καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἔξ,

οὐδ' ἀπαράξαι κραῖτα βίου θέλει 1015
μολῶν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ.

ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς, τοῦργον τόδε μῆζον 1018
ἀνήκει

ἦ κατ' ἐμὰν ρώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοίτε γὰρ
ὄμμα

ἐμπλεον ἦ δι' ἐμοῦ σώξειν. ΤΑ. ψάνω μὲν 1020
ἔγωγε,

λαθίπνονον δ' ὀδυνᾷν οὔτ' ἐνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοντον· τοιαῦτα νέμει Ζεὺς

ΗΡ. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἰ; 1024
τᾷδέ με τᾷδέ με πρόσλαβε κουφίσας.
αἰαῖ, ἰὼ θαῖμον.

θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία

1005 a. b. = 1015 — 1017.

1006 — 1014 = 1027 — 1040.

1023 — 1026 = 1041 — 1043.

διολοῦσ' ἡμᾶς

ἀποτίβατος ἄγρια νόσος.

1030

ὦ Παλλὰς Παλλὰς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν φύτορ' οἰκτεῖρας ἀνεπίφθονον εἴρυσον
ἐγχος,

παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ'
ἐχόλωσεν

1035

σὰ μάτηρ ἄθεος, τὰν ᾧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὕτως, ᾧδ' αὕτως, ὥς μ' ὤλεσεν. ᾧ γλυκὺς
Ἄιδας,

1040

ὦ Διὸς ἀνθαίμων,

εὐνασον εὐνασον ὠκυπέτα μόρω

τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφορὰς, φίλαι,

ἄνακτος, οἷας οἶος ὦν ἐλαύνεται.

1045

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγων πέρα

καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·

κοῦπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς

προύθηκεν οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρύσθευς ἐμοὶ

οἶον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη

1050

καθῆψεν ὥμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων

ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.

πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας

βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας

ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου

1055

πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας

τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.

κοῦ ταῦτα λόγῃ πεθιάς, οὔθ' ὁ γηγενὴς

στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,

οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὄσσην ἐγὼ

1060

γαίαν καθαίρων ἰκόμεν, ἔδρασέ πω·
 γυνή δὲ, θῆλυς οὔσα κοῦκ ἀνδρὸς φύσιν
 μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
 ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
 καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέον. 1065
 δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
 ἐς χεῖρα τὴν τεκουῦσαν, ὥς εἰδῶ σάφα
 εἰ τοῦμόν ἀλγείς μᾶλλον ἢ κείνης ὀρῶν
 λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
 ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἰκτειρόν τέ με 1070
 πολλοῖσιν οἰκτρὸν, ὅστις ὥστε παρθένος
 βέβρυχα κλάων, καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἰς ποτε
 τόνδ' ἄνδρα φαίῃ πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,
 ἀλλ' ἀστένακτος αἶεν εἰπόμεν κακοῖς.
 νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς-ηῦρημαι τάλας. 1075
 καὶ νῦν προσελθὼν στήθεϊ πλησίον πατρὸς,
 σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὑπο
 πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
 ἰδοῦν, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
 ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὥς οἰκτρῶς ἔχω. 1080
 αἰαῖ, ἅ τάλας,
 ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως ὅδ' αὖ,
 διῆξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἔαν
 ἔοικεν ἢ τάλαινα διάβορος νόσος.
 ὦναξ Ἀἰδῇ, δέξαι μ',
 ὦ Διὸς ἀκτὶς, παῖσον. 1085
 ἐνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκησον βέλος,
 πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
 ἦνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χεῖρες χεῖρες,

ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, 1090
 ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἳ ποτε
 Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
 λέοντ', ἄπλατον θρέμμα ἀπροσήγορον,
 βία κατειργάσασθε, Λερναίαν δ' ὕδραν,
 διφνῇ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν 1095
 θηρῶν, ὑβριστὴν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
 Ἑρμυάνθιδόν τε θῆρα, τόν δ' ὑπὸ χθονὸς
 Αἰδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
 δεινῆς Ἐχιδνῆς θρέμμα, τόν τε χρυσέων
 δράκοντα μῆλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
 ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην, 1101
 κοῦδεις τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χειρῶν.
 νῦν δ' ὦδ' ἀναρθρὸς καὶ κατερρακωμένος
 τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
 ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος, 1105
 ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
 ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, καὶ τὸ μηδὲν ὦ
 καὶν μηδὲν ἔρπω, τήν γε δράσασσαν τάδε
 χειρώσομαι καὶ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
 ἴν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι 1110
 καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανόντων ἐτισάμην.

- ΧΟ.** ὦ τλήμον Ἑλλάς, πένθος οἶον εἰσορῶ
 ἔξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.
- ΡΑ.** ἐπεὶ παρέσχεσ ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
 σιγὴν παρασχὼν κλυθί μου, νοσῶν ὅμως. 1115
 αἰτήσομαι γάρ σ' ὦν δίκαια τυγχάνειν.
 δός μοι σεαυτὸν, μὴ τοσοῦτον ὥς δάκνει
 θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
 χαίρειν προθυμεῖ καὶ ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

- HP. εἰπὼν ὃ χρηΐξεις λήξον· ὥς ἐγὼ νοσῶν 1120
οὐδέν ξυνίημ' ὦν σὺ ποικίλλεις πάλαι.
- TA. τῆς μητρὸς ἦκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς
νῦν ἐστὶν οἷς θ' ἤμαρτεν οὐχ ἐκουσία.
- HP. ὦ παγκάμιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὐ
τῆς πατροφόντου μητρὸς, ὥς κλύειν ἐμέ; 1125
- TA. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγαῦν πρέπειν.
- HP. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
- TA. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.
- HP. λέγ', εὐλαβοῦ θὰ μὴ φανῆς κακὸς γεγώς.
- TA. λέγω. τέθνηκεν ἄρτίως νεοσφαγῆς. 1130
- HP. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέδπισας.
- TA. αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐντόπου.
- HP. οἴμοι· πρὶν ὥς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερὸς;
- TA. καὶ σοῦ στραφεῖη θυμὸς, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.
- HP. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἶπε δ' ἧ νοεῖς. 1135
- TA. ἅπαν τὸ χρῆμ', ἤμαρτε χρηστὰ μωμένη.
- HP. χρήστ', ὦ κάμιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷ·
- TA. στέργῃμα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν,
ἀπήμπλαχ', ὥς προσεῖδε τοὺς ἐνδον γάμους.
- HP. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων; 1140
- TA. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμηῖναι πόθον.
- HP. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ' ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.
οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἔσταμεν. 1145
ἰθ', ὦ τέκνον· πατήρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὥς τελευταίαν ἐμοῦ

ΤΑ. φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅς' οἶδ' ἐγώ. 1150
 ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία
 Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἔδραν,
 παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦς' αὐτῇ τρέφει,
 τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστνυ ναίοντας μάθοις·
 ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρεὴ, πάτερ, 1155
 πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοῦργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
 φανείς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
 ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
 ἀνδρῶν πνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο, 1160
 ἀλλ' ὅστις Αἰδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
 ὅδ' οὖν ὁ θῆρ Κένταυρος, ὥς τὸ θεῖον ἦν
 πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἐκτεινεν θανῶν.
 φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντ' ἴσα
 μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα, 1165
 ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
 Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
 πρὸς τῆς πατρῷας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς,
 ἧ μοι χρόνον τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
 ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφ'esτωίων ἐμοὶ 1170
 λύσειν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
 τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
 τοῖς γὰρ θανούσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
 ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
 δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τάνδρῳ σύμμαχον, 1175
 καὶ μὴ ἵπμεῖναι τοῦμόν ὀξῦναι στόμα,
 ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
 κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.

ΤΑ ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιν
 21 *

- τοιάνδ' ἐπελθὼν, πείσομαι δ' ἃ σοι δοκεῖ. 1180
 HP. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρῶτιστά μοι.
 TA. ὥς πρὸς τί πιστὴν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;
 HP. οὐ θαῤσσον οἴσεις μῆδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;
 TA. ἰδοὺ προτείνω, κοῦδὲν ἀντειρήσεται.
 HP. ὄμνυ Διὸς νυν τοῦ με φύσαντος κάρα. 1185
 TA. ἧ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται;
 HP. ἧ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
 TA. ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
 HP. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὖχου λαβεῖν.
 TA. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ. εὔχομαι δ' ὁμῶς. 1190
 HP. οἶσθ' οὖν τὸν Οἰτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
 TA. οἶδ', ὥς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
 HP. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοῦμόν ἐξάραντά σε
 σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρήξεις φίλων,
 πολλήν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου θρνός· 1195
 κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
 ἄργιον ἔλαιον, σῶμα τοῦμόν ἐμβαλεῖν,
 καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
 πρῆσαι. γόου δὲ μῆδὲν εἰσίτω δάκρυ,
 ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἶπερ εἶ 1200
 τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον· εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ
 καὶ νέρθην ὧν ἀραῖος εἶσαεὶ βαρύν.
 TA. οἴμοι, πάτερ, τί εἶπας; οἶά μ' εἰργασαι.
 HP. ὅποια θραστέ' ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, πατρός
 ἄλλου γενοῦ τοῦ μῆδ' ἐμὸς κληθῆς ἔτι. 1205
 TA. οἴμοι μάλ' αὖθις, οἶά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
 φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.
 HP. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον
 καὶ μοῦνον ἱατήρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἄν ἰώμην τὸ σόν; 1210
εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τᾶλλα γ' ἐργασαι.

γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.

ἡρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;

ἔν' αὐτὸς μὴ ποτιψάωνν χεροῖν·

πράξω κοῦ καμεί τοῦμὸν μέρος. 1215

ῥέξει καὶ ταῦτα· πρόσνυμαι δέ μοι

καρὶν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.

εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστίν, ἐργασθήσεται.

HP. τὴν Εὐρυτεῖαν οἶσθα δῆτα παρθένον;

ΥΛ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάξειν ἐμέ. 1220

HP. ἔγνωσ. τοσοῦτον δὴ σ' ἐπισκῆπτω, τέκνον·

ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἶπερ εὐσεβεῖν

βούλει, πατρῶων ὀρκίων μεμνημένος,

προσθοῦ δαμαρτα, μηδ' ἀπιστήσης πατρί·

μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ

κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβοι ποτὲ, 1226

ἄλλ' αὐτὸς, ὃ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.

πιδου· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ

σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγγεῖ χάριν.

ΥΛ. οἷμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν, 1230

τὸ δ' ὧδ' ὀρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἄν φέροι;

HP. ὥς ἐργασείων οὐδὲν ὦν λέγω θροεῖς.

ΥΛ. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη

μετάτιος σοὶ τ' αὐτίς ὥς ἔχεις ἔχειν,

τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ ἔξ ἀλαστόρων νοσοῖ, 1235

ἔλοιτο; κρεῖσσον κάμει γ', ὃ πάτερ, θανεῖν

ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναλεῖν ὁμοῦ.

HP. ἀνὴρ ὃδ' ὥς ἔοικεν οὐ νεμεῖν ἐμολ

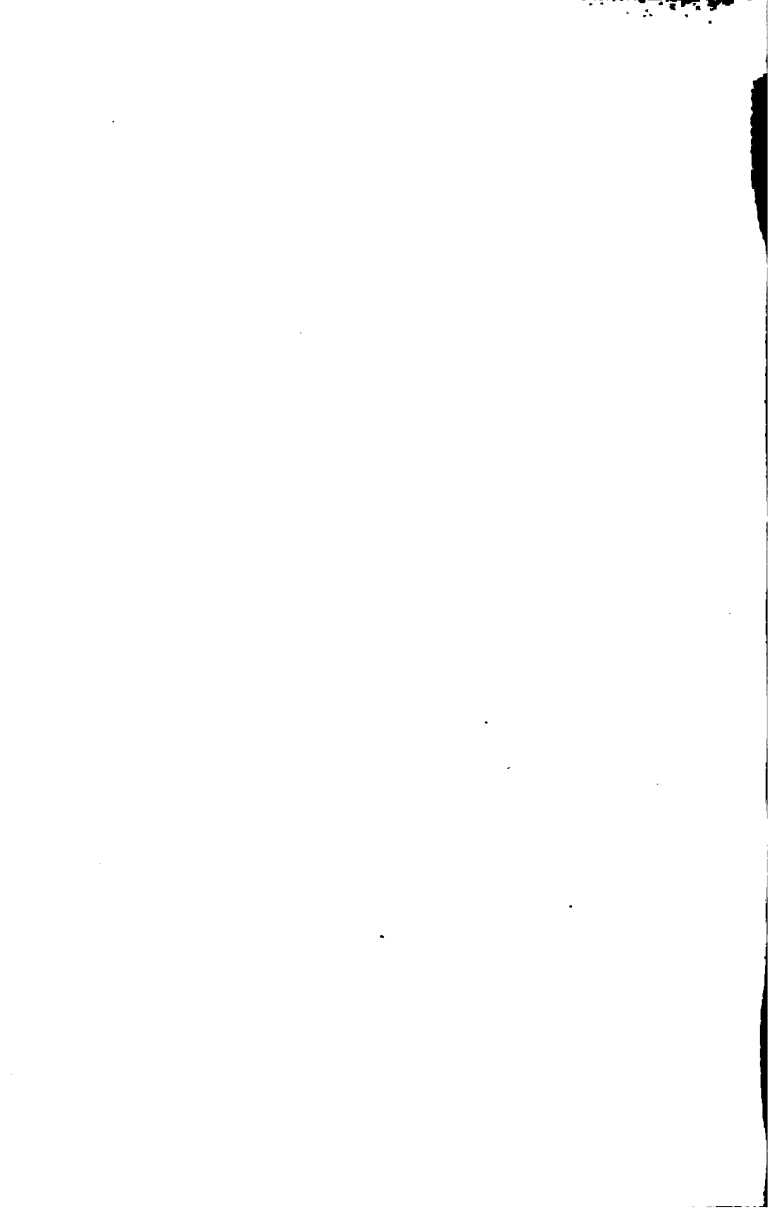
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ

- μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις. 1240
- ΤΛ. οἴμοι, τάχ', ὥς ξοικας, ὥς νοσεῖς φράσεις.
- ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
- ΤΛ. δαίλαιος, ὥς ἐς πολλὰ τὰπορεῖν ἔχω.
- ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φντεύσαντος κλύειν.
- ΤΛ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ; 1245
- ΗΡ. οὐ δυσσεβεία, τοῦμόν εἰ τέρψεις κέαρ.
- ΤΛ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδρίκως τάδε;
- ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεοῦς.
- ΤΛ. τοιγὰρ ποιήσω, κούκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε 1250
κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
- ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ᾧ παῖ, πρόσθες· ὥς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἢ τιν' οἴστρον, ἐς πυράν με θῆς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἰρεσθε. παῦλά τοι κακῶν 1255
αὕτη, τελευτῇ τοῦδε τάνδρὸς ὑστάτη.
- ΤΛ. ἀλλ' οὐδὲν εἰργεῖ σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις καῖξαναγκάζεις, πάτερ.
- ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι
νόσον, ᾧ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος 1260
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπανε βοήν, ὥς ἐπίχαρτον
τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον.
- ΤΛ. αἶρετ', ὀπαδοὶ, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην, 1265
μεγάλην δὲ θεοῖς ἄγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρᾶσσομένων,
οἳ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.

τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ, 1270
 τὰ δὲ νῦν ἐστῶτ' οἴκτρ' αὖ μὲν ἤμῃν,
 αἰσχροῖα δ' ἐκείνοισι,
 χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
 τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
 λείπου μὴδὲ σὺ, παρθέν', ἀπ' οἴκων, 1275
 μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
 πολλὰ δὲ πῆματα καὶ καινοπαθῆ,
 κούδεν τούτων ὅ τι μὴ Ζεὺς.

VII.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀπαγωγή Φιλοκτήτου ἐκ Αἰήνου εἰς Τροίαν ὑπὸ
Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσεύος κατ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ
μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμούς συντελοῦντας πρὸς
τὴν Τροίας ἄλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσεύος νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς,
δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἑλλήσιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Αἰήνῳ. ὁ δὲ
χορὸς ἐκ γερόντων τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται
καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου *.
πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ.

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχασμένον,
ἔφ' οὔπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ἤδει παῖς πρὸς Ἡρακλεῖ συνῶν.
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτη δεῖξαι στόλῳ,
πληγείς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπει ἐν Αἰήνῳ νοσῶν.
Ἑλένος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἀλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ἐπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτη μόνῳ.
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

* ΟΙ. XCII, 3.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Ἀκτὴ μὲν ἦδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
 Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη,
 ἐνθ' ὧ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
 Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιά
 Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε, 5
 ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
 νόσφ' καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
 ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμῖν οὔτε θυμάτων
 παρῆν ἐκήλοισ προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγροῖαις
 κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις, 10
 βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
 λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
 μὴ καὶ μάθῃ μ' ἦκοντα κάκχέω τὸ πᾶν
 σόφισμα τῷ νιν ἀντίχ' αἰρήσειν δοκῶ.
 ἀλλ' ἔργον ἦδη σὸν τὰ λοιπ' ὑπηρετεῖν, 15
 σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
 τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῇ
 πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνου
 δι' ἀμφιτροῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
 βαιὸν δ' ἐνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν 20
 ἰδοῖς ποτὸν κρηναῖον, εἶπερ ἔσθι σῶν.

ἄ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
 χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδ' ἔτ' εἴτ' ἄλλη κυρεῖ,
 ὥς τ' ἀπ' ἰοῖπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης,
 ἐγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴη. 25

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦργον οὐ μακρὰν λέγεις.
 δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.

ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΝΕ. τόδ' ἐξῦπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.

ΟΔ. ὄρα καθ' ὕπνον μὴ κατανλισθῇς κυρῇ. 30

ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.

ΟΔ. οὐδ' ἐνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;

ΝΕ. στιπτὴ γε φυλλὰς ὥς ἐναυλίζοντί τῳ.

ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κούδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;

ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος 35
 τεχνήματ' ἀνδρὸς, καὶ πυρεῖ ὁμοῦ τάδε.

ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.

ΝΕ. ἰοὺ ἰοῦ· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλλεται ,

ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλεα.

ΟΔ. ἀνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς, 40

κάστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ

κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβάλῃ μακρὰν;

ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,

ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιιδέ που.

τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπὴν, 45

μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσῶν· ὥς μᾶλλον ἂν

ἔλοιτ' ἔμ' ἢ τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν.

ΝΕ. ἀλλ' ἐρχεται τε καὶ φυλάσσεται στίβος.

σὺ δ' εἴ τι χρήξεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.

ΟΔ. Ἀχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας 50

γενναίον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
 ἀλλ' ἦν τι καὶνόν, ὃν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
 κλύης, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
 ΝΕ. τί δ' ἦτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτιήτου σε δεῖ
 ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων. 55
 ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
 λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
 πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
 στρατεύμ' Ἀχαιῶν, ἐχθὸς ἐχθήρας μέγα,
 οἳ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν, 60
 μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου,
 οὐκ ἤξιωσαν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
 ἀλλ' αὐτ' Ὀδυσσεὶ παρέδοσαν· λέγων ὅς ἂν
 θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακὰ. 65
 τούτων γὰρ οὐδὲν ἄλγυνε μ'· εἰ δ' ἐργάσει
 μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς.
 εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
 οὐκ ἔστι πέρσαι σοὶ τὸ Δαρδάνου πέδον.
 ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχὶ, σοὶ δ' ὁμιλία 70
 πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
 σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἐνορκος οὐδενὶ
 οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου,
 ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἔστ' ἀρνησίμῳ.
 ὥστ' εἰ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται, 75
 ὀλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
 ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεύς
 ὅπως γενήσῃ τῶν ἀνικῆτων ὀπλων.
 ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφνυκότα
 τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακὰ. 80

ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖτις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτὸν, κατὰ τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν. 85

NE ἐγὼ μὲν οὖς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
ἔφην γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ', ὥς φασιν, οὐκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἰμ' ἔτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν 90
καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἐνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσοῦσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.

πεμφθεὶς γε μέντοι σοι ξυνεργάτης ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς. 95

ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὦν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τᾶργα, πάνθ' ἡγομένην.

NE. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῇ λέγειν; 100

ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτῆτην λαβεῖν.

NE. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;

ΟΔ. οὐ μὴ πίθεται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.

NE. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;

ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον. 105

NE. οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμιῖται θρασύ;

ΟΔ. οὐ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὥς ἐγὼ λέγω.

NE. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὸ ψευδῇ λέγειν,

ΟΔ. οὐκ, εἰ τὸ σωθῆναι γε τὸ ψεῦδος φέρει.

NE. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν; 110

- ΟΔ. ὅταν τι δρᾶς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
 ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
 ΟΔ. αἰρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
 ΝΕ. οὐκ ἄρ' ὁ πέρσων, ὥς ἐφάσκειτ', εἴμ' ἐγώ;
 ΟΔ. οὐτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὗτ' ἐκεῖνα σοῦ. 115
 ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἂν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
 ΟΔ. ὥς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.
 ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
 ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κάγαθος κεκλήῃ ἄμα.
 ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς. 120
 ΟΔ. ἢ μνημονεύεις οὖν ἃ σοι παρήνεσα;
 ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπέπερ εἰσάπαξ συνήνεσα.
 ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,
 ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτρευθῶ παρῶν,
 καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν. 125
 καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτε τι
 κατασχολάζειν, αὐτίς ἐκπέμψω πάλιν
 τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τροίους
 μορφὴν δολώσας, ὥς ἂν ἀγνοία προσῇ·
 οὐ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένον 130
 δέχου τὰ συμφέροντα τῶν αἰεὶ λόγων.
 ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἴμι, σοὶ παρεῖς τάδε·
 Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπαν δόλιος ἡγήσαιο νῶν
 Νίκη τ' Ἀθάνη Πολιάς, ἣ σώξει μ' αἰεὶ. —

ΧΟΡΟΣ.

τί χρὴ τί χρὴ με, δέσποτ', ἐν* ξένα ξένον 135
 στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
 φράζε μοι.

τέχνα γὰρ τέχνας ἐτέρας προύχει

καὶ γνώμα παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται. 140

σοὶ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεῶν ὑπουργεῖν.

NE. νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται, 145
δέρκου θαρσῶν· ὁπότεν δὲ μόλῃ
δεινὸς ὀδίτης τῶνδ' ἐκ μελάθρων,
πρὸς ἐμὴν ἄει χεῖρα προχωρῶν
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπέυειν.

XO. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ, 150
φρουρεῖν ὅμμ' ἐπὶ σῶ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δέ μοι

λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γὰρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον, 155
μὴ προσπεσῶν με λάθῃ ποθὲν,
τίς τόπος, ἥ τίς ἔδρα, τίν' ἔχει στίβον,
ἐναυλον, ἥ θυραῖον.

NE οἶκον μὲν ὀρᾶς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κόλτης. 160

XO. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;

NE. δῆλον ἐμοιγ' ὥς φορβῆς χρεῖα
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα 165
πιτηνοῖς ἰοῖς σμυγερόν σμυγεράς,
οὐδέ τι' αὐτῷ

παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.

ΧΟ. οἴκτειρῶ νιν ἔγωγ', ὅπως,
 μή του κηδομένου βροτῶν 170
 μηδὲ σύντροφον ὅμμ' ἔχων,
 δύστανος, μόνος αἰλ,
 νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
 ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
 χρείας ἰσταμένῳ. πῶς ποτε πῶς θύσμορος
 ἀντέχει; 175

ὦ παλάμαι θεῶν,
 ὦ δύστανά γένη βροτῶν,
 οἷς μὴ μέτριος αἰών.
 οὗτος πρωτογόνων ἴσως 180
 οἰκῶν οὐδενὸς ὕστερος,
 πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
 κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων
 στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
 θηρῶν, ἐν τ' ὀδύναις ὁμοῦ 185
 λιμῷ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων
 βαρεῖ.

ἀ δ' ἀθυρόστομος
 ἀχὼ τηλεφανῆς πικρᾶς
 οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται. 190

ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·
 θεῖα γάρ, εἴπερ κἀγὼ τι φρονῶ,
 καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
 τῆς ὁμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
 καὶ νῦν ἂ πονεῖ δίχα κηδεμόνων, 195
 οὐκ ἔσθ' ὥς οὐ θεῶν του μελέτῃ
 τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ

τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
 πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
 χοῖναι σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι. 200

Υ ΧΟ. εὖστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. προ-
 φάνη κτύπος,

φωτὸς σύντροφος ὥς τειρομένου του,
 ἧ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων.
 βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα 205

φθογγὰ του στίβου κατ' ἀνάγκαν
 ἔρποντος, οὐδέ με λάθει

βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ
 τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θορνεῖ.

ΧΟ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον, ΝΕ. λέγ' ὃ τι. ΧΟ. φρον-
 τίδας νέας· 210

ὥς οὐκ ἐξεδρος, ἀλλ' ἐνιοπος ἀνὴρ,
 οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,

ὥς ποιμὴν ἀγροβότας,
 ἀλλ' ἢ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας 215

βοᾷ τηλωπὸν ἰῶαν,

ἧ ναὸς ἄξενον αὐγα-

ζων ὄρμον· προβοᾷ τι γὰρ δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι,

τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κακὰ ποίας τύχης 220

κατέσχετ' οὗτ' εὖορμον οὗτ' οἰκουμένην;

ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ

τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος

στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·

φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι καὶ μὴ μ' ὄκνω

201 — 209. = 210 — 218.

- δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηργισμένον, 226
 ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
 ἔρημον ὧδε κᾶφιλον κακούμενον,
 φωνήσατ', εἶπερ ὥς φίλοι προσήκετε.
 ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ 230
 ὑμῶν ἀμαρτεῖν τοῦτό γ' οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 NE. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὐνεκα
 Ἑλληνέες ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.
 ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
 πρόσφθεγμα τοιοῦθ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
 τίς σ', ὦ τέκνον, προσέεχε, τίς προσήγαγεν 236
 χρεῖα; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
 γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἰ.
 NE. ἐγὼ γένος μὲν εἰμι τῆς περιρρύτου
 Σκύρου· πλέω δ' ἐς οἶκον· ἀνδῶμαι δὲ παῖς 240
 Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος· οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.
 ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρὸς, ὦ φίλης χθονὸς,
 ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
 στόλῳ προσέεχες τήνδε γῆν πόθεν πλέων;
 NE. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ. 245
 ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
 ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
 NE. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
 ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὄντιν' εἰσορᾶς;
 NE. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε; 250
 ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
 ἦσθου ποτ' οὐδὲν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
 NE. ὥς μηδὲν εἰδότη' ἴσθι μ' ὦν ἀνιστορεῖς.
 ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς,
 οὐ μηδὲ κληδῶν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε 255

μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που.
 ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
 γελῶσι σὺν' ἔχοντες, ἣ δ' ἐμὴ νόσος
 αἰὲ τέθηλε κάπλ μείζον ἐρχεται.
 ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρός ἐξ Ἀχιλλέως, 260
 ὃδ' εἴμ' ἐγὼ σοι κείνος, ὃν κλύεις ἴσως
 τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
 ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
 δισσοὶ στρατηγοὶ χῶ Κεφαλλήνων ἄναξ
 ἔρριψαν αἰσχυρῶς ὦδ' ἐρημον, ἀγρία 265
 νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
 πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.
 ξὺν ἧ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
 ᾤχοντ' ἐρημον, ἥνικ' ἐκ τῆς ποντίας
 Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτη στόλῳ. 270
 τότε ἄσμενόν μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
 εὖδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεὶ πέτρῳ,
 λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρὸν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι. 275
 σὺ δὲ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
 αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στήναι τότε;
 ποῦ ἐκδακρῦσαι, ποῦ ἀποιμῶξαι κακά;
 ὀρᾶντα μὲν ναῦς, ἅς ἔχων ἐναυστόλουν,
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον, 280
 οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο, πάντα δὲ σκοπῶν
 ἐψύρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρὸν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
 ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προύβαινέ μοι, 285

καῖδι τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
 διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τόδ' ἐξηύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαδῆς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας 290
 εἰλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα

πρὸς τοῦτ' ἂν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καὶ πού πάγου χυθέντος, οἷα χεῖματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἐμμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν οὐ παρῇν, 295
 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σῶζει μ' αἶε.
 οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγῃ πυρὸς μέτα
 πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
 φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθης. 300
 ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεις ἐκῶν·
 οὐ γάρ τις ὄρμος ἐστίν, οὐδ' ὅποι πλέων
 ἐξεμπολήσει κέρδος, ἢ ξενώσεται.

οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
 τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε 305
 ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ.
 οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
 ἔλεοῦσι μὲν, καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέρος
 προσέδωσαν οἰκτεῖραντες, ἢ τινα στολήν·
 ἐκείνο δ' οὐδεις, ἥνικ' ἂν μνησθῶ, θέλει, 310
 σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
 ἔτος τόδ' ἥδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
 κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
 τοιαῦτ' Ἀτρεΐδαί μ' ἢ τ' Ὀδυσσέως βία,
 ὦ παῖ, δεδράκασ', οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ 315

δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.

- ΧΟ. ἔοικα καὶ γὰρ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις ἐποικτεῖρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
- ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μαρτυς ἐν λόγοις,
ὥς εἰς' ἀληθεὶς οἶδα, συντυχὼν κακῶν 320
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.
- ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἐγκλημ' Ἀτρεΐδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθῶν;
- ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαι ποτε,
ἴν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι 325
χὴ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφω.
- ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνος γὰρ ὥδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
- ΝΕ. ὦ πατ' Ποίαντος, ἔξεργῶ, μόλις δ' ἐργῶ,
ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολῶν. 330
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
- ΦΙ. οἴμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', ἡ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
- ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενὸς, θεοῦ δ' ὕπο,
τοξευτὸς, ὥς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς. 335
- ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανὼν τε χῶθ' ἀνών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθῃμ' ἐλέγχω πρῶτον, ἡ κείνον στένω.
- ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν. 340
- ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας. τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὐτίς πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτω σ' ἐνύβρισαν.
- ΝΕ. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μετὰ
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χῶ τροφεὺς τοῦμοῦ πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην, 345

ὥς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
 πατήρ ἐμὸς, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ μ' ἔλεῖν
 ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν
 χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχὺ,
 μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρω, 350
 ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
 ἔπειτα μέντοι χῶ λόγος καλὸς προσῆν,
 εἰ τὰπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἰρήσοιμ' ἰών.
 ἦν δ' ἡμαρ ἥδη δεύτερον πλέοντί μοι,
 καὶ γὰρ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ 355
 κατηγόμην· καὶ μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
 ἐκβάντα πᾶς ἡσπάζετ', ὁμνύντες βλέπειν
 τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
 κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
 ἐπεὶ δάκρυσα κείνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ 360
 ἔλθων Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὥς εἰκὸς ἦν,
 τά θ' ὅπλ' ἀπήτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ'
 ὅσ' ἦν.

οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον,
 ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τᾶλλα μὲν πάρεστί σοι
 πατρῷ' ἐλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ 365
 ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
 καὶ γὰρ θακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι
 ὀργῇ βαρεῖα, καὶ καταλήσας λέγω,
 ὦ σχέτλι', ἢ τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τι
 δοῦναι τὰ τεύχη τάμα, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ; 370
 ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεὺς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν,
 ναῖ, παῖ, δεδῶκας ἐνδίκως οὔτοι τάδε.
 ἐγὼ γὰρ αὐτ' ἔσωσα κακείνον παρῶν.
 καὶ γὰρ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς

τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, 375
 εἰ τὰμὰ κείνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
 ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, καίπερ οὐ δύσσοργος ὢν,
 δηχθεὶς πρὸς ἀξήκουσεν ᾧδ' ἠμείψατο,
 οὐκ ἦσθ' ἔν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἔν' οὐ σ' ἔδει.
 καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν, 380
 οὐ μὴ ποτ' ἐς τὴν Σκυῖρον ἐκπλεύσης ἔχων.
 τοιαῦτ' ἀκούσας κᾶξονειδισθεὶς κακὰ
 πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
 πρὸς τοῦ κακίστου κακὰ κακῶν Ὀδυσσέως.
 κούκ αἰτιῶμαι κείνον ὥς τοὺς ἐν τέλει. 385
 πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
 στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
 διδασκάλων λόγοισι γίνονται κακοί.
 λόγος λέλεκται πᾶς. ὁ δ' Ἀτρεΐδας στυγῶν
 ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος. 390
ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς,
 ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὐχρυσον νέμεις,
 σὲ κάκει, μᾶτερ πότνι', ἐπηνθῶμαν, 395
 ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
 ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
 ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων 400
 λεόντων ἐφεδρε, τῷ Λαρτίου σέβας ὑπέριτατον.
ΦΙ. ἔχοντες, ὥς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
 λύπης πρὸς ἡμᾶς, ᾧ ξένοι, πεπλεύκατε,
 καὶ μοι προσάδεθ' ὥστε γινώσκειν ὅτι 405
 ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα καὶ Ὀδυσσέως.
 ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
 γλώσση θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς

- μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλει ποιεῖν.
 ἀλλ' οὐ τι τοῦτο θαυμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρῶν
 Αἴας ὁ μείζων ταυθ' ὀρώων ἡνείχετο. 411
- NE. οὐκ ἦν ἐτι ζῶν, ὦ ξέν'. οὐ γὰρ ἂν ποτε
 ζῶντός γ' ἐκείνου ταυτ' ἐσυλήθηεν ἐγώ.
- ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χούτος οἴχεται θανῶν;
 NE. ὥς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάει νόει. 415
- ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
 οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτιά,
 οὐ μὴ θάνωσι. τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.
- NE. οὐ δῆτ' ἐπίστω τοῦτό γ'. ἀλλὰ καὶ μέγα
 θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ. 420
- ΦΙ. τί δ' ὅς παλαιὸς ἀγαθὸς φίλος τ' ἐμὸς,
 Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
 κείνων κάκ' ἐξήρυνκε, βουλευῶν σοφά.
- NE. κείνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανῶν
 Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὃς παρῆν, γόνος.
- ΦΙ. οἴμοι, δὴν αὐτῷ ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ 425
 ἦκιστ' ἂν ἡθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
 φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἷδε μὲν
 τεθναῖσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὐτὸς κἀνταυθ' ἵστα
 χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν ἀνδᾶσθαι νεκρόν; 430
- NE. σοφὸς παλαιστῆς κείνος, ἀλλὰ καὶ σοφαὶ
 γυνῶμαι, Φιλοκτήτ', ἐμποδίζονται θαυμά.
- ΦΙ. φέρε' εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐν-
 ταυθά σοι
- Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρός ἦν τὰ φίλτατα;
 NE. χούτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεὶ 435
 τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἐκὼν
 αἵρει πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς αἶει.

- ΦΙ.** ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσση δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ. 440
- ΝΕ.** ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;
- ΦΙ.** οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐφῶ· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;
- ΝΕ.** οὐκ εἶδον αὐτὸν, ἥσθό μην δ' ἔτ' ὄντα νιν. 445
- ΦΙ.** ἐμελλ'· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο,
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
καὶ πῶς τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῇ
χαίρους' ἀναστρέφοντες ἐξ Αἰδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρηστ' ἀποστέλλουσ' αἰεὶ. 450
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅται
τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὖρω κακούς:
- ΝΕ.** ἐγὼ μὲν, ὧ γένεθλον Οἰταίου πατρὸς,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρεΐδας εἰσορῶν φυλάξομαι, 455
ὅπου θ' ὁ χεῖρων τάγαθοῦ μεῖζον σθένει
κάποφθίνει τὰ χρηστὰ καὶ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρεω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκυῖρος ἐξαρκουῖσά μοι
ἔσται τὸ λοιπὸν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ. 460
νῦν δ' εἴμι πρὸς ναῦν. καὶ σὺ, Ποίαντος
τέκνον,
χαῖρ' ὥς μέγιστα, χαῖρε· καὶ σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὥς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὥς ὀπηνίκα' ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαῦθ' ὀρμώμεθα. 465
- ΦΙ.** ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; **ΝΕ.** καιρὸς γὰρ καλε.

ΦΙ

πλοῦν μὴ' ἔξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ' γγύθεν σκοπεῖν.
 πρὸς νῦν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
 πρὸς τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λήπης μ' οὔτω μόνον, 470
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷσις ὄρᾳς
 ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
 ἔξοιδα, πολλή τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλήθι. τοῖσι γενναίοισί τοι 475
 τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές
 σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν,
 δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλείστον εὐκλείας γέρας,
 ἐὰν μόλω γὰρ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς. 480
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, ἐς προῶραν, ἐς πρύμνην, ὅποι
 ἦκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱεσίου, τέκνον,
 πείσθητι. προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὦν 485
 ἱκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὔτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου,
 ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἐκσωσόν μ' ἄγων,
 ἢ πρὸς τὰ Χαλκῶδοντος Εὐβοίας σταθμά·
 κἀκεῖθεν οὗ μοι μακρὸς εἰς Οἶτην στόλος 490
 Τραχινίαν δειράδα τε καὶ τὸν εὐροον.
 Σπερχεῖον ἔσται, πατρί μ' ὥς δεῖξῃς φίλῳ,
 ὃν δὴ παλαιὸν ἐξότου δέδοικ' ἐγὼ
 μή μοι βεβήκη. πολλὰ γὰρ τοῖς ἰγμένοις
 ἔστελλον αὐτὸν ἱεσίους πέμπων λιτὰς, 495
 αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσωσάι δόμοις.

ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
 ὥς εἰκὸς, οἶμαι, τοῦμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
 ποιούμενοι τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον.
 νῦν δ', ἐς σὲ γὰρ πομπὴν τε καὶ τὸν ἄγγελον 500
 ἦκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
 ὥς πάντα δεινὰ κάπικινδύνως βροτοῖς
 κεῖται παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα.
 χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δειν' ὄρα
 ᾗτ' ἄν τις εὖ ξῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον 505
 σκοπεῖν μάλιστα, μὴ διαφθαρεῖς λάθῃ.
 οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων
 ἄθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
 εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρεΐδας, 510
 ἐγὼ μὲν, τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος
 μετατιθέμενος, ἐνθαπερ ἐπιμέμονεν, 515
 ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεῶς
 πορευσαίμ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν νέμεσιν
 ἐκφινγών.

ΝΕ. ὄρα σὺ μὴ νῦν μὲν τις εὐχερὴς παρῆς,
 ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσία, 520
 τότε οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟ. ἤμιστα. τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
 τοῦννειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχροὶ μέντοι σοῦ γ' ἐμ' ἐνδεέστερον
 ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. 525
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
 κῆ νὰς γὰρ ἄξει κούκ ἀπαρνηθήσεται.
 μόνον θεοὶ σῶζοιεν ἐκ τε τῆσδε γῆς
 ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἡμᾶρ, ἡδιστος δ' ἀνὴρ, 530

φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανῆς
 ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῇ.
 ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύνσαντε τὴν ἔσω
 αἶκον εἰσολήσιν, ὥς με καὶ μάθῃς
 ἀφ' ὧν διέξω, ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος. 535
 οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
 ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε·
 ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προύμαθον στέργειν κακά.
 ΧΟ. ἐπίσχετον, μάθωμεν. ἄνδρε γὰρ δῦο,
 ὁ μὲν νεῶς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους, 540
 χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὐτίς εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
 ὃς ἦν νεῶς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιιν φύλαξ,
 ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἰης φράσαι,
 ἐπεῖπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὐ, 545
 τύχῃ δέ πους πρὸς ταυτὸν ὀρμισθεὶς πέδον.
 πλέων γὰρ ὥς ναύκληρος οὐ πολλῶ σιόλῳ
 ἐξ Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὐβοτρυν
 Πεπάρηθον, ὥς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
 σοὶ πάντες εἰεν συννεναυστοληκότες, 550
 ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
 τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
 οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαντοῦ πέρι,
 ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
 βουλευματ' ἐστὶ, κοῦ μόνον βουλευματα, 555
 ἀλλ' ἔργα δρῶμεν, οὐκέτ' ἐξαργούμενα.
 ΝΕ. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,
 εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλεῖς μενεῖ-
 φράσον δ' ἅπερ γ' ἐλεξας, ὥς μάθω τί μοι

- νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. 560
- ΕΜ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ
Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οἷ τε Θησέως κόροι.
- ΝΕ. ὥς ἐκ βίας μ' ἄξουντες ἢ λόγοις πάλιν;
- ΕΜ. οὐκ οἶδ'. ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρεμι σοι.
- ΝΕ. ἢ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοῖ ξυνναυβάται 565
οὕτω καθ' ὁρμὴν δρωσιν Ἀτρειδῶν χάριν;
- ΕΜ. ὥς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.
- ΝΕ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οὐκ ἀντάγγελος
πλεῖν ἦν ἔτοιμος; ἢ φόβος τις εἰργέ νιν;
- ΕΜ. κείνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς
ἔστελλον, ἥνικ' ἐξανηγόμην ἐγώ. 571
- ΝΕ. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἐπλει;
- ΕΜ. ἦν δὴ τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
τίς ἐστίν· ἂν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα.
- ΝΕ. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε. 575
- ΕΜ. μή νύν μ' ἔρη τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἐκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.
- ΦΙ. τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρὸς σ' ὁ ναυβάτης;
- ΝΕ. οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν 580
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ κάμει τούσδε τε.
- ΕΜ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλης στρατῷ
λέγονθ' ἅ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὑπο
δρωῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ ἀνὴρ πένης.
- ΝΕ. ἐγὼ εἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι 585
φίλος μέγιστος, οὔνεκ' Ἀτρεΐδας στυγεῖ.
δεῖ δὴ σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλεῖ λόγων
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
- ΕΜ. ὄρα τί ποιεῖς, παῖ. ΝΕ. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.

EM. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. NE. ποιοῦ λέγων. 590

EM. λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τῶδ' ὥπερ κλύεις,
ὁ Τυδέως παῖς ἦ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν ἦ μὴν ἦ λόγῳ
πείσαντες ἄξιεν, ἦ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς 595
Ὀδυσσέως λέγοντος, οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θάρτερον, δράσειν τάδε.

NE. τίνος δ' Ἀτρεΐδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῶδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὃν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες; 600
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἦ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;

X EM. ἐγὼ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενῆς,
Πριάμου μὲν υἱὸς, ὄνομα δ' ὠνομάζετο 605
Ἑλενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχροῖα καὶ λωβήτ' ἐπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἶλε· δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὅς δ' ἡ τὰ τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν 610
καὶ τὰ πὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὥς οὐ μὴ ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγοιντο νήσου τησδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰκόντ', εὐθέως ὑπέσχετο 615
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἶοιτο μὲν μάλισθ' ἐκούσιον λαβὼν,
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κάρα
τέμνειν ἐφείτω τῷ θέλοντι μὴ τυχών.

ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ κελ' τινος κήδει πέρι. 621

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἦ κείνος, ἦ πᾶσα βλάβη,
ἐμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὥμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὥδε καὶ Ἄιδου θανῶν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ. 625

Ε.Μ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'. ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἰμ' ἐπὶ
ναῦν, σφῶν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.

ΦΙ. οὐκ οὖν τὰδ', ὦ παῖ, δεινὰ, τὸν Λαερτίου
ἐμ' ἐλπίζει ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δειῖξαι νεῶς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις; 630
οὐ θᾶσσον ἂν τῆς πλειέστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχίδνης, ἢ μ' ἔθηκεν ὥδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ
τολμητὰ. καὶ νῦν οἶδ' ὁθούνεχ' ἔζεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὥς ἡμᾶς πολὺν 635
πέλαγος ὀρέξῃ τῆς Ὀδυσσέως νεῶς.

ἴωμεν. ἦ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
λήξαντος ὕπνου κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.

ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοῦκ πρόφρας ἀνῆ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ. 640

ΦΙ. αἰεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακὰ.

ΝΕ. οἶδ'· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.

ΦΙ. οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τε χάρπάσαι βία.

ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἐνδοθεν λαβῶν 645
ὅτου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.

ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.

ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεῶς γε τῆς ἐμῆς ἐνι;

ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ὃ μάλιστ' αἰεὶ

- κοιμῶ τόδ' ἔλκος, ὥστε πραῦνεν πάνν. 650
 NE. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷ λαβεῖν;
 ΦΙ. εἰ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
 παρερρύηκεν, ὥς λίπω μὴ τῷ λαβεῖν.
 NE. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις;
 ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω
 χερσὶν.
 NE. ἄρ' ἔστιν ὥστε καγγύθεν θέαν λαβεῖν, 656
 καὶ βαστάσαι με προσκύνσαι θ' ὥσπερ θεόν;
 ΦΙ. σοί γ', ὃ τέκνον, καὶ τοῦτο κάλλο τῶν ἐμῶν
 ὅποιον ἂν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται.
 NE. καὶ μὴν ἐρῶ γε· τὸν δ' ἐρωθ' οὕτως ἔχω· 660
 εἰ μοι θέμις, θέλοιμ' ἂν· εἰ δὲ μὴ, πάρες.
 ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὃ τέκνον, θέμις,
 ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾷν ἐμοὶ φάος
 μόνος δέδωκας, ὅς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
 ὅς πατέρα πρέσβυν, ὅς φίλους, ὅς τῶν ἐμῶν
 ἐχθρῶν μ' ἐνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα. 666
 θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θυγγάνειν
 καὶ δόντι δοῦναι κάξεπεύξασθαι βροτῶν
 ἄρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
 εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὐτ' ἐκτησάμην. 670
 NE. χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
 νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν. 676
 XO. λόγῳ μὲν ἐξήκονσ', ὅπωπα θ' οὐ μάλα,

Post 670 sequebantur

οὐκ ἄχθομαι σ' ἰδὼν τε καὶ λαβὼν φίλον.
 ὅστις γὰρ εὖ δοῶν εὖ παθῶν ἐπίσταται,
 παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείστων φίλος.

τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
 Ἰξίον' ἄν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὥς ἔβαλ' ὁ
 παγκρατῆς Κρόνου παῖς·
 ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσι-
 δῶν μοίρα 681

τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
 ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας,
 ἀλλ' ἴσος ὦν ἴσοις ἀνῆρ, 685
 ὠλέκεθ' ὦδ' ἀτίμως. τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
 πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μό-
 νος κλύων,

πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὔτω βιοτὰν κατέσχευεν 690
 ἴν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βᾶσιν, 691
 οὐδέ τιν' ἐργῶρων κακογείτονα,
 παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀπο-
 κλαύσειεν αἰματηρόν·

ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομένην ἐλκέων
 ἐνθήρου ποδὸς ἠπλοῖσι φύλλοις 698
 κατευνάσειεν, εἴ τι ἐμπέσοι
 φορβάδος ἐκ γαίης ἐλεῖν· 700

εἶρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα τότ' ἂν εἰλυόμενος,
 παῖς ἄτερ ὥς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει'
 ὑπάρ-

χοι πόρου, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα· 705
 οὐ φορβὰν ἱεραῆς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων 706
 αἶρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφηστὰι,
 πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων 710
 πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
 ὦ μελέα ψυχὰ,

706 — 717. = 718 — 729.

ὃς μῆδ' οἴνοχύτου πώματος ἦσθι δεκέει
 χρόνῳ, 715

λεύσσων δ' εἴ που γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ,
 αἶε προσενώμα.

νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
 εὐδαιμόνων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κέλων· 720

ὃς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
 πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλάν
 Μηλιάδων νυμφᾶν, 725

Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθαις, ἔν' ὁ χάλκασκας
 ἀνῆρ θεοῖς

πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαῆς,
 Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.

NE. ἔρπ', εἰ θέλεις. τί δὴ ποθ' ὦδ' ἐξ οὐθενὸς 730
 λόγου σιωπᾶς ἀπόπληκτος ὦδ' ἔχει;

ΦΙ. ἁἶ, ἁἶ.

NE. τί ἐστίν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἔθ', ὦ
 τέκνον.

NE. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστῶσης νόσου;

ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίξιν δοκῶ. 735
 ὦ θεοί. NE. τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς;

ΦΙ. σωτήρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
 ἁἶ, ἁἶ.

NE. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὦδ' ἔσει 740
 σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.

ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοῦ δυνήσομαι κακὸν
 κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἅττατα· διέρχεται
 διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.
 ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ, 745
 ἀπαππαπαῖ, παπαππαπαππαπαππαπαῖ.

πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα
 ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
 ἀπάμνησον ὥς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
 ἰθ', ὦ παῖ. 750

NE. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
 τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαντοῦ ποιεῖς;

ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον; NE. τί ἔστιν; ΦΙ. οἶσθ', ὦ παῖ;

NE. τί σοί;

οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαῖ.

NE. δεινὸν γε τοῦπίσαγμα τοῦ νοσήματος. 755

ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.

NE. τί θῆτα δράσω; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῶς·
 ἦκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσως
 ὥς ἐξεπλήσθη. NE. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σὺ,
 δύστηνε θῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς. 760

ΦΙ. βούλει λάβωμαι θῆτα καὶ θίγω τί σου;
 μὴ θῆτα τοῦτό γ'· ἀλλὰ μοι τὰ τόξ' ἔλων
 τὰδ', ὥσπερ ἦτον μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῆ
 τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρὸν, 765
 σῶξ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
 ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξέλῃ τόδε·
 κούκ ἔστι λῆξαι πρότερον· ἀλλ' ἔαν χρεῶν
 ἔκηλον εὐδειν. ἦν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
 μόλωσ' ἐκείνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι 770

ἐκόντα μήτ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ

κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαντόν θ' ἅμα

κᾶμ', ὄντα σαντοῦ πρόστροπον, κτείνας γένη

NE. θάρσει προνομίας οὖνεκ'. οὐ δοθήσεται

πλήν σοί τε κᾶμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε. 775

ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,

- μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτὰ, μηδ' ὅπως
 ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
 ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῦν· γένοιτο δὲ
 πλοῦς οὐριὸς τε κεύσταλῆς ὅποι ποτὲ 770
 θεὸς δικαιοῖ καὶ στόλος πορσύνεται.
 ΦΙ. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελῆς εὐχή·
 στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
 κηκίον αἶμα, καὶ τι προσδοκῶ νέον.
 παπαῖ, φεῦ. 785
 παπαῖ μάλ', ὦ πούς, οἶά μ' ἐργάσει κακά.
 προσέρπει,
 προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.
 ἔχετε τὸ πρῶμα· μὴ φύγητε μηδ' αὖ.
 ἄτταταῖ. 790
 ὦ ξένη Κεφαλλήν, εἶθε σου διαμπερὲς
 στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἦθε. φεῦ, παπαῖ.
 παπαῖ μάλ' αὐθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
 Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
 τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τῆν νόσον; 795
 ὦμοι μοι.
 ὦ θάνατε θάνατε, πῶς αἰεὶ καλούμενος
 οὕτω κατ' ἡμᾶς οὐ θύνα μολεῖν ποτε;
 ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβῶν
 τῷ Αἰμυλίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ 800
 ἐμπρησον, ὦ γενναῖε· καὶ γὰρ τοι ποτὲ
 τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὀπλων,
 ἃ νῦν σὺ σώξεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα θραῦν.
 τί φῆς, παῖ;
 τί φῆς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὦν, τέκνον, κα-
 ρεῖς; 805

NE. ἀλγῶ πάλαι δὴ τὰπὶ σοὶ στένων κακά.

ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'. ὥς ἦδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεὶ ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάξω, μὴ με καταλίπῃς μόνον.

NE. θάρσει, μενουῦμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; NE. σαφῶς
φρόνει. 810

ΦΙ. οὐ μὴν σ' ἐνορκὸν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.

NE. ὥς οὐ θέμις γ' ἐμοῦσσι σοῦ μολεῖν ἄτερ.

ΦΙ. ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν. NE. ἐμβάλλω μενεῖν.

ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε NE. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω

NE. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύ-
κλον; 815

ΦΙ. μέθες μέθες με. NE. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες
ποτέ.

NE. οὐ φημ' ἐάσειν. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἣν προσ-
θίγῃς.

NE. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς

ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω.

τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαι μ' ἔῃ. 820

NE τὸν ἄνδρ' εἰοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου

ἔξειν· κάρα γὰρ ὑπαιάζεται τόδε.

ἰδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας,

μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς

αἰμορραγῆς φλέψι ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι, 825

ἐκηλον αὐτόν, ὥς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.

XO Ἵπν' ὀδύνας ἀδαῆς, Ἵπνε. δ' ἀλγέων, 830

εὐαῆς ἡμῖν ἔλθοις,

εὐαίων εὐαίων, ὦναξ.

ὄμμασι δ' ἀντίσχοις

830

τανδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.

ἴθ' ἴθι μοι παιήων.

ὦ τέκνον, ὅρα ποῦ στάσει,

ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι τάντεῦθεν
φροντίδος. ὁρᾷς ἤδη.

835

πρὸς τί μενούμεν πράσσειν;

καιρὸς τοι πάντων γνώμαν ἰσχων

πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρρνυται.

NE. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδὲν, ἐγὼ δ' ὁρῶ οὐνεκα
θήραν

τήνδ' ἀλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέ-
οντες.

840

τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κο-
μίζειν.

κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῇ σὺν ψεύδεσιν αἰσχροῦν
ὄνειδος.

XO. ἀλλὰ, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται. †

ὦν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὐτίς,

βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,

845

πέμπε λόγων φάμαν·

ὥς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακῆς

ὑπνος ἄὑπνος λεύσσειν.

ἀλλ' ὅ τι δύνῃ μάκιστον,

κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα

850

ἐξιδού ὅπως πράξεις.

οἶσθα γὰρ ὦν αὐδῶμαι,

εἰ ταύταν τούτων γνώμαν ἰσχεῖς,

μάλα τοι ἄπορα πυκινούϊς ἐνιδεῖν πάθη.

οὐρός τοι, τέκνον, οὐρός· ἀνὴρ δ'

855

ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν,

ἐκτέταται νύχιος, ἀλεῆς ὕπνος ἐσθλός,
οὐ χερὸς, οὐ ποδὸς, οὐ τινος ἄρχων, 860
ἀλλ' ὥς τις τ' Ἀἰδᾶ παρακείμενος
ὄρα· βλέπ' εἰ καίρια φθέγγει·
τὸ δ' ἀλώσιμον ἀμᾶ
φροντίδι, παῖ, πόνος
ὁ μὴ φοβῶν κρατίστος.

NE. σιγαῖν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι ἡρενῶν. 865
κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κᾶρα.

ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γὰρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύκησ' ἐγὼ
τληναί σ' ἐλπειῶς ὥδε τὰμὰ πῆματα 870
μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεΐδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
οὔτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ' εὐγενῆς γὰρ ἡ φύσις κᾶξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σὴ, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ 875
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσσομίας γέμων.
καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δὴ, τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς ἄρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἴν', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτὲ, 880
ὀρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
NE. ἀλλ' ἦδομαι μὲν σ' εἰσίδων παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι·
ὥς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς φαίνεται. 885
νῦν δ' αἶρε σαντόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ' οἶδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,

ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δοῶν.

ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς
τούτους δ' ἔκσον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ 890
ὁσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὐπὶ νηὶ γὰρ
ἄλλῃς πόνοσιν τούτοισι συνναλεῖν ἐμοί.

NE. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἴστω τε καὶ τὸς ἀντέχου.

ΦΙ. θάρσει. τό τοι σύννηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.

NE. παπαῖ· τί δῆτ' ἂν δοῦν' ἐγὼ τοῦνθ' ἐνδε γέ; 895

ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;

NE. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος.

ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε

NE. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.

ΦΙ. οὐ δὴ σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος 900

ἔπεισεν ὥστε μὴ μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;

NE. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
ὅταν λιπῶν τις δοῦν' τὰ μὴ προσεικότα.

ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ· γέ
δοῦν' οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν. 905

NE. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙ. οὐκ οὖν ἐν οἷς γε δοῦν'· ἐν οἷς δ' αὐτῶς ὀκνῶ.

NE. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακὸς,
κρύπτων θ' ἂ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἰσχρὰτ' ἐπῶν;

ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ γὰρ κακὸς γνώμην ἔφην, 910
προδοὺς μ' ἔοικε κἀκλιπῶν τὸν πλοῦν στελεῖν.

NE. λιπῶν μὲν οὐκ ἔγωγε, λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.

ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὥς οὐ μαυθάνω.

NE. οὐδὲν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν 915
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀπρειδῶν στόλον.

ΦΙ. οἴμοι, τί εἶπας; NE. μὴ στέναζε, πρὶν μάθης.

- ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαι ποτε;
 ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
 ξὺν σοι τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολῶν. 920
- ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ
 κρατεῖ
 τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
 ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι τί μ', ὦ ξένε,
 δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
 ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν 925
 τό τ' ἐνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
 ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δαῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἐχθιστον, οἶά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὄρων
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε; 930
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἱκνουμαι σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρῶων, τὸν βίον με μαφέλῃς.
 ὦμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὡς μεθήσων μῆποδ', ὦδ' ὄρα πάλιν. 935
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρῶγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλου οἶδ' ὅτῳ λέγω,
 ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,
 οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὐξ Ἀχιλλεύς· 940
 ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθεῖς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει,
 ὡς ἄνδρ' ἐλών ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει, 945
 κούκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν, ἣ καπνοῦ σκιάν,

- εἶδωλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἄν σθένοντά γε
 εἶλέν μ'. ἐπεὶ οὐδ' ἄν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλφ.
 νῦν δ' ἡπάτημαι δύσμορος. τί χροῖ με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαντῶ γενοῦ. 950
 τί φῆς; σιωπᾶς. οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐτίς αὖ πάλιν
 εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλὸς, οὐκ ἔχων τροφήν.
 ἀλλ' ἀνανοῦμαι τῶδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην 955
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανῶν παρῆξω δαίτ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὕς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν.
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν. 960
 ὅλοιο μὴ πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
 γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς.
 XO τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
 ἦδη' στί καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
 NE. ἐμοὶ μὲν οἴκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις 965
 τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.
 ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῆς
 σαντοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
 NE. οἴμοι, τί δράσω; μὴ ποτ' ὄφελον λιπεῖν
 τὴν Σκυῖρον. οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι. 970
 ΦΙ. οὐκ εἰ κακὸς σύ. πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
 ἔοικας ἦκειν αἰσχυρά. νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
 οἶ' εἰκὸς ἐκπλει, τὰμά μοι μεθεῖς ὄπλα.
 NE. τί δρῶμεν, ἄνδρες; OΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν,
 τί δρᾶς;
 οὐκ εἰ μεθεῖς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; 975

- ΦΙ. οἶμοι, τίς ἀνὴρ; ἄρ' Ὀδυσσέως κλύω;
 ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.
 ΦΙ. οἶμοι· πέπραμαι ἀπόλῳλ'. ὅδ' ἦν ἄρα
 ὁ ξυλλαβὼν με κάπονοσφίσας ὄπλων.
 ΟΔ. ἐγὼ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
 ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο
 μὲν, 981
 οὐδ' ἦν θέλῃ, δράσει ποτ'. ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
 στελεχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἣ βία στελοῦσί σε.
 ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
 οἷδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἦν μὴ ἔρπῃς ἐκῶν. 985
 ΦΙ. ὦ Λημνία χθῶν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
 Ἑφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετὰ,
 εἰ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βία;
 ΟΔ. Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῆς, Ζεὺς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
 Ζεὺς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'. ὑπηρετῶ δ' ἐγώ. 990
 ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κάξανευρίσκεῖς λέγειν·
 θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης.
 ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἣ δ' ὁδὸς πορευτέα.
 ΦΙ. οὗ φημ' ἐγωγε. ΟΔ. φημί. πειστέον τάδε.
 ΦΙ. οἶμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὥς δούλους σαφῶς 995
 πατήρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.
 ΟΔ. οὐκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
 Τροίαν σ' ἐλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βία.
 ΦΙ. οὐδέποτε γ'. οὐδ' ἦν χρῆ με πᾶν παθεῖν
 κακὸν,
 ἕως ἂν ἦ μοι γῆς τόδ' αἰπαινὸν βᾶθρον. 1000
 ΟΔ. τί δ' ἐργασεῖς; ΦΙ. κρατ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
 πέτρας πέτρας ἄνωθεν αἰμάξω πεσῶν.
 ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.

ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετε' ἐν χρεῖα φίλης
νευράς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι. 1006
ὦ μῆδεν ὑγίης μῆδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες, ὅς μ' ἐθιγράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαντοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνώτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάρξιον δ' ἐμοῦ,
ὅς οὐδὲν ἤδειν πλήν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν 1010
θῆλός δὲ καὶ νῦν ἐστὶν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ παῖδον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχαῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχὴ νιν ἀφνὴ τ' ὄντα κοῦ θέλονθ' ὁμῶς
εὖ προῦδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν. 1015
καὶ νῦν ἐμ', ὦ δύστηνε, συνθήσας νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ἧ με προυβάλου
ἄφιλον ἔρημον ἄπολιν ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.
ὄλοιο· καὶ σοὶ πολλάκις τόδ' ἠυξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι, 1020
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὖθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελῳόμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρεῶς
διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ξυγείς 1025
ἐπλεῖς ἅμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἐκόντα πλεύσανθ' ἐπὶ τὰ ναυσὶ ναυβάτην
ἄτιμον ἔβαλον, ὥς σὺ φῆς, κείνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ
χάριν;
ὅς οὐδὲν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι. 1030
πῶς, ὦ θεοῖς ἐχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι

χαλὸς, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὖξεσθ', ἐμοῦ
 πλεύσαντος, αἰθεῖν ἱρά; πῶς σπένδειν ἔτι;
 αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
 κακῶς ὅλοισθ'· ὀλεῖσθε δ' ἡδίκηκότες 1035
 τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δέκης μέλει.
 ἔξοιδα δ' ὥς μέλει γ'· ἐπεὶ οὐ ποτ' ἄν στόλον
 ἐπλεύσατ' ἄν τόνδ' οὐνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
 εἰ μὴ τι κέντρον θείον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
 ἀλλ', ὦ πατρῷα γῆ θεοὶ τ' ἐπόψιοι, 1040
 τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
 ξύμπαντας αὐτοὺς, εἰ τι καῖμ' οἴκτειρετε.
 ὥς ξῶ μὲν οἴκτρῳς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
 τούτους, δοκοῖμ' ἄν τῆς νόσου πεφηνγένοι.
 XO. βαρὺς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν 1045
 τήνδ' εἰπ', Ὀδυσσεῦ, κοῦχ' ὑπέλκουσαν κακοῖς.
 OΔ. πόλλ' ἄν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
 εἰ μοι παρελκοί· νῦν δ' ἐνὸς κρατῷ λόγου.
 οὐ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
 χῶπου δικαίων κάγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις, 1050
 οὐκ ἄν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
 νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χορήζων ἔφην,
 πλὴν ἐς σέ· νῦν δὲ σοὶ γ' ἐκὼν ἐκστήσομαι.
 ἄφετε γὰρ αὐτὸν, μηδὲ προσψάυσητ' ἔτι.
 ἑᾶτε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχορήζομεν, 1055
 τὰ γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ', ἐπεὶ πάρεστι μὲν
 Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
 ἐγὼ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδέν' ἄν
 τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερσί.
 τί θῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Αἴμνον πατῶν. 1060
 ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἄν τὸ σὸν γέρας

τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σὲ χρῆν ἔχειν.

ΦΙ. οἷμοι· τί θράσσω δύσμορος, σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὀπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;

ΟΔ. μὴ μ' ἀντιφάνει μηδὲν, ὥς στείχοντα δῆ. 1065

ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτὸς, ἀλλ' οὕτως ἄπει;

ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ἄν,
ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.

ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ᾧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι, 1070
λειψθήσομαι δὴ κοῦκ ἐποικτερεῖτέ με;

ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς. ὅς' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταῦτά σοι χῆμεῖς φαμέν.

ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὥς ἔφυν οἴκτου πλέως
πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μέναιτ', εἰ τοῦτ' ἔδοκεῖ, 1075
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεῶς
στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξάμεθα.

χοῦτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τοῦτ' ἄβροι
λῶω τιν' ἡμῖν. νὰ μὲν οὖν ὀρμώμεθον,
ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχεῖς. 1080

ΦΙ. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον
θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ'.

ὦ τάλας,
λείψειν οὐδέ ποτ', ἀλλὰ μοι καὶ θνήσκοντι
συνοίσει. 1085

ᾧμοι μοί μοι.

ὦ πληρέστατον αὔλιον

λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν, τίπτ' αὖ μοι τὶ
κατ' ἡμαρ

ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι 1090

σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
 εἰθ' αἰθέρος ἄνω
 πτωκάδες ὀξύτόνου διὰ πνεύματος
 ἔλωσί μ'. οὐ γὰρ ἰσχω.

ΧΟ. σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ', οὐκ
 ἄλλοθεν ἂν τύχα ἄδ' ἀπὸ μείζονος, 1097
 εὐτέ γε παρὸν φρονῆσαι

τοῦ πλέονος δαίμονος εἴλου τὸ κάκιον ἀντί. 1100
 ΦΙ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ 1102
 καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς
 ὕστερον

ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὅλου-
 μαι, 1105

αἰαῖ αἰαῖ,

οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων,
 οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ
 χερσίν 1110

ἰσχων· ἀλλὰ μοι ἄσκοπα
 κρυπτά τ' ἔπη θολερᾶς ὑπέθυ φρενός·
 ἰδοίμαν δέ νιν,

τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
 ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας. 1115

ΧΟ. πότμος πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σέ
 γε δόλος

ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγεράν ἔχε
 δύσποτμον ἄρὰν ἐπ' ἄλλοις. 1120

καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότῃτ' ἀπάσῃ.

ΦΙ. οἴμοι μοι, καὶ που πολιᾶς 1123
 πόντου θινὸς ἐφήμενος,

1123 — 1145. = 1146 — 1168.

ἔρπετε, νῦν καλὸν 1155

ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν

ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.

ἀπὸ γὰρ βίον ἀντίκα λείψω.

πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὦδ' ἐν αὔραις τρέ-
φεται, 1160

μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδω-
ρος αἶα;

ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον,
εὐνοίᾳ πάσῃ πελάταν.

ἀλλὰ γινῶθ', εὖ γινῶθ' ὅτι σὸν 1165
κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.

οἶκτρά γὰρ βόσκειν, ἀδαῆς δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.

ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγην' ὑπέμνασας, ᾧ 1170
λῶσθε τῶν πρὶν ἐντόπων.

τί μ' ὄλεσας; τί μ' εἰργασαι;

ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας;

ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγεράν

Τρωάδα γὰν μ' ἤλπισας ἄξειν. 1175

ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.

ΦΙ. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.

ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἐκόντι τε
πράσσειν.

ἴωμεν ἴωμεν

ναὸς ἴν' ἡμῖν τέτακται. 1180

ΦΙ. μῆ, πρὸς ἀφαιίου Διὸς, ἐλθῆς, ἱκετεύω. ΧΟ.
μετρίαζε.

ΦΙ. ὦ ξένοι,

μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς; 1185

- ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ, δαίμων δαίμων.
ἀπόλωλ' ὃ τάλᾱς.
ὦ πόυς ποῦς, τί σ' ἐτ' ἐν βίῳ
τεύξω τῷ μετόπιν τάλᾱς;
ὦ ξένοι, ἔλθ' ἐπὶ ἡλυδες αὐθις. 1190
- ΧΟ. τί φέροντες ἄλλοχότῳ
γνώμα τῶν πάρος, ὧν προῦφαινες;
- ΦΙ. ὅσσοι νήμεσητόν,
ἀλύνοντ' αἰμαίνοντ'
λύπᾳ καὶ παρὰ νόον θροεῖν. 1195
- ΧΟ. βαθί νυν, ὦ τάλαν, ὡς σε κελεύομεν.
- ΦΙ. οὐδέποτε' οὐδέποτε', ἰσθι τόδ' ἐμπέδον,
οὐδ' εἰ πυρφοδὸς ἀστέρωπῆτης
βροντᾶς ἀνγαῖς μ' εἰσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἰλιον, οἳ δ' ὑπ' ἐκείνῳ 1200
πάντες ὅσοι τόδ' ἐτλασαν ἐμοῦ πόδος ἄρθροι
ἀπῶσαι.
- ἀλλ', ὦ ξένοι, ἐν γὰρ μοι εὐχὸς ὀρέξατε.
- ΧΟ. ποῖόν ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἰ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε. 1205
- ΧΟ. ὡς τίνα δὴ φέξης παλάμαν ποτέ;
- ΦΙ. κρατ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερσί.
φονᾶ φονᾶ νόος ἦδη.
- ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων. 1210
- ΧΟ. ποῖ γὰρ; ΦΙ. ἐς Αἶδου.
οὐ γὰρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἐτι.
ὦ πόλις ὦ πατρίδα,
πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ,
ὅς γε σὺν λιπῶν ἱερὰν λιβάδ', 1215
ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς

ἄρωγός· ἐτ' οὐδέν εἰμι.

Εὐρυπύλος

- ΧΟ.** ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἄν ἢ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
'Οδυσσεά στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως 1220
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
- ΟΔ.** οὐκ ἄν φράσειας ἦντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἔρπεις ὥδε σὺν σπονδῇ ταχύς;
ΝΕ. λύσων ὅς' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἢ δ' ἁμαρτία τίς ἦν; 1225
ΝΕ. ἦν σοι πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ
ΟΔ. ἐπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὐ σοι πρέπον;
ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχροῖς ἄνδρα καὶ δόλοισι ἐλών.
ΟΔ. τὸν ποῖον; ὥμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Πόλιαντος τόκῳ 1230
ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
ΝΕ. παρ' οὐπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὐτίς πάλιν
ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὐ τί πον δοῦναι νοεῖς;
ΝΕ. αἰσχροῶς γὰρ ἀντὰ κοῦ δίκη λαβὼν ἔχω.
ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερά δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τάληθ' ἢ λέγειν. 1236
ΟΔ. τί φῆς, Ἀχιλλέως παῖ; τίς εἰρηκας λόγον;
ΝΕ. δις ταῦτ' αὖ βούλει καὶ τρις ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἄν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
ΝΕ. εὔ νῦν ἐπίστω πάντ' ἀκηκοῶς λόγον. 1240
ΟΔ. ἔστιν τις ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
ΝΕ. τί φῆς; τίς ἐσται μ' οὐπικωλύσων τάδε;
ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαὸς, ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
ΝΕ. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξανδᾶς σοφόν.
ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασεῖς σοφά. 1245
ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.

- ΟΔ** καὶ πῶς δίκαιον, ἃ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς, πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; **ΝΕ** τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτῶν ἀναλαβεῖν πειράσομαι. 1249
- ΟΔ** στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσωσι τάδε; **ΝΕ** ξὺν τῷ δίκαιῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
- ΟΔ** ~ ~ ~ ~ ~
- ΝΕ** ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
- ΟΔ** οὐ τᾶρα Τρῶσιν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
- ΝΕ** ἔστω τὸ μέλλον. **ΟΔ** χεῖρα δεξιὰν ὀρᾷς κώπης ἐπιψάνουσιν; **ΝΕ** ἀλλὰ καὶ μοι 1255 ταυτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα κοῦ μέλλοντ' ἔτι.
- ΟΔ** καίτοι σ' ἔασω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ λέξω τάδ' ἐλθὼν, ὅς σε τιμωρήσεται.
- ΝΕ** ἔσωφρόνησας· καὶ τὰ λοιπὰ οὕτω φρονῆς, ἴσως ἂν ἐκτὸς κλανυμάτων ἔχοις πόδα. 1260
- σὺ δ', ὦ Πόλιαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω, ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
- ΦΙ** τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς; τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι; ὦμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα 1265 πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
- ΝΕ** θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὕς ἤκω φέρων.
- ΦΙ** δέδοικ' ἔγωγε. καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθὲις λόγοις.
- ΝΕ** οὐκ οὐν ἐνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; 1270
- ΦΙ** τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοις ἥντι μοι τὰ τόξ' ἐκλεπτες, πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα.
- ΝΕ** ἀλλ' οὐ τι μὴν νῦν· βούλομαι δὲ σου κλύειν, πότερα δέδοκται σοὶ μένοντι καρτερεῖν, 1274 ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. **ΦΙ** παῦε, μὴ λέξης πέρα.

μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται.

NE. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.

NE. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἂν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μὴ τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις
μάτην. 1280

οὐ γάρ ποτ' εὖνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας, καῖτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθὼν, ἀρίστου πατρὸς αἰσχιστος γεγώς.
ἥλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ 1285
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. NE. μὴ' πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἄρα δεύτερον δολούμεθα;

NE. ἀπάμοσ' ἄγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.

ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπὼν, εἰ λέγεις ἐτήτυμα. 1290

NE. τοῦργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὄπλων.

ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὥς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.

ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα, μῶν Ὀδυσσέως, 1295

ἐπρῆσθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ'
ὀρᾷς,

ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βία,

ἔάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἔάν τε μὴ θέλῃ.

ΦΙ. ἀλλ' οὐ τι χαίρων, ἦν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.

NE. ἤ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν, μεθῆς βέλος. 1300

ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.

NE. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πο-
λέμιον

ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
 ΝΕ. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.

ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρῶτους
 στρατοῦ, 1305

τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
 ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
 ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κούκ ἐσθ' ὅτου
 ὀργὴν ἔχοις ἄν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.

ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἐδειξας, ὧ τέκνον, 1310
 ἐξ ἧς ἐβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
 ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν
 ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.

ΝΕ. ἦσθην πατέρα τὸν ἄμὸν εὐλογοῦντά σε
 αὐτόν τέ μ'. ὦν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι 1315
 ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
 τύχας δοθείσας ἐστ' ἀναγκαῖον φέρειν.
 ὅσοι δ' ἐκουσίοισιν ἐγκεινται βλάβαις,
 ὥσπερ σὺ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
 δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτεῖρειν τινά. 1320
 σὺ δ' ἠγρώσῃ, κοῦτε σύμβουλον δέχει,
 εἴαν τε νουθετῇ τις εὐνοία λέγων,
 στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῇ θ' ἠγοούμενος.
 ὁμῶς δὲ λέξω. Ζῆνα δ' ὄρκιον καλῶ.
 καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω. 1325
 σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
 Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῇ
 σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἴκουράν ὄφιν.
 καὶ παῦλαν ἴσθι τῇσδε μὴ ποτ' ἐντυχεῖν
 νόσου βαρείας, ὥς ἄν αὐτὸς ἥλιος 1330
 ταύτῃ μὲν αἰρῇ, τῇδε δ' αὖ θύνη πάλιν,

πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς,
 καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπίδαι
 νόσου μαλαχθῆς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
 ξὺν τοῖσδε τόξοις ξὺν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς. 1335
 ὥς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
 ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἐκ Τροίας ἁλούς,
 Ἐλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
 ὥς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
 ὥς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους 1340
 Τροίαν ἀλῶναι πᾶσαν· ἣ δίδωσ' ἐκὼν
 κτείνειν ἑαυτὸν, ἣν τάδε ψευσθῇ λέγων.
 ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
 καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἓνα
 κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας 1345
 ἐς χεῖρας ἔλθειν, εἴτα τὴν πολύστονον
 Τροίαν ἐλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.
 ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰὼν, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
 βλέποντα κοῦκ ἀφῆκας εἰς Αἰδοῦ μολεῖν;
 οἴμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις 1350
 τοῖς τοῦδ', ὃς εὖνους ὦν ἐμοὶ παρήνευσεν;
 ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἴτα πῶς ὁ δύσμορος
 ἐς φῶς τὰδ' ἔρξας εἰμι; τῷ προσήγορος;
 πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
 ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως 1355
 ἐμὲ ξυνόντα παισιν, οἳ μ' ἀπώλεσαν;
 πῶς τῷ πανώλει παιδί τῷ Λαερτίου;
 οὐ γάρ με τᾶλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
 ἀλλ' οἷα χρεὶ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
 δοκῶ προλεύσσειν. οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν 1360
 μήτηρ γένηται, τᾶλλα παιδεύει κακούς.

- καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θανμάσας ἔχω τόδε.
 χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,
 ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἳ γέ σου καθύβρισαν,
 πατρός γέρας συλῶντες, εἴτα τοῖσδε σὺ 1365
 εἰ ξυμμαχήσων, καὶ μ' ἀναγκάζεις τάδε;
 μὴ δῆτα, τέκνον· ἄλλ' ἃ μοι ξυνώμοσας,
 πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
 ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακοὺς.
 χοῦτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν, 1370
 διπλῆν δὲ πατρός· κοῦ κακοὺς ἐπωφελῶν
 δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.
- NE. λέγεις μὲν εἰκότ', ἄλλ' ὅμως σε βούλομαι
 θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
 φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.
- ΦΙ. ἢ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως 1376
 ἐχθιστον υἱὸν τῷδε δυστήνῳ ποδί;
- NE. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσω
 παύσοντας ἄλλους κάποσώζοντας νόσου.
- ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῆς ποτε; 1380
- NE. ἃ σοί τε κάμοι λῶσθ' ὁρῶ τελούμενα.
- ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;
- NE. πῶς γάρ τις αἰοχύνοιτ' ἄν ὀφελούμενος;
- ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρεΐδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τόδε;
- NE. σοὶ που φίλος γ' ὢν, καὶ λόγος τοιόσδε μου. 1385
- ΦΙ. πῶς, ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;
- NE. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.
- ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.
- NE. οὐκ οὖν ἔγωγε· φημί δ' οὐ σε μανθάνειν.

1364. Post συλῶντες sequebantur οἳ τὸν ἄθλιον | Ἀλανθ' ὅπλων σοῦ πατρός ὕστερον δίκη | Ὀδυσσεῶς ἐκρίναν.

ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρεΐδας ἐκβαλόντας οἰδά με; 1390

ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σῶσους' ὄρα.

ΦΙ. οὐδέποθ' ἐκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.

ΝΕ. τί θητ' ἂν ἡμεῖς δοῶμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείσειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;

ὥς ῥᾶσ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων ληξαι, σὲ δὲ 1395
ξῆν ὥσπερ ἦδη ξῆς ἄνευ σωτηρίας.

ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ.

ἂ δ' ἤνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θυγῶν,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι προᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῆς ἔτι 1400
Τροίας· ἄλλis γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

ΝΕ. εἰδοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκῶς ἔπος.

ΝΕ. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σῆν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ
σθένω.

ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ
φροντίσης.

ΝΕ. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ
παρὼν 1405

ΝΕ. τίνα προσωφέλησιν ἐρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς
Ἑρακλέους

ΝΕ. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἰρξω πελάζειν. ΝΕ. στεῖχε
προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων

αἵτης μύθων, παῖ Ποίαντος· 1410

φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἑρακλέους

ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.

τὴν σῆν δ' ἦκω χάριν οὐρανίας

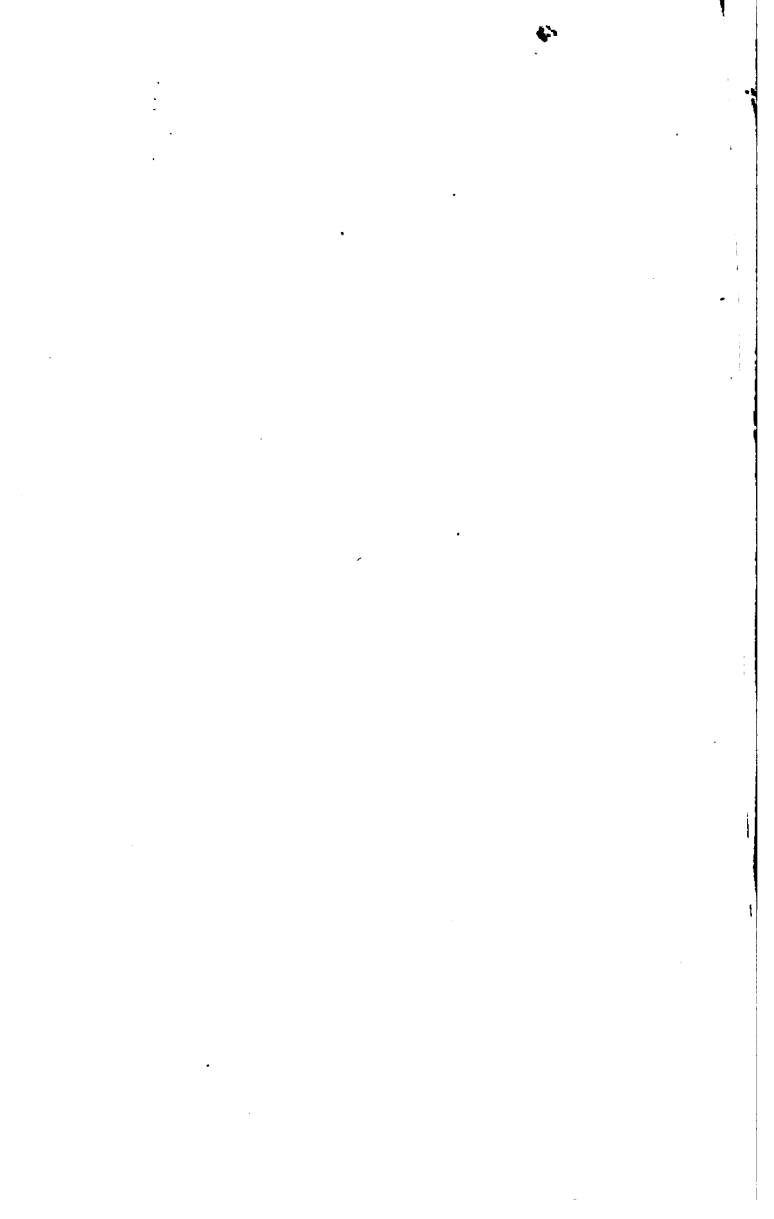
ἔδρας προλιπὼν,

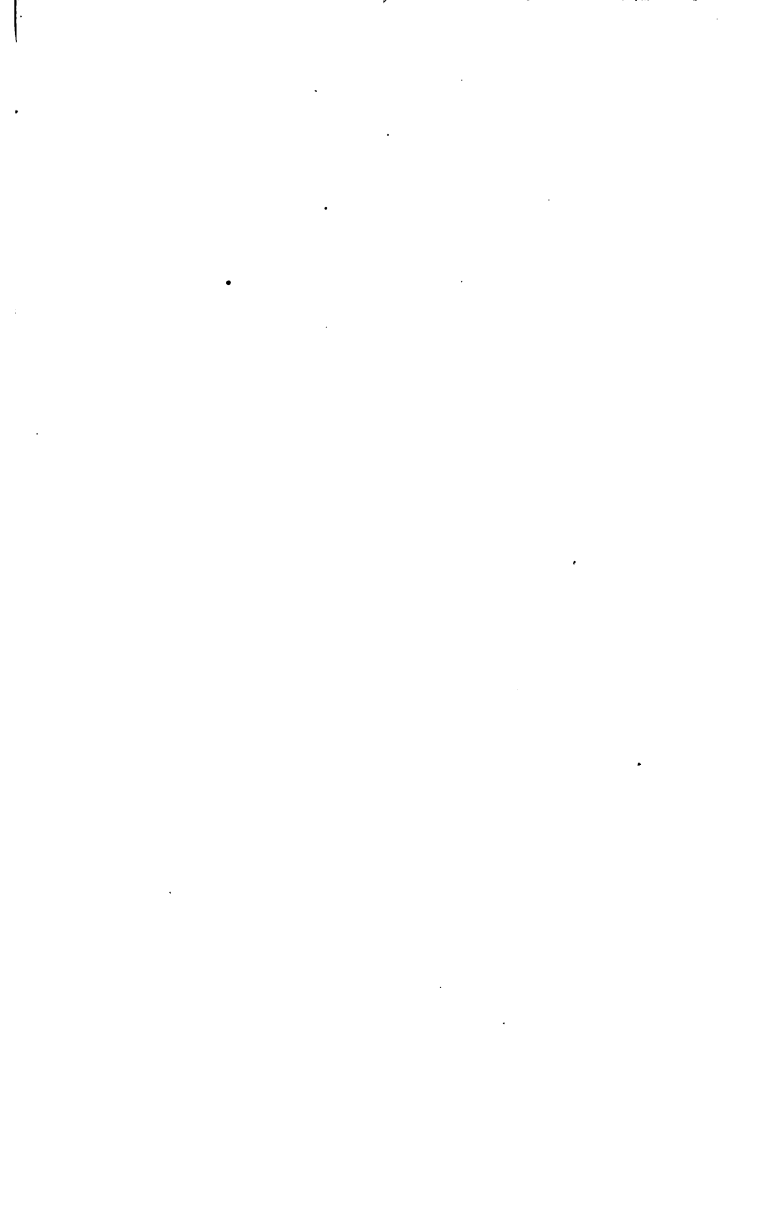
τὰ Διὸς τε φράσων βουλευμάτωνά σοι, 1415
 κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει·
 σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
 καὶ πρῶτα μὲν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
 ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνοους
 ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὥς πάρεσθ' ὀράν. 1420
 καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
 ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
 ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
 πόλισμα πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
 ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος, 1425
 Πάριν μὲν, ὃς τῶνδ' αἷτιος κακῶν ἔφυ,
 τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
 πέρσεις τε Τροίαν, σκυλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ
 πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
 Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα. 1430
 ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκυλά τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
 τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
 κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
 παρήνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
 ἔλεῖν τὰ Τροίας πεδλίον οὔθ' οὔτος σέθεν. 1435
 ἀλλ' ὥς λέοντε συννόμῳ φυλάσσετον
 οὔτο; σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
 παυστήρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
 τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεῶν
 τόξοις ἀλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν 1440
 πορθῇτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεοὺς.

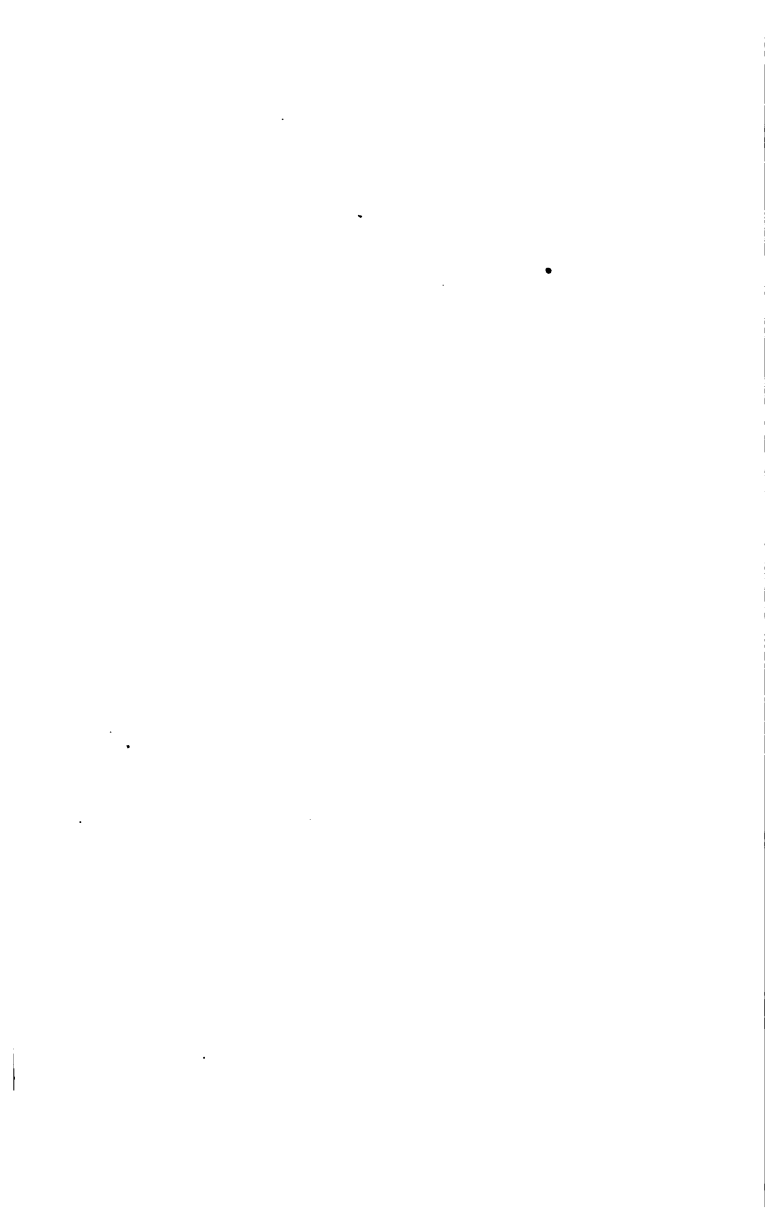
Post 1441 sequebantur ὡς τᾶλλα πάντα δεύτερον ἡγεῖται
 πατήρ | Ζεὺς· ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς, | καὶ ζῶσι
 καὶ θάνασιν, οὐκ ἀπόλλυται.

- ΦΙ. ὦ φθέρμα ποθεινὸν ἔμοι πέμψας,
 χρόνιός τε φανείς,
 οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.
 1445
- ΝΕ. καὶ γὰρ γνώμην ταύτη τίθεμαι.
 ΗΡ. μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
 καιρὸς καὶ πλοῦς
 1450 ὃδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.
 ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἔμοι,
 νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
 1455 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη
 κρατ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἔμοι
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
 1460 νῦν δ', ὦ κρήναι Λύκιόν τε ποτὸν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν οὐ δὴ
 δόξης ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 1465 ἐνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, καὶ πανδαμάτωρ
 δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
 ΧΟ. χωρῶμεν δὴ πάντες ἄολλεις,
 νύμφαις ἁλλαισιν ἐπευξάμενοι
 1470 νόστου σωτηρίας ἰκέσθαι.

UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY
BERKELEY

THIS BOOK IS DUE ON THE LAST DATE
STAMPED BELOW

Books not returned on time are subject to a fine of 50c per volume after the third day overdue, increasing to \$1.00 per volume after the sixth day. Books not in demand may be renewed if application is made before expiration of loan period.

FEB 17 1919

NOV 1 1922

APR 7 1922

12-21-22
FEB 15 1936

FEB 2 1923

FEB 19 1923

FEB 23 1924

2-21-24
OCT 1 1925

YB 41093

